STEPHEN KING

BAY MERCEDES

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

MR. MERCEDES

YAYIN HAKLARI

© 2014 STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM/ARALIK 2014/İSTANBUL
2. BASIM/ARALIK 2014/İSTANBUL
3. BASIM/ARALIK 2014/İSTANBUL
4. BASIM/OCAK 2015/İSTANBUL
5. BASIM/OCAK 2015/İSTANBUL
6. BASIM/KASIM 2016/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1916 - 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

BAY MERCEDES

TÜRKÇESİ

ZEYNEP HEYZEN ATEŞ

Aklımda James M. Cain...

Beni yük kamyonundan attıklarında vakit öğlene geliyordu...(*)

(*) *Postacı Kapıyı İki Kere Çalar* – Cain'in romanının açılış cümlesi.

GRİ MERCEDES

9-10 Nisan 2009

Augie Odenkirk'ün göstergede yazan onca kilometreye rağmen tıklamadan giden 1997 model bir Datsun'u vardı. Ancak benzin özellikle de işsiz biri için pahalıydı ve belediye şehrin diğer ucundaydı. Bu yüzden arabasını almak yerine, gece kalkan son otobüse binmeye karar verdi. Sırtında çantası ve kolunun altında rulo yaptığı uyku tulumuyla otobüsten indiğinde saat on biri yirmi geçiyordu. Uyku tulumunu almakla doğru bir karar vermişti ve zaman onu haklı çıkaracak, saat üçe doğru feci bir soğuk ve sis bastıracaktı.

"İyi şanslar evlat," dedi şoför basamakları inen yolcusunu uğurlarken. "Bence buraya ilk gelen kişi olduğun için sana bir ödül vermeliler."

Oysa ilk gelen o değildi. Augie, geniş dik yokuşu çıkıp tepedeki oditoryuma ulaştığında on veya on iki kişilik bir grup çoktan kapıların önüne toplanmıştı. Bazıları oturuyordu, bazıları ayaktaydı. GEÇİLMEZ yazılı sarı bantlar direkler arasına gerilmiş ve böylece yılan gibi kıvrılarak ilerleyen birkaç koridorluk bir labirent oluşturulmuştu. Augie, bu yöntemi sinema gişelerinden bilirdi. Koridorlar daracıktı, dönüşler de dar alanlara en fazla sayıda insanı sığdırabilecek şekilde tasarlanmıştı. Augie geldiğinde ilk bölüm çoktan tıka basa dolmuştu.

Bütün boş alanların, iş bulma hayaliyle belediyenin önüne dizilecek insanlarla dolması uzun sürmeyecekti. Önündeki kadının kucağında uyuklayan bir bebekle sırada beklediğini gördüğünde Augie'nin şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Yanakları soğuktan kızaran bebek, nefes alıp verirken göğsünden hırıltılar yükseliyordu.

Yokuşu tırmandığı için soluksuz kalan Augie'nin geldiğini duyan kadın başını çevirdi. Gençti, gözlerinin altındaki morluk-

lara rağmen hoş sayılırdı. Ayağının dibinde ufak bir bez çanta vardı. Herhalde bebeğin ihtiyaç duyabileceği malzemeleri o çantaya doldurmuştu.

"Selam," dedi kadın. "Erkenciler Kulübü'ne hoş geldin."

"Kulüp ne yazık ki iki kişilik gözükmüyor," diye karşılık verdi Augie. Biraz sohbetin ne sakıncası olabilir ki diye düşündü. Elini uzattı. "August Odenkirk. Augie diyebilirsin. Kısa bir süre önce çalıştığım şirketi küçültmeye karar verdiler. Yirmi birinci yüzyılda popoma tekmeyi bastılar demenin kibarcası."

Kadın uzatılan eli sıktı. Sağlam, güven verici ve kesinlikle çekingen olmayan bir el sıkışı vardı. "Adım Janice Cray, ufak neşe kaynağımın adı da Patti. Senin tabirinle bizim şirket de küçüldü, gerçi Sugar Heights'te oturan ve otomobil galerisi sahibi olan hali vakti yerinde bir ailenin hizmetçisiydim..."

Augie kulaklarına inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı.

Janice başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. Beni işten attığı için üzgün olduğunu söyledi ama kemerleri sıkmalıymış."

"Bugünlerde herkes aynı şeyi söylüyor," diyen Augie şöyle düşünüyordu: *Buraya gelirken bebeğine bakacak kimseyi bulamadın mı? Tek bir kişi bile?*

"Onu yanımda getirmek zorundaydım." Augie'nin ne düşündüğünü tahmin etmek için Janice Cray'in medyum olmasına gerek yoktu. "Bu şehirde başka kimimiz kimsemiz yok. Bakıcıya param yetseydi bile sokağımızda oturan ve ara sıra ufaklığa bakan kız bütün gece kalmayı kabul etmezdi. Ben de zaten ona para ödeyemezdim. İş bulamazsam ne yapacağız bilmiyorum."

"Ailen bakamaz mıydı?" diye sordu Augie.

"Vermont'ta oturuyorlar. Azıcık aklım olsaydı Patti'yi alıp yanlarına giderdim. Oraları hoştur. Ama onların da kendilerine göre problemleri var. Babam evin sallantıda olduğunu söylüyor. Temellerde falan bir sorun yok, sonuçta deprem bölgesinde değiller. Ekonomik kriz yüzünden."

Augie başını salladı. Artık bu lafı herkesten duyuyordunuz.

Augie'nin otobüsten indiği Marlborough Sokağı ile oditoryum arasındaki yokuşu çıkan birkaç araç gördüler. Yokuşun solunda ufak bir otopark vardı ve arabalar daha güneş doğmadan önünde sıraya girmişti. Birinci İş Bulma Fuarı'nın giriş kapıları

açılmadan saatler önce otoparkta yer kalmayacağına dair her tür iddiaya girebilirdiniz. Araç sahipleri çoğu külüstür olan arabalarını park edecek bir yer bulduklarında her bir araçtan iş bulma umuduyla fuara gelmiş üçer dörder kişi iniyor, oditoryumun kapılarının yolunu tutuyordu. Augie, artık sıranın sonundaki değildi. Kıvrılarak devam eden kuyruk neredeyse ilk dönemece ulaşmıştı.

"Ancak biri beni işe alırsa bebek bakıcısı tutabilirim," dedi kadın. "Ama bu gecelik Patti'nin benimle idare etmesi gerekecek."

Kıpırdanan bebek, Augie'yi tedirgin eden birkaç öksürüğün ardından yeniden uyuyacakmış gibi annesine sokuldu. En azından ufaklığın yattığı ana kucağı da denen kundak sıcağa benziyordu ve ellerinde sıkı sıkı tuttuğu oyuncak kedicikleri vardı.

Çocuklar her şeyi atlatır, dedi Augie kendi kendine. Büyük Buhran'ı ve 1930'lardaki toz fırtınalarını düşündü. Şimdi yaşadıkları kriz de bu ikisi kadar büyüktü neredeyse. İki yıl öncesine kadar her şey yolundaydı. Gününü gün ettiği söylenemezdi ama iki yakası bir araya geliyor, her ay maaşından iki üç kuruş kenara koyabiliyordu. Sonra her şey mahvolmuştu. Birileri paraya bir şey yapmıştı. Pek çok kişi gibi Augie de neler olduğunu anlamamıştı. Great Lakes Transport'ta muhasebe bölümünde çalışıyor, evden işe işten eve kendi yağında kavrulup gidiyordu. Fatura kesmekten ve bilgisayarı kullanıp eşyaların gemi, tren veya hava yoluyla naklini sağlamaktan anlardı; ülke ekonomisinden değil.

"Bebeğimi görünce sorumsuz biri olduğumu düşünecekler," diye yakındı Janice Cray. "Adım gibi eminim. Şimdiden suratlarında belirecek ifadeyi hayal edebiliyorum. Bakışlarından senin de öyle düşündüğünü anladım. İyi ama başka ne yapabilirdim? Dadı, bütün gece kalmayı kabul etseydi bile seksen dört dolar ödemem gerekirdi. Seksen dört! Önümüzdeki ayın kirasını ayırdım ama onun dışında beş kuruşum yok." Hüzünlü, yakıcı bir gülümseme. Gözlerine dolan ama akmayan gözyaşları. "Boş boş konuşuyorum işte!"

"Özür dilemeye çalışıyorsan... özür dilenecek bir şey yok." Artık ikinci koridor dolmaya başlamış, kuyruğun ucu Augie'nin

hizasına kadar varmıştı. Kız haklıydı. Bebeği gören herkes azarlarcasına bakıyordu ona.

"İşsizim, kocam yok, bebeğimi bırakacak birini bile bulamadım. Her şey için herkesten özür dilesem ne yazar!" Ardından başını kaldırıp kapının üstündeki afişe baktı. **1000 İŞ GARANTİ!** yazıyordu. Altında da: *"Halkımızın Yanındayız!"* – **BELEDİYE BAŞKANI RALPH KINSLER.**

"Hazır başlamışken Columbine Katliamı, 11 Eylül ve hatta Barry Bonds steroid aldığı için de özür dileyebilirim." Sinirden gülmeye başladı. "Olay meydana geldiğinde bebek denecek yaştaydım ama belki uzay mekiğinin patlaması da benim suçumdur!"

"Sakin ol," dedi Augie kadına. "Her şey yoluna girecek." Lafın gelişi işte.

"Keşke tepe böylesine nemli olmasaydı. Havanın soğuk olması ihtimaline karşı bebeği sıkı giydirmiştim ama yağmur yağarsa..." Başını iki yana salladı. "Yine de atlatacağız, değil mi Patti?" Augie'ye umutsuzca baktı. "Umarım yağmur yağmaz."

Yağmur yağmadı ama nem gözle görülür ölçüde yoğunlaştı. Derken Augie, Janice Cray'in ayakta uyuduğunu fark etti. Vücudu ağırlaşmış, omuzları çökmüştü, nemden yanaklarına yapışan saçlar yüzünü örtüyordu ama çenesi köprücükkemiğine değecek kadar alçalmıştı. Augie saatine baktı. Üçe çeyrek var.

On dakika sonra Patti Cray uyanıp ağlamaya başladı. Annesi (*bu kız anne olmak için çok genç*, diye düşündü Augie) kişnemeyi andıran bir horlamanın ardından irkilerek uyandı, başını kaldırdı ve bebeği kundağın arasından çıkarmayı denedi. Başlangıçta çıkaramadı; ufaklığın ayakları takılıp duruyordu. Augie, bebeği çıkarmasına yardım etti. Dur durak bilmeden ağlayan Patti kundaktan çıktığında, pembe yeleği ve yeleğiyle uyumlu şapkası başından aşağı su dökülmüşçesine ıslanmıştı.

"Karnı acıkmış," dedi Janice. "Sütüm var, onu emzirebilirim ama altını da ıslatmış. Tulumuna dokunduğumda hissedebiliyorum. Tanrım, bunca insanın arasında bebeğin altını değiştiremem ki!"

Augie, kendisini kızın arkasına düşüren Tanrı'nın acımasız bir espri anlayışı olduğunu düşündü. Ayrıca Janice'in bu kafasızlıkla gelecekte –ömrünün tamamını düşünüyordu, yalnızca çocuğuna bakacağı on sekiz yıllık süreyi değil– ayakta kalıp kalamayacağını merak etti. Böyle bir gecede yanında bebekle dışarı çıkmak mı! İşte size çaresizliğin tanımı.

Rulo halindeki uyku tulumunu Patti'nin çantasının yanına bırakmıştı. Eğildi, kayışları çözdü, tulumu serdi ve fermuarını açtı. "İçine gir. İkiniz de ısınırsınız. Neye ihtiyacın varsa buradan sana uzatırım."

Kucağında ağlayan ve çırpınan bebeği taşıyan kadın, Augie'yi süzdü. "Evli misin?" dedi.

"Boşandım."

"Çocuğun var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Bize karşı neden bu kadar kibarsın?"

"Kader," diyen Augie omuz silkti.

Kadın onu bir saniye daha süzdü, kararını verdi, bebeği uzattı. Ufaklığı kol mesafesinde tutan Augie, öfke kusan kıpkırmızı surata ve burnundan akan sümüklere, pedal çevirir gibi çırpınan bacaklara kocaman açılmış gözlerle baktı. Janice uyku tulumuna girdi ve ellerini uzattı. "Lütfen bebeğimi ver."

Augie denileni yaptı. Kadın uyku tulumunun içinde kayboldu. Kıvrılarak devam eden kuyruğun ucunda duran iki genç adam onları izliyordu.

"İşinize bakın baylar!" diye seslendi Augie. Gençler bakışlarını kaçırdı.

"Bebek bezlerinden birini verebilir misin?" dedi Janice. "Emzirmeden önce altını değiştirmeliyim."

Yerlerin ıslak olmasına aldırmayan Augie, dizinin üstüne çömelip çantayı açtı. Pampers marka hazır bebek bezleri yerine kumaş parçaları bulduğunda bir an şaşırdıysa da kadının gerekçesini anlamakta gecikmedi: Kumaşları yıkayıp yıkayıp kullanabilirdiniz. Kim bilir, belki de kadın tamamen umutsuz vaka değildi.

"Bir şişe de Baby Magic pişik kremi görüyorum. Onu da istiyor musun?"

Artık sadece kumral saçlarının göründüğü uyku tulumunun içinden, "Evet, lütfen," diye seslenerek karşılık verdi kadın.

Augie, kumaş parçasını ve kremi kadına uzattı. Uyku tulumu sallandı, sarsıldı, eğilip büküldü. Bebek bir türlü ağlamayı kesmiyordu. Kuyruğun ortalarında, gittikçe artan sisin içinde kalan birileri, "Şu çocuğu susturamaz mısın?" diye bağırdı. "Biri Çocukları Koruma Kurumu'nu aramalı," diye ekledi.

Augie, uyku tulumuna bakıp kadının işinin bitmesini bekledi. Sonunda tulum hareketsizleşti ve bir el, kirli bezi dışarı uzattı. "Şunu çantaya koyar mısın? Kirliler için naylon torba var." Delikten dışarı bakarken köstebekleri andırıyordu. "Endişelenme, boklu değil, ıslak."

Augie, kirli kumaş parçasını alıp kenarında COSTCO yazan naylon torbaya koydu ve çantanın fermuarını çekti. Uyku tulumunun içinden gelen ağlama sesleri bir iki dakika daha devam ettiyse de annesi Patti'yi emzirmeye başladığında herkes rahat bir nefes aldı. En az altı saat daha açılmayacak kapıların üstündeki flama sanki *bunu da atlatacaksın* diyordu. **1000 İŞ GARANTİ!**

Tabii, diye düşündü Augie, *zaten yeterince C vitamini alırsan AIDS de olmazsın.*

Yirmi dakika geçti. Yeni arabalar Marlborough Sokağı'ndan yokuşu çıktı. Yeni yeni yüzler sıraya katıldı. Augie'nin tahminine göre sayıları çoktan dört yüzü bulmuştu. Bu hızla giderlerse sabah dokuzda kapılar açıldığında binanın önünde iki bin kişi olacağını söylemek iyimser bir tahmin bile sayılabilirdi.

McDonald's'ta aşçılık teklif ederlerse kabul eder miyim?

Muhtemelen.

Ya Walmart'ta kapı bekçiliği?

Kesinlikle. Kocaman bir gülümseme ve *bugün nasılsınız?* Augie içeri girer girmez iyi bir iş kapabileceğini düşünüyordu.

Tam bir halkla ilişkiler uzmanıyım, diye geçirdi içinden ve kahkahayı patlattı.

Uyku tulumundan bir ses: "Komik bir şey mi oldu?"

"Boş ver, sen bebeğine sarılmaya bak!" dedi Augie.

"Zaten öyle yapıyorum," diye karşılık verdi neşe kırıntıları taşıyan ses.

Saat üç buçukta eğildi, uyku tulumunun fermuarını açtı ve içini kontrol etti. Janice Cray, kucağında bebeğiyle derin bir uykuya dalmıştı. Gördüğü manzara *Gazap Üzümleri*'ni hatırlattı adama. Oradaki kızın adı neydi? Hani adama bakan? *Bir çiçek adıydı*, diye düşündü. Lily? Hayır. Pansy? Yok ya! Ellerini ağzına siper edip kalabalığa, "*GAZAP ÜZÜMLERİ*'Nİ OKUYAN VAR MI?" diye bağırmayı geçirdi aklından.

Doğrulduğunda (ve bütün bu olanların saçmalığına içinden gülerken) ismi hatırladı. Rose. *Gazap Üzümleri*'ndeki kızın adı buydu. Ama sadece Rose da değil, Sharon'lu Rose. İncil'den bir isme benziyordu ama İncil'i hiç okumadığı için emin değildi.

Sabahı beklerken biraz olsun uyuyabilmek için yanına aldığı uyku tulumuna baktı ve Janice Cray'in, Columbine, 11 Eylül ve Barry Bonds için özür dilemeyi isteyişi geliverdi aklına. Muhtemelen küresel ısınmayı da listeye katsalar kızmazdı. Belki bütün bunlar bittiğinde ve yeni işlerine kavuştuklarında –veya kavuşamadıklarında; işsiz kalmaları ihtimaliyle iş bulma ihtimalleri aynıydı– ona kahvaltı ısmarlardı. Randevu değil, hayır, biraz omlet ve sucuk. Ardından bir daha birbirlerini hiç görmezler, muhtemelen yolları bir daha kesişmezdi.

İnsanlar akın akın sıraya giriyordu. Fiyakalı GEÇİLMEZ bantlarıyla oluşturulan koridorlar dolup taştığında otoparka doğru dizilmeye devam ettiler. Augie'yi şaşırtan, huzursuz eden insanların sessizliğiydi. Çıt çıkmıyordu. Sanki fuarın başarısızlığa uğrayacak bir girişim olduğunu biliyorlardı ve gelmelerinin yegâne sebebi bunu resmen duymaktı.

Kapının üstündeki flama bekleyenleri cesaretlendirmek istercesine şakladı.

Sis ise her geçen saniye görmeyi zorlaştırıyordu.

Augie, yarım yamalak uykusundan uyanıp uyuşan kaslarını gevşetmek için ayaklarını yere vurduğunda saat neredeyse sabahın beşi olmuştu ve şafak sökmek üzereydi. Ama bunun şiirlerde bahsi geçen pembemsi şafakla ve renkli filmlerin kızıldan sarıya dönen gün doğumuyla bir ilgisi yoktu. Tam zıddıydı güneşin do-

ğuşunu haber veren renk; insanı huzursuz eden metalik bir ışıktı. Ruhsuzdu ve çürümüş bir cesedin yanakları kadar griydi.

Binanın 1970'lerden kalma şaşaalı mimarisi iyice ortaya çıkmıştı. Yılan gibi kıvrılarak ilerleyen kuyruk sabırla bekleyen insanlarla dolmuştu ve göz alabildiğine devam edip sisin içinde kayboluyordu. Şimdi tek tük de olsa sohbet edenler vardı ve gri üniformalı hademe cam kapıların arkasmda kalan lobiden geçtiğinde kalabalıktan alaycı tezahüratlar yükseldi.

"Uzayda hayat varmış!" diye bağırdı uyku tulumuna girerken Janice Cray'i izleyen iki gençten biri – adı Keith Frias'tı ve bunu söylerken birazdan sol kolunu kaybedeceğinden habersizdi.

Sırada bekleyenler bu yoruma kahkahalarla karşılık verdi. Sohbetlerine döndüler. Gece nihayet sona ermişti. Işık uyumak için ideal sayılmazdı ama gece karanlığının bitmek bilmeyen saatleriyle kıyaslandığında böylesi daha iyiydi.

Augie, uyku tulumunun yanına çömelip kulağını kumaşa yaklaştırdı. Duyduğu horlama sesi onu gülümsetti. Belki genç kadın için boşuna endişelenmişti. Bazıları doğdukları andan itibaren hayatta kalmak için mücadele eder ve yabancıların merhametine muhtaçtır – böyle beslenir. Bebeğiyle uyku tulumunda uyuklayan genç kadın da onlardan biri olabilirdi.

Derken aklına bir fikir geldi. Bazı başvuru masalarına Janice Cray ile birlikte gidip kendilerini bir çift olarak tanıtabilirlerdi. Öyle yaparlarsa bebeğin varlığı sorumsuzluk değil, kararlılık işareti olarak görülürdü. Elbette emin olamazdınız, insan doğası Augie için gizemini koruyordu ama şanslarını deneyebilirlerdi. Uyandığında Janice'in fikrini alacaktı. Bakalım o ne diyecekti? Evli olduklarını iddia edemezlerdi; kızın parmağında yüzük yoktu ve kendisi de yüzüğünü üç yıl önce çıkarmıştı ama... şimdilerde ne diyordu insanlar? "Hayat arkadaşı" olduklarını söyleyebilirlerdi.

Arabalar neredeyse tek sıra halinde Marlborough Sokağı'ndan oditoryuma uzanan yokuşu çıkmayı sürdürüyordu. Yakında sabah otobüsüyle gelen başkaları da kuyruğa eklenecekti. Augie, otobüs şirketinin ilk seferinin saat altıda olduğuna emindi. Artan sis yüzünden artık yokuşu çıkan arabaların sadece

farları seçiliyordu, insanlar ise camların arkasındaki gölgelere dönüşmüştü. Şoförlerden birkaçı bekleyen kalabalığı görünce cesaretleri kırılmış olarak geldikleri yoldan geri dönmeyi seçti ama çoğu kalabalığa rağmen yoluna devam etti, birbirlerinin peşi sıra az sayıdaki boş yeri kapmak umuduyla otoparka girdiler.

Derken Augie, ne geri dönen ne de otoparka giren bir arabanın siluetini fark etti. Farları sis lambalarını gölgede bırakacak kadar güçlüydü.

HID farlar, diye düşündü Augie. *Bu, kesin Mercedes-Benz. İyi de bir Benz'in iş bulma fuarında ne işi var?*

Elbette sabahın köründe kuyruğa girenlere nutuk atmaya gelen Belediye Başkanı Kinsler olabilirdi. Gerçek bir Amerikalı gibi tuttuklarını koparmaya çalışmalarını, pes etmeyişlerini ne kadar takdir ettiğini söylerdi. Eğer öyleyse Mercedes'iyle gelmenin –eski bir Mercedes bile olsa– gerçek bir görgüsüzlük olduğunu bilmeli, diye düşündü Augie.

Augie'nin arkalarında kalan yaşlı bir beyefendi (adı Wayne Welland'dı ve yeryüzündeki son saniyeleriydi) şöyle dedi: "O bir Benz mi? Benz'e benziyor."

Augie evet diyecek oldu, bir Mercedes'in HID farlarını başka bir arabayla karıştırmanıza imkân yoktur. Ancak tam o sırada arabanın sürücüsü kornaya bastı – uzun ve sabırsız bir korna sesi. HID farların ışığı araba yaklaştıkça güçlendi, geri kalan bütün ışıklar yanlarında sönük kalıyor, arabanın ısrarcı korna sesiyse önünden çekilmeleri için kalabalığı sanki ikaz ediyordu.

"Hey!" dedi, şaşkınlık içindeki Weyne Welland. Son sözleriydi. Araba hızlanmış, doğrudan iş arayanların en sıkış tıkış oldukları yerleri, geçilmez bantları arasında kaldıkları bölümleri hedeflemişti. Bazıları kaçmayı denedi ama yalnızca kuyruğun ucunda kalanlar kurtulmayı başardı. Kapı tarafındakilerin –en erken gelenlerin– hiç şansı yoktu. Direklere çarpıp onları yere devirdiler, bantlara dolandılar, birbirlerine takıldılar. Kalabalık gittikçe büyüyen dalgalar halinde bir o yana bir bu yana savruldu. Yaşlı ve kısa boylu olanlar yere düşüp ayaklar altında ezildi.

Augie ilkönce sola savruldu, yalpaladı, toparlandı ve arkasından gelenler tarafından öne ittirildi. Nereden geldiği belli olma-

yan bir dirsek elmacıkkemiğine, sağ gözünün tam altına isabet etti. Uzunca bir süre o tarafta parlayan ışıklardan başka bir şey göremeyecekti. Diğer gözüyse ona Mercedes'in sisten çıkmadığını, sisten yaratıldığını söylüyordu. Büyük, gri bir Sedan'dı, belki SL500, on iki silindirli olanlardan. Şimdi on iki silindirin on ikisi de kükrüyordu.

Augie uyku tulumuna ulaşmayı denedi, eğildi, aralardan geçti, ayağa kalkmaya çalıştığında koluna, omuzlarına, boynuna üst üste tekme yedi ama aldırmadı. İnsanlar çığlıklar atarak kaçışıyordu. Bir kadının bağırdığını duydu. *"İmdat! İmdat! Bunun durmaya niyeti yok!"*

Janice Cray, kafasını uyku tulumundan çıkarmış, neler olduğunu çözmeye çalışıyordu. Augie, bir kere daha kafasını deliğinden çıkaran bir köstebeği andırdığını düşündü. Uykudan yeni kalktığı için saçı başı birbirine girmiş dişi bir köstebek...

Yanlarına varabilse kadını ve bebeği iki tonluk Alman mühendisliği harikasından koruyabilirmiş gibi emekleyerek de olsa uyku tulumuna ulaşmayı denedi. İnsanlar bağırıyordu ama yaklaşan arabanın motorunun kükremesinde kayboluyordu bu bağırışlar. Biri Augie'nin ensesine bir şaplak indirdi ama Augie darbeyi hissetmedi.

Şunu düşünecek vakti oldu: *Sharon'lu Rose'a kahvaltı ısmarlayacaktım.*

Şunu düşünecek vakti oldu: *Belki direksiyonu kırar.*

Tek şansları, hayatlarının kurtulmasının tek yolu adamın direksiyonu kırmasıydı. Neler olduğunu görmek için başını kaldırdığında kocaman siyah lastik yüzünü ezip geçti. Bir kadının sol kolunu tuttuğunu hissetti. Augie, bebeğin hâlâ uykuda olmasını diledi içinden.

Augie'nin hikâyesi işte böyle sona erdi.

EMEKLİ POLİS

1

Elinde bir kutu birayla mutfaktan çıkan Hodges, La-Z-Boy'a oturup birasını solundaki masada duran tabancanın yanma bırakıyor. 38'lik Smith&Wesson marka altıpatlar, üzerinde ordu ve polis teşkilatına özel tasarlandığını gösteren M&P işareti. El alışkanlığıyla, eski köpeğini okşarcasına parmaklarını silahın üstünde gezdiriyor ve uzaktan kumandayı alıp yedinci kanalı açıyor. Programın başını kaçırdı, seyirciler çoktan alkışlamaya başlamış.

Seksenlerin sonlarında kısa süreliğine moda olan şey geliyor aklıma. Belki de moda yerine "hastalık" demeliydi; çünkü bulaşıcı bir hastalık gibi herkesin diline dolanmıştı. Şehrin üç gazetesinin köşe yazarları bütün yaz onu yazmıştı. O gazetelerden ikisi çoktan kapandı, üçüncüsüyse can çekişiyor.

Jilet gibi takım elbisesiyle sahneye çıkan sunucu seyirciyi selamlıyor. Hodges, polis teşkilatmdan emekli olduğundan beri bu şovu bir gün bile kaçırmamıştır ve adamın dalgıç tulumu giymeden kanalizasyona dalmaya benzeyen o iş için fazlasıyla yetenekli olduğu kanaatinde. Beklenmedik bir anda intihar eden, sonrasında da ailelerinin veya arkadaşlarının *bir şeylerin yolunda gitmediğinden haberimiz yoktu* dedikleri ve onu son gördüklerinde ne kadar neşeli olduğundan bahsettikleri tipleri andırıyor.

Bunları düşünen Hodges, farkında olmadan bir kere daha silahını okşuyor. Victory denen model. Eski ama sağlam. Polis teşkilatındayken kullandığı silah 40 kalibrelik Glock'tu. Emekli olduğunda onu satın aldı –şehirdeki polislerden görev süreleri dolduğunda, kullandıkları silahı satın almaları beklenir– ve şimdi silah yatak odasındaki kasada, güvende. Kurşunlarını boşaltıp emeklilik töreninin ardından onu şimdi durduğu yere bıraktı. O günden beri bir daha bakmışlığı yok. O silahla işi bitti. Ama 38'liği sever. Aralarında duygusal bir bağ var, hepsi bu da değil. Bir altıpatlar asla tutukluk yapmaz.

İşte ilk yarışmacı; kısa, mavi elbiseli genç bir kadın. Ebleh suratına rağmen vücudu harika. Hodges, elbisenin altında bir yerlerde şimdilerde *tramp-stamp* denen dövmelerden olduğuna emin. Belki de bir değil, üç tanedir. Erkek seyirciler ıslık çalıp ayaklarını yere vuruyor, kadınlarsa daha kibarca alkışlıyor. Bazıları gözlerini deviriyor. Sahnedeki hatun, kocanızın, yan gözle bakarken yakalanmamayı umacağı kadınlardan.

Kadın daha sahneye çıktığı andan itibaren tam bir öfke küpü. Sunucuya erkek arkadaşının başka bir kadından bebeği olduğunu ve sürekli onları görmeye gittiğini anlatıyor. Kendisi onu hâlâ seviyormuş ama... bu durumdan öylesine nefret ediyor ki...

Sonraki birkaç kelimesi bip'lerle sansürlenmiş ama Hodges, dudak okumasını becerdiğinden *lanet olası fahişe* dediğini anlıyor kadının. Seyirci coşkuyla alkışlarken Hodges birasını yudumluyor. Sırada ne olduğunu herkes biliyor. Bu program, cuma akşamları yayınlanan ve her sahnesi tahmin edilebilir bir pembe diziden farksız.

Sunucu kadının bir süre daha atıp tutmasına izin verdikten sonra... ÖTEKİ KADINI sahneye çağırıyor! Fıstık gibi bir vücudu olan, saçları neredeyse beline gelen bir sarışın. Ayak bileğinde dövme var. Diğer kadına yaklaşıyor ve, "Ne hissettiğini anlıyorum ama ben de onu seviyorum," diyor.

Üstelik onun hesaba katması gereken bir de bebeği var ama daha bebek lafı geçmeden Bir Numaralı Fıstık atağa kalkıyor. Sahne arkasından biri, madalya uğruna dövüşecek iki boksörün dövüşe başlayışını haber verircesine gongu çalıyor. Hodges'a sorarsanız gerçekten de ödül uğruna yapılan bir dövüş olabilir, ne de olsa katılımcılara bir tür teşvik ödeniyordur; yoksa niye katılsınlar? İki kadın birkaç saniye birbirlerini yumruklayıp tırmalıyor. Derken GÜVENLİK yazılı tişörtleriyle sahneye dalan çam yarmaları onları birbirinden ayırıyor.

Bir süre bağrışıyorlar, çoğu bip'lerle sansürlenen küfürler savurarak birbirleri hakkındaki duygu ve düşüncelerini dile getiriyorlar. Sunucu ise ifadesiz bir suratla onları izliyor. Derken bu sefer İki Numaralı Fıstık kavga başlatıyor, öyle bir tokat atıyor ki Bir Numaralı Fıstık'ın başı arkaya savruluyor. Gong yeniden

çalıyor. Sahnedeler, elbiseleri parçalanmış, yumruklaşıyor, tokat atıyor, birbirlerinin gözünü oymayı deniyorlar. Seyirciler zevkten dört köşe. Çam yarması güvenlik görevlileri yeniden onları ayırıyor ve bu sefer sunucu da aralarına girip görünüşte sakinleştirici ama alttan alta kavgayı körükleyen bir ses tonuyla onlarla konuşuyor. İki kadın aşklarının ne kadar derin olduğundan bahsedip birbirlerinin suratına tükürüyor. Sunucu, "Az sonra," diyor ve ardından diyet hapı satan üçüncü sınıf bir oyuncunun oynadığı reklam beliriyor ekranda.

Hodges, birasından bir yudum daha alıyor. Kutunun yarısını bile içemeyecek. Komik aslında, polis teşkilatındayken neredeyse alkolikti. Alkol, evliliğine mal olduğunda alkolik olduğunu varsaymıştı. Bütün iradesini kullanıp içme arzusunu dizginlemiş ve kendine kırk yaşına geldiğinde dilediği kadar içebileceği sözünü vermişti. Şehirdeki polislerin çoğunun yirmi beşinde, kalanların yüzde yetmişinin de otuzunda "emekli olduğu" düşünülürse kırk iddialı bir rakamdı. Gerçekten emekli olduğunda birkaç kere ölümüne içmeyi denedi, hâlâ sarhoş olup olamadığını görebilmek için. Olabiliyordu ama sarhoş olmak ayık olmaktan iyi değildi. Aslında daha bile kötüydü.

Reklamlar bitiyor. Sunucu bir konukları daha olduğunu söylüyor. Hodges, kimin çıkacağını biliyor. Seyirciler de biliyor, yine de meraklanmış numarası yapıyorlar. Hodges, babasının silahını eline alıp namluya bakıyor ve doğrudan aldığı yere, televizyon dergisinin üstüne bırakıyor.

Bir Numaralı Fıstık ve İki Numaralı Fıstık'ın kavgalarının kaynağı olan erkek sağdan sahneye giriyor. Daha çıkmadan nasıl bir tiple karşılaşacağınızı biliyorsunuz ve evet, haklısınız. Tam kafanızdaki adam: Benzin istasyonu görevlisi ya da Target deposunda hamal veya Bay Hız'a gittiğinizde size alacağınız arabanın detaylarını (beceriksizce) anlatan tiplerden biri. Tüysıklet, beyaz tenli, siyah saçları ise yüzünü örtecek şekilde kesilmiş. Kumaş pantolon üstüne gömlek, bir de âdemelmasmın hemen altına denk gelen yeşil-sarı fosforlu kravat. Sanki gelin beni boğazlayın diyor. Pantolonunun paçaları uzun ama süet botlarının uçlarını örtecek kadar değil. Kadınlarda dövme olacağını biliyordunuz ve

bu adamın da at gibi seviştiğine, lokomotiften güçlü, kurşundan hızlı spermler saçtığına eminsiniz; bakire bir kız bu adamdan sonra tuvaleti kullansa hamile kalır. Herhalde ikizleri olur. Suratında rahat davranan havalı tiplere özgü yarı küstah bir sırıtış var. İşiyse herkesin hayali: Ölümüne dek özürlü maaşı alacakmış. Gonk çalar çalmaz kadınlar tekrar birbirlerine saldırıyor. Sonra adam uğruna yeterince mücadele ettiklerine karar verip aralarında anlaşıyor ve birlik olup ona saldırıyorlar. Bu sefer güvenlik görevlileri devreye girmeden önce biraz daha bekleyecek; çünkü bu son savaş stüdyodaki ve evlerindeki seyircilerin baştan beri bekledikleri çarpışma: Horozun peşine düşen tavuklar.

Seksenlerin sonundaki o kısa ve kötücül modanın –hastalığın– adı "sokak dövüşü"ydü. Yeraltı dünyasının dâhilerinden birinin fikriydi ve kâr etmeye başladığında üç veya dört yatırımcı işe el atıp oyunu mükemmelleştirmişti. Tek yaptığınız belli bir zamanda, belli bir yerde birbirlerine saldırmaları için birkaç serseriye otuzar dolar ödemekti. Hodges'un hatırladığı kadarıyla doğu yakasındaki en iyi dövüş yeri her tür cinsel hastalığı kapabileceğiniz striptiz kulübü Bam Ba Lam'ın arkasındaki otoparktı. Dövüşçüler eşleştiğinde kulaktan kulağa dövüşün reklamı yapılır (internete daha yıllar vardı) ve izleyicilerden kelle başı yirmi papel alınırdı. Hodges ve Pete Huntley'in bastığı dövüşte iki yüzden fazla seyirci vardı, bazıları yersiz yurtsuz tiplerdi ve polis gelince çil yavrusu gibi kaçışmışlardı. Ama aralarında gece elbiseleri içinde iki evsizin dövüşmesini, birbirini tekmeleyip aşağılamasını, anlaşılmaz küfürler savurmasını izlemeye gelmiş, kolları ve boyunları mücevherlerle dolu kadınlar da görmüşlerdi. Kalabalık zevkten kahkahalar atıyor, tezahüratlarıyla dövüşçüleri birbirine saldırmaya teşvik ediyordu.

Ekrandaki de aynı şeydi. Tek fark, televizyonda bu işin diyet ilacı şirketinin sponsorluğunda yürütülmesi ve güvenlik görevlilerinin zaman zaman müdahale etmesiydi. Bu yüzden Hodges'un varsayımlarına göre muhtemelen "katılımcılar" (onlar için en uygun kelime buydu ama sunucu "konuk" kelimesini tercih ederdi), herhalde otuz dolar ve bir şişe viskiden fazlasını kazanıyordu.

Ayrıca polisin gelip dövüşü durdurması riski de yoktu; çünkü bu ekran kavgaları lotarya kadar yasaldı.

Gösteri sona erdiğinde, "Esir almak yok!" diyen generalleri hatırlatan acımasız kadın yargıç cüppesiyle sahnede belirecek, öfkelerini güçlükle bastıran tarafların açıklamalarını dinleyecekti. Sonra sıra konukları ağlatmayı her zaman başaran (buna "inkâr duvarını aşmak" diyordu) şişko aile psikoloğuna geliyordu. Yöntemlerini sorgulayacaklarsa derhal sahneyi terk etmelerini söylerdi konuklara. Hodges, şişko aile psikoloğunun bu yöntemleri eski KGB videolarından öğrenmiş olabileceğini düşünüyor.

Hodges, hafta içi her akşam koltuğuna oturup yanında babasının tabancasıyla, bu boktan programı izler. Her seferinde eli birkaç kere tabancaya gider, namluyu kendine çevirip deliğin karanlığına gözlerini diker. Namluyu ağzına soktuğu da olmuştur ama intihar etme arzusundan çok, dolu bir tabancanın namlusunun ağza sokulmasının nasıl bir his olduğunu merak ettiği için. Artık yavaş yavaş buna bile alıştı. Tetiği çekesi var.

Eğer içki içmeye dönebilirsem bu düşüncelerden kurtulurum, diye düşünüyor. En az bir yıl erteleyebilir. Sonra iki. Belki o zaman bu dayanılmaz arzu geçer. Bahçe bakımıyla veya kuşları izlemekle, hatta resim yapmakla ilgilenmeye başlar. Rivayete göre Florida'ya taşınan Tim Quigley kendini resme vermişti. Polislerle dolu emeklilere özel bir sitede oturuyormuş. Anlatılanlara bakılırsa Quigley, resim yapmaktan gerçekten zevk alıyormuş ve hatta Venedik Sanat Festivali'nde birkaç tablosu bile satılmış. Elbette bu mutluluğu beyin kanaması geçirene dek sürmüş. Sağ tarafı felç olduğu için sekiz dokuz ayını yataktan çıkmadan geçirdiğini söylüyorlar. Tim Quigley'in ressamlık kariyeri oraya kadarmış. Sonra da göçüp gitmiş. Sürpriz.

Dövüşün başlaması gerektiğini haber veren gonk sesi duyuluyor ve iki kadm aynı anda ojeli tırnaklarını kaldırıp süper kravatlı pis herife saldırıyorlar. Tutam tutam saçlar havada uçuşuyor. Hodges, bir kere daha silahına uzanıyor ama daha dokunamadan ön kapıdaki kapağın açılıp kapandığını eleveren "tak" sesini ve mektupların delikten parkeye düşüşünü duyuyor.

Facebook ve e-postaların dünyayı ele geçirdiği günümüzde gerçekten önemli hiçbir şey çıkmaz posta deliğine atılan kâğıtların arasından, yine de ayağa kalkıyor. Neler gelmiş, bir göz atacak. Babasının 38'liği bir gün daha bekleyebilir.

2

Hodges, kucağında mektup yığınıyla koltuğuna döndüğünde programın sunucusu seyircilerle vedalaşmak üzere. Televizyon programının sadık takipçilerine ertesi gün sahnede cücelerin olacağına söz veriyor. Ama fiziken mi, yoksa zihnen mi cüce olacaklarına değinmiyor.

La-Z-Boy koltuğun arkasında iki plastik çöp kutusu var; biri geri dönüştürülebilir şişe ve kutular, diğeri geri kalan çöpler için. Wal-Mart'ın HARİKA İNDİRİMLER vaat eden broşürü ikinci kutuyu boyluyor. SEVGİLİ KOMŞUMUZ diye başlayan ve cenaze sigortası satan diğer broşür de... Bir diğer broşüre göre Discount Electronix mağazasında DVD'ler sadece bu haftaya özel, yüzde elli indirimli satılacakmış. Diğer kâğıda bakıyor. Şehir meclisindeki boş koltuğa aday olanlardan birinin yolladığı, kullanacağı oyun ne kadar önemi olduğunu söyleyen bir kartpostal. Adayın fotoğrafını da koymuşlar, çocukken Hodges'un ödünü patlatan Dr. Oberlin'e benziyor. Bir de Albertsons süpermarketinin yolladığı kitapçık var. Hodges, içindeki kuponları kullanabileceğini düşünerek onu şimdilik babasının silahının üstüne bırakıyor.

En sondaki (çok şaşırtıcı!) galiba gerçek bir mektup – kalın ve ağır. Resmi mektupları andıran bir havası var. (Emekli) Dedektif K. William Hodges, Harper Yolu No: 63 adresine gönderilmiş. Yollayanın adresi yazılmamış. Sol üst köşede, elin doğal olarak yöneldiği noktada günün ikinci gülümseyen suratı var ama bu seferki Wal-Mart'ın sembolü değil. Siyah gözlük takmış, dişleri görünen, sarı, bir gülen surat.

Hiç de hoş olmayan bir anısı canlandı.

Hayır, diye düşünüyor. *Hayır.*

Buna rağmen mektubu öylesine hızlı, öylesine sertçe açıyor ki zarf parçalanıyor ve üstünde yazılar olan dört yaprak düşüyor

yere. Eski günlerdeki gibi daktiloyla yazılmamış olsalar da daktilo karakterleriyle yazılmış bilgisayar çıktıları.

Sevgili Dedektif Hodges, diye başlıyor mektup.

Bakmaya bile gerek duymaksızın masaya uzandığında Albertsons kupon kitapçığını yere düşürüyor ama amacı silahı değil, uzaktan kumandayı almak. Kapama düğmesine basıyor, Yargıç Esir Almak Yok'un yargıcın lafının ortasında ekran kararıyor. Bütün dikkatini önündeki mektuba veriyor emekli dedektif.

3

Sevgili Dedektif Hodges,

Umarım altı ay önce emekli olmanıza rağmen size unvanınızla hitap etmemden rahatsız olmamışsınızdır. Beceriksiz yargıçlar, sinsi politikacılar ve aptal ordu mensupları emekli olduktan sonra unvanlarını kullanmayı sürdürebiliyorsa şehrin tarihindeki en başarılı polis için de aynısının geçerli olması gerektiğine karar verdim.

Bu yüzden size Dedektif Hodges şeklinde hitap edeceğim!

Sör (Hak ettiğiniz bir unvan daha. Çünkü siz rozeti ve silahıyla gerçek bir şövalyesiniz), yazmamın pek çok sebebi var ama cümlelerime halkın hizmetinde geçirdiğiniz onca yılı, 27 dedektiflik hayatınızı tebrik ederek başlamamam saygısızlık olurdu. Emeklilik Töreni'nin bir bölümünü televizyonda izledim (2 numaralı devlet kanalı, çoğu kişinin gözden kaçırdığı güzel bir bilgi kaynağıdır) ve ertesi gece havalimanı yakınlarındaki Raintree Inn'de bir parti düzenlendiğinden haberdarım.

Her iddiasına varım, gerçek emeklilik töreni oradakiydi!

Bu tür "şölen"lere katılmışlığım yoktur ama televizyonda bir sürü polisiye dizi izliyorum ve çoğunda anlatılanların uydurma olduğunu bilsem de bu dizilerde (NYPD Blue, Homicide, The Wire vs. vs.) gösterilen emeklilik partilerinin Rozet ve Silahın Şövalyeleri'nin aralarından birine veda edişlerinin YERİNDE ifadeleri olduklarına inanmak isterim. Galiba

öyleler; çünkü en az iki Joseph Wambaugh kitabında bu tür emeklilik partisi sahneleri okudum ve televizyondakilere çok benziyorlardı. En azından o yazarın gerçekleri bilmesi gerekir; çünkü o da sizin gibi "emekli dedektif".

Herhalde oda balonlarla süslenmişti, bolca içki tüketildi, açık seçik sohbetler edildi, eski günler ve eski vakalar anıldı. Muhtemelen hoparlörlerin sesini sonuna kadar açıp neşeli müzikler çaldınız, kuyruk sallayan bir iki de striptizci vardı. Oradaki nutukların kolalı gömlek töreni dediğim ilk törendekinden çok daha gerçek ve eğlenceli olduğuna bahse girerim.

Nasıl gidiyorum?

Fena değil, diye düşünüyor Hodges. *Hiç fena değil.*

Araştırmalarıma göre dedektiflik yaptığınız dönemde yüzlerce olayı çözdünüz, bunların çoğu (Ted Williams'ın Klavyenin Şövalyeleri olarak adlandırdığı) gazetecilerin "manşetlik haber" dedikleri vakalardı. Katilleri, soygun çetelerini, kundakçıları ve tecavüzcüleri yakaladınız. Emeklilik töreninizle denk gelecek şekilde yayınlanan bir makalede onca yıllık ortağınız (Kıdemli Dedektif Peter Huntley) sizi hem kitabına göre iş yapan hem sezgileri sağlam biri şeklinde tarif ediyordu.

Ne hoş iltifat!

Eğer bu doğruysa ve bence doğru, şimdiye dek benim yakalayamadığınız az sayıdaki suçludan biri olduğumu çözmüşsünüzdür. Ben, aslında basının şu isimlerle hitap etmeyi sevdiği adamım:

A) Joker

B) Palyaço

veya

C) Mercedes'li Katil

Sonuncuyu tercih ederim!

Eminim elinizden geleni yaptınız ama ne yazık ki (sizin adınıza ne yazık ki) başaramadınız. İnanıyorum ki yakala-

mayı gerçekten çok istediğiniz bir "serseri" varsa o da geçen yıl belediyenin düzenlediği iş bulma fuarına gelen insanların üzerine bile bile arabasını süren, 8 kişiyi öldürüp daha da fazlasını yaralayan kişidir. (İtiraf etmeliyim ki hayallerimin çok üstünde bir sayıydı.) Resmi törende elinize plaketi tutuşturdukları sırada aklınıza geldim mi? Arkadaşlarınız olan polisler, Rozetin ve Silahın Diğer Şövalyeleri size (tahmin yürütüyorum) iş üstünde yakaladıkları suçlularla ilgili komik hikâyeler anlatırken veya karakoldaki o eski ve güzel günlerde birbirinize yaptığınız eşek şakalarından bahsederken aklınız bende miydi?

Eminim öyleydi.

Katliam sırasında çok eğlendiğimi itiraf ediyorum. (Dürüstçe konuşuyorum.) Gazı kökleyip zavallı Olivia Trelawney'in Mercedes'ini kalabalığın üstüne sürdüğümde penisim taş gibi sertleşmişti! Ve kalp atışlarım hızlanıp dakikada iki yüzü bulmuştu. Bir gün birilerine bunları anlatabilmeyi umuyordum.

Burada yine güneş gözlüklü gülen suratlardan vardı.

Size gerçekten "içeriden bilgi" denilecek bir şey söyleyeyim, gülmek isterseniz hiç durmayın; çünkü komik sayılır (gerçi bence ne kadar dikkatli olduğumu da ispatlıyor). Prezervatif takmıştım! Kılıfı geçirmiştim! Çünkü Kontrolsüz Boşalma'dan ve geride DNA'mın kalmasından korkuyordum. Eh, bu gerçekleşmedi ama pek çok kez kaçmayı deneyişlerini ve sardalya gibi sıkışıp kaldıkları için yerlerinden kıpırdayamayışlarını düşünerek mastürbasyon yapmışımdır. Ne kadar korkmuş görünüyorlardı (o kadar komikti ki). Arabayla onlara dalarken fena öne savrulmuştum. İyi ki emniyet kemerinin kilidi sağlammış. Ne heyecan vericiydi.

Doğruyu söylemek gerekirse sonrasını hiç düşünmedim. Yakalanma ihtimalim yüzde elliydi. Ama ben bel altıyla düşünen bir iyimserim ve başarısızlıktansa başarıya hazırlandım. Prezervatif, "içeriden bilgi" ama eminim ki Adli

Tıp'takiler (CSI dizisini de izliyorum) palyaço maskesinin içinde DNA bulamayınca fena hayal kırıklığına uğramıştır. "Hay lanet! O zeki serseri saç filesi takmış olmalı!" demişlerdir.

VE HAKLILAR! Ayrıca maskeyi çamaşır suyuyla yıkadım!

Hâlâ insanlara çarptığımda vücudumu sarsan şokları hissediyor, kemiklerin kırılışının sesini duyuyor ve cesetlerin üzerinden geçerken arabanın sallanışını hatırlıyorum. Güçten ve kontrolden bahsedeceksek 12 silindirli bir Mercedes her şeyden üstündür! Gazetede kurbanların arasında bir de bebeğin olduğunu okuduğumda zevkten dört köşe oldum! Körpecik bir cana kıymak! Kaçırdığı onca şeyi düşünsenize! Nasıl ama? Patricia Cray, huzur içinde yatsın! Anneyi de gebertmişim! Uyku tulumunda çilekli reçel! Ne heyecan ama! Kolunu kaybeden adamı veya felç geçiren diğer ikisini düşününce de zevkten titriyorum. Adamın yalnızca belden altı felç olmuş ama buna da kuzu çevirme denmez de ne denir! İşte size ölmeyenler... Herhalde ölmeyi diliyorlardır! Ne dersiniz Dedektif Hodges?

Muhtemelen şimdi, "Karşımdaki ne tür kafayı sıyırmış ruh hastası bir sapık?" diye düşünüyorsunuzdur. Sizi suçladığımı söyleyemem ama itiraz edersem kızmayın! Tartışmaya açık bir konu. Bence yaptığımı yapmaktan hoşlanacak sayısız insan var, bu yüzden işkence ve uzuvların koparılması gibi konuları işleyen kitaplar, filmler (ve hatta günümüzde televizyon programları) her geçen gün daha fazla ilgi görüyor. Benimle o insanlar arasındaki tek fark, onların hayal ettiklerini gerçekten yapmış olmam. Deli değilim (kelimenin tam anlamıyla). Yaşayacaklarımın neye benzeyeceğini tam olarak bilmesem de heyecan verici olacağına ve hani sık sık derler ya, "ömür boyu aklımdan çıkmayacak anılara kavuşacağıma" emindim. Çoğu kişiye daha küçük birer çocukken Kurşun Botlar veriliyor ve hayatları boyunca onları giymek zorunda kalıyorlar. BU KURŞUN BOTLARIN ADI VİCDAN. Bende ondan yok, bu yüzden çoğunluğu oluşturan normal insanlardan çok daha yukarılarda uçuyorum. Beni yakala-

salardı ne olurdu? Olay yerindeyken ele geçirselerdi, Bayan Trelawney'in Mercedes'i bozulsaydı veya buna benzer bir şey olsaydı (düşük ihtimal; çünkü araba bakımlıydı) sanırım kalabalık beni linç edebilirdi. Saldırıya geçmeden önce bu ihtimali hesaba katmıştım ve bu heyecanımı daha da artırdı. Yine de içten içe, yakalasalardı bile linç edeceklerine inanmıyorum; çünkü çoğu insan koyundur ve koyunlar et yemez. (Dayak yerdim elbette ama birkaç yumruk vız gelir tırıs gider.) Muhtemelen tutuklanır ve yargılanırdım. Delilik savunması yapardım. Belki deliyimdir (aklımdan geçmedi değil) ama öyleyse bile bu, deliliğin çok özel bir türü. Neyse, tura geldi ve paçayı sıyırdım.

Sizin sayenizde!

Aklıma bir film geliyor. (Adını hatırlamıyorum.) Çok zeki bir seri katil vardı ve başlangıçta polisler (biri Bruce Willis'ti, saçlarının olduğu yıllar) onu yakalayamıyordu. Sonra Bruce Willis dedi ki: Yeniden yapacak; çünkü elinde değil. Er veya geç açık verecek ve onu yakalayacağız.

Filmin sonunda yakaladılar!

Benim vakamda bu geçerli değil Dedektif Hodges; çünkü aynısını tekrarlamak için hiçbir arzu duymuyorum. Bana bir defa yetti. Anılarım bana yeter, olayın her saniyesi bütün canlılığıyla zihnimde. Aynı şeyi tekrarlayacağıma emin olduğu için olaydan beri korku içinde yaşayan halkı seyretmenin zevki bana yetiyor. Halka açık bütün buluşmaların, miting ve konserlerin iptal edilişini hatırlıyor musunuz? Cinayetlerin kendisi kadar eğlenceli değildi ama "çok eğlenceliydi".

Görüyorsunuz ki ikimiz de "emekliyiz".

Hazır lafı açılmışken, bir üzüntüm oteldeki emeklilik partisine katılıp şerefinize bir kadeh kaldıramamak benim sevgili dedektifim. Sen ve mesai arkadaşın elinizden gelenin en iyisini yaptınız. Ama kariyerleriniz hakkında gazetelerin yazdıkları ve internet makaleleri doğruysa siz birinci lig oyuncusuydunuz, ortağınız Dedektif Huntley ise en fazla

ikinci lig. Dosyamın hâlâ açık olduğuna ve eski ortağınızın arada bir içindeki raporları okuyup incelediğine eminim. Ancak bir yere varamayacak. Sebebini açıklamama herhalde gerek yok.

Endişelerimi dile getirdiğim kısa bir bölümle mektubu sonlandırabilir miyim?

Bahsi geçen televizyon dizilerinden bazılarında ve Wambaugh kitaplarından birinde (ama yanılıyor da olabilirim, belki James Patterson'dı), balonlu, alkollü, müzikli kutlama sahnesini hüzünlü bir final izler. Dedektif evine gidip Silahı ve Rozeti Olmadan Yaşama'nın anlamsız olduğunu keşfeder. Anlayabiliyorum bu hissi. Şöyle bir düşününce, emekli yaşlı bir şövalyeden daha hüzün verici bir manzara var mı? Neyse, Dedektif son sahnede kendini vurur (kendi tabancasıyla). İnternette biraz araştırdım ve bunun sadece romanlarda böyle olmadığını keşfettim. Emekli polislerin intihar oranı meğer ne kadar yüksekmiş!!!

Çoğu vakada intihar eden polislerin intihara eğilimlerini fark edecek yakın akrabaları yok. Pek çoğu sizin gibi boşanmış. Çocukları çoktan büyüyüp evden olabildiğince uzağa taşınmış. Bence Harper Yolu'ndaki evinizde yapayalnızsınız Dedektif Hodges. Sizin için endişeleniyorum. Avın heyecanı gerilerde kalmışken nasıl bir hayattır bu? Durmaksızın televizyon mu izliyorsunuz? Muhtemelen. Daha mı çok içiyorsunuz? Muhtemelen. Boş bir hayat yaşadığınız için saatler daha mı yavaş geçiyor? Uykusuzluk mu çekiyorsunuz? Ah, umarım hayır.

Ama durumun böyle olmasından korkuyorum.

Size bir hobi gerek, böylece elinizden kaçırdığınız o sanlıyı, yani beni hiçbir zaman yakalayamayacağınız gerçeğini bir kenara bırakabilirsiniz. Bütün kariyerinizin tam bir zaman kaybı olduğunu, çünkü onca masumu öldüren herifin parmaklarınızın arasından kaçıp gittiğini düşünmeye başlasanız ne fena olurdu.

Silahınızın aklınıza gelmesini hiç istemem.

Ama hep aklınızda, değil mi?

Elinizden kaçırdığınız sanlıdan son bir düşünceyle mektubu bitirmek istiyorum. O düşünce şu:

OYUNU KAYBETTİN EZİK HERİF!

Şaka şaka!

Saygılarımla,

MERCEDES'Lİ KATİL

Altında bir gülen yüz daha vardı. Onun da altında şöyle yazıyordu.

NOT: Bayan Trelawney'e üzüldüm ama bu mektubu Dedektif Huntley'e verirken polisin cenazede çektiği fotoğraflara bakmaya zahmet etmemesini tavsiye edin. Cenazeye katıldım ama sadece hayalimde. (Hayal gücüm çok geniştir.)

NOT 2: Benimle iletişime geçmek ister misiniz? Yanıt vermek? Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ni deneyin, size bir kullanıcı adı bile seçtim, "kurbagakermit19". Cevap yazmayabilirim ama, "Hey, kim bilir..."

NOT 3: Umarım bu mektup keyfinizi yerine getirmiştir!

4

Hodges iki dakika öylece oturuyor. Dört dakika, altı, sekiz... Hiç kıpırdamıyor. Sayfalar elinde, duvardaki Andrew Wyeth röprodüksiyonuna bakıyor. Derken kâğıtları koltuğun yanındaki masaya bırakıp zarfı alıyor eline. Aynı şehirden postalanmış ama bunu görmek onu şaşırtmıyor. Mektubu yazan kişi yakınlarda olduğunu bilmesini istemiş. Bu da kışkırtma yollarından. Mektubu yazan kişi olsa şöyle derdi:

Hodri meydan!

Yeni kimyasallar ve bilgisayar destekli tarama yöntemleriyle kâğıtta mükemmel durumda parmak izleri bulmaları ihtimal dahilinde. Ancak Hodges mektubu Adli Tıp'takilere verse bile kendisininkiler dışında parmak izi bulamayacaklarını biliyor. Adam

deli ama kendiyle ilgili değerlendirmeleri kesinlikle doğru. Zanlıyı "sanlı" yazması... Aynı hatayı iki kere yapmış. İki kere. Bilerek mi? Ayrıca...

Bir dakika, bir dakika.

Bu mektubu Dedektif Huntley'e verirken derken neyi kastediyor?

Ayağa kalkıp elinde mektupla pencereye giden Hodges, Parker Yolu'na bakıyor. Harrison'ların kızı mobiletiyle yoldan geçiyor. Kanun ne derse desin o araç için yaşı daha çok küçük, en azından kaskını takmış. Bay Tastey dondurma kamyonu çanlarını çala çala ilerliyor; sıcak günlerde okulların dağılma saatinden günbatımına kadar şehrin doğu yakasını turlar. Ufak, siyah bir araba onu izliyor. Direksiyonun başındaki kadının kafasında bigudiler var. Yoksa kadın değil mi? Peruk takıp elbise giymiş bir erkek olabilir. Bigudiler mükemmel bir aldatmaca olmaz mıydı?

Ne düşünmeni istiyorsa onu düşünüyorsun.

Hayır. Tam olarak değil.

"Ne" değil, "nasıl". Kendi tarzını yaratan Mercedes'li Katil *nasıl* düşünmesini istiyorsa öyle düşünüyor. (Gerçi bu adı kendi seçmedi, ona bu lakabı takan gazeteler ve televizyon kanallarıydı.)

Dondurma satıcısı o!

Hayır, küçük arabadaki kadın kılığındaki adam o!

Değil. Ya gaz taşıyan kamyonun sürücüsü veya parkmetreleri kontrol eden görevli?

Nasıl da birden paranoyaya kapıldı... Manyak, lafın arasına adresinden fazlasını bildiğini sıkıştırdığı için. Dedektifin boşandığını biliyordu ve bir yerlerde çocuğu veya çocukları olabileceğini ima etmişti.

Şöyle bir çimenlere bakıyor da... Biçilmeleri gerek. Jerome yakında uğramazsa onu aramalıyım, diye düşünüyor Hodges.

Çocuklar mı? Bu hatasını gerçek zannederek kendini kandırma. Eski eşinin Corinne, tek çocuğunun da Alison olduğunu biliyordur. Allie'nin otuz yaşında olduğunu ve San Francisco'da oturduğunu da biliyordur. Muhtemelen boyunun 1,60 olduğunu ve tenis oynadığını da biliyordur. Bunların hepsi internette var. Artık her şey internette.

Aslında mektubu Pete ve Pete'in yeni ortağı Isabelle Jaynes'e teslim etmeli. Hodges, emekli olduğunda Mercedes vakası onlara ve diğer dedektiflere miras kaldı. Bazı vakalar klasik bilgisayarlar gibidir; kullanılmayınca uyku moduna geçerler, ekranları kararır. Bu mektup Mercedes vakasını uyandıracak.

Mektubun izlediği rotayı düşünüyor.

Posta deliğinden yere... Yerden koltuğa... Koltuktan şimdi kendi durduğu yere, pencerenin önüne. Dışarı baktığında posta kamyonunun geldiği yoldan geri gittiğini görüyor – Andy Fenster'ın bugünkü işi bitmiş.

Hodges, buradan mutfağa geçecek, mektubu gereksiz yere ağzı açılıp kapanabilen kilitli torbalardan birine koyacak. Eski alışkanlıklar zor ölür. Sonra da Pete ve Isabelle. Mektup, Pete'ten baştan aşağı incelenmesi ve gerekli bütün işlemlerin yapılması için Adli Tıp'a gidecek, orada ağzı kapanabilir poşetin gereksizliği şüpheye yer kalmaksızın ispatlanacak: Parmak izi yok, kıl yok, DNA yok, her yerden alınabilecek bir kâğıda basılmış ve standart lazer baskı makinesi kullanılmış. Belki mektubun hangi bilgisayarda yazıldığını tespit ederler (bu bölümden emin değil; bilgisayarlardan pek anlamaz ve bir sorun yaşadığında her zaman iki adım ötede oturan Jerome'a başvurur) ve böylece Mac mi yoksa PC mi olduğu belirlenir. Bravo!

Adli Tıp'takiler mektubu Pete ve Isabelle'e geri verir, *Luther* ve *Prime Suspect* (herhalde sapık mektup arkadaşı bu dizilere bayılıyordur) dizilerindeki gibi saçma sapan bir polis toplantısı düzenlenir. Bu toplantılardan mektubun büyütülmüş fotoğrafının asıldığı beyaz tahta ve hatta lazerli işaret kalemi asla eksik olmaz. Hodges, İngiliz polisiye dizilerini sever ama bazen Scotland Yard'ın nerede çokluk orada bokluk sözünü yeterince ciddiye almadığını düşünür.

Böyle bir toplantının olası tek bir sonucu vardır ve Hodges'a kalırsa sapığın istediği de o: On veya on iki dedektif durumdan haberdar edilince mektubun varlığının basına sızması engellenemez. Sapık muhtemelen suçunu tekrarlama arzusu duymadığını söylerken yalan söylüyordu ama doğru bile olsa Hodges, bir şeyden adı gibi emin: Manşetlerde olmayı özlüyor.

Bahçeyi papatyalar bürümüş. Kesinlikle Jerome'u çağırma zamanı. Çimenler bir yana, Hodges delikanlıyı ortalıkta görmeyi özledi. Sağlam çocuktur.

Bir detay daha. Sapık yeni bir toplu katliam gerçekleştirmek istemediği hakkında (muhtemel değil ama imkânsız da değil) doğruyu söylüyorsa bile ölümle kafayı bozmuş. Mektubun alt metni daha açık olamazdı. *Hadi sana güle güle. Zaten bunu düşünüyordun, bir sonraki adımı at. O zaten son adım.*

Beni, babamın 38'liğiyle oynarken gördü mü? Namluyu ağzıma soktuğumu?

Hodges, mümkün olduğunu itiraf etmeli; perdeleri kapamak aklına bile gelmemişti. Herkesin dürbün satın alabileceği bir dünyada yaşasa da insan oturma odasındayken kendini güvende hisseder. Oysa Jerome bile o halini görmüş olabilir. Bir istediği var mı diye uğramaya hazırlanan Jerome: "Bir isteğiniz var mı?" yerine, dalga geçercesine, "Efendinin bir arzusu var mı?" demekten büyük bir zevk alır.

Hayır. Jerome, onu silahla oynarken görse ölümüne korkardı. Mutlaka bir şey söylerdi.

Bay Mercedes, insanları ezişini düşündüğünde gerçekten mastürbasyon mu yapıyor?

Hodges, polis teşkilatındaki kariyeri boyunca benzer şeyler yaşamamış kişilerle konuşmamayı tercih edeceği pek çok şeye şahit oldu. O zehirli anılar sayesinde mektup arkadaşının mastürbasyon konusunda da, vicdanı olmadığını söylerken de doğruyu söylediğine inanabiliyor. Hodges, İzlanda'da derin kuyular olduğunu okumuştu. Öyle derinmiş ki taş attığınızda dibe düştüğünü duymazmışsınız. Ona kalırsa bazı insanların ruhları da o kuyular gibi. Sokakta evsizleri dövüştürmek, o kuyularda yolu yarıladığınızın göstergesi.

Koltuğuna dönüyor, masasının çekmecesini açıp cep telefonunu çıkarıyor. 38'liği telefondan boşalan yere koyup çekmeceyi kapıyor. Karakolun numarası hızlı aramada kayıtlı ama santral telefonu kime bağlamasını istediğini sorduğunda, "Lanet olsun! Telefonumun yanlış düğmesine basmışım. Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Hodges.

"Önemli değil bayım," diyor santral görevlisi neşeli bir ses tonuyla.

Şimdilik kimseye telefon açmayacak. Herhangi bir eyleme geçmeyecek. Durup düşünecek. Bunu gerçekten, gerçekten iyice tartmalı.

Hodges, oturup aylardır ilk kez hafta içi öğleden sonra olmasına rağmen kapalı olan televizyonun ekranına bakıyor.

5

O gece arabasına binip Newmarket Plaza'ya giden emekli dedektif, Tayland restoranında yemeğini yiyor. Onunla bizzat Bayan Buramuk ilgilenecektir. "Memur Hodges, uzun zamandır ortalıkta görünmüyordunuz." R'leri tam söyleyemediğinden *Memu Hodges* şeklinde çıkıyor kelimeler ağzından.

"Emekli olduğumdan beri kendi yemeğimi kendim pişiriyorum."

"Benim pişirmeme izin vemelisiniz. Ben daha iyiyim."

Bayan Buramuk'un, Tom Yum Gang'inin tadına baktığında yarım yamalak pişirilmiş hamburgerlerden ve hazır sos döküp yediği makarnalardan ne kadar bıktığını kavrıyor. Sang Kaya Fug Tong denen tatlı ise Pepperidge Farm'ın hindistancevizli hazır kekinden ne kadar sıkıldığını anlamasını sağlıyor. O hindistancevizli keki bir daha hayatı boyunca görmese mutlu ölürdü. Yemeğiyle iki kutu Singha içiyor. Emeklilik partisindeki biradan beri içtiği en iyi bira. Bay Mercedes bir konuda haklı, emeklilik partisi aynı tarif ettiği gibi geçti ve kıvırtıp duran bir striptizci bile vardı.

Bay Mercedes, odanın arkalarından bir yerlerden onu izlemiş olabilir mi? Çizgi filmdeki sıçanın her zaman dediği gibi, "Her şey mümkün kokarca; her şey mümkün."

Eve döndüğünde La-Z-Boy'una oturup yeniden mektuba bakıyor. Eğer mektubu Pete Huntley'e teslim etmeyecekse sonraki adımın ne olması gerektiğini biliyor ama bunu birkaç bira içmişken yapmayacak kadar akıllı. Bu nedenle mektubu çekmeceye, 38'liğin yanma kaldırıyor. (Özel poşetlerden birinin içine koyma-

ya zahmet etmedi.) Bir bira daha açıyor. Bu seferki buzdolabından aldığı sıradan bir Ivory Special, yerel markalardan. Ama tadı Singha'nınki kadar güzel geliyor ona.

Bira bittiğinde Hodges bilgisayarını çalıştırıyor, Firefox'u açıyor ve *Debbie'nin Mavi Şemsiyesi* yazıyor. Çıkan yazı son derece açıklayıcı: *İlginç insanların fikir teatisinde bulunduğu sosyal paylaşım sitesi.* Girmeyi düşünse de birden fikir değiştirip bilgisayarı kapıyor. Buna da hayır. Bu gece değil.

Geç yatmaya alışkındı; çünkü ne kadar geç yatarsa o kadar az debelenip durur, sağa sola dönüp eski vakaları ve eski hataları düşünerek saatlerini ziyan etmezdi. Ama bu gece erken yatacak. Başını yastığa koyar koymaz uyuyacağını biliyor. Ne muhteşem bir his!

Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi Bay Mercedes'in zehrini akıttığı mektubu bitiriş şekli. Bay Mercedes, emekli dedektifin intihar etmesini istiyor. Hodges, *acaba o mektubu yazarak Silah ve Rozetin Eski Şövalyesi'ne yeni bir gaye, yeni bir yaşama amacı verdiğini bilse ne düşünürdü*, diye geçiriyor içinden. Bir süre daha nefes almaya devam etmek için bir sebebi var şimdi.

Sonra uyku ağır basıyor. Mesanesi onu uyandırana kadar altı saat dolu dolu, huzurlu bir uyku çekiyor. Banyoya koşuyor, mesanesini boşaltıyor ve yatağına dönüp üç saat daha uyuyor. Uyandığında gün ışığı çoktan perdelerin arasından içeri süzülmüş, kuşlarsa cıvıl cıvıl. Hodges, mutfağın yolunu tutup kendine krallara layık bir kahvaltı hazırlıyor. Zaten tıka basa dolu olan tabağın üstüne iki de yağda kızartılmış yumurta ekliyor. Ve... şaşkınlıktan donup kalıyor mu?

Biri şarkı mı söylüyor?

Evet. Bu o.

6

Çöpleri döküp tabakları bulaşık makinesine kaldırdığında mektubu parçalara ayırıp incelemek için çalışma odasına geçiyor. En az yirmi kere yaptığı bir iş ama daha önce hiç tek başına buna yeltenmemişti; polisken yanında ona yardım edecek Pete Huntley

vardı. Pete'ten önce de başka ortaklar. Mektupların çoğu, birilerinin eski kocalarının (kadınların sayısı erkeklere göre azdı) yazdığı tehdit mektuplarıydı. Mektupları çözmek için kafa patlatmaya gerek yoktu. O güne kadar incelediği mektuplardan bazıları para tırtıklamak için yazılmıştı. Şantaj veya şantaj başlığı altında toplanabilecek çeşitli para koparma yöntemleri. Bir tanesi son derece anlamsız bir fidye notuydu, kaçıran kişinin istediği meblağ çok düşüktü. Katil olduğunu iddia eden kişilerden gelen mektupların sayısı ise Bay Mercedes'inki de hesaba katılırsa dörttü. İkisinin uydurma olduğu apaçıktı. Üçüncüsü ise Otoban Joe dedikleri seri katilden olabilirdi de, olmayabilirdi de.

Ya bu? Gerçek mi, sahte mi? Yazılanlar hayal ürünü mü, yoksa doğru mu?

Hodges, masanın çekmecesinden sarı not defterini çıkarıp haftalık sipariş listesinin yazılı olduğu en üstteki kâğıdı yırtıyor. Ardından bilgisayarın yanındaki kalemlikte duran Uni-Ball tükenmezkalemlerden rasgele birini seçiyor. İlk olarak prezervatif hakkındaki detayları gözden geçiriyor. Eğer adam gerçekten prezervatif takmışsa, giderken yanında götürmüştür... Öylesi en mantıklısı değil mi? Prezervatifler spermin yanı sıra parmak izi bulmak için de ilk bakılan yerlerdendir. Hodges, diğer detayı düşünüyor: Adam aracı kalabalığın üzerine sürdüğünde emniyet kemerinin tokasının açılmayışı, Mercedes'in cesetlerin üzerinden geçerken sarsılması. Bunları gazete makalelerinde bulamazsınız ama hepsini uydurmuş olabilir. Hem ne demişti?

Hodges, mektubu tarıyor ve işte orada: *Hayal gücüm çok geniştir.*

Ama uydurmuş olamayacağı, medyaya asla açıklanmamış iki detay var.

Not defterine, GERÇEK Mİ? sorusunun altına, Hodges şöyle yazıyor: Saç filesi. Çamaşır suyu.

Bay Mercedes, prezervatif takmış mıydı bilinmez ama taktıysa onu da saç filesi gibi giderken yanında götürmüştü. Adli Tıp'tan Gibson, katilin kafasına file taktığına emindi; çünkü Bay Mercedes'in palyaço maskesi ellerindeydi ama içinde tek bir saç teli dahi bulamamışlardı. Havuzlardaki klor kokusunu andıran

kokuyu aldıklarında DNA'ları yok etmek için çamaşır suyu kullanıldığından şüpheleri kalmamıştı. Sapık, maskeye bolca çamaşır suyu dökmüş olmalıydı.

Ancak Hodges'u ikna eden sadece bunlar değildi; mektubun bütünü ve kendinden emin cümlelerdi. O satırlardaki *özgüven* dedektifi kışkırtmak için eklenmiş bir detay değildi.

Hodges duraksadıktan sonra şöyle yazıyor: ADAMIMIZ BU.

Yeni bir tereddüt.

ADAMIMIZ kelimesini çizip ARADIĞIMIZ PİÇ diye düzeltiyor.

7

Polis gibi düşünmeyi bırakalı bayağı zaman oldu, bu tür bir işe kalkışmayalı daha da uzun zaman. Kamera, mikroskop veya özel kimyasallar gerektirmeyen özel bir Adli Tıp çalışması. Ancak işin başına geçtiğinde çabucak ısınıyor. Önce başlıkları yazıyor.

DÜZGÜN PARAGRAFLAR.
BÜYÜK HARFLE YAZILMIŞ CÜMLELER.
TIRNAK İÇİNE ALINMIŞ CÜMLELER.
PARANTEZ İÇİNE ALINMIŞ İFADELER.
SIRA DIŞI KELİMELER.
ÜNLEM İŞARETLERİ.

Bu noktada durup kaleminin arkasını altdudağına vurarak mektubu baştan sona yeniden okuyor. Ardından önündeki kâğıda iki not daha ekliyor. Artık sayfa neredeyse doldu.

GEREKSİZ SAYIDA DİZİ GÖNDERMESİ.
BİLGİSAYARDAN ANLIYOR (DEMEK Kİ 50'DEN GENÇ).

Bu son ikisinden emin değil. Birincisi herkes dizilere gönderme yaparak konuşuyor şimdilerde, politikacılar bile. İkincisi Facebook ve Twitter'da seksenli yaşlarda insanlar da var. Hodges, Mac'inin potansiyelinin en fazla yüzde yirmisini kullansa

da (Jerome'un iddiası) çoğunluk onun gibi değil. Ancak bir yerlerden başlamak gerek ve mektup genç biri tarafından yazılmış hissi veriyor.

Hodges'un özel yeteneği budur ve zannedilenin aksine polisliğin yüzde yirmisinden çok daha fazlası sezgilerle ilgilidir.

Sıra dışı kelimeler başlığı altına en az bir düzine örnek yazdı. Şimdi ikisini daire içine alıyor: *Mesai arkadaşın* ve *kontrolsüz boşalma.* Yanlarına bir isim ekliyor: *Wambaugh.* Bay Mercedes pisliğin teki olabilir ama kitap okuyan zeki bir pislik. Kelime dağarcığı geniş, yazım hatası az. Hodges, Jerome Robinson'a söylese "Bilgisayarda 'yazım denetimi' diye bir seçenek olduğunu duymadın mı dostum?" diyeceğini hayal edebiliyor.

Elbette, günümüzde doğru dürüst bir yazı programı kullanan herkes düzgün yazma şampiyonu. Ama Bay Mercedes, Wambaugh yazmış *Wombough* değil, okunduğu gibi *Wombov* hiç değil. Telaffuz edilmeyen gh harflerini koymayı hatırlaması bile zekâsının yüksek olduğunun göstergesi. Bay Mercedes, edebiyatın başyapıtlarından alıntı yapmamış olabilir ama *NCIS* veya *Bones* gibi dizilerdeki diyaloglardan çok daha iyisini yazmış.

Evde mi eğitilmiş, devlet okuluna mı gitmiş, kendini mi eğitmiş?

Önemli mi? Hem evet hem hayır.

Hodges, kendi kendini geliştirdiğine inanmıyor. Yazı stili fazla... fazla ne?

"Olgun," diyor boş odaya. Bu kadarla da kalmıyor: "Dışadönük. Kendine değil karşısındakine hitap ettiğinin bilincinde. Demek ki öğrenirken başkalarıyla iç içeymiş. Başkalarının duyacağını bilerek yazmış."

Dünyanın en sağlam çıkarsaması değil ama bunu destekleyen başka detaylar da var, örneğin o SÜSLÜ CÜMLELER. *Tebrik ederek başlamalıyım* yazışı; aklınıza geldim mi diye sorması. Hodges, lisedeyken İngilizceden hep A alırdı, üniversitede notu B'ye düştü. Son cümlelerde aynı sözlerin geçmesine ne dendiğini hatırlıyor: Tekrar yoluyla vurgu. Bay Mercedes, mektubunun bir gazetede yayımlanacağını, internette dolaşacağını ve (küçümseyerek de olsa) dördüncü kanaldaki saat altı haberlerinde ondan alıntılar yapılacağını mı hayal ediyordu?

"Elbette öyle," diyor Hodges. "Bir zamanlar sınıftaki öğrencilere kompozisyonlarını okurdun. Buna bayılırdın. Spot ışığını özlüyorsun. Haksız mıyım? Seni bulduğumda –bulursam– İngilizce derslerinde en az benim kadar başarılı bir öğrenci olduğunu keşfedeceğimize eminim." Muhtemelen daha bile başarılı. Hodges, tesadüfen yapmadıysa hayatında bir kez olsun herhangi bir metnin vurgusunu artırmak için tekrardan yararlanmamıştır.

Şehirde dört devlet okulu ve kim bilir kaç özel okul var. Bu listeye kursları, küçük üniversiteleri, devlet üniversitesini ve St. Jude Katolik Üniversitesi'ni ekleyebilirsiniz. Zehirli iğnenin saklanabileceği koca bir samanlık. Eğer bu şehirde okuduysa. Elbette Miami veya Phoenix'te de okumuş olabilir.

Üstüne üstlük kurnaz tiplerden. Mektup bir sürü sahte ipucuyla dolu: Kurşun Botlar'ı büyük harfle, sizin için endişeleniyorum ifadesini altını çizerek yazması, bütün o ünlem işaretleri, tırnak içine alınmış cümleler, parantezler... Eğer birinden yazı örneği isterlerse Bay Mercedes, yukarıda sayılanların hiçbirine başvurmayacaktır. Hodges, bundan adı gibi emin. Adı Kermit, talihsiz bir isim: kurbagakermit19'daki gibi.

Ama...

Pislik zannettiği kadar zeki değil. Mektup aslında biri bulanık, diğeri kristal berraklığında iki gerçek ipucu içeriyor. Bulanık olan sayıları yazarken, sayılar için olan kelimeler yerine rakamları kullanmakta ısrar etmesi: Yirmi yedi değil 27; sekiz değil 8. Bir iki istisna var. (Bir üzüntüm derken 1 yazmamış.) Ama Hodges, bunun genel kuralı doğruladığına inanıyor. Elbette sayılar kamuflajının parçası olabilir, dedektifin göz ardı etmediği bir ihtimal. Ancak Bay Mercedes'in durumun farkında olmaması da ihtimal dahilinde.

Onu sorgu odasına alıp kırk hırsız, seksen yüzük çalmış yazdırabilse...

Ne yazık ki K. William Hodges bir daha IR4 de dahil hiçbir sorgu odasına adım atmayacak. Oysa 4 numara favorisidir, şanslı sorgu odam derdi oraya. Elbette tek başına araştırmayı sürdürüp boka batması ve kendini bir sorgu odasında, metal masanın diğer tarafında bulması mümkün.

Tamam o zaman. Herifi yakaladığımızda onu Pete sorguya çeker. Pete, Isabelle veya ikisi birlikte. Ona 40 hırsız, 80 yüzük çaldı yazdırır. Eee, sonra ne olacak?

Polisler ara sokağa kaçan suçluyu buldu, yazdırırlar. Ama suçlu derken dilleri sürçer; çünkü bütün edebi becerisine rağmen Bay Mercedes galiba "zanlı" kelimesini "sanlı" zannediyor.

Hodges, bu kadar basit algı hatalarına uzun zamandır şaşırmıyor. Üniversiteye kadar kendisi de yanlış veya yalnız yazmasını bilmez, hala-hâlâ gibi kelimelerde sorun yaşardı. Belki hangi de'nin ayrı yazıldığını bin kere açıklamışlardır ona ama zihni bu bilgileri kaydetmeyi reddetmişti. Çocukken yanlış öğrenilen bilgiler çoğunlukla hep yanlış kalır.

Yakaladığım zaman gerçekten sen olup olmadığını şıp diye anlayacağım seni yılan, diye düşünüyor Hodges. Yazıp defalarca daire içine aldığı kelimeyi birkaç kez mırıldanıyor. *Zanlı yerine sanlı diyeceğini biliyorum, seni pezevenk.*

8

Zihnini boşaltmak için binanın etrafında bir tur atıp uzun zamandır görmediği insanlarla selamlaşıyor. Kimileriyle haftalardır konuşmamıştı. Bahçeyi düzenlemekle ilgilenen Bayan Melbourne, dedektifi gördüğünde kahveli pastasından yemesi için içeri davet ediyor.

"Beni endişelendirdiniz," diyor Hodges'a, mutfağa geçtiklerinde. Bakışları, şempanze leşine gözünü dikmiş akbabalarınkinden farksız.

"Emekliliğe alışmak zor," diye karşılık veriyor Hodges.

Kahvesinden bir yudum alıyor. Koyu değil ama sıcak.

"Bazıları hiç alışamaz," diyor zekâ fışkıran gözleriyle Hodges'u tartan kadın. Bu kadın IR4'te bile çuvallamazdı diye düşünüyor Hodges. "Stresli işlerden emekli olanlar için hayat kolay değildir."

"Başta hayata uyum sağlamakta zorluk çektim ama şimdi daha iyiyim."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. O hoş, zenci çocuk hâlâ size çalışıyor mu?"

"Jerome mu? Evet."

Hodges gülümsüyor. Acaba mahalleden birinin ona hoş, zenci çocuk dediğini bilse ne tepki verirdi? Muhtemelen sırıtır, "Efendi nasıl isterse!" gibi bir yanıt yapıştırırdı. Jerome ve alaycı tavırları yok mu! Gözü çoktan Harvard'da, B planıysa Princeton.

"Fena tembelleşmiş," diyor yaşlı kadın. "Çimenleriniz çok uzamış. Biraz daha kahve?"

Hodges, kibarca reddediyor. Sıcak su kötü kahveyi ancak bir yere kadar içilebilir kılar.

9

Yeniden ev. Bacaklarında derman yok, temiz hava onu sersemletti ve damağında kuş bokuyla kaplı gazete tadı; fakat beyni kafein sayesinde canavar gibi.

Şehir gazetesinin internet sitesine girip belediyedeki katliamla ilgili makaleleri açıyor. İlk makalelerde aradığı şeyi bulamıyor ama pazartesi gününün gazetesini açtığında şansı dönüyor: Katilin terk ettiği arabanın direksiyonunun fotoğrafı. Fotoğraf altıysa şöyle: ESPRİ YAPTIĞINI MI SANIYOR? Direksiyonun tam ortasına, Mercedes ambleminin üstüne, sarı, bir gülen surat yapıştırılmış. Güneş gözlüğü takmış ve dişlerini gösteren gülen suratlardan.

Polisler gazetedeki fotoğrafı görünce çok öfkelenmişlerdi; çünkü olayı araştırmakla görevlendirilen dedektifler (Hodges ve Huntley) basın mensuplarından gülen suratla ilgili hiçbir bilgiyi yayımlamamalarını istemişti. Hodges'un hatırladığı kadarıyla editör hiç de samimi olmayan bir özür dilemiş, *kaza, iletişim kopukluğu yaşanmış* gibisinden bir açıklama yapmıştı. Bir daha olmayacaktı... Yeminle... İzci sözü...

"Kazaymış, hadi oradan!" Pete ne kadar öfkelenmişti. "Fotoğraf ellerindeydi, daha çok gazete satmak için damardan steroid basar gibi onu yayımladılar. Lanet heriflerin ahlaktan anladığı bu kadar."

Hodges, bilgisayar ekranını sarı, gülen surat kaplayıncaya kadar fotoğrafı büyütüyor. *Yirmi birinci yüzyılda şeytanın damgası olsa olsa böyle bir şey olurdu*, diye düşünüyor.

Bu sefer aradığı numara yine telefonunda kayıtlı olanlardan ama bu seferki karakolun santralı değil, Pete'in cep telefonu. Eski ortağı ikinci çalışta açıyor. "Hey, ne haber seni ihtiyar? Emekli hayatı nasıl gidiyor?" Belli ki aramasına sevindi, bunu fark etmek Hodges'u gülümsetiyor. Neredeyse suçluluk duyacak ama vazgeçmek aklmdan bile geçmiyor.

"İyiyim," diyor. "Ama o şişko sinirli suratını özledim."

"Eminim özlemişsindir. Ayrıca Irak'ta savaşı kazandık."

"Tanrı aşkına Peter, bir kere de tartışmayalım. Öğle yemeği yiyip sohbet etmeye ne dersin? Yeri sen seç, yemekler benden."

"Harika ama öğle yemeğimi çoktan yedim. Yarına ne dersin?"

"Programım çok dolu, Obama bütçe konusunda öğüt istemek için uğrayacakmış, ama belki bir iki değişiklik yapabilirim. Bilirsin, sana kıyak olsun diye."

"Canın cehenneme Kermit!"

"Gidersem orada görüşürüz."

Bu tür şakalaşmalar eski melodiye yazılan yeni sözler gibi.

"DeMasio'ya ne dersin? Orayı seversin."

"DeMasio'ya bir itirazım yok. Öğle vakti?"

"Bana uyar."

"Benim gibi içi geçmiş bir ihtiyara ayıracak kadar vaktin olduğuna emin misin?"

"Billy, sorman dahi gereksiz. Isabelle'i getirmemi ister misin?"

İstemiyor ama şöyle söylüyor: "Nasıl uygun görürsen."

Birlikte çalışırken birbirlerinin ne düşündüğünü hemen anlarlardı, o bağ hâlâ kopmamış olacak ki kısa bir duraksamanın ardından, "Belki bu seferlik erkek erkeğe oluruz," diyor Pete.

"Nasıl istersen," diyor rahatlayan Hodges. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de. Sesini duymak güzeldi Billy."

Hodges, telefonu kapadıktan sonra bir süre daha dişlerini gösteren gülen surata bakıyor. Artık ekranın her yerinde o var.

10

La-Z-Boy'unda oturuyor bütün gece, on bir haberlerini izliyor. Beyaz pijamalı, aşırı kilolu bir hayalet. Saçlarının seyreldiği yerlerde yağlanan kafa derisi ortaya çıkmış, bu da yetmezmiş gibi kafa derisi yağdan parlıyor. Günün en büyük haberi Meksika Körfezi'ne dökülen petrolün işlendiği Deepwater Horizon vakası. Sunucuya kalırsa suya karışan onca petrol yüzünden mavi kuyruklu tonbalıklarının soyu tehlikeye girmiş ve Louisiana ıstakoz sanayiinin toparlanması on yıl bile sürebilirmiş. İzlanda'da patlayan yanardağ (sunucunun *Eeja-fill-kull* gibisinden her seferinde dili sürçerek tekrarladığı bir adı var) bütün okyanus ötesi uçuşların canına okumuş. Kaliforniya'da polis teşkilatı, Karındeşen Uykucu seri cinayetlerinde en sonunda işe yarayacak bir ipucu elde ettiklerini söylüyorlar. İsim vermiyorlar ama şüpheli (*Sanlı* geliyor Hodges'un aklına) iyi eğitimli, belagat yeteneği gelişmiş bir siyah) şeklinde tarif ediliyor. *Şimdi bir tek Otoban Joe'nun yakalanması kaldı*, diye düşünüyor Hodges.

Havalar iyiye gidiyor. Gökyüzü masmavi, sıcaklık mevsim normallerinin üzerinde olacak diye söz veriyor sanki hava durumunu sunan kız. Mayoları dolaptan çıkarma vakti.

"Seni mayonla görmeyi isterdim hayatım," diyor Hodges, uzaktan kumandaya uzanıp televizyonu kaparken. Babasının 38'liğini çekmeceden alıp yatak odasına giderken kurşunları çıkarıyor ve silahı kasaya, Glock'un yanına koyuyor. Son iki üç aydır 38'lik Victory'yi saplantı haline getirmişti ama bu gece onu kasaya kilitlerken tabanca umurunda bile değil. Otoban Joe'yu düşünüyor ama o bile yalan; Joe artık başkasının sorunu. Belagat yeteneği gelişmiş siyahi Karındeşen de.

Bay Mercedes siyahi mi? İhtimaller dahilinde – kimse palyaço maskesi, uzun kollu kazak ve direksiyonu tutan sarı eldivenlerden fazlasını görmedi. Ama Hodges'a sorarsanız değil. Şehirde birilerini öldürmeye eğilimli bir sürü siyah vardır ama cinayette kullanılan silahı göz ardı edemezsiniz. Bayan Trelawney'in annesinin oturduğu mahalle ağırlıklı olarak zengin beyazların yaşadığı bir mahalle. Park edilmiş Mercedes SL500'ün etrafında dolaşan bir siyahın dikkat çekmemesi imkânsız.

Eh! Muhtemelen imkânsız. İnsanlar önlerinde ne olup bittiğini fark etmeyecek kadar dikkatsiz de olabilir. Ama Hodges'un tecrübelerine göre zenginler, Amerikalıların genelinden daha dikkatlidir, özellikle pahalı oyuncakları söz konusu olduğunda. *Paranoyak* demek istemiyor ama...

Elbette öyleler. Zenginler cömert olabilir, insanın kanını donduran politik görüşleri olanlar bile cömertlik gösterebilir ama bu cömertliğin sınırlarını yine kendileri belirler ve para vermelerinin altında (fazla derine inmenize gerek de yoktur) birinin gelip kıymetli hediyelerini çalacağı ve doğum günü pastalarını yiyeceği korkusu yatar.

Düzenli ve *eğitimli* tahminlerine ne diyorsun?

Evet. Hodges kararını verdi. Kesin delil sayılamaz ama mektuptan çıkan sonuç bu. Bay Mercedes, takım elbisesini kuşanıp ofisteki işine giden biri veya kot ve Carhartt tişörtlerden giyip tamirhanede lastik değiştiren biri olabilir ama serserinin teki değil. Belki çok konuşmuyordur –o tür yaratıklar dikkati hiçbir zaman elden bırakmaz, gevezeliklerden kaçınır– ama konuştuğunda muhtemelen doğrudan konuya giren ve açık konuşan tiplerdendir. Kaybolmuşsanız ve yol tarifine ihtiyacınız varsa doğru ve anlaşılır tarifi alacağınız kişi odur.

Dişlerini fırçalarken Hodges şöyle düşünüyor: DeMasio. Pete, DeMasio'da yemeyi seçti.

Hâlâ rozeti ve silahı olan Pete'e göre hava hoş ve telefonda konuşurken Hodges'a da sorun yokmuş gibi gelmişti; çünkü o sırada polis gibi düşünüyordu, göbek bağlamış bir polis emeklisi gibi değil. Muhtemelen sorun çıkmaz, gün ortasında buluşacaklar. Ama DeMasio şehrin hoş semtlerinden sayılamayacak Lowtown'ın sınırında. Restoranın bir blok batısında, otoyolun gişelerini geçtiğinizde şehir, şehir olmaktan çıkıp terk edilmiş binalar ve sonsuz boşluklardan oluşan bir varoşa dönüşüyor. Sokak köşelerinde açıkça uyuşturucu satılan, el altından silah alışverişi yapılan, kundakçılığın mahalle sporu kabul edildiği bir yer. Lowtown'a mahalle denirse tabii. Ancak restoranın kendisi –muhteşem İtalyan yemekleriyle meşhurdur– güvenli. Restoran sahibinin arkası sağlam, haliyle restoranın dokunulmazlığı var.

Hodges ağzını silip yatak odasına dönüyor. DeMasio'yu düşünerek kasayı gizlediği dolaptaki kıyafetleri gözden geçiriyor. Pantolonların, gömleklerin ve artık giymediği spor ceketlerin (hiçbirine sığmıyor) arkasında kasa.

Glock'u veya Victory'yi yanına almalı mı? Victory daha küçük.

İkisine de hayır. Hâlâ silah taşıma yetkisine sahip ama eski ortağıyla yemeğe giderken bacağına silah bağlamayacak. Öylesi paranoyaklık olurdu. Üstelik dikkat çekmek istemiyor; çünkü daha şimdiden yapmayı planladığı araştırmalar konusunda çekinceleri var. Bunun yerine dolabın yanına gidip iç çamaşırlarını kaldırıyor, altlarına bakıyor. Happy Slapper hâlâ orada, emeklilik partisinden sonra koyduğu yerde.

Slapper işini görür. Şehrin varoşlarına giderken kendini güvende hissetmesi için o yeterli. Garanti olsun diye.

Kararından memnun, yatağa dönüp ışıkları yakıyor. Elini yastığın altındaki gizemli, soğuk cebe sokup Otoban Joe'yu düşünüyor. Şimdiye kadar Joe'nun şansı yaver gitti ama er geç yakalanacak. Sürekli otoban kenarındaki dinlenme yerlerine saldırdığı için değil, cinayet işlemeyi bırakamadığı için. Bay Mercedes'in yazdıklarını düşünüyor. *Yeniden öldürmek için hiçbir arzu duymuyorum.*

Doğruyu mu söylüyor, yoksa büyük harfle yazdığı cümleler veya bir sürü ünlem kullanması gibi bu da bir oyun mu?

Hodges'a kalırsa yalan –belki emekli dedektif K. William Hodges'a söylediği kadar kendine de yalan söylüyordur– ama o an için Hodges öylece uzanmış uykuyu beklerken, yanıt umurunda değil. Önemli olan katilin kendini güvende hissetmesi ve açık açık böbürlenmesi. Emekliliğine kadar şehrin baş dedektifi olan adama bir mektup yazarak kendini açığa çıkarmanın ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamamış.

Böbürlenme ihtiyacı duyuyorsun değil mi? Evet öyle yılan, yaşlı Billy amcana yalan söyleme. Ve eğer Debbie'nin Mavi Şemsiyesi adlı internet sitesi tırnak işaretleri gibi şaşırtmaca değilse bana hayatına uzanan bir yolun kapısını açtın. Konuşmak istiyorsun. Konuşmaya ihtiyacın var. Bir de beni bir şeyler yapmaya

yönlendirecek olursan – eh, bu da başarının tuzu biberi olacak, haksız mıyım? Hodges, karanlıkta kendi kendine konuşuyor: "Anlatacaklarını dinlemeye gönüllüyüm. Zamanım çok. Ne de olsa artık emekliyim."

Gülümseyerek uykuya dalıyor.

11

Ertesi sabah Freddi Linklatter yükleme bölümünün kenarına oturmuş Marlboro'sunu tüttürmekte. Discount Electronix ceketini düzgünce katlayıp DE kasketiyle birlikte hemen yanına bırakmış. Genç kız, Brady'ye, başını ağrıtan bir İsa propagandacısından bahsediyor. İnsanlar sürekli olarak başını ağrıtır ve o da mola zamanı geldiğinde hepsini Brady'ye anlatır. Hiçbir detayı atlamaz; çünkü Brady çok iyi bir dinleyici.

"Adam bana gelip bütün eşcinseller cehenneme gidecek dedi. Bana bunu bütün detaylarıyla açıklayan bir şey gösterecekmiş. Ben de uzattığı şeyi aldım, almaz mısın? Şık takım elbiseli iki erkek el ele tutuşmuş alevler içindeki bir mağaraya bakıyordu. Gerçekten! Resmin kenarına bir de şeytan çizmişler! Dirgeni bile vardı! Yemin ederim, dalga geçmiyorum. Buna rağmen onunla konuşmayı denedim. Nedense konuşmaya ihtiyacı olduğu hissine kapılmıştım. Tek bir kitabı okumak yetmez, biraz da bilimsel kitaplar okumalısın dedim ona. Eşcinseller eşcinsel *doğuyor,* hâlâ kafan basmıyor mu? Adam tutturdu, söylediğin doğru değil diye. Eşcinsellik sonradan öğrenilirmiş, dolayısıyla düzeltmek mümkünmüş. Kulaklarıma inanamadım. Sen benimle kafa mı buluyorsun diyesim geldi. Ama demedim. Bak ahbap, gerçek dünyaya geri dön dedim. Utanmadan yukarıdan aşağıya şöyle bir bak. Ne görüyorsun? Abuk sabuk bir şeyler söylemesine fırsat vermeden, bir erkek görüyorsun dedim. Ama bana bir penis ekleyemeden sevgili Tanrı'nın dikkati dağılmış ve benden sonrakine geçmiş, ben de kadın olarak doğmuşum. Bunun üzerine dedi ki..."

Freddi, LaBitticus'tan (Leviticus'u[*] kastediyor ama Brady söylediklerini düzeltecek kadar önemsemiyor onu) bahsetmeye

(*) Eski Ahit, Levililer kitabı.

başlayana kadar kızı dinliyor ama sonra anlatılanları dinlemeyi bırakıyor, olayın ana hatlarını takip edip arada bir *hı hı* demekle yetiniyor. Monolog çok umurunda değil. Uyumadan önce iPod'unda dinlediği LCD Soundsystem gibi huzur verici. Freddi Linklatter, bir kıza göre fazlasıyla uzun, neredeyse 1,85 – Brady'ye tepeden bakıyor. Söyledikleri de doğru: Brady Hartsfield ne kadar Vin Diesel'se o da o kadar kadın. Düz paça 501'lerden giyer, motosiklet botu ve düz beyaz tişörtlerle dolaşır. Koyu sarı saçları kısacık. Ne takı ne makyaj. Herhalde Max Factor'ı, bir adamın bir kıza ahırda yaptıklarıyla ilgili bir deyim sanıyordur.

Brady onu dinlerken *evet, hı hı, ya* gibi sesler çıkarsa da aklı ihtiyar polisin mektubu ne yaptığında. Acaba Mavi Şemsiye'yi kullanıp kendisiyle iletişime geçecek mi? Mektubu yollamanın riskli olduğunu biliyordu ama dikkate değer bir risk değildi. Normalde yazdığından tamamen farklı bir yazı tarzı kullandı. İhtiyar polisin mektuptan işe yarayacak bir ipucu elde etmesi ihtimali çok az ile hiç yok arası.

Debbie'nin Mavi Şemsiyesi çok daha büyük bir risk ama polis eskisi oradan izini sürebileceğini sanıyorsa kendini büyük bir sürprize hazırlasa iyi olacak. Debbie'nin merkezi Doğu Avrupa'da ve Doğu Avrupa'da bilgisayar mahremiyeti Amerika'daki temizlik kurallarına yakın: Neredeyse dokunulmazlığı var.

"Adam susmak bilmedi, yemin ediyorum anlattıklarımın her kelimesi doğru, kilisemizde kendini nasıl derleyip toparlayabileceğini göstermeye gönüllü olacak Hıristiyan kadınlar var; saçlarını uzatırsan güzel bile görünebilirsin dedi. Aklın alıyor mu? Ben de dedim ki biraz ruj sürersen sen de göze fena görünmezsin. Bir deri ceket giyip köpek tasması taktın mı Corral'da kendine seksi bir sevgili bulabilirsin. İlk sevişmeni de Tower of Power'da yaşarsın. Bu laflarıma çok fena bozuldu. Eğer işi kişiselleştireceksen..."

Neyse, ihtiyar polisin bilgisayarın izini sürebilmesi için mektubu polis teşkilatının bilişim suçları bölümüne vermesi gerekir ve Brady, adamın bunu yapacağını sanmıyor. En azından hemen değil. Öylece oturup televizyon izlemekten sıkılmıştır. Bir de biraları ve dergilerle birlikte sürekli yanında tuttuğu altıpatlar var. Silah önemli. Brady, namluyu ağzına soktuğunu hiç görmedi ama

defalarca onu eline aldığına şahit oldu. Mutlu memnun insanlar kucaklarında silahla oturmaz.

"Ona kızma dostum dedim. Ne zaman biri kıymetli fikirlerinizin aksini iddia etse hemen sinirleniyorsunuz. İsa düşkünleri aynıdır; sen de buna dikkat etmiş miydin?"

Etmemişti ama ettiğini söylüyor.

"Ama bu seferki beni dinledi. Söylediklerimi gerçekten duydu. Sonunda yolun sonundaki Hosseni'nin Fırını'na gidip kahve içtik. İnanması zor biliyorum ama orada diyalog şeklinde tanımlanabilecek, gerçek iletişime yakın bir sohbetimiz oldu. İnsan ırkından umutlu değilim ama arada bir..."

Brady, mektubun ihtiyar polisin keyfini yerine getireceğinden emin. En azından başlangıçta. Kastedilenleri anlayacak, Bayan Trelawney'in izinden gidip intihar etmesi yönündeki imayı mutlaka görecektir. Örtülü mü? Pek sayılmaz ya! Neredeyse açık açık yazmıştı. Brady, ihtiyar polisin kendini ava kaptıracağına emin. Ama hiçbir yere varmayı başaramayınca bu seferki düşüşü daha da kötü olacak. Olur da ihtiyar polis Mavi Şemsiye oltasına gelirse Brady, gerçekten adamı işleyebilir.

Seni konuşturabilirsem yönlendirebilirim de, diye düşünüyordur ihtiyar polis.

Brady, ihtiyarın hayatı boyunca Nietzsche okumadığına emin. Onun daha çok John Grisham okuyacak türde biri olduğuna nesine olsa bahse girer. Elbette kitap okuyorsa. *Sen boşluğa bakarsan boşluk da sana bakar,* diye yazmıştı Nietzsche.

Boşluk benim, ihtiyar. Ben!

İhtiyar polis kesinlikle suçluluk duygusundan kendini kurtaramayan zavallı Olivia Trelawney'den daha zorlu bir av. Ama kadını haklamak sinir sisteminde öyle bir noktayı ateşledi ki Brady, tekrarlama arzusunu bastıramıyor. Bazı açılardan tatlı Olivia'yı kendini öldürmeye yönlendirmek belediyenin önünde iş bulma umuduyla sıraya dizilmiş onca zavallıyı katletmekten çok daha büyük bir heyecandı; çünkü zekâsını kullanması gerekmişti. Kararlılık. İyi bir planlama. Polislerin yardımının da, zararının da dokunduğunu söyleyemezdi. Tatlı Olivia'nın intiharında yanlış varsayımlarının ve kadını suçlamalarının etkisi olduğunu

biliyorlar mıydı acaba? Huntley, muhtemelen bunu aklına bile getirmezdi, kafası çalışan bir tip değildi zaten ama Hodges... belki şüphelenmişti... Kılı kırk yaran beynindeki devrelerde alarm zilleri çalmıştı. Brady, öyle olduğunu umuyor. Değilse bile belki Mavi Şemsiye'de ona bunu da söyler.

Ama kadının intiharının sorumlusu büyük ölçüde kendisi, Brady Hartsfield'dı. Sezarın hakkı sezara! Belediyenin önündeki bir katliamdı. Olivia Trelawney'de ise neşter kullanmıştı.

"Anlattıklarımı dinliyor musun?" diye soruyor Freddi.

Brady gülümsüyor. "Bir an dalıp gitmişim."

Doğruyu söyleyebileceksen asla yalan söyleme. Doğruları söylemek her zaman olmasa da çoğu zaman en güvenli seçenektir. Bazen, *Mercedes'li Katil benim* dese kızın ne söyleyeceğini merak eder. Ya da *Freddi bodrumumda dört kilo plastik patlayıcı var* dese.

Düşüncelerini okumak istercesine ona bakıyor kız. Brady huzursuzlanıyor. "İki işte birden çalıştığın için, böyle devam edersen tükenip gideceksin," diyor kız.

"Ama üniversiteye dönmek istiyorum ve okul harcını ödeyecek kimsem yok. Bir de bakmam gereken annem var."

"Şarapçı."

Brady gülümsüyor.

"Annemin içki tercihi votkadır."

"Bir gün beni davet et," diyor Freddi. "Onu kolundan tuttuğum gibi lanet İsimsiz Alkolikler toplantılarından birine götürürüm."

"İşe yaramaz. Dorothy Parker'm ne dediğini bilirsin: Bir fahişeye görgü kurallarını öğretebilirsin ama kibar davranmaya zorlayamazsın."

Freddi söyleneni şöyle bir düşünüyor. Sonra başını geriye savurup Marlboro'sunun genzinde yarattığı etkiyle hırıltılı bir kahkaha patlatıyor. "Dorothy Parker'm kim olduğunu bilmiyorum ama bu lafı unutmayacağım." Ciddileşiyor. "Gerçekten, Frobisher'dan niye birkaç saat fazla mesai istemiyorsun? Diğer işin gerçekten feci."

"Frobisher'dan niçin fazla mesai istemediğini sana söyleyeyim," diyor, yükleme platformuna gelen Frobisher. Anthony Fro-

bisher genç sayılır. İnek öğrencilerinkini andıran gözlükleri meşhurdur. Çoğu Discount Electronix çalışanı gibidir. Brady de genç, üstelik "Tones" Frobisher'dan daha yakışıklı. Ama bu, gerçekten yakışıklı olduğu anlamına gelmez. Zaten böylesi daha iyi. Brady, dikkat çekmeyen bir tip olmaktan yana.

"Dökül bakalım," diyen Freddi, başparmağı ile işaretparmağı arasına sıkıştırdığı izmariti yere atıyor. Personelin arabaları yükleme bölümünün arka tarafı ile Birch Hill Alışveriş Merkezi'nin güney duvarı arasında durur. Çoğu külüstürdür. Yanlarında üç tane de parlak yeşile boyanmış, kaplumbağa da denen Vosvos'lardan var. O arabalar her zaman gıcır gıcırdır ve o gün de parlak güneşin altında ön camları ışıldıyor. Araçların iki tarafında mavi harflerle BİLGİSAYARINIZLA SORUNUNUZ MU VAR? DISCOUNT ELEKCTRONIX SİBER DEVRİYESİNİ ARAYIN! yazılı.

"Circuit City'nin işi bitti ve Best Buy ip üstünde," diyor Frobisher ders verircesine. "Discount Electronix de bilgisayar devrimi yüzünden zor durumda olan şirketlerden. Gazeteler, kitapçılar, müzik marketleri ve hatta ABD Posta Servisi. Hepsi ha battı ha batacak."

"Müzik marketi mi?" diye soruyor Freddi, yeni bir sigara yakarken. "Müzik marketi de ne?"

"Aman ne komik!" diyor Frobisher. "Lezzoların espri anlayışı olmadığını iddia eden bir arkadaşım vardı..."

"Senin arkadaşın da mı var?" diyor Freddi. "Vay be! Kimin aklına gelirdi..."

"Ama sen onu haksız çıkarmaya yetersin," diye cümlesini tamamlıyor Frobisher. "Size fazla mesai ödeyemiyor veya çalışma saatlerinizi uzatamıyoruz; çünkü şirket artık sadece bilgisayarlardan kazandıklarıyla ayakta duruyor. Çin ve Filipinler'den ucuza alıp pahalıya sattığımız bilgisayarlardan gelen parayla... Müşterilerimizin çoğu sattığımız şeylerin en büyük çoğunluğuyla ilgilenmiyor." Brady, ancak Frobisher gibi bir budalanın "en büyük çoğunluğu" gibi bir dilbilgisi hatası yapacağını düşünüyor. "Kısmen teknolojik devrim yüzünden ama aslında..."

Freddi ve Brady aynı anda cümlesini bölüyorlar. *"... hepsi Barack Obama'nın suçu. O, bu ülkenin tarihindeki en büyük hata!"*

Frobisher'ın suratı asılıyor. "En azından söylediklerimi dinliyorsunuz. Brady, bugün ikide mi çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Diğer işim üçte başlıyor."

Frobisher'ın suratını asışından Brady'nin diğer işi hakkında ne düşündüğü belli. "Okula dönmek istediğini duydum."

Brady, karşılık vermiyor; çünkü söyleyeceği her şey yanlış anlaşılabilir. Anthony "Tones" Frobisher, Brady'nin ondan nefret ettiğini biliyordur. Onu öylesine küçümsüyor ki! Brady, ayyaş annesi de dahil herkesten nefret eder ama eski bir country şarkısında dendiği gibi: *Şimdilik kimsenin bilmesine gerek yok.*

"Yirmi sekiz yaşındasın Brady. İçki içebilecek yaşa gelmen hoş ama elektronik mühendisliği kariyeri için fazla yaşlısın veya bilgisayar mühendisliği."

"Eşeklik etme!" diyor Freddi. "Bu kadar acımasız olman gerekmez."

"Doğruları söylemek bir insanı eşek yapıyorsa o zaman eşeğin kralıyım tamam mı!"

"Evet," diyor Freddie. "Tarihe böyle geçeceksin: Doğruları söyleyen eşek Anthony. Okulda ders olarak çocuklara seni anlatacaklar."

"Doğruları duymaya bir itirazım yok," diyor Brady alçak sesle.

"Güzel. Eminim DVD'leri kataloglayıp etiketlemeye de itirazın yoktur. Hemen başla."

Brady, bütün uysallığıyla başını sallıyor, ayağa kalkıp pantolonunun arkasına yapışan tozları silkeliyor. Discount Electronix'in yüzde elli indirimli satışları gelecek hafta başlayacak; New Jersey'deki yöneticiler bütün DE mağazalarının 2011 yılının ocak ayından önce DVD'lerden kurtulmasını emretmiş. Bir zamanlar büyük kâr sağlayan bu ürünler Netflex ve Redbox yüzünden artık para tuzağı. Yakında mağazalarda Çin'de veya Filipinler'de yapılmış bilgisayarlardan ve HD televizyonlardan başka bir şey satılmayacak. Onları almaya gücü yetenlerin sayısı da her geçen gün azalıyor.

"Sen," diye sesleniyor Freddi'ye dönen Frobisher. "Doğru teknik servise, oyalanma!" Kızın eline pembe bir fatura tutuştu-

ruyor. "Yaşlı kadının ekranı kilitlenmiş. En azından anlattıklarından anladığım bu."

"Emredersiniz *mon capitan.* Size hizmet etmek için varım." Ayağa kalkan kız asker selamı çakıp adamın uzattığı kâğıdı alıyor.

"Gömleğini içine sok. Kasketini giy ki müşteri tuhaf saç kesimini görüp iğrenmesin. Gaza basma. Bir ceza daha alırsan Siber Devriye'deki kariyerin sona erer. Ayrıca gitmeden önce yere attığın izmaritleri topla."

Kız cevap veremeden adam ortadan kayboluyor.

"Sana DVD etiketleri, bana tahminen bilgisayarın içine bisküvi parçacıkları döküp bilgisayarın kafasını mahvetmiş bir ihtiyar," diyor Freddi aşağı atlayıp şapkasını giyerken. Pembe kâğıtta yazanlara şöyle bir bakıp izmaritleri toplamaya zahmet etmeden Vosvos'lara doğru yürüyor. Yola çıkmadan önce son bir kez duraksayıp ellerini var olmayan kalçalarına koyarak Brady'yi süzüyor. "Okuldayken hayalini kurduğum hayat bu değildi."

"Benim de," diyor Brady alçak sesle.

Kızın uyduruk bir elmalı tatlı tarifine ulaşamadığı için delirmek üzere olan yaşlı bir kadını kurtarmaya gidişini izliyor. Asıl merak ettiği, çocukken kendisi için hayal ettiği hayatı anlatsa Freddi'nin ne diyeceği. Ya kardeşini öldürüşü? Annesinin olayı örtbas edişi?

Neden etmesin!

Ne de olsa onun fikriydi.

12

Brady, Quentin Tarantino filmlerine sarı renkli %50 indirim etiketlerini yapıştırır ve Freddie batı yakasında oturan yaşlı Bayan Vera Willkins'e yardım ederken (sonuçta kırıntıların klavyenin tuşlarının altına sıkıştığı ortaya çıkacak) Billy Hodges, Lowtown'a adını veren dört yol ağzından Lowbriar'a dönüp DeMasio'nun İtalyan lokantasının otoparkına arabasını bırakmakla meşgul. Pete'in kendisinden önce geldiğini anlaması için Sherlock Holmes olması gerekmez. Hodges, arabasını polis ara-

cıyım diye bağıran kalın tekerlekli gri Chevrolet'nin yanına park ediyor. Emekli birine ait olduğunu haykıran külüstür Toyota'sından indikten sonra Chevrolet'nin kaportasını yokluyor. Ilık. Pete geleli çok olmamış.

Bir saniye duraksayıp parlak öğle güneşinin tadını çıkarırken sokağın karşısındaki binayı ve üst geçit sayesinde gölgede kalan yerleri inceliyor. Duvarlar çete sembolleriyle kaplı ve şu anda boş olsa da (öğle vakti Lowtown sakinlerinin kahvaltı zamanıdır) o tarafa yürüse burnuna ucuz şarap ve viski kokusu geleceğini biliyor. Yerlerde cam kırıkları. Kanalizasyonda ise başka şişeler. Küçük kahverengi olanlardan.

Bunlar artık onun derdi değil. Ayrıca üst geçidin altı şu an için boş ve Pete, restoranda onu bekliyor. Hodges içeri giriyor, onu gören Elaine büyük bir memnuniyetle gülümseyip aylardır uğramadığı halde emekli polisi adıyla selamlıyor. Elbette Pete'i çoktan masalardan birine oturtmuşlar. Eski ortağı elini kaldırıp onu selamlıyor, avukat jargonuyla konuşursak belki Pete *kadının isim hafızasını şöyle bir tazelemiştir.*

Hodges da elini kaldırıp ortağını selamlıyor. Masaya ulaştığında Pete, çoktan ayağa kalkmış. Sarılıp özlem gideriyorlar. Birkaç kere birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlar. Pete, iyi göründüğünü söylüyor.

"İnsanoğlunun üç döneminden bahsedildiğini duymuş muydun?" diye soruyor Hodges.

Pete sırıtarak başını iki yana sallıyor.

"Gençlik, orta yaş ve harika görünüyorsun."

Pete katıla katıla gülüyor. Hodges'a balıkçı ve ihtiyar kadınla ilgili fıkrayı biliyor musun diye soruyor. Hodges bilmediğini söylüyor. "İhtiyar bir kadın balıkçıya gidip balıklar taze mi diye sormuş. Hepsi kanlı canlı demiş balıkçı. Ben de kanlı canlıyım ama taze değilim diye karşılık vermiş ihtiyar."

Hodges, bu tür esprileri çok sevmese de mecburiyetten gülüyor ve böylece hoşbeşi tamamlayıp masadaki yerlerini alıyorlar. Garson masalarına yaklaşıyor – DeMasio'da kadın garson yoktur, yalnızca dar boyunlarına bağladıkları lekesiz önlükleriyle ihtiyar adamlar. Pete bir sürahi bira ısmarlıyor. Ivory Special değil, Bud Light. İçkileri geldiğinde kadeh kaldırıyorlar.

"Şerefine Billy... ve emekliliğe..."

"Şerefe!"

Kadeh tokuşturup içkilerini içiyorlar. Pete, Allie'nin nasıl olduğunu, Hodges da Pete'in oğlunu ve kızını soruyor. Eski eşleri hakkında üstünkörü birkaç laf ediyorlar (birbirlerine ve belki kendilerine onlardan bahsetmeye korkmadıklarını ispatlamak için) ama uzun sürmüyor. Değmez. Yemekler ısmarlanıyor. Onlar gelene kadar Hodges'un torunlarını ve Cleveland Indians'ın ligdeki durumunu konuştular. Pete ravioli ısmarladı, Hodges her zamanki gibi sarmısaklı spagetti.

Bu kalori bombaları yarılandığında Pete, cebinden çıkardığı, ikiye katlanmış bir kâğıdı neredeyse tören edasıyla tabağının yanına koyuyor.

"Ne o?" diye soruyor Hodges.

"Dedektiflik yeteneğimin her zamanki kadar iyi olduğunu delili. Raintree Inn'deki rezil partiden beri seni görmedim. Üç gün akşamdan kalma dolaştığımı biliyor muydun? Bir yıldır kaç kere konuştuk? İki kere? Üç kere? Derken şak, beni öğle yemeğine davet ediyorsun. Şaşırdım mı? Hayır. Altında bir bit yeniği kokusu alıyor muyum? Evet. Bakalım, haklı mıymışım?"

Hodges omuz silkiyor. "Meraklı kediler gibiyim, ne dendiğini bilirsin – ancak merakı tatmin olunca huzur bulurmuş."

Pete Huntley'in ağzı kulaklarında. Hodges, katlanmış kâğıda uzandığında Pete kâğıdı tutup onu durduruyor. "Hayır, hayır, hayır. Önce söylemen gerek. Uyuzluk etme *Kermit*."

Hodges, iç çekip parmaklarıyla dört şıkkı yazıyor. İşi bittiğinde Pete, kâğıdı ona doğru ittiriyor. Hodges, açıp yazanları okuduğunda karşılaştığı manzara şu:

1. *Davis*
2. *Otopark Tecavüzcüsü*
3. *Tefeciler*
4. *Mercedes'li Katil*

Hodges, yakalanmaktan rahatsız olmuş ayağına yatıyor. "Beni yakaladın şerif. İstemiyorsan hiçbir şey söylemek zorunda değilsin."

Pete ciddileşiyor. "Çözülmemiş vakalar aklına takılmasa asıl o zaman hayal kırıklığına uğrardım. Beni... endişelendirmeye başlamıştın."

"Kimsenin işine burnumu sokmak istemem."

Hodges, sohbetin bu kadar rahat ilerlemesine inanamıyor.

"Bakıyorum, burnun uzamaya başladı Pinokyo."

"Hayır, doğruyu söylüyorum. Tek istediğim bir gelişme var mı, onu öğrenmek."

"Seve seve bu isteğini yerine getiririm. İşe Donald Davis ile başlayalım. Kabasını biliyorsun. Elini attığı bütün işleri batırmış bir herif. Sonuncusu Davis Klasik Arabaları'ydı. Adam öyle borçlara battı ki adını Kaptan Nemo'ya çevirip denizin bin fersah altına dalsa yeridir. İki üç tane de genç sevgilisi var."

"Ben emekli olurken üç taneydi," diyor Hodges. Makarnasını yemeye dönüyor. İlgilendiği Donald Davis veya Otopark Tecavüzcüsü değil. Dört yıldır tefecileri ve içki marketlerini soyan adamla da ilgilenmiyor. Onlar listenin kamuflajı. Yine de merakına yenik düşüp anlatılanları dinliyor.

"Karısı borçlardan ve metreslerden bıkmış. Boşanma avukatı tuttuğunda da ortadan kayboluverdi. Tarihteki en eski hikâye. Adam eşinin kaybolduğunu bildirdi ve aynı gün iflas başvurusu yaptı. Şimdi televizyonlara çıkıp timsah gözyaşları döküyor. Karısını onun öldürdüğüne eminiz ama ceset olmayınca..." Omuz silkiyor. "Diana ile görüştüğümüzde sen de oradaydın." Diana dediği bölge savcısı.

"Hâlâ dava açmaya ikna edemedin mi?"

"Ceset yoksa dava da yok! Modesto'daki polisler Scott Peterson'ın suçlu olduğuna adları kadar emindi ama eşinin ve çocuğunun cesetlerini bulana kadar dava açmadılar. Sen de benim kadar iyi biliyorsun."

Gerçekten de biliyor. Sheila Davis kaybolduğunda Pete ile Scott ve Lacy Patterson vakasını bolca konuşmuşlardı.

"Peki, bil bakalım ne oldu? Göl kıyısındaki yazlık evlerinde kan lekelerine rastlandı." Pete etkiyi artırmak için duraksayıp son darbeyi indiriyor. "Kadının kanı olduğu ispatlandı."

O an için yemeğini unutan Hodges, öne eğiliyor.

"Ne zaman oldu bu?"

"Geçen ay."

"Ve bana haber vermedin?"

"Şimdi veriyorum ya! Çünkü şimdi soruyorsun. Aramalar hâlâ devam ediyor. Artık Victor Bölgesi polislerinin yetki alanında."

"Sheila kaybolmadan önce adamı oralarda görmüşler mi?"

"Görmezler mi! İki genç ifade verdi. Davis, mantar toplamaya geldiğini söylemiş. Lafa bak! Cesedi bulduklarında sevgili Donald Davis'imizin eşini ölü ilan ettirip sigorta parasını almak için yedi yıl beklemesi gerekmeyecek." Pete'in ağzı kulaklarında. "Zamandan ne kadar kazanacağını düşün."

"Ya Otopark Tecavüzcüsü?"

"Yakalanması an meselesi. Beyaz olduğunu biliyoruz, yirmili yaşlarda olduğunu ve kadınlara tecavüz etmeden duramadığını da biliyoruz."

"Sivil polisleri görevlendirmişsinizdir herhalde? Havalar ısındığında saldırılarının sayısı artardı."

"Bütün mola yerleri polis kaynıyor, onu haklayacağız."

"Keşke işten eve dönen elli yaşında bir kadına tecavüz etmeden önce yakalasaydınız."

"Elimizden geleni yapıyoruz."

Pete belli ki sıkıldı. Garson gelip her şey yolunda mı diye sorduğunda elini sallayıp adamı yolluyor.

"Biliyorum," diyor Hodges. Gerginliği azaltmalı. "Tefecileri vuranlar?"

Pete'in yüzünde bir tebessüm beliriyor. "Genç Aaron Jefferson."

"Ha?"

"Gerçek adı bu ama lisede futbol oynarken kendine GA dermiş. Genç Aaron Tittle gibi. Kız arkadaşı –üç yaşındaki çocuğunun annesi– ondan bahsederken GA Titties diyerek dalga geçtiğini söyledi."

Bu da Hodges'un ezbere bildiği hikâyelerden, o kadar klişe ki kutsal kitaplarda bile benzeri vardır. "Dur tahmin edeyim, bir düzine işe girip çıkmış..."

"Oğlan on dört yaşında. Tabancasını *The Wire* dizisindeki Omar gibi sallayarak dolaşıyor."

"Ve bugüne dek paçayı yırtmasının tek nedeni şansının yaver gitmesi. Derken bebeğinin annesini aldatıyor. Kız da kızıp onu ispiyonluyor."

Pete, tam isabet dercesine parmağını eski ortağına doğrultuyor. "On ikiden vurdun. Genç Aaron, gelecek sefer tefeciyi soymaya kalktığında önceden bileceğiz. Sonrası belli."

"Niye bekliyorsunuz?"

"Yine savcı yüzünden," diyor Pete. "Diana'nın önüne biftek koyuyorsun, pişirip de getir diyor. Orta pişmiş olmazsa da geri yolluyor."

"İyi de çocuk elinizde..."

"Her iddiasına varım 4 Temmuz gelmeden genç suçlumuz belediye hapishanesini ve yılbaşından önce de devlet hapishanesini boylayacak. Davis'i ve Otopark Tecavüzcüsü'nü yollamamız biraz daha uzun sürebilir ama onları da haklayacağız. Tatlı yiyecek misin?"

"Hayır. Evet." Garsona dönüp, "Hâlâ romlu pasta yapıyor musunuz?" diye soruyor. "Bitter çikolatalı olandan?"

Garson hakarete uğramış gibi bakıyor. "Elbette efendim. Her zaman."

"Bir dilim alırım. Ve kahve. Ya sen Pete?"

"Biranın kalanını içmek bana yeter." Bunu söyledikten sonra sürahide kalan birayı bardağına boşaltıyor. "Pasta istiyor musun Billy? Son gördüğümden bu yana kilo almış gibisin."

Haklı. Hodges, emekli olduğundan beri durmadan yiyor ama sadece son iki gündür yediklerinin tadını alıyor. "Belki kilo verme programlarından birine yazılırım."

Pete başını sallıyor. "Öyle mi? Belki ben de rahip olurum."

"Haa, tabii. Ya Mercedes'li Katil?"

"Hâlâ Trelawney'in mahallesini araştırıyoruz – aslında Isabelle şimdi orada. Ama herhangi birinden işe yarar bir ipucu gelirse şaşarım. Izzy'nin konuştuğu herkesle en az bin kere konuşuldu. Trelawney'in lüks arabasını alıp sisin içinde süren, katliamı yapan ve sisin içinde geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi

arabayı yerine bırakan birinden söz ediyoruz. Tefecileri vuran herifin şansını boş ver, asıl şeytan tüyü olan o Mercedes'i çalan herif. O numarayı bir saat geç çekse polisler bölgeyi turluyor olurdu. Kalabalığı kontrol etmek için görev yerlerini almış olurlardı."

"Biliyorum."

"Sence o biliyor muydu Billy?"

Hodges, kesin konuşmanın zorluğunu göstermek istercesine elini sallıyor. Bay Mercedes ile Mavi Şemsiye internet sitesinden konuşma fırsatı yakalarsa belki bunu sorar.

"Cani herif aracın kontrolünü kaybedip insanlara çarpmış ve onları ezmiş olabilir mi diye düşündük ama hayır. Isabelle'e sorarsan Alman mühendisliği dünyanın en iyisi. Birileri arabanın üstüne sıçrayıp önünü görmesini engellemeliydi ama kimse yapmadı. GEÇİLMEZ bandının gerildiği direklerden biri arabanın üstüne devrilip onu olduğu yere çivilemeliydi ama bu da gerçekleşmedi. Birileri deponun arkasına aracını çekip maskesini çıkardığında onu görmüş olmalıydı ama kimse görmedi."

"Sabahın körüydü, beşi yirmi geçiyordu," diye hatırlattı Hodges. "Öğle vakti bile o bölgede kimsecikler yoktur."

"Ekonomik kriz yüzünden," diyor suratı asılan Pete Huntley. "Evet, evet. Muhtemelen depolarda çalışanların yarısından fazlası kuyrukta ezilenler arasındaydı, kahrolası iş bulma fuarının başlamasını bekliyordu. Kahpe felek! İnsanın kanını donduruyor."

"Yani davada hiçbir ilerleme yok?"

"Şu an için evet."

Hodges'un pastası geliyor. Kokusu güzel, tadı daha da güzel.

Garson gittiğinde Pete öne eğiliyor. "Bu yaptığını tekrarlaması ihtimali en büyük kâbusum. Göl yüzünden bir sis daha çökecek ve herif katliamını tekrarlayacak diye korkuyorum."

Yapmayacağını söylüyor, diye düşünüyor Hodges, lezzetli pastadan yeni bir lokmayı ağzına götürürken. *En ufak bir arzu duymuyormuş. Bir defa yetmiş.*

"Bunun tekrarı veya belki başka bir şey," diyor Hodges.

"Mart ayında kızımla feci bir kavgaya tutuştuk," diye konuyu değiştiriyor Pete. "Kavgalarımızın en kötüsüydü. Nisan boyunca uğramadı bile. Bütün hafta sonlarını atladı."

"Öyle mi?"

"Hı hı. Amigo kız yarışmasını izlemek istiyor. *Eğlenceye Hazırlanın* gibisinden bir adı var. Eyaletteki bütün okullar katılacakmış. Candy'nin, amigo kız dendi mi deliye dönüşünü hatırlar mısın?"

"Evet," diyor Hodges. Oysa hatırlamıyor.

"Dört beş yaşlarındayken pileli bir eteği vardı, bir türlü çıkarttıramazdık. Annelerden ikisi kızları götüreceklerini söylemiş. Candy'ye gidemeyeceğini söyledim. Nedenini bilmek ister misin?"

Elbette ister.

"Çünkü yarışma belediye merkezinde. İşte bu yüzden. Binlerce gencin anneleriyle birlikte binanın önüne dizilip kapıların açılmasını beklediğini hayal edebiliyorum. Bu sefer şafak vakti değil, günbatımı ama bilirsin ki sisin gölden ne zaman yükseleceği belli olmaz. Pislik herifin çaldığı başka bir Mercedes'le veya belki bu sefer lanet pislik bir Hummer ile anneleriyle birlikte kapıların açılmasını bekleyen çocuklara saldıracağını düşünmekten kendimi alamıyorum. Şaşkın geyikler gibi farlara bakan bir sürü insan. Bu sebeple hayır dedim. Billy, bana nasıl bağırdığını görecektin. Buna rağmen fikrimi değiştirmedim. Muhtemelen Maureen'in yanına gitmeseydi bir ay benimle konuşmazdı. Ona Mo, hayatta olmaz, aklından bile geçirme dediğimde, 'Senden bu yüzden boşandım Pete, *aklından bile geçirme* ve *imkânsız* gibi sınırlamalar getirmenden bıkmıştım. Üstelik kimseye bir şey olduğu yok!' diye beni tersledi."

Birasını bitirip arkasına yaslanıyor.

"Umarım onu insan kaynayan bir yerde yakalarız. Tek başına çivilersek kızımla bunca kavgaya sebep olduğu için onu öldürebilirim."

"Onu öldürmek istiyorsan niye kalabalık bir yerde yakalamayı umuyorsun?"

Pete, söylenenleri düşünüp belli belirsiz gülümsüyor.

"Haksız sayılmazsın."

"Bayan Trelawney'i düşündüğün oluyor mu?"

Hodges, bu soruyu havadan sudan konuşuyormuş gibi sorsa da mektubu aldığından beri Olivia Trelawney aklından çıkmadı.

Öncesinde de sık sık düşünüyordu. Emekli olduktan sonra depresyonun ağır bastığı zamanlarda rüyalarında kadını görmüşlüğü var. Hüzünlü bir atınkini andıran o ince uzun yüz. Kimse beni anlamıyor ve bütün dünya bana karşı diyen surat ifadesi. Onca paraya rağmen hayatın doğru dürüst tadını çıkaramamıştı. Bayan T'nin alacak verecek hesabı yapması veya ödenmemiş faturalarla ilgili telefonları yanıtlaması gerekmiyordu. Ama telesekreterine bırakılan küfürlü mesajları, berbat saç kesimlerinden yakınmayı ve hizmetkârların beceriksizliklerini çekiştirmeyi bilirdi. Vücut hatlarını saklayan kıyafetler seçer, limandan ayrılan veya limana yanaşan gemilerden söz ederdi. Sulanmış gözlerine bakan, her an ağlayacağını sanırdı. Kimse onu sevmemişti, bu listeye Dedektif Kermit William Hodges da dahildi. Kendini öldürmesine de kimse şaşırmamıştı. İnsanın vicdanı kolay kolay sekiz kişinin ölümünü –ve onca yaralıyı– taşımaz.

"Ona ne olmuş?" diye soruyor Pete.

"Ya anahtar hakkında gerçeği söylemişse?"

Pete kaşlarını çatıyor. "Doğruyu söylediğine inanıyordu. Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kendini buna öylesine inandırmıştı ki yalan dedektöründen geçmişti."

Doğru. Olivia Trelawney ikisini de şaşırtmamıştı. Onun gibileri çok görmüşlerdi. Deneyimli suçlular sorguya alındıklarında suç işlemedikleri zamanlarda bile suçluymuş gibi davranır; çünkü bir şeylerden suçlu olduklarını bilirler. Normal vatandaşlarsa başlarına gelene inanamaz ve ancak işin içinde silah varsa sorguya çekilmek üzere karakola getirilirler. Hayır diye düşünüyor Hodges; silah değil, sorun çoğu zaman bir arabayla ilgilidir. *Ezdiğim şeyi köpek zannetmiştim*, derler ve o korkunç "tak" sesinden sonra dikiz aynalarında ne görmüş olurlarsa olsunlar söylediklerine kendilerini inandırmışlardır.

"Olsa olsa bir köpekti."

"Merak ediyorum da..." diyor Hodges, arkadaşını sıkıştırıyormuş gibi durmadığını umarak.

"Hadi ama Billy! Ben ne gördüysem sen de aynısını gördün. Hafızanı tazelemek istersen karakola gelip fotoğraflara bakabilirsin."

"Haklısın."

Pete'in spor ceketinin cebinden "Night on Bald Mountain" parçasının ilk notaları duyuluyor. Elini cebine sokup biraz karıştırdıktan sonra telefonunu çıkaran Pete, "Açmalıyım," diyor arkadaşına.

Hodges, buyur dercesine bir işaret yapıyor.

"Alo?"

Pete, anlatılanları dinliyor. Gözleri kocaman açılıyor. Sandalyesinden öyle bir ayağa fırlıyor ki neredeyse masa devrilecek.

"*Ne?*"

Restoranda kim varsa yemek yemeyi bırakıp etrafa bakmıyor. Hodges, büyük bir ilgiyle olup bitenleri izliyor.

"Evet... Evet! Hemen geliyorum. Ne? Evet, evet, tamam. Beklemeyin, hemen gidin!"

Telefonu kapayıp masaya dönüyor. Gözleri parlıyor ve bunu gördüğünde Hodges, öylesine kıskanıyor ki eski ortağını.

"Billy, daha sık yemeğe çıkmalıyız. Bana şans getirdin, her zamanki gibi. İti an çomağı hazırla!"

"Ne demek istiyorsun?"

Bay Mercedes olduğunu düşünüyor. Sonraki düşünce hem saçma hem kaba: O benim avım!

"Arayan Izzy'ydi. Victory'nin polis şefi aramış. Bir saat önce kuyulardan birinde kemik parçaları bulmuşlar. Bahsi geçen kuyu Donnie Davis'in yazlık evine üç kilometre mesafede ve bil bakalım başka ne var? Kemikler dışında çürümüş kumaş kalıntılarına da rastlanmış."

Elini havaya kaldırdığında Hodges, bir beşlik çakıyor.

Pete, telefonu cebine koyup cüzdanını çıkarıyor. Hodges, başını iki yana sallıyor, ne hissettiği konusunda kendini kandırmayacak: Rahatladı. Hem de nasıl! "Benden olsun. Isabelle ile buluşmaya gidiyorsun değil mi?"

"Evet."

"O zaman ikile!"

"Tamam. Yemek için teşekkürler."

"Son bir soru: Otoban Joe hakkında bir şey duydun mu?"

"Ona eyalet polisi bakıyor," diyor Pete. "Bir de federaller. Bence mahzuru yok. Duyduğum kadarıyla hiçbir şey bulamamış-

lar. Yeniden suç işlemesini ve bu sefer şanslarının yaver gideceğini umuyorlar." Saatine bakıyor.

"Git hadi, git."

Pete dışarı çıkmaya hazırlanıyor, duraksıyor, masaya dönüyor ve Hodges'un alnına kocaman bir öpücük konduruyor. "Seni görmek harikaydı tatlım!"

"Kaybolsana," diyor Hodges. "İnsanlar bizi sevgili sanacak."

Pete, sırıta sırıta dışarı çıkarken Hodges insanların birlikte çalıştıkları dönemde ikisine ne ad verdiklerini hatırlıyor: Cennetin Köpekleri.

Koku alma duyusunun eskisi kadar keskin olup olmadığını merak ediyor o zaman.

13

Garson, başka bir isteği var mı diye sormak için geri geliyor. Hodges, hayır demek niyetindeydi ama bir kahve daha ısmarladı. Bir süre daha orada oturup anın tadını çıkaracak: Yakaladıkları Bay Mercedes değil, karısını öldürüp avukatı aracılığıyla karısının yerini bilenlere ödül vereceğini duyuran Donnie Davis adlı pislikmiş. Herif hiç utanmadan bir de karısına ne kadar âşık olduğundan ve her şeye baştan başlayabilmek için eve dönmesini ne kadar isteğinden bahsetmişti.

Ayrıca Olivia Trelawney'i ve Olivia Trelawney'den çalınan Mercedes'i düşünmek istiyor. Arabanın yürütüldüğünden yana en ufak bir şüphesi yok. Ama kadın tam aksini iddia etse de bir şekilde hırsızın işini kolaylaştırmış olmalı.

Hodges, Bayan Trelawney'in Belediye Katliamı'nda istemeden oynadığı rolü açıkladığında San Diego'dan yeni atanan Isabelle Jaynes bir vakadan bahsetmişti. Telsiz çağrısı üzerine bir eve gitmiş ve dokuz yaşındaki oğlanın dört yaşındaki kız kardeşini vurduğunu görmüşlerdi. İki çocuk babalarının çekmecede bıraktığı silahla oynuyormuş.

"Babaları için suç duyurusunda bulunulmadı ama hayatı boyunca bunun acısıyla yaşacak," demişti kadın. "Sizin Bayan Trelawney'in durumu da aynı çıkacak, bakın görürsünüz."

Bu, Trelawney denen kadın aşırı dozda ilaç alıp intihar etmeden bir ay önceydi. Mercedes'li Katil vakasına bakan polisler durumu umursamamıştı. Onlara –ve Hodges'a– kalırsa Bayan T, katliamdaki rolünü üstlenmeyi reddeden ve vicdan azabına dayanamayan zengin sürtüğün tekiydi.

Mercedes SL şehir merkezinden çalınmıştı ama zengin kocasını kalp krizinden yitiren Bayan Trelawney, Sugar Heights adındaki etrafı duvarlarla örülü, on beş yirmi odalık dev gibi malikânelerin yer aldığı zengin muhitinde oturuyordu. Atlanta'da büyüyen Hodges, ne zaman Sugar Heights'ten geçse Atlanta'nın Buckhead bölgesi gelirdi aklına.

Bayan T'nin yaşlı annesi Elizabeth Wharton, Lake Caddesi'ndeki lüks bir dairede oturuyordu (politikacıların yaşadıkları türden hoş ve geniş odaları olan bir yerdi). Kadının kâhyasının bile kendi özel odası vardı ve haftanın üç günü özel hemşiresi kadının sağlığını kontrole geliyordu. Bayan Wharton, kemik erimesinin ileri aşamalarından mustaripti. İlaç dolabı en güçlü uyuşturuculardan Oxycontin ile doluydu. Kızı, hayatına kıymaya karar verdiğinde onları kullanmıştı.

İntihar suçluluğun ispatıdır. Teğmen Morrissey böyle demişti ama Hodges'un aklına yatmamıştı ve sonradan şüpheleri daha da güçlendi. Şimdi ise suçluluk duygusunun insanı intihara yönlendiren yegâne etken olmadığını biliyor.

Bazen öğleden sonra yayınlanan televizyon programlarından bıkmanız da yeterli sebeptir.

14

Motorla devriye gezen iki polis olaydan bir saat sonra Mercedes'i bulmuştu. Göl kıyısındaki depo bölgesinde, hangarlardan birinin arkasındaki avludaydı.

Parke taşıyla döşenmiş alan Paskalya Adası'ndaki heykelleri andıran paslı ama haşmetli metal konteynerlerle doluydu. Gri Mercedes iki konteynerin arasına gelişigüzel park edilmişti. Hodges ve Huntley, olay yerine vardıklarında beş polis aracı çoktan bölgeyi kontrol altına almıştı. İki devriye arabası, kendi kendine

çalışıp kaçabilirmiş gibi Mercedes'in önünü kesecek şekilde park edilmişti. Yağmur hafiflemiş, sis artmıştı. Devriye araçlarının sirenlerinin ışığında yağmur damlaları bir görünüp bir kayboluyordu.

Hodges ve Huntley, bir araya toplanmış polislerin yanlarına gitti. Pete Huntley, arabayı bulan iki polisi sorgularken Hodges mekânı kontrol etti. SL500'ün önü mükemmel Alman mühendisliği sayesinde ciddi bir hasar görmemişti. Ancak arabanın üstü ve camları mahvolmuştu. Kan içindeki bir kumaş parçası arabanın ızgarasına takılmıştı. Gömlekten kopan parçanın August Odenkirk'e ait olduğu sonradan tespit edilecekti. Başka bir şey daha vardı: Sabahın cansız ışıklarında bile parlayan bir şey. Hodges, yakından bakabilmek için dizüstü çömeldi. Huntley yanına geldiğinde hâlâ öyle duruyordu.

"Şu lanet şey de ne?" diye sordu Pete.

"Galiba bir alyans," dedi Hodges.

Haklı çıktı. Alyans Squirrel Ridge Yolu'nda oturan otuz dokuz yaşındaki Francine Reis'e aitti ve işlemler tamamlandığında ailesine iade edildi. Gömerken yüzüğü sağ elinin yüzükparmağına taktılar; çünkü sol elinin ilk dört parmağı parçalanmıştı. Adli tabip, Mercedes insanların arasına daldığında kadının kendini korumak için elini kaldırmasıyla parmaklarının koptuğuna karar verdi. Kopan parmaklardan üçü 10 Nisan günü öğlene doğru olay yerinde bulundu. İşaretparmağı hiçbir zaman bulunamadı. Hodges, cesetlerin üzerinde uçuşan martılardan birinin veya olay yerine doluşan veletlerin parmağı yürütmüş olabileceğine kanaat getirdi. Daha kasvetli bir alternatif de vardı: Sağ kurtulanlardan birinin hatıra olarak parmağı alması ihtimali. Hodges, ayağa kalkıp polisleri yanına çağırdı. "Yağmur başlayıp bütün deliller suya kapılmadan üstüne bir branda germeliyiz..."

"Çoktan haber yolladık brandayı getiriyorlar," dedi polis ve başparmağıyla Pete'i işaret etti. "Bize ilk söylediği buydu."

"Ne kadar da zekisin!" dedi Hodges ortağına. Ancak ortağı donuk bir gülümsemeyle karşılık verdi. Pete, gözlerini kan lekeleriyle kaplı Mercedes'e dikmişti ve bakışlarını yüzükten ayıramıyordu.

Elinde not defteriyle tanımadıkları bir polis yanlarına geldi, nemden kıvrılmaya başlamış sayfalardan birini açtı. Rozetine bakılırsa adı F. SHAMMINGTON'dı. "Araba Bayan Olivia Ann Trelawney adına kayıtlı, Lilac Yolu, 729 numara. Sugar Heights."

"Pahalı Mercedes'lerin uzun bir işgününün ardından uyumaya gittiği semt," dedi Hodges. "Memur Shammington, gidip ev sahibi evde mi kontrol edin. Değilse nerede olduğunu öğrenin. Bunu halledebilir misiniz?"

"Evet efendim, elbette."

"Rutin soruşturma dersiniz, anlaşıldı mı? Çalman arabasıyla ilgili olduğunu söyleyin."

"Tamamdır."

Hodges, Pete'e döndü. "Ön koltuklarda dikkatini çeken bir şey oldu mu?"

"Hava yastıkları açılmamış. Önceden onları etkisiz hale getirmiş. Demek ki saldırıyı planlamıştı."

"Ayrıca bunu nasıl yapacağını biliyormuş. Ya maskeye ne diyorsun?"

Pete, şoför tarafının camından içeri süzülen yağmur damlalarına baktı. Deri kaplama şoför koltuğunda bütün kafayı saran kauçuk maskelerden vardı. İki tarafından palyaço maskelerindeki gibi turuncu saç tutamları fışkırıyordu. Burun, koca kırmızı burunlardandı. İçi boş olan maske büzülmüş, kırmızıya boyanmış dudaklardaki gülümseme pis bir sırıtışa dönüşmüştü.

"Ürkütücü. Kanalizasyonda dolaşan palyaçoyla ilgili televizyon filmini görmüş müydün?"

Hodges, başını iki yana salladı. Sonradan –emekliliğinden bir hafta sonra– filmin DVD'sini aldığında Pete'in haklı olduğuna karar verdi. Maske, filmdeki Pennywise denen palyaçonunkine çok benziyordu.

Birlikte arabanın etrafını dolaşıp tekerlerdeki ve çamurluklardaki kanı incelediler. Branda ve teknik ekip gelmeden çok önce kanların çoğu silinip gidecekti; saat altıyı yirmi geçiyordu.

Hodges, devriye polislerine bakıp toplanmalarını işaret etti. "Kimlerde kameralı cep telefonu var?"

Hepsinde vardı. Hodges onlara *ölümarabası* –tek kelime, *ölümarabası*, bu kadar basit– olarak düşündüğü aracın çevresinde

çember oluşturacak şekilde dizilmelerini emretti ve fotoğraf çekmeye başladılar.

Memur Shammington, diğerlerinden ayrı durmuş cep telefonuyla konuşuyordu. Pete onu yanına çağırdı. "Trelawney denen kadının yaşını öğrenebildin mi?"

Shammington not defterine baktı. "Ehliyetine göre 3 Şubat 1957 doğumlu. Yani... Şey..."

"Elli iki yaşında," dedi Hodges. On yıldan uzun zamandır Pete Huntley ile ortaktı ve çoğu şeyi yüksek sesle dile getirmeden iletişim kurabiliyorlardı. Olivia Trelawney, mola yerlerine dadanan tecavüzcünün hedefi olacak cinsiyet ve yaştaydı ama seri katil profiline uymuyordu. Araçlarının kontrolünü kaybedip insanların arasına dalan şoförler vardır –beş yıl önce neredeyse bunamış, seksenlerinde bir adam Buick Electra'sıyla yol kenarındaki kafelerden birine dalıp bir kişiyi öldürmüş, on kişiyi yaralamıştı– ama Olivia Trelawney o profile de uymuyordu. Çok gençti.

Bir de maske vardı.

Ama...

Ama.

15

Hesabı gümüş bir tepside getiriyorlar. Hodges, kredi kartını tepsiye bırakıp geri gelmesini beklerken kahvesini yudumluyor. Karnı çok güzel doydu ve normal şartlarda bir iki saat uyumak hoşuna giderdi. Ama bu öğleden sonra öyle yapmayacak. Hayatı boyunca zihni hiç bu kadar berrak olmamıştı.

"*Ama*" ikisi için de öylesine açıktı ki ne devriye polislerine ne birbirlerine dile getirmeye gerek duymuşlardı. (Polislerin sayısı hızla artıyordu ama kahrolası branda yediyi çeyrek geçeye kadar gelmedi.) SL500'ün kapıları kilitliydi. Kontakta anahtar yoktu. İki dedektifin görebildiği kadarıyla arabanın kapısı zorla açılmamıştı ve ilerleyen saatlerde şehirdeki Mercedes, yetkili servisinin de onaylayacağı gibi düz kontak yapılmamış, arabanın ayarlarıyla oynanmamıştı.

"Birinin camı kaydırması mümkün mü?" diye sordu Hodges, teknik servisteki görevliye. "Kilidi o şekilde açmış olabilirler mi?"

"Neredeyse imkânsız," demişti teknisyen. "Mercedes'ler tüm detaylarına dikkat edilerek tasarlanan arabalardır. Eğer biri bunu yapmayı başarsaydı bile izi kalırdı." Sonra kasketini ters çevirmişti. "Olan biten son derece basit baylar. Kadın anahtarı kontakta bırakmış ve yürüyüp giderken anahtarı kontakta bıraktığını hatırlatan 'bip' sesini önemsememiş. Aklı herhalde başka yerdeydi. Hırsız anahtarın kontakta olduğunu görüp arabayı çalmış. Özetlemeye çalıştığım şu; arabayı çalan her kimse elinde arabanın anahtarı varmış. Yoksa çıkarken nasıl motoru kapayıp kapıları kilitlesin?"

"Arabanın sahibinden bahsederken *kadın* dedin," dedi Pete. Oysa o ana dek arabanın sahibinin adı geçmemişti.

"Hadi ama baylar!" Tamircinin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu, Bayan Trelawney'in Mercedes'i. Olivia Trelawney. Onu bizden almıştı ve dört ayda bir bakıma getirirdi. Hiç aksatmaz. On iki silindirli fazla araba satmadık ve hepsini biliriz." Ardından kasvetli gerçeği dile getirdi: "Bu bebek tank kadar güçlüdür."

Katil, Benz'i iki konteynerin arasına sürüp motoru kapamış, maskesini çıkarmış, maskeyi çamaşır suyuyla yıkamış ve (eldivenleri ve boneyi ceketinin cebine soktuktan sonra) arabadan inmişti. Sisin içine dalıp gözden kaybolurken son bir hareket de çekmişti polislere: Olivia Ann Trelawney'in arabasını uzaktan kumandalı anahtarla kilitlemişti.

İşte kimsenin dile getirmediği *"ama"* buydu.

16

Annesinin uyuduğunu söyleyerek kısık sesle konuşmamızı rica etmişti, diye hatırlıyor Hodges. *Bize kahve ve kurabiye ikram etmişti.* DeMasio'da oturmuş kahvesinin kalanını yudumlarken, kredi kartını geri getirmelerini bekliyor. Muhteşem göl manzaralı o dairenin salonunda oturduğu dakikaları düşünüyor.

Kahve ve kurabiyelerin ardından, sordukları ilk soruda kadının şaşkın, *elbette yapmadım*, diyen bakışlarıyla karşılaşmışlardı. Polisle başı hiç derde girmemiş, hali vakti yerinde vatandaşlara has bir surat ifadesidir bu. Oysa Pete'in tek yaptığı arabayı Lake Caddesi'ne, annesinin oturduğu binanın birkaç metre gerisine

park ederken anahtarları arabada unutmuş olup olamayacağını sormaktı.

"Elbette yapmadım."

Bu söylediğiniz çok aptalca, hakaret kabul ediyorum bunu, diyen nahoş bir gülümseme eşlik etmişti serzenişine.

Garson kredi kartıyla geri dönüyor. Gümüş tepsiyi masaya bırakıyor. Hodges, kalkmadan önce adamın eline on beş dolar sıkıştırıyor. DeMasio'da garsonlar bahşişleri bölüşür, Hodges'un kesinlikle onaylamadığı bir yöntemdir bu. İsterlerse ona eski kafalı desinler.

"Teşekkürler efendim. *Buon pomeriggio.*"

"Sana da," diyor Hodges. Faturayı ve Amex'ini cebine koyuyor ama hemen masadan kalkmıyor. Tatlı tabağında kırıntılar kalmış. Küçük bir çocukken annesinin pastalarını yediği zamanlardaki gibi çatalıyla onları topluyor. Ona göre, çatalla topladığınız ve dile yavaşça yayılan o küçücük kırıntılar pastanın en muhteşem kısmıdır.

17

Suçun işlenmesinin üzerinden saatler bile geçmeden yapılan o ilk görüşme hayati önem taşır. Teşhis edilmeyi bekleyen cesetler ve parçalanmış uzuvlar morga giderken kahve ve kurabiye. Onlar lüks dairedeyken, şehir morgunda ölenlerin yüzüklerini veya kolyelerini teslim alan akrabalar iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

Bayan Trelawney kenardaki masadan çantasını almış, oturmadan önce içini karıştırmış, kaşları çatıldıktan sonra çantasını karıştırmayı sürdürmüştü. Endişelenmiş görünüyordu. Ardından gülümseyivermişti. "İşte burada!" demişti anahtarı uzatırken.

Dedektifler anahtara bakakaldı. Hodges, o kadar pahalı bir araba için ne kadar sıradan bir anahtar olduğunu düşündü. Ucunda metal çıkıntı olan siyah plastik. Mercedes amblemi işlenmişti. Plastik bölümde üç düğme vardı. Birine kilit işareti çizilmişti. Altındakinde açık bir asma kilit figürü vardı. Üçüncü düğmeye ise "Panik" yazılmıştı. Bir hırsız arabanızı kilitlerken size saldırırsa o düğmeye basardınız ve otomobilin alarmı ortalığı inletirdi.

"Çantanızda anahtarı niçin bulamadığınız anlaşılıyor," dedi Pete, havadan sudan konuşurmuşçasına. "Çoğu kişi anahtarlarını anahtarlığa takar. Eşimin anahtarlığı kocaman plastik bir papatya." Maureen hâlâ eşiymiş ve o moda budalası kadın, plastik çiçekli anahtarlık takmaya tenezzül edermiş gibi...

"Eşiniz adına sevindim, arabamı ne zaman alabilirim?" dedi Bayan Trelawney.

"Bize bağlı değil hanımefendi," diye karşılık verdi Hodges.

İç çeken kadın elbisesinin yakasını düzeltti. En az on kere bu hareketi yaptığını görmüşlerdi. "Elbette arabayı satmam gerekecek. Bundan sonra onu kullanmam düşünülemez. Çok asap bozucu. Arabamın..." Çantası hâlâ elinde olduğundan kolayca karıştırıp pastel renklerde bir mendil çıkardı. Gözlerini sildi. "Tam bir sinir harbi."

"Mahzuru yoksa bir kere daha ifadenizin üzerinden geçebilir miyiz?" dedi Pete.

Kadın kan çanağına dönmüş gözlerini devirdi. "Çok gerekli mi? Gerçekten yorgunum. Anneme bakmak için bütün gece ayaktaydım. Dörde kadar uyumadı. Tam bir baş belasıdır. Bayan Greene –hemşiremiz– gelmeden biraz uyumak istiyorum."

Arabanız birkaç saat önce sekiz kişiyi öldürmekte kullanılmış ve hastaneye kaldırılanlar ölürse bu sayı daha da artacak. Sizse uyumayı düşünüyorsunuz, diye içinden geçirdi Hodges. Bayan Trelawney'den hoşlanmamaya ne zaman başladığını sorsanız emin olamazdı ama muhtemelen kadının uyuyabilir miyim dediği andı. Bazıları kötü günler geçirdiğinde onlara sarılmak ve sakin ol, her şey yolunda diyerek sırtlarını okşamak istersiniz. Başkaları söz konusu olduğundaysa kendilerine gelmeleri için bir tokat atmak gelir içinizden. Bayan T ikinci gruptandı.

"Kısa kesmeye çalışırız," diye söz verdi Pete. Bunun sayısız bir sürü görüşmeden ilki olacağını belirtmedi. Kadınla işleri bittiğinde, zavallı rüyasında bile o sorgulamaları görecekti.

"Pekâlâ. Salı akşamı yediyi biraz geçe anneme geldim..."

Onu haftada en az dört kere ziyaret ederdi ama yalnızca perşembe geceleri yatıya kalıyordu. Birch Hill Alışveriş Merkezi'ndeki hoş bir vejetaryen restoranı olan B'hai'ye uğrayıp akşam

yemeklerini alır, eve döndüğünde onları fırında ısıtırdı. ("Elbette annem az yiyor; çünkü ağrıları çok fazla.") Perşembe günkü programını her zaman sokağa saat yediden sonra varacak şekilde ayarladığını söyledi; çünkü o saatten sonra arabanızı bedava park edebiliyordunuz ve kaldırım kenarındaki park yerlerinin çoğu boş olurdu. "Asla paralel park etmem; bana uymuyor."

"Ya arka sokaktaki garaj?" diye sordu Hodges.

Kadın, delirdin mi dercesine baktı ona. "Geceliği on altı dolar. Sokağa park etmekse bedava!"

Pete, anahtarı elinden bırakmamıştı ama Bayan Trelawney'e henüz onu yanlarında götüreceklerini söylememişlerdi. "Restorana uğrayıp anneniz ve kendiniz için yemek ısmarladınız ve..." Devamını kontrol etmek için defterine baktı.

"Hayır," diye düzeltti kadın. "Önceden sipariş vermiştim. Lilac Yolu'ndaki evimden çıkmadan. Sesimi duymaya bayılırlar. Eski ve kıymetli müşterilerindenim. Dün gece annem için *kookoo sabzi* ısmarladım, bol otlu ve ıspanaklı bir tür omlettir. Kendime de *gheymeh*. Bezelye, patates ve mantarla yapılan bir tür türlü." Yine giysisinin yakasını çekiştirdi. "Çocukluğumdan beri mide asidinden çekmediğim kalmadı. Ama insan zamanla onunla yaşamasını da öğreniyor."

"Herhalde siparişleriniz..." diye söze başladı Hodges.

"Ve tatlı olarak zerde," diye ekledi kadın. "Tarçınlı, safranlı pirinç pudingi." Tuhaf gülümsemesiyle dedektiflere baktı. Elbisesinin yakasıyla üç dakikada bir oynaması gibi bu tuhaf gülümsemeye de alışmıştı dedektifler. "Tatlıyı özel kılan safrandır. Annem bile ona bayılır."

"Leziz bir tatlıya benziyor," dedi Hodges. "Siparişiniz siz restorana vardığınızda paketlenmiş ve götürülmeye hazır mıydı?"

"Evet."

"Tek pakette miydi?"

"Hayır, üç paket."

"Torbaya konmuş muydu?"

"Hayır, yalnızca paketler."

"Onları arabaya taşımakta güçlük çekmişsinizdir; çantanız ve üç yemek paketi..." dedi Pete.

"Bir de anahtar," dedi Hodges. "Anahtarı unutma Pete."

"Ayrıca yemekleri üst kata olabildiğince çabuk çıkarmak istemişsinizdir," diye devam etti Pete. "Soğudu mu yemeğin tadı tuzu olmaz."

"Nereye varmaya çalıştığınızı görüyorum," dedi Bayan Trelawney. "Temin ederim ki..." Kısa bir duraksama. "Burnunuz pek iyi koku almıyor. Motoru kapar kapamaz anahtarı çantama attım, her zaman ilk yaptığım budur. Paketlere gelince, bir iple birbirlerine bağlanmışlardı..." Göstermek için ellerini yirmi santim kadar açtı. "Taşımak çok kolaydı. Çantamı koluma takmıştım. Bakın." Çantasını koluna astı ve görünmez paketleri taşıyarak salonda şöyle bir tur attı. "Gördünüz mü?"

"Evet hanımefendi," dedi Hodges. Ama bambaşka bir şey daha gördüğünü sanıyordu.

"Acele etmeye gelince. Acele etmeme gerek yoktu; çünkü başta da belirttiğim üzere yemekler zaten ısıtılacaktı." Duraksadı. "Zerde değil elbette. Pirinç pudingini ısıtmaya gerek yoktur." Buruk bir kahkaha attı. Kıkırtı denemezdi ama fazlasıyla tizdi. Hodges, kadından daha da soğudu. Zaten ondan hiç hazzetmemişti ama o gülüş bardağı taşıran son damlaydı.

"İzin verirseniz, Lake Caddesi'ne geldikten sonra neler yaptığınıza kısaca bir göz gezdirelim," dedi Hodges. "Yedi sularında buradaydınız."

"Evet. Belki beş geçiyordu, belki biraz daha geçti."

"Hı hı. Arabanızı park ettiniz... Tam olarak nereye? Üç dört bina öteye mi?"

"En fazla kırk metre öteye. Geri geri giderek arabayı çıkarmak zorunda kalmamak için iki arabalık boş yer arıyordum. Geri vitesten nefret ederim. Direksiyonu hep yanlış yöne kırarım."

"Sizi anlıyorum hanımefendi, eşim de aynı dertten mustarip. Motoru kapadınız, anahtarı kontaktan çıkardınız, çantanıza koydunuz. Çantanızı kolunuza taktınız, yemek paketini aldınız..."

"Birbirine sağlam bir iple bağlanmış bütün paketleri."

"Bütün paketleri, tamam. Sonra?"

Kadın, ona aptallarla dolu bir dünyadaki en aptal kişiymiş gibi baktı. "Sonra annemin binasına girdim. Bayan Harris

–kâhya– zili çaldığımda beni içeri aldı. Perşembe günleri ben geldikten sonra izne çıkar. Asansöre binip on dokuzuncu kata, çalıntı arabamla ne yapacağımı söylemek yerine, bana bir sürü saçma soru sorduğunuz bu eve çıktım."

Hodges, çıkarken Bayan T'nin Mercedes'ini görüp görmediğini kâhyaya sormayı aklının bir köşesine not etti.

"Anahtarı daha sonra ne zaman çantanızdan çıkardınız Bayan Trelawney?" diye sordu Pete.

"Yeniden mi? Niye anahtarı..."

Dedektif anahtarı havaya kaldırdı. Bir numaralı delil. "Binaya girmeden önce arabanızı kilitlemek için anahtarınızı çıkarmanız gerekmez miydi? Arabayı kilitlediniz, değil mi?"

Kadının yüzünde emin olmadığını gösteren bir ifade belirdi. İki dedektif o bir saniyelik tereddüdü kaçırmadı. Sonra belirsizlik kayboldu. "Elbette kilitledim."

Hodges, kadının gözlerinin içine baktı. Bayan Trelawney bakışlarını kaçırdı, bir süre göl manzaralı pencereye baktı. Sonra yeniden göz göze geldiler. "İyi düşünün Bayan Trelawney. İnsanlar öldü. Bu önemli bir konu. Yemek paketlerini taşıyordunuz, o telaş içinde çantanızdan anahtarı çıkarıp KİLİTLE düğmesine bastığınıza emin misiniz? Sinyal lambalarının yanıp söndüğünü gördünüz mü? Bilirsiniz, kilitlendiğini göstermek için lambalar yanıp söner."

"Elbette biliyorum."

Dudağını ısırdı, ne yaptığını fark edince hemen vazgeçti.

"Yüzde yüz emin misiniz?"

Kadının yüzü bir an için ifadesizdi. Ardından tepeden bakan, zafer dolu, sinir bozucu bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bir saniye. Şimdi hatırlıyorum, anahtarı çantama, paketleri alıp arabadan indikten sonra koydum. Arabayı kilitleyen düğmeye bastıktan sonra."

Pete, "Yani eminsiniz?" dedi.

"Evet."

Öyleydi ve öyle kalacaktı. İki polis de bunu biliyordu. Aynı o güne dek hiç suç işlememiş bir vatandaşın birine çarpıp kaçtıktan ve yakalandıktan sonra, *çarptığım bir köpekti*, demesi gibi.

Pete, not defterini kapayıp ayağa kalktı. Hodges da... Bayan Trelawney, onları bir an önce yollamaya pek hevesliydi.

"Bir sorum daha olacak," dedi Hodges, kapıya geldiklerinde.

Kadının itinayla alınmış kaşları havaya kalktı.

"Buyurun?"

"Yedek anahtarınız nerede? Onu da almamız gerekiyor."

Bu sefer ne donuklaşan bakışlar ne kaçırılan gözler ne tereddüt. "Yedek anahtarım yok. İhtiyacım yoktu," dedi kadın. "Eşyalarıma dikkat ederim. Gri Leydi (ona verdiği ad buydu) beş yıldır benim kullandığım tek anahtar, şimdi ortağınızın cebinde olan."

18

Pete ile öğle yemeklerini yedikleri masada ne var ne yoksa toplanmış, geriye Hodges'un yarı dolu su bardağı kalmıştı. Hodges öylece oturuyor, pencereden otoparkı ve Olivia Trelawney gibi zenginlerin asla adım atmadıkları Lowtown'ı izliyordu. Zenginlerin yoksul mahallesine yolu niye düşer? Uyuşturucu almak için? Hodges, Heights'te sürüyle uyuşturucu kullanıcısı olduğuna emindi ama zengin muhitinde oturuyorsanız bir telefonla malı kapınıza kadar getirirler.

Bayan T yalan söylüyordu. Yalan söylemeye mecburdu. Ya öyle yapacak ya da bir saniyelik dikkatsizliğinin korkunç sonuçlarıyla hesaplaşacaktı.

Ama...

Ama ya doğru söylemişse?

Neden olmasın? Hadi öyle varsayalım. İyi de Mercedes'in kapılarını kilitlemediği ve anahtarı kontakta unutmadığı konusunda yanıldıysak başka hangi teorilerimiz yanlış? Bu olay nasıl gerçekleşti?

Öylece oturmuş camdan dışarı bakarken garsonların kendisini huzursuzca süzmeye başladığından habersiz, soruşturmanın detaylarını hatırlıyor. (Oysa garsonlar, aşırı kilolu emekli bir polisin pili bitmiş robot gibi koltuğa yığılmasından hiç memnun değil.)

19

Ölümarabası polis otoparkına çekildiğinde kapıları hâlâ kilitliydi. Hodges ve Huntley, araçlarına döndüklerinde bu bilgi doğrulandı. Mercedes'in teknik ekibinin şefinin polis otoparkına geldiğini haber verdiler. Adam kapıları açabileceğine emindi, tabii biraz zaman verirlerse.

"Zahmet etmemesini söyle," dedi Hodges telsize. "Anahtarı aldık."

Telsizin diğer tarafında büyük bir suskunluk yaşandı. "Aldınız mı?" dedi Teğmen Morrissey şaşkınlıkla. "Ne yani, katilin o olduğunu mu..."

"Hayır, öyle bir şey değil. Teknisyen yanınızda mı teğmen?"

"Otoparkta. Arabadaki hasarı inceliyor. Duyduğuma göre neredeyse ağlayacakmış."

"Birkaç damla gözyaşı da ölenler için akıtsa..." dedi Pete. Arabayı o kullanıyordu. Yağış iyice hızlandığından silecekler hiç durmadan çalışıyordu. "Biraz vicdan."

"Mercedes'i satan galeriyle iletişime geçin," dedi Hodges. "Kontrol edilmesini istediğim detaylar var. Beni cep telefonumdan arasınlar."

Hem yağmurun hem de Marlborough Sokağı'ndaki trafiğin yüzünden şehir merkezinde araçlar birbirine girmişti. Daha dört sokak bile ilerlemeden Hodges'un cep telefonu çaldı. Arayan Mercedes yetkili servisinden Howard McGrory'ydi.

"Galeriyle görüştünüz mü?" diye sordu Hodges.

"Gerek yok," dedi McGrory. "1987'den beri galeri için çalışıyorum. O günden bu yana belki bin Mercedes elimden geçmiştir. Hepsinin iki anahtarı olduğunu söyleyebilirim."

"Teşekkürler, birazdan yanınızda oluruz. Başka sorularımız da olacak," dedi Hodges.

"Bekliyorum. Çok korkunç bir olay. Gerçekten korkunç."

Hodges, telefonu kapadıktan sonra McGrory'nin söylediklerini ortağına iletti.

"Şaşırdın mı?" diye sordu Pete. Biraz ileride, şehir merkezinin etrafından dolaşmalarını işaret eden turuncu uyarı tabelası vardı. Elbette sirenleri çalıştırmak niyetinde değillerse.

Öyle bir niyetleri yoktu. Vakayı tartışmaya dalmışlardı.

"Hayır," dedi Hodges. "Standart prosedür. İngilizlerin tabiriyle bir kral, bir de veliaht. Bu arabaları aldığında her zaman iki anahtar verirler..."

"Ve ikinci anahtarı güvenli bir yere koymanı söylerler. Böylece birinciyi kaybedersen ikinciyi kullanabilirsin. Bazıları bir iki yıl sonra ikinci anahtarı nereye koyduklarını unutur. Büyük çantalarla dolaşan Trelawney gibi kadınlar iki anahtarı da çantalarına atıp birinin fazla olduğunu unutma eğilimindedir. Eğer yalan söylemiyorsa... Muhtemelen anahtarlardan biri bir çantasında, diğeri öteki çantasındaydı."

"Evet," dedi Hodges. "Annesine gidiyor, annesinin ağrılarıyla uğraşacağı için canı sıkkın, yemek paketleri ve çantası elinde..."

"Ve anahtarı kontakta bırakıyor. Ne bize söyleyebiliyor ne kendine itiraf edebiliyor ama olan bu."

"Gerçi araba alarmı..." dedi Hodges şüpheyle.

"Belki arabadan indiği sırada gürültülü bir kamyon sokaktan geçiyordu ve kadıncağız uyarı alarmını duymadı. Belki sokaktan geçen sirenlerini çalıştıran bir polis aracıydı. Belki kadın öyle derin düşüncelere dalmıştı ki alarmı önemsemedi."

McGrory daha sonra *ölümarabasına* zorla girilmediğini, düz kontak yapılmadığını açıkladığında bu teori daha da akla yatkın geldi. Hodges'un canını sıkan bunların ne anlama geldiğini çözememekti. İkisi de Bayan Trelawney'den, sürekli yakasını çekiştirdiği giysilerinden, mükemmel alınmış kaşlarından ve gıcırdayan dişlerinden hoşlanmamıştı. Ölenler veya yaralananlar hakkında tek bir soru dahi sormayan, tek bir detay dahi öğrenmek istemeyen Bayan Trelawney. Cinayetleri o işlememişti –imkânı yoktu– ama onu suçlamanın bir yolunu bulmak Hodges'a kendini iyi hissettirecekti. Böylece belki şu hayatta B'hai restoranındaki vejetaryen yemeklerinden daha önemli şeyler olduğunu fark ederdi.

"Basit olanı karmaşık hale getirme," diye tekrarladı ortağı. Trafik açılınca gaza bastı. "Kadına iki anahtar vermişler, kadın bir anahtarı olduğunu iddia ediyor. Elde var bir. O insanları öldüren piç kurusu muhtemelen kadının kontakta bıraktığı anahtarı kanalizasyona atmıştır. Kadının bize gösterdiği yedek anahtardır."

Anahtarın gizemini çözmek zorundaydılar ama görünen köy de kılavuz istemezdi.

20

Biri, derin uykuya dalmış birini uyandırmaya çalışır gibi onu dürtünce Hodges gözlerinin kapandığını fark ediyor. Anılara öylesine dalmış ki kopup gitmiş.

Ona endişeli gözlerle bakan DeMasio'ya girdiğinde onu kapıda Elaine karşılıyor.

"Dedektif Hodges? İyi misiniz?"

"İyiyim. Ama artık yalnızca Bay Hodges, Elaine. Emekli oldum."

Kadının gözlerindeki endişe dikkatinden kaçmıyor. Fazlası da var. Başka bir şey, daha kötü bir şey. Restoranda kalan tek müşteri Hodges. Mutfak kapısına toplanan garsonları fark ettiğinde kendini Elaine'in ve onların gözünden görüyor: Yemek arkadaşı (ve geri kalan herkes) gittikten sonra öylece oturmayı sürdüren yaşlı bir adam. Lolipopunu emen bir çocuk gibi çatalıyla tatlısının son kırıntılarını toplayıp yemiş ve pencereden dışarıyı seyretmeye dalmış, aşırı kilolu biri.

Alzheimer ekspresine binmiş Bunaklar Krallığı'na doğru yol alıp almadığımı merak ediyorlar, diye düşünüyor.

Elaine'e gülümsüyor – bir numaralı içten ve etkileyici gülümsemesi. "Pete ile eski vakalardan bahsediyorduk. Bir tanesi kafama takıldı. Geçmişi düşünüyordum. Özür dilerim. Birazdan toparlanıp kalkarım."

Ama ayağa kalkarken sakarlık edip masaya çarpıyor. Yarı dolu su bardağı devriliyor. Elaine, dengesini bulmasını sağlamak için omzunu tutarken her zamankinden endişeli gözlerle bakıyor ona.

"Dedektif... Bay Hodges, araba kullanabilecek durumda mısınız?"

"Elbette," diyor abartılı bir özgüvenle. Dizleri ve bacakları uyuşmuş, baldırlarına iğneler batıyor. Neyse ki geçiyor kısa sürede. "İki bardak bira içtim alt tarafı. Gerisini Pete içti. Bacaklarım uyuşmuş, hepsi bu."

"Pekâlâ. Şimdi daha iyi misiniz?"

"Zımba gibiyim!"

Bacakları gerçekten de daha iyi. Bir yerlerde yaşlı erkeklerin, özellikle de aşırı kilolu olanların uzun süre oturmamaları gerektiğini okumuştu. Dizlerin arkasında kan pıhtısı oluşabilirmiş. Ayağa kalkınca pıhtı kalbe doğru ölümcül yolculuğuna çıkarmış. Sonrası eşek cenneti tabii.

Kadıncağız onu kapıya kadar geçiriyor. Hodges'un aklına Bayan T'nin annesine bakan özel hemşire geliyor. Adı neydi? Harris? Hayır, Harris kâhyaydı. Hemşire ise Greene. Bayan Wharton, salona geçmek veya tuvalete gitmek istediğinde Elaine'in şimdi kendisine eşlik ettiği gibi Bayan Greene de yaşlı kadına eşlik ediyor muydu? Elbette ediyordu.

"Elaine, ben iyiyim," diyor. "Gerçekten. Ayağım uyuşmuştu, artık dengede durabiliyorum." İspatlamak için kollarını iki yana açıyor.

"Peki," diyor kız. "Yine bekleriz, gelecek sefer arayı bu kadar açmayın."

"Sözüm söz."

Dışarı çıktığında güneş gözlerini kamaştırıyor. Saate bakıyor. İki. Öğleden sonra dizilerini kaçırdı ama umurunda değil. Kadın yargıç ve dediğim dedik psikiyatrın canları cehenneme.

21

Ağır adımlarla restoran çalışanları dışında sadece onun arabasının kaldığı otoparka giriyor. Anahtarlarını çıkarıp şıngırdatarak avucunda topluyor. Bayan T'nin aksine dedektifin Toyota'sının anahtarı anahtarlığa takılıdır. Ve evet, ucunda bir süs bile var – kızının fotoğrafını koyduğu plastik bir çerçeve. Allie'nin on yedi yaşındaki hali. Spor kıyafetler içindeki genç kız gülümsüyor.

Mercedes'in anahtarını defalarca sordular ama Bayan Trelawney ifadesini hiç değiştirmedi. Bütün sorgulamalarda her zaman tek bir anahtarı olduğunda ısrarcıydı. Pete Huntley, ona 2004 yılında arabayı aldığında kendisine verilen ANAHTARLAR (2) yazılı envanter listesini gösterdiğinde bile ısrarından vazgeçmedi. Envanterde hata olduğunu söyledi. Hodges, kadının ne kadar emin konuştuğunu hatırlıyor.

Pete'e sorsalar sonunda vicdanına yenik düştüğünü söylerdi. Bir not bırakmaya gerek duymamıştı; çünkü intihar doğası gereği bir tür itiraftır. İnkâr etmeyi bırakışıydı o intihar, birini ezip kaçan sürücünün sonunda vicdan azabına dayanamayıp itiraf etmesinden farksızdı. *Evet, köpek değil, bir çocuktu. Bir çocuktu; kimin aradığını görmek için telefonuma bakıyordum ve ona çarptım.*

Bayan T ile görüşmeleri onlarda bir tür yankı etkisi yaratmıştı. Kadın ne kadar inkâr ederse, ona olan saygıları da o kadar azalıyordu. Sadece Hodges ve Huntley'in değil, bütün karakolun. Polislerin saygısı azaldıkça kadının inkârı da o kadar güçlenmişti. Çünkü polislerin ne düşündüğünü sezebiliyordu. Hem de nasıl! Kendini beğenmiş bir züppe olabilirdi ama aptal değil...

Hodges duraksıyor, eli arabasının güneşten ısınmış kapı kolunda, diğer elini gözlerine siper etmiş. Kenar mahallenin karanlık sokaklarına bakıyor. Neredeyse akşam olacak ve Lowtown sakinleri mezarlarından çıkmaya başlamış. Gölgelere karışmış dört kişi. Üçü büyük, biri küçük. Büyükler küçüğü itekliyor. Küçüğün sırt çantası var. Hodges'un gözü önünde büyüklerden biri çantayı küçüğün sırtından çekip alıyor. İğrenç kahkahaları duyuluyor ötekilerin.

Hodges o yöne ilerliyor. Ne yapacağını düşünmüyor, acele etmiyor. Eli ceketinin cebinde. Viyadükten geçen arabaların ve kamyonların gölgeleri alttaki sokağa düşüyor. Devlerden birinin küçük çocuğa, "Kaç paran var?" diye sorduğunu duyuyor.

"Hiç param yok, beni rahat bırakın," diyor çocuk.

"Ceplerini boşalt da görelim!" diyor iki numaralı dev.

Çocuk söyleneni yapmak yerine kaçmaya çalışıyor. Üç numaralı dev kolunu uzatıp cılız çocuğu arkadan yakalıyor. Bir numaralı dev çocuğun ceplerini karıştırıyor.

"Hey, şuraya bakın, para şıkırtısı mı duyuyorum?" diyor. Ufaklık neredeyse ağlamak üzere.

"Ağabeyim kim olduğunuzu öğrenirse canınıza okur," diyor.

"Çok korktum," diyor bir numaralı dev. "Neredeyse altıma yapacağım..."

Derken önünde koca göbeğiyle gölgelerin arasından kendilerine doğru gelen Hodges'u görüyor. Elleri iyice eskidiği halde

bir türlü atmaya kıyamadığı, dirsek yerlerinde yamalar olan spor ceketinin ceplerinde.

"Ne istiyorsun?" diye sesleniyor üç numaralı dev. Hâlâ çocuğu bırakmadı.

Hodges bir John Wayne numarası çekmeyi düşünüyor ama vazgeçiyor. Bu herifler John Wayne'den bir halt anlamaz. "Ufaklığı rahat bırakın!" diyor. "Defolup gidin!"

Bir numaralı dev çocuğun ceplerini karıştırmayı bırakıyor. Kapüşonlu kazaklardan giymiş, o bölgede üniforma sayılabilecek Yankee kasketi de başında. Elini kalçasına yaslayıp komik bir manzara görmüş gibi başını yana eğiyor. "Tabanları yağla şişko."

Hodges vakit kaybetmiyor. Ne de olsa üç kişiler. Sağ cebinden Happy Slapper'ı çıkarıyor. Onu avucuna aldığında eski günleri hatırlıyor. Slapper bir çorap. Ayak bölümü demirlerle doldurulmuş, demirler olduğu yerde kalsın diye bilek kısmına bir düğüm atılmış. Onu ilk serserinin boynuna doğru savuruyor, geniş bir yay çizen demirler oğlanın gırtlağına isabet ediyor, kafasını hedefleyip onu öldürebilirdi ama o zaman bürokrasiyle uğraşması gerekirdi.

Metalik bir çat sesi. Serseri yana savrulurken suratındaki sırıtış şaşkınlıktan acıya dönüşüyor. Yalpalayıp önce kaldırıma sonra sokağa yuvarlanıyor. Sırtüstü yatıp öksürerek nefes almaya çalışıyor, sıkı sıkı boynunu tutuyor, viyadüğün altına dikiyor gözlerini.

Üç numaralı dev saldırıya geçiyor. "Lanet..." diye söze başlıyor ama Hodges sol bacağını kaldırıp (neyse ki uyuşukluk tamamen geçmiş) apışarasma tekmeyi yapıştırıyor. Pantolonu yırtılırken seni şişko pislik diyerek yere yığılıyor serseri. O da inleyerek yerlerde yuvarlanıyor. Orada, tepelerinden arabalar ve kamyonlar geçerken çıkardıkları sesler gürültü bile sayılmaz. İkisi de iki büklüm.

Hodges'un sol eli hâlâ ceketinin cebinde. İşaretparmağını cebinin içinden namlu ucuymuş gibi iki numaraya doğrultuyor. "Hey, bok surat, ufaklığın ağabeyinin gelmesini beklemeye gerek yok. İstersen popona bir delik açabilirim. Üçe karşı bir, her zaman sinirime dokunmuştur."

"Hayır ahbap hayır!" diyen iki numara, on beş on altı yaşlarında iri yapılı bir genç olmasına rağmen o korkuyla on iki yaşında bir çocuğa dönüşüyor. "Lütfen bayım, sadece vakit öldürüyorduk!"

"Öyleyse ikile serseri!" diyor Hodges. "Durma, hemen! "

İki numara kaçıyor.

Bu arada bir numara dizlerinin üstüne doğrulmuş. "Buna pişman olacaksın şişko..."

Hodges, Happy Slapper'ı kaldırıp ona doğru bir adım atıyor. Bunu gören bir numara çığlık atıp iki eliyle boynunu örtüyor.

"Sen de tüysen iyi olur," diyor Hodges. "Yoksa bu şişko senin suratını öyle bir dağıtır ki acil servise gittiğinde annen bile seni tanıyamaz." O anda, bütün vücudu adrenalin yüklüyken, söylediklerinde kesinlikle ciddi.

Bir numara ayağa kalkıyor. Ama Hodges saldıracakmış gibi yapınca korkuyla geri çekiliyor.

"Buradaki arkadaşını da yanına al, apışarasına birkaç parça buz koyun," diyor Hodges. "Fena şişecektir."

Bir numara kolunu üç numaranın omzuna atıyor ve birlikte Lowtown'ın ara sokaklarına kaçıyorlar. Bir numara güvende olacak kadar uzaklaştıklarına kanaat getirdiğinde var gücüyle bağırıyor: "Seninle hesaplaşacağız şişko!"

"Dua et de bir daha karşılaşmayalım," diyor Hodges.

Sırt çantasını yerden alıp kendisine güvenmeyen gözlerle bakan çocuğa uzatıyor. En fazla on yaşında. Hodges, Slapper'ı cebine kaldırıyor. "Niye okulda değilsin ufaklık?"

"Annem hasta. İlacını almaya gidiyordum."

Yalan olduğu öylesine bariz ki Hodges gülümsemekten kendini alamıyor. "Hayır, besbelli okulu kırmışsın," diyor.

Çocuk karşılık vermiyor. Tetikte olması gerektiğini bilecek kadar zeki, kimse o kavgaya bu adamın yaptığı gibi müdahale etmezdi. Kimse cebinde demir bilyelerle dolu bir çorapla dolaşmaz. Aptal numarasına yatmak en iyisi.

"Güvenli bir yere gitmelisin," diyor Hodges. "Sekizinci Cadde'de oyun parkı var. Orayı deneyebilirsin."

"Orada uyuşturucu satıyorlar," diyor çocuk.

"Biliyorum," diyor Hodges, neredeyse kibarca. "Ama almak zorunda değilsin." Kaçmak zorunda değilsin diye ekleyebilir ama o kadarı naiflik olur. Lowtown'da yaşayan bücürler sürekli kaçmak zorundadır. On yaşındaki bir çocuğu uyuşturucu bulundurmaktan yakalayabilirsiniz ama davasıyla kimse uğraşmaz.

Güvenli tarafa geçip otoparkın yolunu tutuyor. Başını çevirdiğinde oğlanın hâlâ olduğu yerde durmuş kendisine baktığını görüyor. Çantası bir elinde sallanıyor çocuğun.

"Ufaklık," diyor Hodges. Çocuk ona bakıyor ama bir şey söylemiyor. Hodges parmağını ona doğrultuyor. "Az önce sana bir iyilik ettim. Bugün güneş batmadan sen de birine iyilik ederek borcunu öde, tamam mı?"

Çocuğun yüzünde hiçbir şey anlamadığını gösteren bir ifade beliriyor. Sanki Hodges yabancı dilde konuştu. Ancak önemli değil. Bazen, özellikle de çocuklar söz konusu olduğunda, söyledikleriniz bilinçaltlarına işler.

İnsanlar bazı sözlerin ne kadar etkili olduğunu bilseler şaşırırlardı, diye düşünüyor Hodges. Gerçekten şaşırırlardı.

22

Brady Hartsfield diğer üniformasını –beyaz olanı– giyip Bay Loeb'in hoşuna gidecek şekilde kamyonun envanter listesini gözden geçiriyor. Her şey yerli yerinde. Shirley Orton'a merhaba demek için başını ofisin kapısından içeri uzatıyor. Shirley, şirketin ürünlerine fazlasıyla kendini kaptırmış şişko bir domuz ama Brady kadınla arasını iyi tutmak niyetinde. Brady, herkesle arasını iyi tutmayı sever. Böylesi daha güvenli. Kadının ona abayı yakmış olması da işleri kolaylaştırıyor.

"Shirley, seni güzel kız!" diye sesleniyor. Kız saç diplerinden sivilcelerle kaplı alnına kadar kıpkırmızı oluyor. *Seni küçük domuz*, diye düşünüyor Brady. *O kadar şişmansın ki kesseler senden iki insanlık malzeme çıkar.*

"Merhaba Brady, bugün yine batı yakasında mısın?"

"Bütün hafta tatlım. Sen iyi misin?"

"Her zamanki gibi."

Shirley daha da kızarıyor.

"Güzel. Şöyle bir merhaba demek istemiştim."

Ardından yola düşüyor, yavaş gittiği için bölgesine varması kırk dakikasını alsa da bütün hız sınırlamalarına uyuyor. Öyle de olmak zorunda. Okullar dağıldıktan sonra şirket aracıyla hız yaparken yakalanırsa işten atılır. Telafisi yoktur. Ama batı yakası dedikleri bölge Hodges'un yaşadığı yer. Kamyon ona orada olmak için gayet geçerli bir sebep sunuyor. Hani eskiler, orta yerde saklanmak derler ya, aynen öyle. Brady'ye sorarsanız eskiler neden bahsettiklerini biliyorlarmış.

Anacaddeden ayrılıp yavaş yavaş Harper Yolu'ndan, emekli dedektifin evinin tam önünden geçiyor. *Şuraya bak*, diye düşünüyor. Genç zenci evin önünde, belden yukarısı çıplak (böylece evlerinde oturan bütün anneler camlara gidip ter içindeki kaslı vücudunu seyredebiliyorlar), dedektifin çimlerini biçiyor.

Zamanı gelmişti, diye düşünüyor Brady. Bahçe feci görünüyordu. Hoş, emekli dedektifin dikkatini çekmemiştir ya! Dedektif bütün vaktini televizyon seyrederek, abur cubur yiyip yan masada tuttuğu tabancayla oynayarak geçiriyor.

Zenci, çim biçme makinesinin gürültüsüne rağmen aracın geldiğini duyup başını kaldırıyor. *Adını biliyorum zenci*, diye düşünüyor Brady. *Jerome Robinson.* Emekli dedektif hakkında neredeyse her şeyi bilir. *Sana asılıyor mu bilemem ama beni şaşırtmazdı. Belki bu yüzden sürekli etraftasındır*, diye düşünüyor.

Bay Tastey, direksiyon başındaki Brady, çocukları kamyona çağıran neşeli çan sesleri eşliğinde zenciye el sallıyor. Zenci de aynı şekilde karşılık verip gülümsüyor. Elbette öyle yapacak.

Herkes dondurmacıyı sever.

DEBBIE'NİN MAVİ ŞEMSİYESİ

1

Brady Hartsfield, saat yedi buçuk olup güneş batmaya başlayana dek batı yakasının sokaklarını turluyor. İlk müşterileri saat üç ile altı arasında dondurma kamyonunun etrafına doluşan öğrenciler; sırtlarında çantaları, ellerinde buruş buruş paralarla dondurma kamyonuna el sallıyorlar. Dondurmacının suratına bile bakmıyorlar dondurma alırken. Arkadaşlarıyla sohbet ediyor veya hava ve su kadar gerekli, hayati bir ihtiyaç olarak gördükleri cep telefonlarıyla konuşuyorlar. Çok azı teşekkür ediyor. Büyük kısmı gülümsemeye dahi zahmet etmiyor. Brady'nin umurunda değil. Kendisine bakılmasını veya hatırlanmayı istemiyor. O veletler için Brady, vücutlarını şekerle doldurmalarına yardımcı olan beyaz üniformalı bir satıcı ve onun işine gelen de böylesi.

Saat altı ile yedi arası ölü saatler, küçük canavarların akşam yemeği zamanı. Birkaçı –dondurma aldıktan sonra teşekkür ederim diyenler– masada aileleriyle sohbet bile ediyordur. Ama çoğu, anne ve babaları işlerinden yakınır veya akşam haberlerini izleyip dünyadaki büyük insanların ne haltlar karıştırdığını öğrenmeye çalışırken cep telefonlarının tuşlarına basmakla meşgul.

Son saatinde işler yine canlanıyor. Çanlarını çalarak sokaktan geçen Bay Tastey kamyonuna yaklaşıp dondurma alanlar, bu sefer sadece çocuklar değil yetişkinler. Çoğunlukla da şişman olanlar. Arka bahçelerindeki şezlonglara yığılıp kalorilerine kalori katacaklar. Brady, neredeyse hallerine acıyacak. Hiçbir öngörüsü olmayan, aynı tepeye tırmanıp duran karıncalar kadar aptallar. Onlara dondurmalarını satan bir katil ve en ufak bir fikirleri yok.

Zaman zaman Brady, bazı dondurmaları zehirlemenin zorluk derecesini hesaplıyor: vanilya, çikolata, böğürtlen, günün dondurması, Tastey Frosteys, Brownie Delites ve hatta Freeze-Stix ve Whistle Pops. İşi bir adım ileri götürüp internette araştırmıştı. Discount Electronix'teki Tones lakaplı Anthony Frobisher'ın "ön araştırma" dediği şeyi yaptı ve dondurmalara zehir katmanın

mümkün ama aptalca olacağına karar verdi. Riske girmekten korktuğundan değil; yakalanma ihtimali kurtulma ihtimalinden çok daha yüksekti ama Mercedes Katliamı'ndan paçayı sıyırmıştı. Ancak şimdilik yakalanmak istemiyor. Yapılacak işleri var. Baharın son günlerini ve yaz aylarını şişko polis eskisi K. William Hodges'a ayırdı. Polis emeklisi masada tuttuğu silahla oynamaktan bıkıp kullanmaya karar verdiğinde Brady, zehirli dondurmalarla batı yakasının sokaklarını turlayabilir. Ama daha önce değil. Şişko polis eskisi, Brady Hartsfield'ın sinirine dokunuyor. Hem de nasıl! Şeref madalyalarıyla emekli oldu, onun için bir parti bile düzenlediler. Şehrin gördüğü en azılı katili yakalayamamışken böyle olması haksızlık değil mi?

2

Günün ikinci turunda, Hodges'un ufak tefek işler için tuttuğu Jerome Robinson'ın annesi, babası ve küçük kardeşiyle yaşadığı evin önünden geçiyor. Jerome Robinson da Brady'nin sinirine dokunuyor. Robinson çok yakışıklı, emekli polis için çalışıyor ve her hafta sonu başka bir kızla çıkıyor. Çıktığı kızların hepsi güzel. Aralarında beyaz tenliler bile var. Ne büyük yanlış! Doğa kurallarına aykırı öylesi.

"Hey!" diye sesleniyor Robinson. "Bay dondurmacı! Bekler misiniz!"

Arkasında İrlanda cinsi iri köpeğiyle koşa koşa bahçeyi geçiyor. Onların arkasında da dokuz yaşındaki küçük kız kardeşi var.

"Bana da çikolatalı al Jerry!" diye bağırıyor küçük kız. "Yalvarırım..."

Ona bir de beyazlara özgü adlardan vermişler. Jerome. *Jerry*. Tam bir terbiyesizlik. Neden Traymore dememişler? Devon? Leroy? Niye adını Kunta Kinte koymamışlar?

Jerome, mokasenlerini çorapsız giymiş, bütün gün polisin çimenlerini budadığı için bilekleri hâlâ yeşil. Yakışıklı yüzünde içten bir gülümseme var. Brady'ye sorarsanız hafta sonu çıktığı kızlara böyle gülümsediğinde herhalde yelkenleri suya indirip kollarını açarak, buraya gel *Jerry*, diyorlardır.

Brady'nin hiç sevgilisi olmadı.

"Nasılsın dostum?" diye soruyor Jerome.

Brady, direksiyonu bırakıp dondurmaları sunacağı pencerenin önüne geçmişti. Müşterisine sırıtıyor. "İyiyim. Mesaim bitmek üzere, bilirsin, bu saatlerde insan kendini her zaman iyi hisseder."

"Çikolatalıdan kaldı mı? Küçük denizkızımız çikolatalı dondurma istiyormuş."

Brady, gülümsemesini bozmadan evet dercesine başparmağını yukarı kaldırıyor. İş aramaya gelen zavallıları ezerken palyaço maskesinin altındaki de benzer bir sırıtıştı.

"İstediğin kadar çikolatalım var dostum."

Işıl ışıl bakışlı, örgülü saçlı kız kardeşi yanına geldiğinde ağabeyini azarlıyor. "Bana küçük denizkızı dememeni söylemiştim. Öyle çağrılmaktan nefret ediyorum!"

Kız dokuz yaşında ve onun da beyazlara özgü saçma sapan bir adı var: Barbara. Brady, siyah bir çocuğa Barbara adını vermenin gerçekdışı olduğunu düşünüyor. Ailede zenci adı taşıyan tek yaratık köpek. Kuyruğunu sallayarak kamyonun önünde duruyor, diğer ikisiyle birlikte.

"Otur Odell!" diyor Jerome. Halinden memnun görünen köpek olduğu yere çömeliyor.

"Ya sen?" diye soruyor Brady, Jerome'a. "Dondurma istemez misin?"

"Vanilyalı olsun lütfen."

Demek beyaz seviyorsun, diye düşünüyor Brady siparişleri hazırlarken.

Bir gözü her zaman Jerome'un üzerinde. Hakkında bilgi edinmeyi seviyor; çünkü son zamanlarda Jerome emekli dedektifle vakit geçiren tek kişi ve son iki ayda Brady aralarında bir tür dostluk oluştuğunu gözlemledi. Brady'nin hiçbir zaman arkadaşı olmadı, arkadaşlar tehlikelidir; ama ne işe yaradıklarını biliyor: egoyu beslerler. Duygusal güvenlik ağlarıdırlar. Kendinizi kötü hissettiğinizde kime dönersiniz? Arkadaşlarınıza elbette ve arkadaşlarınız size *ay, Tanrım, neşelen* veya *yanındayız, boş ver de bir tek atmaya gidelim* gibi şeyler söyler. Jerome daha on yedisinde, Hod-

ges ile içmeye yaşı tutmaz (o içecek gazoz değilse) ama dedektife *neşelen* veya *arkandayım* diyecek kadar yakın. Bu yüzden onu da takip etmek gerekiyor.

Bayan Trelawney'in hiç arkadaşı yoktu. Kocası da yoktu. Yalnızca yaşlı hasta annesi vardı. Bu da onu kolay bir ava dönüştürdü. Hele polisler yüklenmeye başladıktan sonra. Doğruya doğru, işin yarısını onlar yaptı. Son darbeyi de Brady indirdi.

"İşte dondurmanız..." diyor Brady, arsenik katmayı istediği dondurmayı Jerome'a uzatırken. Yoksa siyanürü mü denemeli? Dondurmalara siyanür karıştırsa herkesin gözlerinden, kulaklarından, ağızlarından kan gelir. Götlerinden de... Batı yakasında oturan bütün o çocukların çantalarını ve kıymetli telefonlarını yere düşürüşlerini, vücutlarındaki her delikten kanlar akışını hayal ediyor. Ne güzel bir korku filmi olurdu.

Jerome, bir onluk ve bozuklukları uzatıyor. Brady, karşılığında köpek bisküvisi veriyor. "Odell için."

"Teşekkürler bayım!" diyor çikolatalı dondurmasını yalayan Barbara.

"Dondurma çok güzelmiş!"

"Afiyet olsun tatlım."

Bay Tastey, dondurma aracıyla yoluna devam ediyor. Diğer işinde sık sık Vosvos'a atlayıp Siber Devriye görevlerine gider ama bu yaz esas vazifesi emekli dedektif K. William Hodges'a silahını kullandırmak.

Brady, Loeb Dondurma Fabrikası'nın yolunu tutuyor. Kamyonu bırakıp kendi giysilerini giyecek. Tek bir kez bile hız sınırını aşmıyor. Her zaman temkinli ol. O zaman pişman olmazsın.

3

DeMasio'dan çıktıktan ve ufaklığı zorbalardan kurtardıktan sonra Hodges, bir süre boş boş direksiyon sallıyor; Toyota'sıyla aklında herhangi bir hedef olmaksızın şehrin sokaklarını turluyor. Daha doğrusu başlangıçta aklında bir hedef olmadığını sanıyor ama kendini Sugar Heights denen zengin muhitindeki Lilac Yolu'nda bulduğunda öyle olmadığını kavrıyor. Arabayı biraz ile-

riye, sokağın karşı tarafındaki 729 numaralı evin önündeki boşluğa park ediyor.

Bahçe kapısından müteveffa Olivia Trelawney'in evine uzanan yol neredeyse asfalt cadde kadar geniş. Kapıya SATILIK tabelası asılmış, MICHAEL ZAFRON EMLAK ŞİRKETİ orada oturmaya hevesli kabarık cüzdanlı insanları evi gezmeye davet ediyor. Hodges'a kalırsa tabela bir süre duracak; çünkü 2010 yılı emlak pazarının parlak yıllarından değil. Ama birileri çimleri biçmiş ve bahçenin büyüklüğü düşünülürse kullanılan çim biçme makinesi Hodges'un Lawn-Boy'unkinden çok daha büyük olmalı.

Bakım masraflarını kim karşılıyor? Herhalde Bayan T'nin mirasçılarıdır. Kadının hali vakti yerindeydi. O civardaki evlerin yaklaşık yedi milyon dolara gittiğini söylemişlerdi. Emekli olup Belediye Katliamı dosyasını Pete Huntley ve Isabelle Jaynes'e teslim ettiğinden beri Hodges, ilk kez Bayan T'nin annesinin yaşayıp yaşamadığını merak ediyor. Yaşlı kadının belini büken kemik erimesi ve çektiği korkunç acılar aklımda... Ancak kemik erimesi ölümcül değildir. Ayrıca Olivia Trelawney'in batıda bir yerlerde bir kız kardeşi yok muydu?

Kardeşin adını hatırlamaya çalışıyor ama boşuna. Pete'in, Bayan Trelawney'den "Tikli" diye bahsettiğini hatırlıyor; çünkü kadın giysilerinin orasını burasını çekiştirip durur, fırçalanmaya ihtiyacı olmayan saçlarını fırçalar ve Patek Philippe saatinin altın kayışıyla oynardı. Hodges onu sevmezdi ama Pete kadından neredeyse nefret ediyordu. Belediyede yaşanan korkunç katliamda payı olduğunu kabul etmeyişinde tiksindirici bir yan vardı. Bir şekilde caninin katliamı gerçekleştirmesini sağlamamış mıydı, bundan kimin şüphesi olabilirdi? Mercedes'i aldığında ona iki anahtar verilmişti ama kadında tek bir anahtar vardı.

Ve derken Şükran Günü'nden kısa süre önceki intiharı...

Hodges, haberi aldığında Pete'in, "Öteki tarafta öldürülenlerle karşılaşırsa, özellikle de Cray denilen kız ve bebeğiyle, ciddi ciddi hesap vermesi gerekecek," dediğini gayet iyi hatırlıyor. Pete için kadının suçluluğunun nihai ispatı intiharıydı: Zihninin derinliklerinde bir yerlerde Bayan T baştan beri anahtarını Gri Leydi dediği arabanın kontağında bıraktığını biliyordu.

Hodges da buna inanmıştı. İyi ama hâlâ inanıyor mu? Yoksa Mercedes'li Katil'den aldığı zehirli mektup fikrini değiştirdi mi?

Belki hayır. Ancak mektubun yeni sorular doğurduğu kesin. Diyelim ki Bay Mercedes, Bayan Trelawney'e benzer bir mektup yazdı. Onca tiki, güvensizliği ve zayıf bir savunma kalkanı olan kadına saldırıya geçti. İmkânsız mı? Bay Mercedes, cinayetlerden sonra halkın kadına ne kadar öfkelendiğini ve ne kadar aşağılandığını gayet iyi biliyordur. Yerel gazetenin editöre mektuplar sayfasını okuması yetmiştir. Acaba...

Ne var ki düşünceleri bölünüyor, bir araba arkasına yanaştı, o kadar yakınında ki neredeyse Toyota'nın tamponuna değecek. Çatıda sirenler yok ama araç yeni üretilen Crown'lardan. Fırtına mavisi. Direksiyonun başındaki iriyarı, asker tıraşlı bir adam, hiç şüphesiz omuz kılıfına taktığı silahı saklayan bir spor ceket giymiş. Polis olsa 40 kalibrelik Glock taşırdı, tıpkı Hodges'un evindeki kasada tuttuğu silah gibi. Ama bu adam polis değil. Hodges oralarda çalışan bütün polisleri tanır.

Camını açıyor.

"Tünaydın beyefendi," diyor asker tıraşlı. "Burada ne aradığınızı sorabilir miyim? Uzun süredir aynı yerde park etmiş bekliyorsunuz."

Hodges, saatine baktığında adamın doğruyu söylediğini görüyor. Saat neredeyse beş olmuş. Şehir merkezi trafiği düşünülürse CBS akşam haberlerine yetişmesi mucize olacak. Eskiden NBC izlerdi ama Brian Williams'ın YouTube videolarına fazla kafayı takmış vasat bir sunucu olduğuna karar verdi. Dünya paramparça olurken izlemeyi isteyeceği türde biri değil...

"Bayım? Umarım bana verecek düzgün bir yanıtınız vardır." Asker tıraşlı, cama doğru eğiliyor. Ceketinin önü açılıyor. Taşıdığı silah Glock değil, Ruger. Hodges'a sorarsanız tam kovboy silahı.

"Ve ben de bana bu soruyu sorma yetkisine sahip olduğunuzu umuyorum," diyor Hodges.

Otoriter tavırlı adamın kaşları çatılıyor.

"Efendim?"

"Sanırım özel güvenlik şirketlerinden birinde çalışıyorsunuz," diyor Hodges sabrını koruyarak. "Öncelikle kimlik kartını-

zı gösterin lütfen. Ha, bu arada... ceketinizin içinde sakladığınız silahı taşımak için gerekli izinlere de sahipsinizdir umarım. O izinleri arabanızın torpido gözünde değil de cüzdanınızda taşımanız gerektiğini biliyorsunuzdur. Belgeler yanınızda değilse Ateşli Silahlar Kanunu'nun 19. bendini çiğnemiş bulunuyorsunuz. O maddede şöyle der: Silah taşıyacaksanız silah taşıma ruhsatınızı da yanınızda taşımanız gerekir. Şimdi şu belgeleri görelim."

Asker tıraşlının suratı iyice asılıyor.

"Polis misin?"

"Emekli polisim. Ancak bu, haklarımı ve sorumluluklarımı unuttuğum anlamına gelmez. Kimliğinizi ve silah taşıma ruhsatınızı gösterin lütfen. Onları bana vermeniz gerekmiyor."

"Vermem gerekmediği konusunda haklısın."

"Ancak ikisini de görmek istiyorum. Ondan sonra Leylak Yolu'nda ne aradığımı konuşabiliriz."

Asker tıraşlı en fazla bir iki saniyeliğine konuyu düşünüyor. Sonra cüzdanını çıkarıp açıyor. Bu şehirde –Hodges'a kalırsa çoğu şehirde– güvenlik görevlileri, emekli polislere, görev başındaki polislere nasıl davranıyorlarsa öyle davranırlar; çünkü emekli polislerin görev başında olan ve hayatınızı cehenneme çevirecek bir sürü tanıdıkları vardır. Adamın adı Radney Peeples'mış ve şirket kimliğine göre Vigilant Güvenlik Şirketi'nin bir çalışanı. Hodges'a 2012 haziranına kadar geçerli olan ruhsatını da gösteriyor.

"Rodney değil Radney, şarkıcı Radney Foster gibi," diyor Hodges.

Asker tıraşlının surat ifadesi yumuşuyor, sırıtıyor.

"Doğru."

"Bay Peeples, adım Billy Hodges, emekli bir dedektifim ve elimdeki son büyük vaka Mercedes'li Katil'di. Sanırım burada ne aradığımı tahmin etmişsinizdir."

"Bayan Trelawney."

Hodges kapıyı açıp dışarı çıkarken saygıyla birkaç adım geri çekiliyor. "Anılarınızı mı tazeliyorsunuz dedektif?"

"Artık dedektif değilim."

Hodges elini uzatıyor. Peeples sıkıyor.

"Siz demene gerek yok. Ama haklısın, Bayan Trelawney'in aramızdan ayrıldığı dönemde emekli oldum."

"Üzücü bir olaydı," diyor Peeples. "Çocukların kadının kapısına yumurta attığını biliyor muydunuz? Sadece Cadılar Bayramı'nda da değil. Üç dört defa yaşandı. Bazılarını yakaladık ama kalanlar..."

Başını iki yana sallıyor.

"Ayrıca evin her yanına tuvalet kâğıdı atarlardı."

"Evet, buna bayılırlar," diyor Hodges.

"Bir gece, biri girişteki posta kutusuna plastik bir el sıkıştırmış. Kadın görmeden neyse ki çıkarmayı başardık. Üzerinde ne yazdığını biliyor musun?"

Hodges, başını iki yana sallıyor.

Peeples, kısık sesle konuşuyor. "KATİL FAHİŞE yazıyordu. Kocaman harflerle. Büyük haksızlık. Kadını kandırmışlar. Hepimizin başına benzer şeyler gelmemiş midir?"

"Benim başıma gelmedi," diyor Hodges.

"İncil, ilk taşı hiç günahı olmayan atsın, der."

Tam adamına düştüm, diye içinden söyleniyor Hodges. "Ondan hoşlanır mıydın?" diye soruyor.

Peeples'ın gözleri sağa sola kayıyor, Hodges'un sorgu odalarında yıllar içinde pek çok kez gördüğü kontrol dışı bir hareket. Anlamı şu: Ya Peeples soruyu yanıtlamaktan kaçınacak veya yalan söyleyecek.

Güvenlik görevlisi soruyu yanıtlamaktan kaçınmayı seçiyor.

"Bize iyi davranırdı. Noel zamanı hep kibardı. Bazen adlarımızı karıştırırdı ama kim olduğumuzu bilirdi ve yılbaşında hepimize kırkar dolar bahşiş ve birer şişe kaliteli viski hediye ederdi. Kocası nasıldı biliyor muydun?" Somurtuyor. "Tebrik kartına on dolar sıkıştırmakla yetinirdi. Bütün yıl çalıştığımız için bize layık gördüğü ödül buydu."

"Vigilant tam olarak ne iş yapıyor?"

"Tam adı Vigilant Sugar Heights Birliği. Bu tarz muhitlerin güvenliğini sağlamak için kurulmuş bir şirket. Bu tür yerlerin kendine özgü kanunları vardır, arada tartışma çıksa da herkes

kendi sokağının... şey, belli standartlara uymasını ister. Bir sürü kural. Örneğin, Noel'de beyaz ışık asabilirsiniz ama renkli ışık asamazsınız. Yanıp sönen ışıklar yasaktır."

Hodges, gözlerini deviriyor. Peeples sırıtıyor. Potansiyel düşmandan birkaç dakikada meslektaşa terfi ettiler – neden olmasın! Hodges, adamın adındaki harf hatasını yakaladı. Bu da sahte bir samimiyet oluşturdu. İsterseniz tesadüf deyin ama sorgulamak istediğiniz kişiyle aynı tarafta olduğunuz izlenimi yaratacak birtakım detaylar, *ufak tefek bir şeyler* her zaman vardır ve Hodges, polislikteki başarısını bu becerisine borçlu. Pete Huntley'in hiçbir zaman sahip olmadığı bir yetenek bu. Hodges ise yeteneğini kaybetmediğini gördüğüne memnun.

"Bayan Trelawney'in galiba bir kız kardeşi varmış," diyor Hodges. "Ancak onunla hiç tanışmadığım için adını hatırlayamıyorum."

"Janelle Patterson," diyor Peeples anında.

"Demek onunla tanıştın?"

"Evet tanıştım. İyi biri. Bayan Trelawney'in genç ve güzel versiyonu." Elleriyle doksan altmış doksanlık bir kadın silueti çizer gibi yapıyor. "Daha dolgun. Mercedes olayında bir gelişme var mı Bay Hodges?"

Hodges, normalde bu soruyu yanıtlamazdı ama bilgi almak istiyorsanız bilgi vermeniz gerekir. Üstelik bu sefer soruyu yanıtlamasının bir sakıncası yok; çünkü *bilgi* kategorisine giren bir şey değil. Pete Huntley'in birkaç saat önce öğle yemeğinde söylediğini tekrarlayacak: "En ufak bir gelişme yok."

Peeples, bunu beklermişçesine başını sallıyor. "O an aklına esip öldürmüş diyorlar. Katilin ne kurbanlarla bağlantısı varmış ne gerekçesi. Zevk olsun diye yapmış. Yeniden birilerini öldürmeyi denerse yakalanma ihtimali artar, ne dersin?"

Bay Mercedes, bir daha yapmayacağını söyledi, diye düşünüyor Hodges. Ama bu, kimseyle paylaşmayı arzulamadığı bir bilgi. Bu yüzden güvenlik görevlisine hak veriyormuş gibi yapıyor. Aynı fikirde olmak hep iyidir.

"Bayan T büyük bir miras bıraktı, sadece malikâneden ibaret değildi. Acaba hepsi kardeşine mi kalmış?" diyor Hodges.

"Kalmaz mı!" diyor Peeples. Duraksıyor, ardından Hodges'un çok uzak olmayan bir gelecekte bir başkasına soracağı soruyu soruyor: "Sır saklayacağına güvenebilir miyim?"

"Evet."

Böyle bir soru sorulduğunda kısa ve öz cevap vermek en iyisidir.

"Patterson adlı kadın, kardeşi intihar ettiğinde Los Angeles'ta yaşıyormuş."

Hodges, başını sallıyor.

"Evli ama çocuğu yok. Mutsuz bir evlilikmiş. Sugar Heights malikânesine ve bir sürü paraya konduğunu öğrendiği saniye kocasını boşayıp bu tarafa taşınmış."

Peeples başparmağıyla eve uzanan yolu ve malikâneyi işaret ediyor. "Birkaç ay orada oturdu, vasiyetnamenin yürürlüğe girmesini bekliyordu. 640 numarada oturan Bayan Wilcox ile arkadaş oldular. Bayan Wilcox konuşmayı sever, beni de arkadaşı olarak görür."

Bu söz karşılıklı kahve içmekten öğleden sonraları sevişmeye kadar pek çok anlama gelebilir.

"Bayan Patterson, şehir merkezinde yaşayan annesini de sık sık ziyaret ediyor. Yaşlı kadınla tanışmış mıydın?"

"Elizabeth Wharton," diyor Hodges. "Ben de hâlâ hayatta mı diye merak ediyordum."

"Hayatta olduğuna eminim."

"Kemik erimesi sorunu vardı."

Hodges göstermek istercesine kambur bir yürüyüş yapıyor. Bilgi almak istiyorsanız bilgi vereceksiniz.

"Öyle mi? Ne kötü. Her neyse, Helen –Bayan Wilcox– Bayan Patterson'm aynı Bayan Trelawney gibi aksatmadan annesini ziyaret ettiğini söyledi. Bir ay öncesine dek. Sonra bir şey olmuş, galiba yaşlı kadını Warsaw bölgesinde bir bakımevine kaldırmışlar. Bayan Patterson da onun dairesine taşınmış. Şimdilerde genellikle orada kalıyor. Ancak buraya geldiğinde karşılaşıyoruz. En son geçen hafta emlakçıyla beraber geldiler."

Hodges, Radney Peeples'tan öğrenebileceği kadarını öğrendiğine karar veriyor. "Gelişmeleri anlattığın için teşekkür ederim. Gitsem iyi olacak. Kötü bir başlangıç yaptığımız için üzgünüm."

"Hiç öyle olmadı," diyor Peeples, Hodges'un elini sıkarken. "Gerçek bir profesyonel gibi davrandın. Ama bunları söylediğimden kimseye bahsetme. Janelle Patterson şehirde kalıyor olabilir ama hâlâ Sugar Heights toplantılarına katılıyor. Bu da onu müşterilerimizden biri yapar."

"Dudaklarım mühürlü," diyen Hodges arabasına biniyor. Helen Wilcox'un kocasının eşini iriyarı güvenlikçiyle yakalamamasını umuyor – aralarında yaşanan buysa tabii. Öyle olursa Vigilant Güvenlik Şirketi'yle anlaşmalarını feshederler. Hizmetleri'ni kovarlar. Peeples da işten atılır. Orası kesin.

Ama muhtemelen kadın arada bir dışarı çıkıp yeni yaptığı kurabiyelerden ikram etmekten fazlasını yapmıyordur, diye düşünüyor Hodges, oradan uzaklaşırken. *Sen fazla dizi izlemeye başladın.*

Radney Peeples'ın aşk hayatını umursadığından değil ya! Batı yakasındaki evine dönerken Hodges'un umurunda olan kardeşinin mirasının Janelle Patterson'a kalması, Janelle Patterson'ın (en azından şimdilik) şehir merkezinde oturması ve Olivia Trelawney'in eşyalarının Janelle Patterson'ın gözetiminde olması. Bu eşyalara evrakı ve mektupları da dahildir. Aralarında Hodges'a mektup yazan katilin mektupları da bulunabilir. Eğer öyle bir yazışma gerçekleşmişse Hodges o mektupları görmeli.

Elbette bütün bunlar resmi polis işleri ve K. William Hodges polis değil. Katili kovalayarak yasal sınırların dışına çıktığının farkında, hatta delil saklamakla yasaları çiğnemiş bile sayılır; fakat o an için fikir değiştirmeye niyeti yok. Katilin mektubundaki kibir onu öfkelendirdi. Dahası bu öfke işine geliyor. Katil, ona bir amaç verdi. Boş boş geçen ayların ardından yeniden kalbinin attığını hissediyor.

Azıcık ilerleme kaydedersem hepsini Pete'e paslayacağım.

Bunları düşünürken dikiz aynasına bakmıyor, baksa gözlerinin bir an sağa sola kaydığını görebilirdi.

4

Hodges, Toyota'smı evinin önündeki garaj işlevi gören tentenin altına park ediyor ve yeni biçilmiş çimleri seyretmek için

bir süre duraksıyor. Derken postaların atıldığı delikte bir not buluyor. Önce Bay Mercedes'ten geldiğini sanıyor ama öylesi fazla cüretkârca olurdu.

Jerome'dan. Düzgün yazısı mesajdaki cahil köylü ağzıyla çelişkili.

Sevgili Hodges Bayım,

Çimleri yaptım, biçici her zamanki evinde. Umarım arabayı park ederken onu ezmemişsinizdir. Bu zavallı siyah çocuk için başka işiniz varsa annemin telefonunu çaldırın. Bizim hatunlarla dışarıda değilsem seve seve yardımınıza koşarım. Bildiğiniz gibi hanımların sık sık yardıma ihtiyacı var ve şık olanlar çok talepkâr davranabiliyor!

Sadık köleniz,
Jerome

Hodges, başını iki yana sallasa da gülümsemekten kendini alamıyor. Tuttuğu oğlan matematikten düzenli olarak A alır, hemen her şeyi tamir edebilir, Hodges'un bilgisayarı bozulduğunda (kötü kullanmaktan kaynaklanan, sık sık yaşanan sorunlar) hemen tamir eder ve tesisatçılıkta ustadır. Fransızca konuşur, kitaplardan bahsettiğinizde D. H. Lawrence'ta kanın neyi simgelediği konusunda saatlerce konuşabilir. Beyazlara özenmiyor ama iyi halli bir ailede yetişmiş yetenekli bir siyah olmak onu bir tür "kimlik çatışmasıyla" baş başa bırakmış. Tyrone Feelgood dediği köylü bir karakter yaratmış. Bundan bahsederken dalga geçiyormuş gibi yapıyor ama Hodges, içinde ciddiyet payı olduğunu biliyor. Yüzde yüz espri değil.

Jerome'un profesör babası ve muhasebeci annesi –Hodges'a sorarsanız ikisi de espriden anlamaz– o mektubu görseler deliye dönerlerdi. Çocuklarının psikolojik yardıma ihtiyacı olduğunu bile düşünürlerdi. Ancak Hodges'un oğlanı ispiyonlamaya niyeti yok.

"Jerome, Jerome, Jerome..." diyor kendi kendine. Jerome ve *emredersiniz beyaz efendi* deyişi. Jerome, henüz hangi prestijli üniversiteye gideceğine karar vermedi; fakat hangisini seçerse seçsin onu kabul edeceklerdir. Koca mahallede Hodges'un arkadaş ola-

rak gördüğü tek kişi, yardımına ihtiyaç duyduğu tek kişi. Hodges, arkadaşlığın abartılan bir kavram olduğuna inanır ve başka açılardan olmasa da bu açıdan Brady Hartsfield'a benziyor.

Akşam haberlerine yetişti ama izlememeye karar verdi. İnsanın körfeze dökülen petrole ve sağcı politikacılara katlanmasının da bir sınırı var. Bunun yerine bilgisayarının başına geçti, Firefox'u açtı ve arama kutucuğuna **Debbie'nin Mavi Şemsiyesi** yazdı. Altı yanıt geldi, internet denizi düşünülürse oldukça az şık. Aralarından sadece biri cümlenin tamamını içeriyor. Hodges, bağlantıdaki adrese tıkladığında karşısında bir resim beliriyor.

Bulutlarla dolmaya başlamış gökyüzü. Sürekli tekrarlayan yağmur animasyonu. Ama mavi şemsiyenin altındaki iki kişi dışarıdaki fırtınadan etkilenmeden rahat rahat oturuyorlar. Genç bir adam ve genç bir kadın. Güvendeler, ıslanmamışlar. Öpüşmüyorlar ama kafaları birbirine yakın. Belli ki sohbet ediyorlar.

Resmin altında Mavi Şemsiye'nin kuruluş nedeninin kısa bir açıklaması var.

Facebook ve LinkedIn gibi internet sitelerinin aksine Debbie'nin Mavi Şemsiyesi eski dostların buluşup sohbet edebilecekleri ve yeni arkadaşların KİMLİKLERİNİN KORUNACAĞI GARANTİSİYLE birbirleriyle tanışabilecekleri bir sohbet platformu. Fotoğrafsız, pornosuz, 140 karakter sınırı olmaksızın bildiğiniz, alıştığınız sohbet türü.

Altında YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN! yazan bir kutucuk var. Hodges, mouse'un okunu o kutucuğa doğru götürüp tereddüt ediyor. Altı ay önce Jerome, e-posta adresini silip ona yeni bir e-posta adresi almıştı; çünkü Hodges'un e-postasından adres defterindeki herkese New York'ta mahsur kaldığını, içinde bütün kredi kartlarının da olduğu cüzdanını çaldırdığını ve eve dönmek için paraya ihtiyacı olduğunu söyleyen birer e-posta gitmişti. E-postayı alanlar yapabilirlerse elli dolar veya güçleri yetiyorsa daha fazlasını Tribeca'daki bir kiralık posta kutusuna gönderebilirler miydi? "Bu sorunu çözdüğümde hepinize en kısa zamanda borcumu ödeyeceğim," diye bitiyordu mesaj.

Hodges, öylesine utanmıştı ki. O e-posta eski karısına, Toledo'da oturan kardeşine ve yıllarca birlikte çalıştığı kırktan

fazla polise gitmişti. Ayrıca kızına da... Sonraki kırk sekiz saat boyunca cep telefonunun ve ev telefonunun çalıp durmasını bekledi ama arayanların sayısı çok azdı ve sadece Alison gerçekten endişelenmişti. Dedektif bu duruma şaşırmadı. En kötü ihtimali düşünmeyi alışkanlık haline getiren Allie, elli beş yaşına bastığından beri babasının kafayı sıyırmasından korkuyordu.

Hodges, yardım etmesi için Jerome'u aramış ve Jerome ona "phishing" denen siber suçun kurbanı olduğunu açıklamıştı.

"Normalde bu yöntemi kullanan kişiler, başkasının e-posta adresini ele geçirdiklerinde Viagra veya sahte mücevher satan sitelerin reklamını yapmakta kullanırlar. Ama böylesini de daha önce görmüştüm. Coğrafya öğretmenimin başına gelmişti ve insanlara neredeyse bin dolar ödemesi gerekti. Elbette böyle şeyler eskiden, insanlar akıllanmadan önce söken numaralardı..."

"Eskiden derken, tam olarak ne zamanı kastediyorsun Jerome?"

Jerome omuz silkmişti. "İki veya üç yıl önce. Dışarıda yepyeni bir dünya var Bay Hodges. Dua edin de bilgisayar korsanı bilgisayarınıza bütün dosyalarınızı yiyen bir virüs bulaştırmamış."

"Fazla bir şey kaybetmezdim," dedi Hodges. "Çoğunlukla internette dolaşmaktan fazlasını yapmıyorum. Ama *solitaire* oyununa bir şey olsa üzülürdüm. Kazandığımda 'Happy Days Are Here Again' parçasını çalıyor."

Jerome *size aptal demeyecek kadar görgülüyüm* bakışından fırlatmıştı ona. "Ya vergi formlarınız ne olacak? Geçen yıl hepsini internet üzerinden doldurmanıza yardım etmiştim. Birilerinin Sam Amca'ya ne ödediğinizi görmesini ister miydiniz? Yani benim dışımda birinin?"

Hodges, hoşlanmayacağını itiraf etti.

Zeki gençlerin, dünyadan habersiz yaşlılara bir şeyleri açıklarken kullandıkları pedagojik (ve bazen can sıkıcı) tuhaf ses tonuyla Jerome, bir kere daha bilgisayarın önemini açıklamaya çalıştı: "Bilgisayarınız yeni bir televizyonla aynı şey değil. Bunu aklınızdan çıkarın. Bilgisayarınızı çalıştırdığınız her an dış dünyayla hayatınız arasında bir bağ kuruyorsunuz. Biri açtığınız kapıdan içeri bakmak isterse ve nasıl yapacağını biliyorsa hakkınızda pek çok şey öğrenebilir."

Mavi Şemsiye'ye ve hiç durmadan yağan yağmura bakarken emekli dedektifin aklından bunlar geçiyor. Ancak düşündükleri sadece Jerome'un anlattıkları değil, uzun zamandır uyuklayan *polis kafası* devreye girdi.

Belki Bay Mercedes konuşmak istiyordur. Diğer taraftan, belki de tek istediği Jerome'un bahsettiği bağı kullanıp polisin hayatına bakmaktır.

Hodges, YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN kutucuğuna tıklamak yerine internet sitesinden çıkıyor, telefonunu eline alıyor ve hızlı aramaya kaydettiği numarayı arıyor. Jerome'un annesi açıyor telefonu, kısa bir hoşbeşin ardından telefonu Jerome'a veriyor.

Becerebildiği en kötü rap'çi konuşmasıyla şöyle diyor Hodges: "Yo ahbap, sürtükler seni rahat bıraktı mı? Mangıra hayır demezsin herhalde? Durumlar nedir?"

"Merhaba Bay Hodges. Sormak istediğiniz nasıl olduğumsa, gayet iyiyim."

"Demek bu sohbetlere girmemden hoşlanmıyorsun kanka?"

"Şey..."

Jerome'un kafası fena karıştı. Hodges, genç adama acıyıp dalga geçmeyi bırakıyor. "Bahçe çok güzel olmuş."

"Beğenmenize sevindim. Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Var tabii. Acaba yarın okul çıkışı uğrayabilir misin? Bilgisayar meselesi."

"Tabii uğrarım, mesele nedir?"

"Telefonda konuşmamayı tercih ederim," diyor Hodges. "İlgini çekeceğini sanıyorum. Saat dört uygun mu?"

"Bana uyar."

"Güzel. Bana bir iyilik yap ve Tyrone Feelgood'u evde bırak."

"Tamam Bay Hodges, dediğiniz gibi olsun."

"Ne zaman gevşeyip bana Billy diyeceksin? Bay Hodges dediğinde kendimi tarih öğretmenin gibi hissediyorum."

"Belki liseden mezun olduğumda," diyor Jerome, büyük bir ciddiyetle.

"İstediğin zaman senlibenli konuşmaya geçebileceğini bil yeter."

Jerome kahkahayı basıyor. Çocuğun harika, neşe dolu bir kahkahası var. Onu duymak Hodges'u her zaman keyiflendirmiştir.

Bilgisayarının başında oturup parmaklarıyla ritim tutarak durumu değerlendiriyor. Akşamları o odayı neredeyse hiç kullanmadığı geliyor aklına. Gece ikide uyanırsa ve bir daha uyuyamadığı zamanlar haricinde. O zaman bilgisayarın başına oturup yatağına dönmeden önce bir saat *solitaire* oynar. Ama akşam yedi ile gece yarısı arasında genelde La-Z-Boy'unda AMC veya TCM'deki eski filmleri izleyip karnını bol yağlı ve şekerli yiyeceklerle doldurur.

Telefonu yeniden eline alıp Bilinmeyen Numaralar'ı arıyor. Hattın diğer ucundaki operatöre Janelle Patterson'ın numarasını soruyor. Umutlu değil; artık Yedi Milyon Dolarlık Kadın olduğuna ve kocasından yeni boşandığına göre Bayan Trelawney'in kardeşi muhtemelen gizli numara kullanıyordur.

Ama dijital ses bir numara veriyor. Hodges, o kadar şaşırdı ki başlangıçta kalem bulmakta güçlük çekiyor ve numarayı tekrarlaması için 2'ye basıyor. Parmaklarıyla biraz daha ritim tutuyor, kadına nasıl yaklaşmanın uygun olacağını düşünüyor. Muhtemelen onunla görüşmesinden bir sonuç çıkmayacak ama hâlâ polis olsaydı ilk iş olarak kadınla görüşmesi gerekirdi. Polis olmadığı için zekâsını ve görgüsünü kullanmak zorunda.

Kadınla görüşme ayarlaması kolay olmayacaktır. Bunu bir tür meydan okuma olarak gören Hodges'un keyfi yerine geldi. Ve böyle hissettiğini fark etmek gerçekten şaşırtıyor onu.

5

Brady, eve gitmek üzere yola çıktığında Sammy'nin Pizzası'nı arıyor ve küçük boy salamlı mantarlı pizza sipariş edip eve dönmeden restorana uğrayıp alıyor. Annesi muhtemelen birkaç dilim yer, büyük boy da alabilirdi ama annesinin çok az yiyeceğine emin.

Salam ve votkalı pizza yapsalardı annem hepsini mideye indirirdi, diye düşünüyor. Öyle bir pizza satsalardı orta boy bile değil, doğrudan büyük boy ısmarlardı.

Şehrin kuzeyindeki evler birbirinin aynı. Kore ve Vietnam savaşları arasındaki yıllarda inşa edilmişler, hepsi birbirine benziyor ve hepsi boktan. Çoğunun bahçelerinde eski moda plastik biblolar var. Brady Hartsfield, Elm Sokağı 49 numarada oturur ama sokakta karaağaçtan eser yok. Hiç olmadı. Belediye vakti zamanında kuzeydeki sokaklara ad verirken ağaç adlarını yakıştırmış.

Brady, arabasını annesinin külüstür Honda'sının arkasına park ediyor. Honda'nın yeni bir egzoz sistemine, motorunun elden geçirilmesine ve sağlam balatalara ihtiyacı var. Bir de ön cama yapıştırılması gereken, trafik kontrolünü geçtiğini gösteren bandrole...

Bırak annen uğraşsın, diye düşünüyor Brady. Ama uğraşmayacaktır. İş yine Brady'ye kalacak. Delikanlının eli mahkûm. Her şeyle uğraşmak zorunda olduğu gibi bununla da ilgilenmesi gerekecek.

Frankie'yle ilgilendiğim gibi, diye düşünüyor. Bodrum geliveriyor aklına. O zamanlar Brady'nin karargâhı değil, tuvalet kâğıtlarını tuttukları yerdi. Derken Frankie...

Neyse. Brady ve Deborah Ann Hartsfield, Frankie'den hiç bahsetmez.

Kapı kilitli. Annesine en azından bu kadarını yapmasını öğretebildi ama hiç kolay olmadı. Kadın bütün dertlerinin kendi kendilerine çözüleceğine, *tamam tamam* demekle bütün sorunların buhar olup uçacağına inanır. Örneğin, sütle işi bittiğinde buzdolabına koymasını söylerseniz, *tamam tamam* der ama eve döndüğünüzde onu tezgâhın üstünde çoktan bozulmuş olarak bulursunuz. Lütfen çamaşırları yıka, dondurma kamyonunu sürerken giyecek temiz üniformam kalmadı, dersiniz. *Tamam tamam* diye yanıtlar. Gelin görün ki çamaşır odasına baktığınızda her şey bıraktığınız yerdedir.

İçeri girdiğinde ilk duyduğu televizyonun sesi. Birileri birilerine meydan okuyor, demek ki *Survivor* yarışması. Annesine bütün o kavgaların sahte olduğunu, kurgulandığını defalarca söyledi. Annesi yine *tamam tamam* dedi ama hâlâ tek bir bölümünü bile kaçırmıyor.

"Eve geldim anne!"

"Selam tatlım!"

Dili çok az sürçtü, günün o saati için görece iyi bir durum. *Annemin karaciğeri olsam o sızar sızmaz ağzından çıkıp arkama bakmadan kaçardım*, diye düşünüyor Brady.

Buna rağmen salona geçtiğinde göreceği manzarayı tahmin ediyor ve haklı çıkmaktan nefret ediyor. Annesi, Brady'nin yılbaşında hediye ettiği ipek sabahlığı giyip kanepeye uzanmış. Sabahlığın eteği açıldığı için iç çamaşırı ortada. Brady, annesi söz konusu olduğunda "iç çamaşırı" kelimesinin aklından geçmesinden dahi nefret eder ama kelime, zehirli sarmaşıkların arasına saklanmış yılan gibi hep orada. Ayrıca içerisi karanlık olsa bile annesinin meme uçları belli oluyor. Brady'nin böyle detayları fark etmesi hiç doğru değil – öncelikle annesi ellilerinde, şişmanlamaya başlamış bir kadın. Tanrı aşkına o senin annen! Ama...

"Pizza aldım," diyor kutuyu gösterip. Annesi muhtemelen *çoktan yedim* gibisinden bir şeyler söyleyecektir.

"Çoktan yedim," diyor annesi. Tabii yemiştir. Biraz salata ve bolca yoğurt. Formunu böyle koruyor!

"Favori pizzan," diyor Brady.

"Sen yiyebilirsin tatlım!" diyor kadın. Kadehini kaldırıp tam bir hanımefendi gibi içkisini yudumluyor. Daha büyük yudumlar almaya oğlu yattıktan, oğlunun uyuduğuna inandıktan sonra başlayacak. "Neden bir kola alıp yanıma oturmuyorsun?" Kanepenin kenarını işaret ettiğinde sabahlığın önü biraz daha açılıyor. Beyaz sabahlık, beyaz iç çamaşırı.

İç çamaşırına takılma, diye kendini azarlıyor Brady. *O senin annen! O senin annen! Anneler ve iç çamaşırı bir arada olmaz.*

Kadın, oğluna bakıp gülümsüyor. Sabahlığının eteklerini toplamıyor. "*Survivor*'ın yarışmacıları bu yıl Fiji'de." Kaşlarını çatıyor. "Galiba Fiji. Aman neyse, o adalardan biri işte! Oturup benimle seyretsene."

"Teşekkürler ama alt kata inip biraz çalışacağım."

"Ne üzerinde çalışıyorsun hayatım?"

"Bir tür modem."

Annesi modem ile totem arasındaki farkı bilmez; bu yüzden ne söylese boş

"Bir gün bizi zengin edecek bir şey icat edeceksin. Sana güveniyorum," diyor kadın. "Artık elektronik eşya dükkânında çalışman veya dondurma satman gerekmeyecek."

Votkadan sulanmış gözlerle bakıyor oğluna. Brady, annesinin sıradan bir günde ne kadar içtiğini bilmiyor, boş şişeleri saymak anlamsız; çünkü kadın şişeleri saklar. Ama akla zarar bir içki içme kapasitesi olduğu kesin.

"Teşekkürler," diyor.

Her şeye rağmen iltifatlar ve annesinin duyduğu güven gururunu okşadı. Bastırmaya çalışsa da iç çamaşırını gördükçe başka şeyler de hissediyor.

"Gitmeden önce gelip annene bir öpücük ver tatlım."

Brady, sabahlıktan içeri bakmamaya özen göstererek kanepeye yaklaşıyor. Kadın yanağını dönmüştü ama oğlu öpmek için eğildiğinde son anda başını çevirdi ve böylece dudaklarının kenarı birbirine değdi. Brady, alkolün tadını ve annesinin kulağının arkasına sürdüğü ucuz parfümün kokusunu aldı.

Annesi avucunu oğlunun ensesine yaslayıp parmaklarıyla saçlarını okşuyor. Brady, hislerini bastırmakta zorlanıyor.

"Benim sevgili oğlum," diyor annesi ucuz aşk romanlarındaki kadın karakterler gibi. Brady, alelacele annesinden uzaklaşıyor. Kadın, oğluna gülümseyip televizyona dönüyor. Hoş vücutlu, mayolu gençler kumsala dizilmiş. Brady, titreyen ellerle pizza kutusunu açıp bir dilimini annesinin önündeki salata kâsesine bırakıyor.

"Bunu ye, içkinin etkisini azaltır," diyor.

"Annenle doğru konuş," diyor kadın ama bu sözlerde ne öfke var ne incinme. Farkında olmadan sabahlığının önünü kapıyor, çoktan dünyayla bağlantısı koptu, yeniden kendini televizyona kaptırdı. O hafta kimin elenip adadan ayrılacağı dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyor. "Arabamı ihmal etme Brady. Bandrolü yapıştırmamız gerek."

"Bandrole gelene kadar arabanın daha ne eksikleri var," diyor Brady. Mutfağa uğrayıp dolaptan kola aldıktan sonra bodrumun kapısını açıyor. Bir süre karanlıkta durup tek bir kelimeyi fısıldıyor boşluğa doğru: "Kontrol." Bu komutla birlikte bodrumu tasarladığında yerleştirdiği lambalar yanıyor.

Merdiveni inerken Frankie geliyor aklına. Frankie, orada öldüğü için başka türlüsü mümkün değil. Onu düşünmediği tek zaman belediye saldırısına hazırlandığı zamandı. O haftalarda zihninde başka hiçbir şeye yer yoktu ve nasıl bir rahatlamaydı o öyle!

Brady, demişti Frankie. Göçüp gitmeden önceki son sözü buydu. Hırıltılar ve inlemeler sayılmazsa elbette.

Pizzayı ve içeceği çalışma masasına bırakıp tuvalete giriyor. İster istemez tahrik oldu ve bu halde yemek yiyemez, (modem olmayan) yeni projesinde çalışamaz, işlerine odaklanamaz.

Emekli polise yazdığı mektupta belediyenin önünde iş bulma umuduyla bekleyen insanları ezmenin kendisine nasıl bir cinsel heyecan yaşattığından ve önlem olarak prezervatif taktığından bahsetmişti. Olayı hatırladıkça mastürbasyon yaptığını da söylemişti. Bunlar doğru olsa otoerotizm terimine yepyeni bir açılım kazandırırdı ama değil. O mektupta bir sürü yalan var, hepsini Hodges'u biraz daha çileden çıkarmak için yazdı ve uydurma seks fantezileri diğer yalanların yanında sönük bile kalır.

Brady, aslında kızlarla ilgilenmez ve kızlar bunu hisseder. Muhtemelen bu sayede Discount Electronix'teki lezbiyen meslektaşı Freddi Linklatter ile iyi geçiniyorlar. Brady, özel hayatından hiç bahsetmediği için Freddi, Brady'yi eşcinsel zannediyor olabilir. Brady eşcinsel değil. Sorsalar adını koyamaz ama emin olduğu tek bir şey var: Aseksüel de değil. Brady'nin, annesiyle sırlardan örülmüş, tuhaf olduğu kadar mahrem bir ilişkisi var ama ikisi de koşullar gerektirmedikçe her şey normalmiş gibi davranır. Bazen annesinin Brady'ye yardımcı olması gerekir ama öyle zamanların ardından bu sırrı yeniden hafızalarının derinliklerine gömerler.

6

Çalışma odasına dönüştürdüğü bodrumda Brady'nin kullandığı bir komut daha var: *Kaos.*

Karargâh demeyi sevdiği yerin bir duvarına yerleştirdiği bankoda yedi adet dizüstü bilgisayar durur. Kapakları açık olan bu bilgisayarlar Brady'nin komutuyla çalışır duruma geçer. Birin-

den diğerine çabucak geçebilmesi için tekerlekli bilgisayar koltuğu kullanır.

Brady, sihirli kelimeyi söylediğinde yedi bilgisayar aynı anda canlanıyor. Ekranlarda önce 20 sayısı beliriyor, sonra 19, sonra 18. Geri sayımın sıfıra ulaşmasına izin verirse imha programı devreye girer. Bilgisayarların bellekleri silinir ve kurtarılamamalarını garantilemek için üzerlerine bir sürü saçmalık yazılır.

"Karanlık," diyor ve bu komutla geri sayım duruyor, ekranlardaki sayıların yerini en sevdiği film olan *Vahşi Belde*'den kareler alıyor.

Kıyamet ve *mahşer* kelimelerini denemişti. Ona kalırsa çok daha şık komutlar. Mutlak sonu çağrıştırıyorlar. Ancak kelime tanıma programı o kelimelerde hata verdi ve Brady'nin son istediği aptalca bir program hatası yüzünden bütün dosyalarını yenilemek zorunda kalmak. Sade kelimeler en güvenlisi. Gerçi yedi bilgisayardan altısında fazla bir şey yok. Üç numaralı bilgisayar, şişko polis eskisinin "suç unsuru" olarak niteleyeceği bilgileri içeren yegâne bilgisayar. Yine de Brady bilgisayarların aynı anda açılmasından zevk alıyor. Bodrum, gerçek bir karargâh izlenimi yaratıyor böyle olunca.

Brady, kendisini hem yaratıcı hem yok edici biri olarak görür. Ne yazık ki şimdilik bütün dünyanın bahsedeceği bir katliama imza atamadı ve kâbusların biri de hayallerini hiç gerçekleştirememek. En büyük korkusu yaratıcılığının vasat olduğunu kabullenmek zorunda kalmak.

Örneğin Rolla. Oturma odasını süpürdüğü bir gece ani bir ilhamla onu icat etmişti. Altına hortumlar yerleştirilmiş motorun tasarımını bitirmesi uzun sürmemişti. Basit bir bilgisayar programı eklendiğinde makinenin kendi kendine odaları dolaşıp her yeri süpürebileceğini düşünmüştü. Eğer bir engelle karşılaşırsa, örneğin iskemleye veya duvara çarparsa otomatik olarak dönüp farklı bir yöne doğru yoluna devam edecekti.

Tam Rolla'nın prototipini hazırlamaya başlamışken elektronik eşya dükkânında ona çok benzeyen bir elektrikli süpürge gördü. Adı bile neredeyse aynıydı; Roomba demişlerdi. Biri ondan önce icadı hayata geçirmişti ve muhtemelen milyonlar kazanıyordu. Hiç adil değil ama ne adil ki? Hayat boktan bir karnaval.

Evdeki televizyon tüplü modellerdendi ama Brady ve annesi taktıkları aparatla sadece kablolu kanalları değil, bütün pahalı kanalları bedavaya izleyebiliyorlardı. Time Warner, Comcast veya XFINITY'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Genç adam DVD oynatıcısının ayarlarını da düzenlemişti; böylece sadece Amerika'da değil bütün bölgelerde satışa çıkan DVD'leri izleyebiliyorlardı. Teknolojiden anlıyorsanız uzaktan kumandaya altı haneli bir kod girip kırabileceğiniz bir şifreleme sistemi kullanılmıştı cihazda. Dâhice ama ne işlerine yarıyordu? Elm Sokağı 49 numarada kimsenin DVD izlediği yoktu. Annesi dört büyük kanalın kendisine yutturduğu programlardan başkasını izlemezdi ve iki işte birden çalışan Brady, geri kalan vaktini karargâhında geçiriyordu.

Korsan aparatlar muhteşemdir ama hepsi yasadışıdır. Muhtemelen DVD'lerin bölge ayarlarıyla oynamak, Redbox veya Netflix'in şifrelerini kırmak da yasadışıdır. Brady'nin bütün başarıları yasalara aykırı şeylerdi. Mesela, Bir Numara ve İki Numara.

Bir Numara'yı sisli nisan sabahında Bayan Trelawney'in Mercedes'iyle arabanın camı kanla kaplanana kadar insanları öldürdüğü yere giderken de kullanmıştı. Üç yıl önceki depresif bir döneminde fikir kafasında şekillenmiş ve ilerleyen ayları detayları tasarlayarak geçirmişti. İlk zamanlar neredeyse hiç uyumuyor, gece gündüz aleti bitirdiğinde neler yapabileceğini düşünüyordu.

Bir Numara dediği alet, elden geçirilmiş bir televizyon kumandasıydı. Mikroçiple oynamış ve kumandanın menzilini genişleten bir batarya eklemişti... Menzil sınırlıydı ama yirmi otuz metre ötedeki bir trafik ışığına çevirirseniz düğmeye bastığınızda ışığı kırmızıdan sarıya çevirebiliyordunuz. İkinci basışta sarıdan yeşile dönüyordu.

Brady, Bir Numara'ya bayılmış ve defalarca kullanmıştı. (Sadece eski Subaru'sundayken. Dondurma kamyonu fazla şüphe uyandırırdı.) En işlek kavşakları seçmiş, ilk denemelerinde hedefi ıskalamışsa da sonunda gerçek bir kazaya yol açmıştı. Sıradan bir çarpışmaydı ama iki adamın arabalarından inip bağrışmalarını görmek çok eğlenceliydi. Bir ara yumruklaşabileceklerini bile düşünmüştü.

İki Numara'yı ilkinden kısa süre sonra tasarladı ama Brady'nin büyük hedefini belirlemesini sağlayan Bir Numara'ydı;

çünkü o alet sayesinde kaçıp kurtulma ihtimali yükselecekti. Belediye binasıyla Bayan Trelawney'in gri Mercedes'ini bıraktığı depo bölgesi arasındaki mesafe üç buçuk kilometreydi.

Kullanmayı düşündüğü yolda sekiz trafik lambası vardı ve muhteşem icadı sayesinde kırmızı ışığa takılma riskini düşünüp endişelenmesi gerekmiyordu. Ama o sabah –Tanrı aşkına, kimin aklına gelirdi– şansına bütün ışıklar zaten yeşildi. Muhtemelen sabahın erken saatleri olduğu içindi. Yine de ilginç bir tesadüftü.

Eğer öyle bir aletim olmasaydı ışıklardan dördü kesin kırmızı olurdu, diye düşünüyor dolaba giderken. *Hep öyle olmaz mı?*

İki Numara, para kazandıran tek icadıydı. Büyük paralar kazandırmamıştı ama paranın her şey demek olmadığını herkes bilir. Ayrıca İki Numara olmasa Mercedes de olmazdı ve Mercedes olmasa Belediye Katliamı'nı gerçekleştiremezdi.

Sevgili İki Numara.

Brady, anahtarı çıkarıp gömme dolabın asma kilidini açıyor. Işık kendiliğinden yanıyor. Dolap büyük ama raflar dolu olduğu için küçük görünüyor. Raflardan birine her birinin içi yarım kilo plastik patlayıcıyla dolu dokuz ayakkabı kutusu yerleştirilmiş. Brady, şehir dışındaki ıssız bir alanda malzemeyi test etti. Sonuç başarılıydı.

Eğer beni askere alsalardı veya teröristlere katılsaydım bir şeyleri havaya uçurarak iyi bir kariyer yapabilirdim, diye düşünüyor.

Diğer raftaki ayakkabı kutusunda cep telefonlarını tutuyor. Lowtown'daki uyuşturucu satıcılarından aldığı kullan-at telefonlar. Benzer telefonları marketlerde bile bulabilirsiniz. Brady, bu gece onlar üzerinde çalışacak. Hepsini elden geçirip tek bir numaraya bağlayacak. Böylece onları yerleştirip ayakkabı kutularındaki patlayıcıları aynı anda patlatabilecek. Henüz onlar için özel bir planı yok ama hepsinin aynı anda patladığını görmeyi çok isterdi. Hem de nasıl! Şişko polise başyapıtı olarak gördüğü katliamı tekrarlama ihtiyacı duymadığını yazdıysa da düpedüz yalandı. Pek çok şey polisin ne yapacağına bağlı. Bayan Trelawney gibi polis de Brady'nin oyununa gelirse, bir şeyleri patlatma arzusunun kısa süreliğine de olsa kaybolacağına emin.

Öyle olmazsa... göreceğiz...

Telefonlarla dolu kutuyu dolaptan çıkarıyor. Bir saniye tereddüt ediyor. Uzanıp L.L.Bean marka oduncu ceketini alıyor. Brady, normalde M beden giyer ama ceket XL. Yakasına güneş gözlüklü gülen surat takılmış. Ceketin içine yarım kiloya yakın plastik patlayıcı yerleştirdi. Bir bölümünü dıştaki ceplere, bir bölümünü de içteki cebe koydu. Dışarıdan bakıldığında belli olmuyor, ceket zaten şişkin; çünkü astarın içi de çelik bilyelerle dolu. (Hodges'un Happy Slapper'ı gibi.) Brady, dikişleri söküp bilyeleri doldurdu. Sökükleri dikmesini annesinden istemeyi düşünmüş ve bu fikir katıla katıla gülmesine sebep olmuştu. Sonuçta koli bandı çekip işi bitirdi.

İntihar saldırısı ceketim, diye düşünüyor heyecanla.

Kullanmayacak... *Muhtemelen* kullanmayacak... Ama ölümün kendine özgü bir çekiciliği var. Her şey sona eriverirdi. Discount Electronix yok, ihtiyar bir geri zekâlının bilgisayarın içine kaçırdığı kırıntıları veya fındık ezmesini temizlemek zorunda kaldığı Siber Devriye çağrıları yok, dondurma kamyonu yok. Baş ağrıları biter, pantolonun içindeki yılan da geberip giderdi.

Rock konserine ceketini giyip gitse... Haziranda göl kenarındaki konser salonunda Bruce Springsteen konseri var. Veya 4 Temmuz kutlamaları sırasında kortej Lake Caddesi'nden geçerken ceketi patlatabilir. Ya Yaz Sanat Festivali ve Sokak Fuarı'nın her yıl ağustosun ilk cumartesi günü yapılan açılış töreni? Enfes olurdu ama kavurucu ağustos ayında o ceketle komik görünmez miydi?

Ne var ki yaratıcı bir zihin bu tür sorunları çözmenin her zaman yolunu bulur. Kullan-at telefonları çalışma masasına yayıp SIM kartlarını çıkarıyor. İntihar ceketi büyük final için düşündüğü senaryo. Daha o aşamaya çok var. Yine de el altında bulunması hoş.

Üst kata çıkmadan önce Üç Numara dediği bilgisayarın başına oturuyor, internete bağlanıp Mavi Şemsiye'yi kontrol ediyor. Şişko polis eskisinden mesaj yok.

Şimdilik.

7

Hodges, ertesi sabah saat 10.00'da Bayan Wharton'ın Lake Caddesi'ndeki evinin zilini çaldığında emekli olduğundan beri ikinci veya üçüncü kez dolaptan çıkardığı takım elbisesini giymiş. Yeniden takım elbiseli olmak hoş bir his, gerçi kolları ve beli biraz sıkıyor. Yine de takım elbise bir erkeğe kendini önemli hissettirir.

Diyafondan bir kadının sesi geliyor.

"Buyurun?"

"Ben Billy Hodges hanımefendi. Dün gece konuşmuştuk."

"Doğru ya! Tam zamanında geldiniz. Daire 19-C, Dedektif Hodges."

Kadına artık dedektif olmadığını söylemeye hazırlandığı sırada kapı elektronik bir vızıldamayla açılıyor ve böylece dedektifin açıklama yapmasına gerek kalmıyor. Üstelik telefonda konuştuklarında emekli olduğunu söylemişti.

Janelle Patterson kapıda karşılıyor onu, tıpkı kardeşinin Belediye Katliamı günü, sorgulama için geldiklerinde yaptığı gibi. İki kardeşin benzerliği Hodges'a dejavu hissi yaşatacak kadar şaşırtıcı. Ama asansörden dairenin kapısına yürürken iki kadın arasındaki farklılıkların benzerliklerinden daha fazla olduğunu görüyor. Patterson, açık mavi renk gözleri ve çıkık elmacıkkemikleriyle Olivia Trelawney'i hatırlatsa da asık suratlı ve gergin kardeşinin aksine gülümsüyor. Onunkiler kardeşininki gibi kemirilmiş değil, her an öpücük konduracakmış gibi aralanmış, sürdüğü nemlendirici sayesinde ışıl ışıl parlayan sağlıklı dudaklar. Vücudunu dik yakalı kazağa hapsetmek yerine dipdiri memelerini ortaya çıkaracak derin dekolteli bir bluz giymiş. Memeleri büyük değil. Hodges'un sevgili ihtiyar babası, bir avuca sığacak kadarından fazlası ziyandır derdi. Acaba boşanmadan sonra elden geçirilmiş bir vücut mu? Estetik ameliyat ihtimali Hodges'a kalırsa yüksek. Ablası ölünce vücudunu dilediği şekle sokacak paraya kavuşmuştur.

Kadın tokalaşmasını bilen birinin becerisiyle dedektifin elini sıkıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Sanki bu görüşmeyi o talep etti.

"Bana vakit ayırabilmenize sevindim," diyor Hodges içeri girerken.

Kendisini enfes göl manzarasıyla karşı karşıya bulduğunda şaşırıyor elinde olmadan. Bayan T'yi tek bir kez burada sorguya çekmişlerdi ve o gün de manzaraya bakmaktan kendini alamamıştı. Diğer görüşmeler Sugar Heights'te veya karakolda gerçekleştirilmişti. Karakola çağrıldığı görüşmelerden birinde kadının sinir krizi geçirdiğini hatırlıyor. *Herkes beni suçluyor,* demişti. İntiharından kısa süre önceydi – en fazla birkaç hafta.

"Kahve ister misiniz dedektif? Jamaika kahvesi. Tadı gayet güzeldir."

Hodges, gün ortasında kahve içmemeyi alışkanlık haline getirdi; çünkü kahve içtiğinde reflüsü azar. Ancak bu seferlik teklifi kabul ediyor.

Kadının mutfaktan dönmesini beklerken salon penceresinin karşısındaki sallanan koltuklardan birine oturuyor. Güneşli, ılık bir gün, yelkenliler buz patenciler gibi gölde daireler çiziyor. Kadın geri geldiğinde taşıdığı gümüş tepsiyi almak için ayağa kalkıyor dedektif; fakat Janelle gülümseyip başını iki yana sallayarak bu teklifi reddediyor ve dizlerini zarifçe kırarak tepsiyi kahve masasına bırakıyor. Reverans yaparcasına zarif.

Hodges, neler konuşabileceklerini kafasında canlandırmıştı ama önceden düşündüğü her şey anlamsızlaştı. Sanki kendisi dikkatlice tavlama planları yapmış ama arzu nesnesi onu kapıda kısacık bir gecelikle ve hadi sevişelim diyen ayakkabılarla karşılamıştı.

"Kardeşimi intihara neyin sürüklediğini bulmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyor kahveleri incecik porselen fincanlara koyarken. "Tam zamanında aradınız. Konuşmamızın ardından bu işe en uygun kişi olduğunuzu düşündüm."

Hodges, ağzını açıp karşılık veremeyecek kadar sersemliyor.

Kadın fincanı uzatıyor. "Sütlü seviyorsanız lütfen kendiniz alın. Kahveye eklenen hiçbir şeyin sorumluluğunu kabul etmiyorum."

"Sade severim."

Gülümsüyor kadın. Dişleri ya doğuştan mükemmel ya da ince işçilik.

"Ağız tadını bilen bir erkek."

Dedektif zaman kazanmak için kahveden bir yudum alıyor. Gerçekten lezzetli. Genzini temizlemek için hafifçe öksürüyor. "Dün geceki konuşmamızda açıkladığım gibi Bayan Patterson, artık polis teşkilatında değilim. Geçen yılın 20 Kasım'ında emekli oldum. Sizin gibi sade bir vatandaşım. Sohbete devam etmeden önce bunu netleştirmekte fayda var."

Janelle Patterson, fincanının arkasından dedektifi süzüyor. Hodges, kadının kullandığı dudak parlatıcısının fincanın kenarında iz bırakıp bırakmayacağını merak ediyor. Yoksa ruj teknolojileri böyle şeyleri engelleyecek kadar ilerledi mi? Bunu merak etmesi saçma ama ne yapsın, uzun zamandır insan içine çıktığı söylenemez ve karşısındaki güzel bir kadın.

"Az önce söylediklerinizde önemsediğim iki kelime kullandınız," diyor Janelle Patterson. "İlki emekli, ikincisi de dedektif. Kardeşimin kafasını kimin karıştırdığını, kendini öldürtene kadar onunla kimin uğraştığını öğrenmek istiyorum ve polis teşkilatındaki hiç kimse bu soruların yanıtıyla ilgilenmiyor. Onların tek derdi onca insanı öldürürken kardeşimin arabasını kullanan adamı yakalamak. Peki, ya kardeşim? Kabalığımı hoş görün ama umurlarında bile değil."

Hodges, emekli olsa da meslektaşlarına sadık.

"Eminim ellerinden geleni yapıyorlardır."

"Niçin savunmaya geçtiğinizi anlayabiliyorum dedektif..."

"Lütfen dedektif demeyin. Bay Hodges veya Billy diyebilirsiniz."

"Pekâlâ Billy. Söylediğimin doğru olduğunu biliyorsun ama tartışmayacağım. Bence katliam ile kardeşimin intiharı arasında bir bağlantı var. Arabayı kullanan ile mektubu yazanın aynı adam olduğuna eminim. Mavi Şemsiye zımbırtısında onunla konuşanın da..."

Sakin ol, diyor kendi kendine Hodges. Bu işi mahvetme.

"Hangi mektuptan bahsediyorsunuz Bayan Patterson?"

"Janey. Sana Billy diyeceksem sen de bana Janey diyebilirsin. Bekle lütfen. Gidip getireyim."

Kalkıp odadan çıktığında Hodges'un kalbi deliler gibi çarpmaya başlıyor. Kenar mahalledeki zorbaları haklarken bile bu kadar heyecanlanmamıştı. Bir yandan da Janey Patterson'm arkadan bakıldığında bile ne kadar güzel göründüğünü düşünüyor.

Sakinleş ihtiyar, sen Philip Marlowe değilsin, diyor kendi kendine. Kahvesini yudumluyor. Fincanın yarısı boşaldı ama midesinde asitlenmenin izi bile yok. İnanılmaz kahve!

Kadın iğrenircesine köşesinden tuttuğu iki sayfalık mektupla geri geliyor. Yazanlardan hiç hazzetmediği yüzünden okunuyor. "Bunları Ollie'nin masasını gözden geçirirken buldum. Avukatı Bay Schron, evi araştırdığım sırada hep benimleydi. Kardeşim vasiyetiyle ilgilenme görevini ona vermiş. Su içmeye mutfağa gittiği zaman haricinde yanımdan hiç ayrılmadı. Neyse ki mektubu o sırada gördüm ve hemen sakladım."

Bunları kendini savunmaksızın ve en ufak bir utanç sergilemeden, *uygun olan buydu* dercesine söylüyor. "Şunu görünce ne olduğunu hemen anladım. Katil, arabanın direksiyonuna da bunlardan koymuş. Sanırım siz polislerin *imza* dediğiniz şey."

Mektubun ilk sayfasının ortalarına denk gelen güneş gözlüklü gülen suratı işaret ediyor. Hodges, onu çoktan fark etmişti. Ayrıca mektupta *daktilo* denen yazı karakterinin kullanıldığına da dikkat etti.

"Mektubu bulalı ne kadar oldu?"

Kadın düşüncelere dalıyor, geçen zamanı hesaplıyor.

"Kasım sonuna doğru cenaze için geldim. Ollie'nin her şeyi bana bıraktığını vasiyetname okunduğunda öğrendim. Aralık ayının ilk haftasıydı. Bay Schron'a, Ollie'nin sahip olduğu eşyaların envanterini ocak ayına kadar hazırlayabilir miyiz diye sordum. Los Angeles'ta halledeceğim işler vardı. Yapabileceğimizi söyledi." Işıl ışıl mavi gözleriyle Hodges'a bakıyor. "Halletmek istediğim iş, kabalığımı mazur gör lütfen, önüne gelenle yatan kokain düşkünü kocamı boşamaktı."

Hodges, kadının sohbeti o yöne kaydırmasına izin vermiyor. "Malikâneye ocak ayında mı döndün?"

"Evet."

"Mektubu o zaman mı buldun?"

"Evet."

"Polise gösterdin mi?"

Yanıtı biliyor, ocak ayı dört ay önceydi. Ama soruyu sorması gerek.

"Hayır."

"Niçin?"

"Sana söyledim ya! Onlara güvenmiyorum!"

Parlayan gözlerinden yaşlar süzülüyor kadının.

8

Janelle Patterson izin isteyip kalkıyor. Hodges, sakinleşip makyajını düzeltmek için yanından ayrıldığını tahmin ediyor. O gitmişken mektubu eline alıp kahvesini yudumlamaya devam ederek yazılanları okuyor. Ne lezzetli bir kahve! Ah, bir de yanında yiyebileceği kurabiyeler olsaydı...

Sevgili Olivia Trelawney,

Umarım bu mektubu sonuna kadar okumadan önce fırlatıp atmaz veya yakmazsın. İlgini hak ettiğimi söyleyemem ama yine de bana zaman ayırmanı rica edeceğim. Ben, Mercedes'ini çalıp insanların üzerine süren adamım. Utanç, pişmanlık ve üzüntüden öylesine yanıp kavruluyorum ki belki ben de bu mektup da aynı sonu hak ediyoruzdur.

Lütfen, lütfen, lütfen kendimi açıklayabilmem için bana bir fırsat tanı! Beni affetmeni katiyen isteyemem, bunu biliyor ve beklemiyorum. Beni anlamanı sağlamak bana yeter. Bana bu fırsatı verecek misin? Lütfen? Halkın gözünde ben bir canavarım, televizyon programları için reklam almalarını sağlayan kanlı bir hikâyeyim, polis için yakalayıp hapse atmak istedikleri sanlılardan biriyim. Ama ben de bir insanım, tıpkı senin gibi. İşte esas hikâyem.

Fiziksel ve cinsel tacize maruz kaldığım bir evde büyüdüm. Üvey babam bana tecavüz eden ilk kişiydi ve annem bunu öğrendiğinde ne yaptı dersin? Eğlenceye katıldı! Mektubu okumayı bıraktın mı? Bıraksan seni suçlamazdım, tüm

bunlar çok iğrenç. Ama umarım bırakmamışsındır çünkü birilerine anlatmalıyım. Uzun süre "canlıların arasında" kalmayı planlamıyorum, ne demek istediğimi anlıyorsundur, ama biri yaptıklarımı NEDEN yaptığımı öğrenmeden hayatıma son veremem. Ben de olup bitenleri tam olarak anlamıyorum. Kim bilir belki sen, dışarıdan bakan biri olarak anlarsın.

Buraya gülen surat resmi yapıştırılmıştı.

Cinsel taciz, üvey babam ben on iki yaşındayken kalp krizinden ölene kadar devam etti. Annem bunu birine anlatırsam beni suçlayacaklarını söylemişti. Kollarımdaki, bacaklarımdaki ve mahrem yerlerimdeki iyileşmiş sigara yanıklarını birine gösterecek olursam herkese onları kendi kendime yaptığımı söylermiş. Daha küçücük bir çocuktum ve annemin doğru söylediğine inandım. İnsanlar bana inanırsa kendisinin hapse düşeceğini ve benim Çocukları Koruma Kurumu'na verileceğimi söylemişti. (Muhtemelen bu kadarı doğruydu.)

Çenemi kapalı tuttum. Daha kötüsü de beni bekliyor olabilirdi.

Hiçbir zaman fazla büyüyemedim. Yemek yiyemeyecek kadar tedirgin olduğum için çok zayıftım ve yediğim zamanlarda da kusardım (bulimia). Bu yüzden okulda sürekli beni ezerlerdi. Bir sürü tikim vardı, sürekli kıyafetlerimi ve saçımı çekiştirirdim (bazen tutam tutam saç elimde kalırdı). Sadece diğer çocuklar değil öğretmenler de bana gülerdi.

Janey Patterson, Hodges'un karşısındaki koltuğa oturup kahvesini içmeye başladı ama adamın aklı başka yerde. Pete ile Bayan T'yi sorguladıkları zamanları düşünüyor. Kadının sürekli dik yakalı kazağının yakasını çekiştirişini ve eteğini düzeltişini hatırlıyor. Taşan rujunu temizlermiş gibi dudaklarına dokunur, bazen de bir tutam saçı parmağının etrafına dolayıp oynardı.

Mektuba dönüyor.

Hiçbir zaman zalim bir çocuk olmadım Bayan Trelawney. Yemin ederim. Hiçbir zaman hayvanlara işkence etme-

dim veya benden daha ufak tefek olan çocukları dövmedim. Ezik bir çocuktum, küçük düşmeden veya dayak yemeden çocukluğu atlatmaya çalışıyordum ama başaramadım.

Üniversiteye gitmek istedim ama bu hayalim gerçekleşmedi. Kader beni yıllarca tacizine uğradığım kadının bakımını üstlenmek zorunda bıraktı! Neredeyse komik, değil mi? Annem içki yüzünden felç geçirdi. Evet, saydıklarım yetmezmiş gibi bir de alkolikti, daha doğrusu içki alabildiği zamanlarda durmadan içerdi. Yıllardır çok zor yürüyor. Tuvalete gidip "işini gördüğünde" arkasını ben temizlemek zorundayım. Gündüzleri hafta-sonu da dahil düşük ücretli bir işte çalışıyorum (biliyorum, biliyorum, bu krizde işim olduğu için şanslı sayılırım), eve döndüğümde de annem bütün zamanımı alıyor. Kazandığım para tamgün kalacak bir bakıcı tutmaya yetmiyor. Boktan bir hayat. Arkadaşım yok. Çalıştığım işte yükselme şansım yok. Toplum gerçekten bir arı-kovanıysa ben işe yaramaz bir işçi arıyım.

Sonunda öfkelenmeye başladım. Birine çektiklerimin bedelini ödetmek, dünyaya gününü göstermek ve hayatta olduğumu fark etmelerini sağlamak istedim. Beni anlıyor musun? Hiç böyle şeyler hissettin mi? Zengin olduğuna göre herhalde hissetmemişsindir ve paranın satın alabileceği en harika arkadaşlara sahipsindir.

Bu cümleden sonra "şaka şaka" dercesine konulmuş güneş gözlüklü gülen suratlardan vardı.

Bir gün artık canıma tak etti ve yaptığım şeyi yaptım. Önceden planlamamıştım...

Yalana bak, diye düşünüyor Hodges.

Yakalanma ihtimalim bana sorarsan yüzde elliydi. Hiç umursamadım. NE YAZIK Kİ sonrasında cinayetlerin kâbuslarıma gireceğini bilmiyordum. Onları ezdiğim anları tekrar tekrar yaşıyorum. Çığlıkları kulaklarımdan gitmiyor.

Haberleri izleyip bir de bebek öldürdüğümü öğrendiğimde, ne kadar korkunç bir şey yaptığımı anladım. Bu vicdan azabıyla nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Bayan Trelawney, neden, ah neden anahtar kontaktaydı? Eğer uyku tutmadığı için sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıktığımda anahtarı görmeseydim bunların hiçbiri yaşanmazdı. Eğer anahtarını kontakta bırakmasaydın o küçük bebek ve annesi bugün hayatta olacaktı. Seni suçlamıyorum, eminim ki senin de problemlerin, uğraşman gereken sorunlar vardı. Ama keşke her şey farklı gelişseydi; keşke yapman gerektiği gibi anahtarları yanına almayı hatırlasaydın. O zaman bunlar yaşanmayacak, ben de suçluluk ve pişmanlıktan kahrolmayacaktım.

Eminim sen de suçluluk duyuyorsun ve pişmansın. Benim yüzümden insanların ne kadar acımasız olabileceğini çok kısa zaman sonra öğreneceksin. Haberler ve gazeteler dikkatsizliğinin benim korkunç eylemimi mümkün kıldığından bahsedecek. Arkadaşların seninle görüşmeyi kesecek. Polis peşine düşecek. Süpermarkete gittiğinde insanlar parmaklarıyla seni işaret edip birbirleriyle fısıldaşacak. Kimileri de arkandan konuşmak yerine açıkça karşına dikilecekler. Evini tahrip ederlerse hiç şaşmam, bu yüzden güvenlik görevlilerine (özel güvenlikli bir yerde oturduğunu biliyorum) "tetikte olmalarını" söylesen iyi edersin.

Benimle konuşmayı isteyeceğini sanmıyorum, yoksa yanılıyor muyum? Hayır, meraklanma, yüz yüze görüşmeyi kastetmedim. Ama bilgisayar kanalıyla konuşabileceğimiz ikimiz için de güvenli bir yer biliyorum. Debbie'nin Mavi Şemsiyesi. Görüşmek istemen ihtimaline karşı sana bir kullanıcı hesabı açtım. Kullanıcı adın **"otrelaw19"**. Senin isminden oluşturdum. Hatırlaması kolay.

Başka biri olsa ne yapacağını biliyorum. Bu mektubu hemen polise verirdi. Ama şunu sormama izin ver: Peşine düşmek ve uykularını kaçırmaktan başka senin için ne yaptılar? Gerçi ölmemi istiyorsan mektubu polise vermek bunu sağlamanın yollarından biri. Üstelik ağzıma namluyu sokup

tetiği çekmiş sayılırsın, çünkü öyle yaparsan kendimi öldürürüm.

Kulağa delice gelse de beni hayatta tutan tek kişisin. Çünkü konuşabileceğim bir sen varsın. Cehennem azabının nasıl bir şey olduğunu ancak sen anlayabilirsin.

Yanıtını bekleyeceğim.

Çok çok çok ÖZÜR DİLERİM Bayan Trelawney.

Hodges mektubu masaya bırakıyor ve, "Şu işe bak!" diyor.

Janey Patterson başını sallıyor. "Benim tepkim de aynıydı."

"Kardeşini kendisiyle iletişim kurmaya davet etmiş..."

Janey, kulaklarına inanamıyormuş gibi bakıyor dedektife. "Davet etmek mi? Buna şantaj denir. Öyle yaparsan kendimi öldürürüm bile demiş."

"Demek sence kardeşin katille iletişime geçti. Yazışmalarını gördün mü? Mektubu bulduğun yerde bilgisayar çıktıları var mıydı?"

Kadın başını iki yana sallıyor. "Ollie anneme 'kafası çok karışık bir erkekle' sohbet ettiğini ve onu yaptığı korkunç şeyler için tedavi görmeye ikna etmeye çalıştığını anlatmış. Annem hemen huzursuz olmuş. Ollie'nin bu adamla yüz yüze konuştuğunu, parkta, kafede veya öyle bir yerde görüştüğünü sanmış. Seksen yaşında olduğunu unutma. Bilgisayarlardan haberdar ama ne işe yaradıklarını pek anlamıyor. Ollie sohbet odalarını açıklamış –veya açıklamayı denemiş– ama annemin kavradığını sanmıyorum. Tek hatırladığı Ollie'nin kafası karışık bir erkekle mavi bir şemsiyenin altında konuştuğu."

"Annen Mercedes'in çalınışı ile Belediye Katliamı'nın bağlantısını kurmuş muydu?"

"Öyle olduğuna inanmama yol açacak bir şey söylemedi. Yakın geçmişi hatırlamakta güçlük çeker. Japonların Pearl Harbor'ı bombalayışını sorsak haberi radyoda ne zaman duyduğunu ve hatta sunucunun adını söyleyebilir. Ama kahvaltıda ne yediğini veya nerede olduğunu soracak olsak..." Janey omuz silkti. "Bazen hatırlar, bazen hatırlamaz."

"Annen burada mı yaşıyor?"

"Hayır. Güneşli Topraklar diye bir huzurevinde kalıyor." Keyifsiz bir kahkaha. "Huzurevinin adını ne zaman söylesem aklıma televizyondaki eski melodramlar geliyor. Hani kahramanı deli ilan edip korkunç bir tımarhaneye kapatırlar ya..."

Bakışlarını göle çeviriyor. Yüzünde Hodges'un ilginç bulduğu bir ifade beliriyor: Hem dalgın hem mağrur. Öyle güzel ki! Gözlerinin çevresindeki zarif kırışıklıklar gülmekten hoşlandığını eleveriyor.

"O eski filmlerden birindeki karakterler olsak bana hangi rolün düşeceğini biliyorum," diyor göldeki yelkenlilere bakmayı sürdürerek. "Sinsi kız kardeş. Servete konar ama yaşlı annesine bakmak zorundadır. Zalim kadın parayı alıp zavallı annesini ihtiyarlara akşam yemeği niyetine Alpo verilen ürkütücü bir huzurevine şutlar. Yaşlıların kendi idrarlarının içinde debelendikleri türden bir yere... Ama Güneşli Topraklar öyle bir yer değil. Ucuz da değil. Oraya yatırılmayı annem istedi."

"Gerçekten mi?"

"Evet," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Hemşiresini hatırlıyor musun? Bayan Greene. Althea Greene."

Hodges'un eli artık var olmayan not defterini ararcasına ceketinin cebine gidiyor. Aslında deftere ihtiyacı yok, hemşireyi hatırladı bile. Süzülürcesine yürüyen, uzun boylu şişmanca bir hanımdı. Saçındaki gri tutamlarla Frankenstein'm Gelini filmindeki Elsa Lanchester'a benziyordu. Pete ile onu sorgulamış, perşembe gecesi evden çıkarken Bayan Trelawney'in Mercedes'ini görüp görmediğini sormuşlardı. Hemşire gördüğüne emin olduğunu söylemişti ama tavırları sözleriyle çelişiyordu. Hodges ve Huntley, bu çelişkiyi aslında hiç de emin olmadığı şeklinde yorumlamışlardı.

"Evet, onu hatırlıyorum."

"Los Angeles'tan buraya taşındığım gün emekli olacağını haber verdi. Altmış dört yaşında, kendini annem gibi sürekli ilgilenilmesi gereken, acı içindeki bir hastayla baş edecek yetkinlikte hissetmiyormuş. Ona yardım etmesi için bir, hatta iki hemşire daha tutmayı önerdiğimde bile fikrini değiştirmedi. Bence Bele-

diye Katliamı'ndan sonra gazetelere düşmekten rahatsızdı ama tek sorunu bu olsaydı önerdiğim paraya anneme bakmayı sürdürürdü."

"Sence bardağı taşıran son damla kardeşinin intiharı mıydı?"

"Kesinlikle. Althea ve Ollie'nin sıkı fıkı olduğunu iddia etmiyorum ama iyi anlaşırlardı ve anneme nasıl bakılması gerektiği konusunda hemfikirdiler. Güneşli Topraklar annem için en uygun yer. Orada mutlu. En azından aklının başında olduğu günlerde. Benim de içim rahat. Ağrısı arttığında ne yapacaklarını biliyorlar ve ona iyi bakıyorlar."

"Gidip onunla konuşmak istesem..."

"Belki bir şeyler hatırlar belki hatırlamaz." Bakışlarını gölden ayırıp dedektife çeviriyor. "Kardeşimin ölümünü araştırmayı kabul edecek misin? Özel dedektif ücretlerine internetten baktım, daha fazlasını ödemeye hazırım. Haftada beş bin dolar ve masraflar. En az sekiz hafta."

Sekiz haftalık işe kırk bin. Philip Marlowe bile bu kadar almıyordur, diye düşünüyor Hodges. Ucuz ofislerle dolu binalardan birinin üçüncü katındaki iki odalı bir ofisi tuttuğunu hayal ediyor. Adı Lola veya Velma olan havalı bir sekreter tutardı. Yeri geldiğinde sert konuşmasını bilen bir sarışın. Kendisi de trençkot giyip yağmurlu günlerde yan yatırdığı fötr şapkayla dolaşırdı.

Saçmalık. Öyle bir hedefi yok. La-Z-Boy'una oturup yargıç hanımın karar verişini izlerken atıştırmak da artık ona yetmez. Yeniden takım elbise giymek hoşuna gitti ama asıl önemsediği teşkilattan ayrılırken kapatamadığı dosyalar. Pete, tefecileri kimin soyduğunu bulmuş ve görünüşe göre yakın zamanda yeni ortağı Isabelle ile hayatlarının tutuklamasını yapacak, karısını öldürüp televizyonlarda yakışıklı gülümsemesini sergileyen Donald Davis'i hapse tıkacaklar. Pete ve Izzy için iyi haber ama Hodges için büyük av ne Davis ne de soyguncu.

Bay Mercedes beni rahat bırakmalıydı, diye düşünüyor. Ve Bayan T'yi de. Onu da rahat bırakmalıydı.

"Billy?"

Janey seyirciyi transtan çıkarmaya çalışan hipnozcu gibi parmaklarını şaklatıyor.

"Billy, orda mısın?"

Kırkını geçtiği halde güneşin karşısında oturmaktan korkmayan kadına bakıyor. "Kabul edersem, özel dedektif değil güvenlik danışmanı sıfatıyla çalışırım."

Bu cümle kadını eğlendiriyor. "Vigilant Güvenlik Şirketi'ndekiler gibi mi?"

"Hayır, öyle değil. Öncelikle onlar bir yere bağlı, bense bağımsızım." *Bağlanmaya da niyetim yok*, diye düşünüyor. "Daha çok şehir merkezindeki gece kulüplerinde çalışanlar gibi. Ne yazık ki gelir vergisi beyanında masraf olarak gösterebileceğin bir şey olmayacak."

Kadının eğlendiğini eleveren tebessüm iyice büyüyor. Dalga geçercesine burnunu oynatıyor. Hodges'a sorarsanız çok sevimli. "Önemli değil. Farkında mısın bilmiyorum ama para içinde yüzüyorum," diyor kadın.

"Sonradan anlaşmazlık yaşanmaması için açık konuşuyorum Janey. Özel dedektif lisansım yok. İstediğim kişiye istediğimi sorabilirim ama rozetim veya dedektif lisansım olmadan ne kadar verimli olacağımı hep birlikte göreceğiz. Kör bir adamdan kılavuz köpeği olmaksızın şehirde dolaşmasını istemekten farkı yok."

"Polis teşkilatı, emeklilerini dışlamıyordur umarım."

"Emekli polislerin teşkilatta bağlantıları vardır ama bu bağlantıları kullanmaya kalkmak kimsenin işine gelmez." Birkaç saattir tanıdığı birine, bilgi almak amacıyla eski ortağıyla görüştüğünü söylememeyi tercih ediyor.

Janey'in getirdiği mektubu havaya kaldırıyor.

"Açıkçası mektubun aramızda kalmasına evet dersem polisten delil saklama suçuna ortak olacağım." Kadının, dedektifin benzer bir mektubu zaten polisten sakladığını bilmesine gerek yok. "Delil saklamak ciddi bir suçtur."

Kadın şaşırıyor. "Hay aksi, bunu düşünmemiştim."

"Diğer taraftan Adli Tıp'takilerin elinden fazla bir şey geleceğinden şüpheliyim. Herkes dikkat çekmeden Marlborough Sokağı veya Lowbriar'daki bir posta kutusuna mektup bırakabilir. Hatırlıyorum da eskiden mektuptaki yazı tipiyle yazıldığı dakti-

loyu eşleştirirdik. Eğer daktiloyu bulabilirsek. Parmak izi kadar sağlam bir delil sayılırdı."

"Ama ortada bir daktilo yok."

"Maalesef. Bu bir bilgisayar çıktısı. Yani yarım A'lar veya çarpık T'lerle katili yakalayamayız. Mektuptan fazla bir ipucu çıkacağını sanmam."

Ama delil saklamak delil saklamaktır, diye düşünüyor.

"Janey, teklifini kabul edeceğim. Ancak haftada beş bin çok abartılı bir rakam. İki binlik bir çek yeterli. Ek olarak da masrafları ödersin."

"İyi ama o para hiçbir şeye yetmez ki!"

"Araştırmamda belli bir aşamaya varacak olursam ikramiyeyi konuşuruz." İçten içe, Bay Mercedes'i yakalasa bile ikramiyeyi kabul edeceğini sanmıyor. Zaten pislik herifi araştırmaya kararlıydı ve tatlı diliyle kadını kendine yardımcı olmaya ikna etmeyi ummuştu.

"Tamam, anlaştık. Çok teşekkürler."

"Önemli değil. Şimdi bana Olivia ile ilişkinizden bahset. Ona Ollie diyecek kadar yakın olduğunu biliyorum ama daha fazlası ileride işe yarayabilir."

"Öyleyse bir süre daha kalman gerekecek. Umarın zamanın vardır. Bir fincan kahve daha alır mıydın? Kurabiye? Çok güzel limonlu kurabiyelerim var."

Hodges ikisine de evet diyor.

9

"Ollie."

Janey, bunu söyledikten sonra Hodges'un tazelenmiş kahvesinden bir yudum alıp kurabiye yemesine yetecek kadar uzun süre sessizliğini koruyor. Derken pencereye çeviriyor bakışlarını, bacak bacak üstüne atıp yelkenlileri seyre dalıyor. Konuşmasının devamında adama bakmıyor.

"Hoşlanmadığın birilerini sevdiğin oldu mu?"

Hodges'un aklına Corinne ve ayrılıklarından önceki fırtınalı on sekiz ay geliyor.

"Evet."

"O zaman beni anlayacaksın. Ollie benden sekiz yaş büyüktü. Onu severdim ama üniversiteye gitmek için evden ayrıldığında dünyalar benim oldu. Üç ay sonra okulu bırakıp koşa koşa eve döndüğünde kendimi bir süreliğine kenara bırakmasına izin verilen tuğla yığınını yeniden yüklenmek zorunda olan yorgun bir kız gibi hissettim. Bana karşı hiçbir zaman acımasız değildi, lakap takmazdı, saçlarımı çekiştirmezdi veya Marky Sullivan ile el ele tutuşup liseden eve yürüdüğümde benimle dalga geçmezdi. Ama Ollie evdeyse hepimiz sarı alarmdaydık. Bilmem anlıyor musun?"

Hodges, pek anlamasa da başını sallıyor.

"Yemek midesini bulandırırdı. Herhangi bir şey yüzünden asabı bozulduğunda orası burası kızarırdı – iş görüşmeleri ödünü patlatırdı ama sonunda nasıl olduysa bir sekreterlik işi ayarladı. O kadar yetenekli ve güzeldi ki... Bilmem, inandırıcı geliyor mu?"

Hodges, her anlama gelebilecek bir ses çıkarıyor. Dürüstçe yanıt vermesi gerekse söylediğine inanıyorum; çünkü sende o güzelliği görüyorum diyebilirdi.

"Bir keresinde beni konsere götürmeyi kabul etti. U2'yu izlemeyi deliler gibi istiyordum. Ollie de onları severdi. Ancak konser akşamı kusmaya başladı. Durumu o kadar kötüye gitti ki annemler onu acil servise götürdü ve ben pogo yapıp çığlıklar atarak Bono'yu dinleyeceğime evde kalıp televizyon seyrettim. Ollie, yemek zehirlenmesi olduğuna yemin ediyordu ama hepimiz aynı şeyi yemiştik ve başka kimse hastalanmamıştı. Stres yüzündendi. Düpedüz stres. Ya hastalık hastası olmasına ne demeli? Kardeşim söz konusu olduğunda baş ağrıları beyin tümörü, sivilceler kanser demekti. Bir keresinde gözü morardı ve kendini kör olacağına inandırdığı bir hafta geçirdik. Regl dönemleri tam bir korku filmiydi. Tamamen bitene kadar yataktan çıkmazdı."

"Buna rağmen işten atılmadı mı?"

Janey, donuk bir ses tonuyla yanıtlıyor. "Ollie'nin regl dönemleri her zaman kırk sekiz saat sürer ve her zaman hafta sonuna denk gelirdi. Akıl alacak şey değil!"

"Hımm, anlıyorum."

Hodges'un aklına söyleyecek bir şey gelmiyor.

Janey, parmağının ucuyla dokunduğu mektubu birkaç kere kahve masasında döndürüp açık mavi gözlerini Hodges'a dikiyor. "Mektupta bir cümle kullanmış, tiklerle ilgili. Dikkat ettin mi?"

"Evet."

Hodges, mektuptaki pek çok şeye, özellikle de kendisine gelen mektupta yaratılanın tam tersi bir imaj yaratan cümlelere dikkat etti.

"Kardeşim de tiklerden payına düşeni almıştı. Herhalde fark etmişsindir."

Hodges, kravatını önce sağa, sonra sola çekiştiriyor.

Janey sırıtıyor. "Evet, biri bu. Sayısız denebilecek kadar çok tiki vardı. Kapattığına emin olmak için her şeyi on kere kontrol ederdi. Kahvaltısı bitince tost makinesinin fişini çekerdi. Bir yere gideceği zaman, kapıdan çıkmadan önce mutlaka 'ekmek ve yağ' derdi; çünkü batıl inancına göre böyle derseniz unuttuğunuz şeyleri hatırlardınız. Otobüsü kaçırdığım için beni arabayla okula bıraktığı tek günü bugünmüş gibi hatırlıyorum. Annem ve babam çoktan işe gitmişti. Yolu yarıladığımızda fırının gazını açık unuttuk diye tutturdu. Geri dönüp kontrol etmemiz gerekiyordu. Ne söyledimse aksine ikna edemedim. Eve vardığımızda fırın kapalıydı. İkinci derse kadar okula ulaşamadım ve hayatımın ilk ve tek cezasını yedim. Öfkeden köpürüyordum. Ona öylesine kızardım ki... Yine de onu sevmediğimi sanma. Annem, babam... hepimiz severdik. Ailemizin bir üyesiydi. Ama sırtımızda taşımamız gereken bir yüktü de..."

"Dışarı çıkamayacak kadar gergin biriymiş ama evlenmekle kalmamış, üstelik zengin bir koca bulmuş."

"Erken yaşta kel kalan bir veznedarla evlendi. Aynı yatırım şirketinde çalışıyorlardı. Kent Trelawney. İşkolik ineğin tekiydi. Yanlış anlama, bu kelimeleri sevgiyle kullanıyorum, böyle demem Kent'i çok güldürürdü. Bilgisayar oyunlarına bayılırdı. Bilgisayar oyunu üreten şirketlere yatırım yapmış. Bir gün o yatırımlar servete dönüştü. Annem Kent'in sihirli bir dokunuşu olduğunu söylerdi. Babama kalırsa aptal şansıydı. Bence ikisi de haksızdı. Kent işini biliyordu, bilgisayarları biliyordu. Bilmedi-

ği şeyleri öğrenmek için de elinden geleni yapardı. Yetmişlerin sonunda evlendiklerinde zengindiler. Derken Kent, Microsoft'u keşfetti."

Başını geriye devirip Hodges'u şaşırtan içten bir kahkaha atıyor.

"Özür dilerim," diyor kadın. "Ne kadar ironik olduğunu düşünüyordum. Ben de güzeldim, iyi eğitimliydim ve insanlarla aram harikaydı. Erkekler için et şovları olarak gördüğüm şu güzellik yarışmalarından birine katılacak olsam yürüyüşümle Bayan Zarafet ödülünü kazanırdım. Sürüsüne bereket arkadaşım vardı, telefonum susmazdı, hep dışarılardaydım. Katolik lisesindeki son yılımda birinci sınıfların rehberliği bana verilmişti ve kendimi övmek gibi olmasın ama öğrencilerle çalışırken harikalar yarattım. İlk gün korkusu yaşayan sayısız çocuğu yatıştırmışımdır. Kardeşim de benim kadar güzeldi ama deliydi. Obsesif kompülsif bozukluğu vardı. Güzellik yarışmasına katılsa mayosuna kusardı."

Janey, kahkahayı basıyor. Gülerken gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Elinin tersiyle siliyor gözyaşlarını.

"İroni dediğim şu: Bayan Zarafet, kokainman bir pislikle ve Bayan Takıntılı masal prensiyle evlendi. Para basan, hiç aldatmayan bir koca buldu. Aklın alıyor mu?"

"İroniyi görebiliyorum," diyor Hodges.

"Olivia Wharton ve Kent Trelawney. Mutlu sonla bitmesi imkânsız bir flört dönemi. Kent, ona çıkma teklif edip duruyor, Olivia ise ısrarla reddediyordu. Derken bir gün akşam yemeğine çıkmayı kabul etti. Oysa onu rahat bırakmasını söylemek içinmiş. Bana öyle demişti. Ancak restorana ulaştıklarında donup kalmış. Arabadan inememiş. Yaprak gibi titriyormuş. Başkası olsa orada bu işi bitirirdi ama Kent farklıydı. Onu McDonald's'a götürmüş, arabaya servis yapılan restoranda ilk yemeklerini yemişler. Otoparkta! Sanırım bunu çok yaparlardı. Bazen sinemaya giderlerdi ama kardeşim her zaman koridor tarafında oturmak zorundaydı. Bir koltuk içeride otursa nefesi kesilirdi."

"Evlere şenlikmiş."

"Öyle de denebilir. Annem ve babam yıllarca onu psikiyatra gitmeye ikna etmeyi denedi. Onlar başaramadı ama Kent başar-

dı. Psikiyatr birçok ilaç yazdı ve bu sayede durumu biraz düzeldi. Düğün günlerinde klasik sinir krizlerinden birini geçirmişti – kilisenin tuvaletinde kusarken duvağını tutmak gerekmişti; fakat sonunda evlenmeyi başardı." Hülyalı bir gülümsemeyle devam ediyor. "Çok güzel bir gelindi."

Hodges çıt çıkarmadan oturuyor, Olivia Trelawney Dik Yakalı Kazaklar Kraliçesi olmadan önce de ilginç bir karaktermiş.

"Evlendikten sonra yollarımız ayrıldı. Kız çocukları böyledir. Babamız ölene kadar yılda beş altı kere görüşürdük, sonrasında bu sayı azaldı."

"Şükran Günü, yılbaşı ve 4 Temmuz?"

"Eh. Eski takıntılarının izlerini görebiliyordum ve Kent öldüğünde –kalp krizinden öldü– hepsi birden geri geldi. İlkönce iğne ipliğe döndü. Sonra lisedeyken giydikleri gibi feci kıyafetler giymeye başladı. Annemi ve onu görmek için şehre geldiğimde veya Skype'ta konuştuğumuz ender zamanlarda halini görüyordum."

Dedektif anlıyorum dercesine başını sallıyor. "Bana Skype kullanmasını öğretmeye çalışan bir arkadaşım var."

Kadın, gülümsüyor. "Çağa ayak uyduramayanlardansınız demek? Eski kafalı bir erkek." Gülümsemesi kayboluyor. "Ollie'yi son gördüğümde geçen yılın mayıs ayıydı, Belediye... şeyinden sonra." Janey önce tereddüt ediyor, sonra adını koyuyor. "Katliamı'ndan... Çok kötü durumdaydı. Polislerin peşini bırakmadığını söyledi. Doğru mu?"

"Hayır. Ancak onu sıkıştırdığımıza inanıyordu. Sürekli sorguya çektiğimiz doğru. Mercedes'in kapısını kilitlediğini ve anahtarı yanına aldığını iddia ediyordu. Ona inanmakta güçlük çekiyorduk; çünkü arabaya zorla girilmemiş, düz kontak yapılmamıştı. Sonunda..." Hodges duraksıyor, her gün saat dörtte televizyona çıkan, inkâr duvarını aşmakta uzmanlaşmış şişko aile psikoloğunu düşünüyor.

"Sonunda neye karar verdiniz?"

"Onun gerçekleri itiraf etmeyeceğine. Bu söylediğim senin tanıdığın Olivia figürüne uyuyor mu?"

"Evet." Janey mektubu işaret ediyor. "Sence ona doğruyu söylemiş midir? Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'nde konuşurlarken? Sence bu yüzden mi, annemin ilaçlarını içip intihar etti?"

"Emin olmak imkânsız." Oysa Hodges, bu ihtimalin yüksek olduğuna inanıyor.

"Depresyon ilaçlarını almayı bırakmıştı." Janey, bakışlarını yine göle çevirdi. "Ona sorduğumda inkâr etti ama biliyordum. İlaçları hiçbir zaman sevmemişti, beynini sulandırdıklarını iddia ederdi. Onları Kent'i kırmamak için alıyordu. Kent öldüğünde de annemin hatırı için... Ancak belediyedeki katliam..." Elini sallayıp iç çekiyor. "Kardeşimin akıl sağlığından yeterince bahsetmedik mi Billy? Çok merak ediyorsan ne kadar deli olduğuyla ilgili başka örneklerim de var."

"Sanırım bu kadarı yeter. Nasıl biri olduğunu anladım."

Janey Patterson, olanlara inanamıyormuşçasına başını iki yana sallıyor. "Sanki katil onu tanıyormuş."

Hodges'a kalırsa öyle olduğu aşikâr ama bu düşüncesini dile getirmiyor. İki mektubu kıyasladığında cevap apaçık ortada. Katil belli ki kadını tanıyormuş, bir şekilde hakkında yeterince bilgi edinmiş.

"Yoldan dönüp fırın açık mı diye kontrol edecek kadar takıntılı olduğunu söyledin..."

"Evet?"

"İyi ama böyle bir kadın anahtarları kontakta nasıl unutur?"

Janey, uzun süre sessiz kalıyor ve, "Unutmaz," diyor sonunda.

Dinlediklerinden sonra Hodges da bunun mümkün olmadığına inanıyor. Her şeyin bir ilki vardır ama Pete ile kadının doğru söylediği ihtimalini hiç tartıştılar mı? Emin değil. Hem evet hem hayır. Muhtemelen hayır. Ne yazık ki o günlerde Bayan T'nin takıntılarının boyutunu bilmiyorlardı.

"Mavi Şemsiye denen internet sitesine girmeyi denedin mi? Ona verilen kullanıcı adını kullanmaya kalktın mı?" diye soruyor.

Tokat yemiş gibi bakıyor kadın. "Aklımın ucundan bile geçmedi ve geçseydi de orada keşfedeceklerimden korkardım. Herhalde bu yüzden sen dedektifsin, ben müşteri. Siteye bakacak mısın?"

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Aceleye getirmemek gerek; önce bilgisayarlar konusunda benden daha bilgili birine danışmalıyım."

"O kişiye ödeyeceğin ücreti de masraflara ekle lütfen," diyor kadın.

Hodges itiraz etmiyor, sonuç ne olursa olsun bari Jerome Robinson bu işten iki kuruş kazansın. Ayrıca neden kazanmasın ki? Belediye Katliamı'nda sekiz kişi öldü ve üç kişi sakatlandı ama bu, Jerome'un koleje gitmek için paraya ihtiyaç duyduğu gerçeğini değiştirmez. Hodges bir ingiliz atasözünü hatırlıyor: En karanlık günlerde bile güneş bazı köpeklerin kıçını aydınlatır.

"Şimdi ne olacak?"

Hodges, mektubu alıp kalkıyor. "Mektubun bir fotokopisini alacağım. İşim bitince orijinalini geri getiririm."

"Gerek yok. Tarayıp bilgisayara aktarır ve bir çıktısını alırım. Mektubu alabilir miyim?"

"Gerçekten mi? Bunu yapabilir misin?"

Kadının gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüş ama bakışlarından bu soruların onu eğlendirdiği belli. "Elinin altında bir bilgisayar uzmanı tutmakla iyi ediyorsun," diyor. "Hemen dönerim. Beklerken lütfen bir kurabiye daha al."

Hodges, üç kurabiyeyi midesine indiriyor.

10

Janelle Patterson, mektubun kopyasıyla döndüğünde emekli dedektif kâğıdı katlayıp ceketinin içcebine yerleştiriyor. "Orijinalini, kasan varsa kasaya kilitlemelisin."

"Sugar Heights'teki kasaya koyabilirim?"

Hodges, bu alternatiften pek hoşlanmıyor. Emlakçıya verildiğine göre eve giren çıkan belli değildir. Muhtemelen yersiz bir endişe ama tedbiri elden bırakmamakta fayda var.

"Bankada kasan yok mu?"

"Yok ama kiralayabilirim. İki sokak ötedeki Bank of America'yı kullanıyorum."

"Öylesi daha iyi olur," diyor Hodges, kapıya giderken.

"İşi kabul ettiğin için teşekkür ederim," diyen kadın iki elini birden "benimle dans etsene" dercesine öne uzatıyor. "Ne kadar rahatladığımı tahmin edemezsin."

Dedektif kendisine uzatılan elleri tutup hafifçe sıktıktan sonra bırakıyor. (Gerçi garip kaçmayacağını bilse seve seve onları tutmaya devam ederdi.)

"Unutmadan, anneni ne sıklıkta ziyaret ediyorsun?"

"Hemen hemen her gün. Bazen Ollie'nin de sevdiği İran restoranından yemek alıp götürüyorum. Güneşli Topraklar'ın aşçısı seve seve ısıtıyor. Bazen bir iki DVD götürüyorum. Annem Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın oynadığı eski filmleri sever. Elim boş gitmem ama beni görmek bile ona yetiyor. Bilinci yerindeyse beni tanımakta zorlanmıyor. Kötü günlerindeyse bana Olivia veya Charlotte diye sesleniyor. Charlotte, teyzemdir. Bir de dayım var."

"İyi bir gününe denk gelirsen, onunla konuşabilmem için beni aramalısın."

"Tamam. Başka?"

"Bahsettiğin avukat, Schron. Becerikli biri mi?"

"Bana sorarsan zehir gibi."

"Yeni deliller bulursam veya katilin kim olduğunu tespit edersem iyi bir avukata ihtiyacımız olacak. Ona mektupları veririz..."

"Mektup*lar* mı? Bir tane mektup yok mu?"

Hodges *hay lanet* diye düşünüyor içinden, sonra hemen toparlanıyor. "Mektubu ve kopyayı kastettim."

"Doğru ya!"

"Adamı bulsam bile gerisi polisin işi. Ne yapacakları onlara kalmış. Schron'a düşen ise başımıza buyruk hareket edip kendi soruşturmamızı yürüttüğümüz için tutuklanmamamızı sağlamak."

"İyi ama bizimki ceza hukukuna girmez mi? O tür davalara bakıyor mu, emin değilim."

"Muhtemelen bakmıyordur ama iyi bir avukatsa tanıdıkları vardır. Bize becerikli birini önerecektir. Anlaştık mı? İz sürmeye bir itirazım yok ama katile yaklaşırsak soruşturmayı polise devredeceğiz."

"Bence uygun," diyor Janey. Ardından parmak uçlarında yükselip ellerini dedektifin omuzlarına yaslıyor. Yanağına bir öpücük konduruveriyor. "Billy, çok iyi birisin. Bu iş için doğru adam sensin."

Asansöre bindiğinde bile öpücüğün etkisinden kurtulamıyor dedektif. Yanağında tatlı bir sıcaklık. İyi ki evden çıkmadan önce üşenmeyip tıraş olmuş.

11

Yağmur hiç durmadan yağsa da genç çift –İki âşık? İki arkadaş?– Debbie adındaki hayali karakterin şemsiyesinin altında kuru ve güvende. Oğlan bir şeyler anlatırken kızın gözleri şaşırmış gibi açılıyor. Hodges, geçen sefer bu detayı fark etmemişti. Acaba oğlan kıza evlenme mi teklif etti?

Jerome, bir cümlede Hodges'un romantik kurgusunu yıkıveriyor. "Porno sitelere benzemiyor mu?

"Senin gibi prestijli üniversitelere hazırlanan bir genç porno siteler hakkında ne bilir ki?"

Hodges'un çalışma odasındalar. Yan yana oturmuş Mavi Şemsiye'nin internet sayfasını inceliyorlar. Jerome'un İrlanda tazısı Odell, arkalarında durup ön patilerini uzatmış, keyifle onları izliyor. Jerome, şehrin kanunları gereği tasmasını çıkarmadı, oysa Odell eğitimli bir köpek ve bıraksa da dışarı kaçmaz. Kimseye zarar verdiği de görülmemiştir.

"Sen ne biliyorsan ve bilgisayarı olan herkes ne biliyorsa ben de o kadarını biliyorum," diye karşılık veriyor Jerome. Kumaş pantolonu ve düğmelerini sonuna kadar iliklediği Ivy League gömleği kıvır kıvır dağınık saçlarıyla tezat oluşturuyor. Hodges'a sorarsanız Barack Obama'nın gençlik halini andırıyor, belki ondan biraz daha uzun. Jerome 1,90. Sürdüğü Old Spice tıraş losyonu, Hodges için nostaljik bir koku. "Elini sallasan porno siteye çarpar. İnternete giren birinin onlarla karşılaşmaması imkânsız. Kulağa masum gelen adları olanlar en çok yükleme yapılanlar."

"Ne yüklemesi?"

"Ne olacak, insanı hapse attıracak türden fotoğrafların tabii."

"Çocuk pornosu mu yani?"

"Veya işkence pornosu. Kırbaçlı ve zincirli filmlerin yüzde doksan dokuzu sahtedir. Kalan yüzde bire gelince..." Omuz silkiyor Jerome.

"Bunları nereden biliyorsun?"

Jerome'un bakışları dürüst, açık ve korkusuz. Numara yapmıyor, özü sözü birdir. Hodges da onu bu huyundan dolayı sever. Annesi ve babası da öyledir. Kız kardeşi bile ona benziyor.

"Bay Hodges, bunları herkes bilir." Duraksıyor. "Otuz yaşından küçük olan herkes..."

"Eskiden insanlar otuzunu aşmış kimseye güvenme derdi."

Jerome gülümsüyor. "Otuz yaşın üstüyle bir derdim yok ama konu bilgisayarlar olduğunda hiçbir şeyden çakmıyorlar. Bozulduğunda bilgisayara iki kere vurup çalışmasını bekliyorlar. Virüs taraması yapmadan e-postalardaki ekleri açıyorlar. Bilmedikleri internet sitelerine giriyorlar, bilgisayarları bir anda HAL 9000'e dönüşüyor ve kendiliğinden küçük yaştaki eskortların veya kafaları kesilen insanların videolarını indirmeye başlıyor."

Hodges, çete liderlerinin lakaplarına benzettiği HAL 9000'ün ne olduğunu sormamak için kendini zor tutuyor. Kafaların kesildiği videoların bahsiyse iyice dikkatini dağıtıyor. "Böyle şeyler gerçekten oluyor mu?"

"Duyulmuş, görülmüş şeyler. Ve sonra..." Jerome, parmağıyla kafasına vuruyor. "Tak tak tak, kapında Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nı buluveriyorsun." Mavi Şemsiye'nin altındaki çifti işaret ediyor. "Ama bu site gerçekten utangaç insanların birbirleriyle yazıştıkları bir sohbet sitesi olabilir. Yalnız kalpler muhabbeti. Dışarıda hayatının aşkını arayan dünya kadar insan var. Bir bakalım." Bilgisayarın mouse'una uzanıyor ama Hodges, bileğinden yakalıyor. Jerome, soru sorarcasına dedektife bakıyor.

"Benim bilgisayarımı kullanma, git kendi bilgisayarında aç," diyor Hodges.

"Benden bilgisayarımı getirmemi isteseydin..."

"Git getir. Eğer bilgisayarını yutan bir virüsü serbest bırakırsan sana yeni bir bilgisayar alırım."

Jerome, dalga geçercesine gülümsüyor. "Bay Hodges, paranın satın alabileceği en iyi virüs programına sahibim. Yedeklemeler için de ikinci en iyi program. Makineme girmeye çalışan bir virüs olursa saniyesinde tespit eder."

"Belki virüs bilgi çalmak amacıyla yerleştirilmemiştir," diyor Hodges. Bayan T'nin kardeşinin söylediklerini düşünüyor, sanki katil onu tanıyormuş. "Belki bu virüs, izlemek üzere tasarlanmıştır."

Bu ihtimal Jerome'u endişelendireceğine heyecanlandırıyor. "Bu siteyi nereden duydunuz Bay Hodges? Emeklilik günleriniz sona mı erdi? Yoksa... bir davayı mı araştırıyorsunuz?"

Hodges, o an Pete Huntley'i ne kadar özlediğini fark ediyor. Huntley, iyi bir tenis partneri gibiydi; yeşil toplar olmasa da teoriler ve varsayımlar havada uçuşurdu. Jerome'un onun yerini alabileceğine şüphesi yok, çocuğun kafası çalışıyor, tümdengelimde becerikli ve ipuçlarını yakalamakta başarılı... Ancak daha oy verebilecek yaşta bile değil. Yasal olarak içki içebilmesine dört yıl var. Hodges, onu bu tehlikeli vakaya bulaştırmak istemiyor.

"Detayları şimdilik boş ver; fakat benim için internet sitesini araştırırsan sevinirim," diyor Hodges. "Ne öğrenebiliyorsan öğren. Asıl merak ettiğim..."

"Bir hikâyesinin olup olmadığı," diye araya giriyor Jerome. Bir kere daha hayran olunası dedektiflik yeteneğini sergiliyor. "Polislerin deyimiyle sitenin bir geçmişi var mı, varsa nedir? Birinin tuzak kurmadığına emin olmak için."

"Biliyor musun, belki de ayak işlerimi yapmak yerine gidip bilgisayar doktorluğu şirketlerinden birinde işe girmelisin. Muhtemelen daha fazla para kazanırsın. Aklıma gelmişken, bu iş için bana bir fiyat ver," diyor Hodges.

Jerome alındı; fakat fiyat söylemesi istendiği için değil. "O şirketler sosyal becerileri olmayan inekler için." Arkaya uzanıp Odell'ın kahverengi tüylerini okşuyor. Odell, zevkle kuyruğunu sallasa da bir parça biftek onu daha mutlu ederdi. "Vosvos'larıyla ortalıkta dolaşan bir şirket var. Ne kadar klişe. Discount Electronix diye bir yer. Adını duydunuz mu?"

"Elbette," diyor Hodges ve aklı zehir saçan mektupla aynı gün gelen broşüre gidiyor.

"Üstelik birileri bunu o kadar beğenmiş ki aynı hizmeti sunan Siber Devriye diye bir şirket daha kurmuş. Tek fark Vosvos'ların siyah değil, yeşil olması. *Mucho* bağımsız bilgisayar ta-

mircisini saymıyorum bile. Sayıları iki yüzden fazladır. Sanırım ayak işlerinize bakmaya devam edeceğim sevgili Bay Hodges."

Jerome, Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ni kapadığında karşılarında Hodges'un ekran koruyucusu beliriyor. Allie'nin beş yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafı. O yaşlarda babasının dünyanın en güçlü adamı olduğunu zannederdi.

"Madem bu kadar endişelisiniz, önlem almayı ihmal etmem. Dolabımda eski bir iMac var. Atari Arcade gibi müzelik oyunları oynamaktan başka bir işe yaramıyor. Siteye girerken onu kullanırım."

"İyi fikir."

"Bugün sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Hodges hayır diyecek oluyor ama Bayan T'nin Mercedes'inin çalınışı sürekli aklında. Onu rahatsız eden bir şeyler var, bir şeyler yanlış. Yapbozun parçalarının yerine oturmadığını o zaman da hissetmişti ve kardeşiyle konuştuktan sonra bu his iyice güçlendi. Ancak sezgi ve bilgi farklı şeylerdir. Biriyle paslaşmak sorunun nerede olduğunu görmesine yardımcı olabilir.

"Vaktin varsa anlatacaklarımı dinleyebilirsin," diyor. Kafasında ana hatları içeren bir kurgu oluşturdu. Kim bilir, belki Jerome tarafsız bir gözle bakıp kendisinin ıskaladığı bir şeyi fark eder. Pek muhtemel olmasa da imkânsız değil.

"Var mısın?"

"Elbette."

"O zaman Odell'ın tasmasını tak. Big Licks'e gidelim. Canım çilekli dondurma çekti."

"Belki oraya kadar yürümemize gerek kalmaz. Bay Tastey dondurma kamyonunu görürüz," diyor Jerome. "Zavallıcık bütün hafta mahalleyi turladı. Dondurmaları şahane!"

"Şansımıza ne çıkarsa," diyor ayağa kalkan Hodges. "Hadi gidelim!"

12

Yokuştan aşağı inip Harper Yolu ile Hanover Caddesi'nin köşesindeki küçük alışveriş merkezine gidiyorlar. Odell, uslu

uslu aralarında yürüyor. Şehrin diğer ucundaki belediye binası ve MAC Kültür Sanat Merkezi diğer yapılara tepeden bakıyor. Hodges'a sorarsanız MAC, I. M. Pei'nin en iyi tasarımlarından değil. Soran olduğundan değil ya!

"Eee, ne anlatacaksınız?" diye soruyor Jerome.

"Diyelim ki bir adam var. Sevgilisi şehir merkezinde, adam Parsonville'de oturuyor." Orası, Sugar Heights'in bitimindeki mahalle. Onun kadar lüks olmasa da orta halli de denemez.

"Bazı arkadaşlarım Parsonville'e beyazlar şehri der. Babam da bir keresinde öyle demişti. Annem ırkçı laflar etmemesi konusunda onu hemen uyardı," diyor Jerome.

Jerome'un arkadaşları muhtemelen Sugar Heights'e de beyazlar şehri diyordur. Hodges, iyi başladığına kanaat getiriyor.

Odell, Bayan Melbourne'ün çiçeklerine bakmak için durdu. Jerome, köpeğinin bahçeyi işaretlemesine fırsat vermeden kayışından çekip hayvanı çiçeklerden uzaklaştırıyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Hodges. "Adamımızın sevgilisinin dairesi Branson Park bölgesinde – Wieland Caddesi, Branson Sokağı, Lake Caddesi, oraları bilirsin."

"Evet, hoş yerlerdir."

"Evet öyledir. Adam haftada üç dört kere sevgilisini ziyaret ediyor. Haftada bir veya iki gece onu akşam yemeğine çıkarıyor. Sinemaya gidiyorlar, bazen adam onda kalıyor. Böyle zamanlarda arabasını –pahalı bir araba, bir BMW– sokağa park ediyor. Sonuçta nezih bir mahalle, polisler sürekli devriye geziyor, güvenli. Üstelik akşam yediden sabah sekize kadar park bedava."

"Eğer BMW sahibi olsam onu garaja bırakırdım, park ücretini de kafaya takmazdım," diyor Jerome. Yeniden kayışı çekiştiriyor. "Kes şunu Odell, cici köpekler çöp yemez."

Sahibine bakan Odell, sen ne bilirsin ki dercesine başını sallıyor.

"Zenginler saçma şeylerin hesabını yapar," diyor Hodges. Bayan T'nin kendisine aynı açıklamayı yaptığı anı hatırlıyor.

"Öyle diyorsan öyle olsun."

Neredeyse alışveriş merkezine geldiler. Bir ara dondurma kamyonunun neşeli melodisi duyulmuş ama Bay Tastey, Harper Sokağı'na sapınca melodi de, kamyon da kaybolup gitmişti.

"Bir perşembe gecesi adamımız yine sevgilisini ziyarete gidiyor. Arabayı her zamanki yerine park ediyor. Akşam yediden sonra o sokakta boş yer bulmak kolaydır. Hep yaptığı gibi arabasının kapısını kilitliyor. O ve hanım arkadaşı yakınlardaki bir restorana yürüyor, hoş bir yemek yiyor, yürüyerek dönüyorlar. Binaya girdikleri sırada araba hâlâ bıraktığı yerde. Geceyi hanımefendiyle geçirip sabah binadan çıkıyor ve..."

"BMW yerinde yok. Gitmiş."

Dondurmacıya ulaştılar. Yolun kenarına bisikletlerin bırakılması için demirler yerleştirilmiş. Jerome, Odell'ın tasma kayışını demire bağladığında, köpeği burnunu patilerine yaslayarak kendini sevimli sevimli acındırıyor.

"Hayır, araba aynı sokakta ama farklı bir yere park edilmiş," diyor Hodges. Ona kalırsa olayı büyük bir başarıyla uyarladı.

Jerome'un kaşları şaşkınlıktan havaya kalkıyor.

"Tuhaf, değil mi? Adamımız karşıya geçip arabasını kontrol ediyor. Kapılar bıraktığı zamanki gibi kilitli, yalnızca aracın yeri değişmiş. İlk yaptığı anahtarını kontrol etmek ve evet anahtar hâlâ yerinde. Jerome, öyleyse bu nasıl oldu?"

"Bilmem ki Bay H. Sizce de Sherlock Holmes hikâyelerine benzemiyor mu? Veya üç ev, üç musluk problemine." Jerome'un yüzünde Hodges'un çözemediği ama kesinlikle hoşlanmadığı, fazlasıyla bilmiş bir gülümseme var.

Hodges, Levi's'ının cebinden (takım elbise hoştu ama kot ve Indians takımının kazağına dönmek de hoş) cüzdanını çıkarıyor. Jerome'a bir beşlik uzatıyor. "Gidip dondurmalarımızı al. Odell'a ben bakarım."

"Gerek yok, köpeğim bir yere gitmez."

"Gider mi gitmez mi bilemem ama ben iyisi mi burada kalayım. Böylece sen de sırada beklerken rahat rahat araba problemine kafa yorarsın. Kendini Sherlock'un yerine koy, belki bir faydası olur."

"Pekâlâ. Bence Sherlock sizsiniz, benden olsa olsa Watson olur!"

13

Hanover'ın sonunda ufak bir park vardır. Trafik ışığı yeşile dönünce karşıya geçip banklardan birine oturuyor ve saçı başı birbirine karışmış ortaokullu çocukların, beton kaykay pistinde kol bacak kırma pahasına hayata meydan okuyuşunu izliyorlar. Odell, bir kaykay yapan oğlanlara bakıyor, bir dondurma külahlarına.

"Hiç denedin mi?" diye soruyor Hodges, kaykayları işaret ederek.

"Hayır efendi Hodges!" diye karşılık veriyor Jerome. "Jerome zenci. Lisedeyken Jerome koşar. Biz zenciler iyi kaçmak. Bütün dünya bilir, efendi Hodges."

"Sana Köle Tyrone karakterini evde bırakmanı söylememiş miydim?" Hodges, parmağıyla dondurmadan bir parça koparıp Odell'ın önüne koyuyor ve Odell da büyük bir zevkle silip süpürüyor.

"Bazen ortaya çıkıveriyor!" diyor Jerome ama Tyrone geldiği gibi gitti. "Bence de bir arkadaşınız, sevgilisi veya BMW'si yok. Anlattığınız Mercedes'li Katil."

Hikâye yazmak buraya kadarmış.

"Diyelim ki öyle."

"Kendi başınıza araştırmaya devam mı ediyorsunuz Bay Hodges?"

Hodges, soruyu kafasında iyice tarttıktan sonra bir önceki lafını tekrarlıyor: "Diyelim ki öyle."

"Debbie'nin Mavi Şemsiyesi adlı internet sitesinin olayla bir ilgisi var mı?"

"Diyelim ki öyle."

Oğlanlardan biri kaykayından düşüyor. Ayağa kalktığında dizleri kan içinde. Arkadaşlarından biri kaykayıyla yanından geçerken onunla dalga geçiyor. Düşen oğlan elini kanayan dizine götürüp parmaklarına bulaşan kan damlalarını yanından geçen oğlana serpiştiriyor. Ardından, "AIDS! AIDS!" diye bağırarak uzaklaşıyor. Alaycı delikanlı kayarak peşinden gidiyor ama artık ona Gülmekten Kırılan Delikanlı diyebiliriz.

"Barbarlar!" diye mırıldanıyor Jerome. Odell'ın kulaklarının arkasını okşamak için eğiliyor. "Konuşmak isterseniz..."

Utanan Hodges, "Bence şimdilik gerek yok..." diyebiliyor ancak.

"Anlıyorum," diye karşılık veriyor Jerome. "Ancak kuyrukta beklerken bulmacanın yanıtını düşündüm ve bir sorum var."

"Neymiş?"

"Uydurduğunuz BMW sahibi yedek anahtarını nerede saklıyormuş?"

Hodges öylece kalakalıyor, delikanlı çok akıllı. Ardından dondurmanın külahın kenarından aktığını fark edip diliyle temizliyor.

"Diyelim ki yedek anahtarı hiç olmamış..."

"Aynı Mercedes'in sahibi olan kadının dediği gibi."

"Evet, aynen öyle."

"Babamın Parsonville'e *beyazlar şehri* demesine annemin ne kadar kızdığını anlatmıştım ya!"

"Evet."

"Şimdi de babamın anneme öfkelendiği bir olay geldi aklıma. Dinlemek ister misiniz? Onun 'klasik kadın davranışı' dediğini ilk ve son kez duyuşumdu."

"Sorduğum bulmacayla bir ilgisi varsa, durma devam et."

"Annemin arabasi Chevy Malibu. Rengi kırmızıya çalan bir araba. Evin önünde görmüşsünüzdür."

"Elbette."

"Babam üç yıl önce arabayı satın alıp doğum günü hediyesi olarak anneme verdi, annem sevinç çığlıkları attı."

Eh yani, diye düşünüyor Hodges, bu aileden Tyrone Feelgood çıkar mı hiç!

"Annem arabayı bir yıl kullandı. En ufak bir sorun çıkmadı. Ardından ruhsatı yenileme zamanı geldi. Babam işten eve dönerken annem için bunu halledeceğini söyledi. Belgeleri almaya arabaya gitti ve elinde bir anahtarla döndü. Öfkelenmemişti. Ama hoşnut da değildi. Yedek anahtarı arabada bırakırsa birinin onu bulup arabayı çalabileceğini söyleyerek annemi bir süre azarladı. Annem anahtarın nerede olduğunu sordu. Babam ruhsat, araba

sigortası ve kullanma kılavuzuyla birlikte plastik poşetin içinde olduğunu söyledi. Annem poşeti hiç açmamış. Poşetin çevresindeki *Yeni arabanızı Lake Chevrolet'den aldığınız için teşekkür ederiz* yazılı kâğıt yırtılmamıştı."

Hodges'un dondurmasından bir damla daha akmakta ama dedektif bu sefer damlanın eline kadar düşmesine ve orada birikmesine izin veriyor. "Yani her şey..."

"Evet, torpido gözündeymiş. Babam, büyük dikkatsizlik dedi. Annem ise..." Öne eğilip kahverengi gözlerini Hodges'un gri gözlerine dikiyor. "*Onların orada olduğunu bile bilmiyormuş.* Babam o zaman *klasik kadın* demişti. Bu sözler annemi çok üzdü."

"Eminim üzmüştür."

Hodges'un beynindeki çarklar tıkır tıkır işliyor, parçalar yerlerine oturuyor.

"Babam dedi ki: Tatlım, arabanın kapısını kilitlemeyi bir kere unutsan dönüşü olmazdı. Uyuşturucu bağımlısının teki gelir, düğmelerin havada olmasından kapıların kilitli olmadığını anlar ve çalınmaya değer bir şeyler bulmak umuduyla torpido gözünün karıştırır. Para ararken plastik poşetteki anahtarı görür ve az kilometre yapmış Malibu'yu iki üç kuruşa satın almak isteyen birilerini bulur."

"Annen buna ne karşılık verdi?"

Jerome sırıtıyor.

"Önce babama sırtını döndü. Annem bu numarada ustadır. *Arabayı sen aldın ve sen eve getirdin. Bana söylemen gerekirdi*, dedi. Bunlar olurken ben kahvaltımı etmekle meşguldüm. Biraz tartıştılar, *poşeti açıp kullanma kılavuzuna baksaydın o zaman kontrol panelindeki yanıp sönen ışıkların ve işaretlerin ne anlama geldiğini belki bilirdin*, demek aklımdan geçti ama çenemi açmadım. Annem ve babam sık kavga etmez ama kafası çalışan biri araya girmemesi gerektiğini bilir. Barbster bile bunu öğrendi, üstelik dokuz yaşında."

Hodges, Corinne ile evli oldukları dönemde Alison'ın da bu gerçeği bildiğini kavrıyor.

"Annemin kendini savunmak için söylediği diğer bir şey de arabanın kapısını kilitlemeyi asla unutmadığıydı. Buna öylesine

emindi ki. Neyse, artık anahtar mutfaktaki kancalardan birinde. Güven içinde esas anahtarın kaybolacağı günü bekliyor."

Hodges, görmeyen gözlerle kaykaycılara bakıyor. Jerome'un annesi haklı. Kocasının hediyeyi verirken yedek anahtarı da vermesi veya en azından ondan bahsetmesi gerekirdi. İnsanların envanter çıkarmalarını bekleyemezsiniz. Ancak Olivia Trelawney vakasında durum farklıydı. Arabayı kendi almıştı, yedek anahtarı nasıl bilmezdi?

Elbette satıcı, arabayı aldığı sırada kadının kafasını abuk sabuk bir sürü bilgiyle doldurmuş olabilir. Bunu yapmakta ustadırlar. Yağı ne zaman değiştirmeli, hız kontrolünü ne zaman kullanmalı, GPS nasıl çalışır, yedek anahtarı güvenli bir yere koyun, işte cep telefonunuzu buradan şarj edebilirsiniz, yolda kalırsanız aramanız gereken numara, uzun farları yakmak isterseniz şu düğmeye basın...

Hodges, ilk arabasını alışını ve adamın satış sonrası ezber bilgileri jet hızıyla sayışını hatırlıyor. Kendisi de yarım kulakla usulen dinlemiş ve *hı hı, evet, tamam, anladım* benzeri yanıtlar vermişti. Yeni arabasına binip sokağa çıkmak, kendi arabasını kullanmak, başka hiçbir şeye benzemeyen yeni araba kokusunu içine çekmek için sabırsızlanıyordu. Ama Bayan T, tam anlamıyla obsesif kompülsifti. Takıntılıydı. Kadının yedek anahtarı gözden kaçırdığına veya torpido gözünde bıraktığına inanmak güçtü. Ayrıca perşembe gecesi anahtarı yanına almışsa, Mercedes'in kapılarını da kilitlemiş olması gerekmez miydi? Kilitlediğini iddia etmişti, son ana kadar ifadesini değiştirmemişti ve gerçekten, düşününce...

"Bay Hodges?"

"Yeni akıllı kilit sistemlerinin üç aşamalı bir uygulaması yok mu?" diye soruyor Hodges. "Birinci adım kontağı kapamak. İkinci adım kontaktan anahtarı çıkarmak. Eğer aklınız başka yerdeyse ve ikinci adımı unutursanız anahtarı almadığınızı hatırlatan bip sesi duyuluyor. Üçüncü adım kapıyı kapayıp kilit resmi olan düğmeye basmak. Anahtar elinizdeyse niye bunu yapmayı unutasınız ki? Aptallar için tasarlanmış, arabayı çalınmaktan koruma kılavuzu."

"Doğru diyorsunuz ama Bay H, bazı aptallar yine de unutuyor."

Hodges, kendini düşüncelerine öyle kaptırdı ki pes etmiyor.

"Bu kadın aptal değildi. Gergin ve ürkek olabilir ama aptal değildi. Eğer anahtarı yanına almışsa arabanın kapısını kilitlemiştir. Ancak arabaya zorla girilmemişti. Yedek anahtarı torpido gözünde bırakmışsa bile adam ona nasıl ulaştı?"

"Öyleyse bu, kilitli oda polisiyesi değil, kilitli araba polisiyesi. Yani dört ev, dört boru problemi!"

Hodges, yanıt vermiyor. Zihninde tekrar tekrar olayın üstünden geçiyor. Yedek anahtarın torpido gözünde kalmış olması inandırıcı bir ihtimal ama kendisi veya Pete bu ihtimali niye hiç düşünmedi? Erkek gibi düşündükleri için mi? Belki. Yoksa Bayan T'nin dikkatsizliğine kızdıkları ve onu suçlamak istedikleri için mi? Suçlayabilecekleri başka kim vardı? Arabanın kapılarını kilitlediyse suçlanmayı o da hak etmemiş, diye düşünüyor.

"Bay Hodges, Mavi Şemsiye sitesinin Mercedes'li Katil'le ne ilgisi var?"

Hodges, silkinip kendine geliyor. Yeni ihtimallerle yeni bir çözüm sürecinin ortaya çıktığını görebiliyor ama yolun daha çok başında.

"Şimdi bunu tartışmak istemiyorum Jerome."

"İyi ama belki yardımım dokunur!"

Jerome'u hiç bu kadar heyecanlanmış gördü mü? Belki bir kere, kaptanlığını yaptığı münazara takımı şehir şampiyonu olduğunda.

"İnternet sitesi hakkında bilgi edinirsen bana yardım etmiş olursun," diyor Hodges.

"Çocuk saydığınız için bana söylemek istemiyorsunuz değil mi? Haksız mıyım?"

Kısmen sebebi bu ama Hodges'un yanıtı onaylamaya niyeti yok. Ve şansa bakın, daha inandırıcı bir gerekçesi de var.

"O kadar basit değil. Artık polis değilim ve Belediye Katliamı'nı araştırmam neredeyse yasalara aykırı. Herhangi bir şey bulur ve Mercedes'li Katil dosyasının başına getirilen eski ortağıma söylemezsem yasaları çiğnemiş olacağım. Önünde parlak

bir gelecek var, hangi üniversiteyi onurlandıracağına karar verme aşamasındasın. Benim yüzümden soruşturmaya bulaşır ve suç ortağım olarak damgalanırsan annene ve babana ne derim?"

Jerome, çıt çıkarmadan söylenenleri sindirmeye çalışıyor. Ardından külahının ucunu Odell'a veriyor, büyük bir hevesle yiyor köpek.

"Anladım."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Jerome ayağa kalktığında Hodges da kalkıyor.

"Hâlâ dost muyuz?"

"Elbette. Ama yardımcı olabileceğim bir şey çıkarsa soracağınıza söz verin. Ne derler bilirsiniz, iki akıl bir akıldan üstündür."

"Anlaştık."

Yokuşu çıkmaya başlıyorlar. Başlangıçta Odell önceki gibi ortalarından yürüyor, sonra Hodges'un adımları ağırlaştığı için önlerinde kalıyor. Dedektifin nefesi kesilmek üzere.

"Kilo vermeliyim," diyor Jerome'a. "Biliyor musun, geçen gün çok güzel bir pantolonun dikişlerini patlattım."

"Bir beş kilo verseniz fena olmaz," diyor, diplomatik davranmayı seçen Jerome.

"İki katını söylesen daha inandırıcı olurdu."

"Durup dinlenmek ister misiniz?"

"Hayır."

Hodges'un sesi kendi kulağına bile çocuksu geliyor. Ama kilo konusunda ciddi; eve döndüğünde dolaplardaki bütün abur cuburları atacak. Ardından, çöp kamyonu geçerken yapmalıyım, diye düşünüyor. Dayanamaz ve onları çöpten geri almaya kalkarsa kendini affedemez.

"Jerome, küçük araştırmanı kendine saklarsan sevinirim. Ağzını sıkı tutacağına güvenebilir miyim?"

Jerome, tereddüt etmeden yanıtlıyor onu.

"Kesinlikle. İzci sözü."

"Güzel!"

Bay Tastey'in dondurma kamyonu bir blok önlerinde. Harper Yokuşu'nu geçip Winston Sokağı'na sapıyor. Jerome el sallıyor.

Hodges, dondurmacının el sallayarak karşılık verip vermediğini görmüyor.

"Biz onca yolu inene kadar neredeydi, biraz geç kalmadı mı?" diyor Hodges.

Jerome, dönüp arkasında kalan adama sırıtıyor.

"Dondurmacı da aynı polis gibi."

"Ha?"

"İhtiyaç duyulduğunda ortalıkta bir tane bile yoktur."

14

Brady, yoluna devam ediyor, hız sınırına uyuyor (Winston Sokağı'nda otuz beş kilometre), kamyona yerleştirilmiş hoparlörlerden yükselen çan seslerini ve melodiyi duymuyor. Bay Tastey logolu beyaz ceketinin altına bir de kazak giydi; çünkü kamyonun içi buz gibi.

Düşüncelerim kadar soğuk, diye düşünüyor. Dondurmanın tek özelliği soğuk olması, oysa Brady'nin beyni soğuk ve analitik. O bir makine. Çeşit çeşit numaralar ve googolplex'li bir Mac.

Beyin dediği makineyi az önce gördüğü manzaraya odaklıyor. Şişko polis eskisi, Jerome Robinson ve zenci adı taşıyan İrlanda tazısıyla Harper Yokuşu'nu çıkmaya çalışıyor. Jerome, el salladığında Brady aynı şekilde karşılık veriyor; çünkü dikkat çekmemenin yolu budur. Freddi Linklatter'ın eşcinsellere yer olmayan bir dünyada lezbiyen olmanın zorluklarıyla ilgili bitmek bilmeyen nutuklarını dinleyişindeki mantık da aynı.

"Keşke daha genç olsaydım" Kermit William Hodges ile "Keşke beyaz olsaydım" Jerome Robinson. Bu tuhaf ikili neler konuşuyor acaba? Brady Hartsfield bilmeyi çok isterdi. Belki polis yemi yutup Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne sohbete gelirse yanıtı öğrenir. Zengin sürtükte bu numara işe yaramıştı; konuşmaya başladığında susmak bilmemişti.

Emekli dedektif ve koyu tenli uşağı.

Bir de Odell. Odell'ı unutma. Jerome ve kardeşi o köpeği çok sever. Başına bir şey gelse çok üzülürlerdi. Muhtemelen köpeğe

bir şey olmaz. Belki de olur, belki de Brady akşam eve döndüğünde internette zehir çeşitlerini araştırır.

Bu tür düşünceler her zaman Brady'nin aklının bir köşesinde; onlar kafasının içini ağlarıyla ören örümcekler. Sabah Discount Electronix'te ucuzlatılmış DVD'lerin envanterini yaparken (koca bir stoktan kurtulmaya çalıştıkları halde niçin yeni DVD'ler alındığını katiyen anlamıyor), intihar ceketini Başkan Barack "Keşke beyaz olsam" Obama'ya intihar saldırısı düzenlemekte kullanabileceği aklına geldi. Böylece ihtişamlı bir çıkış yapabilir. Bulundukları eyalet, Barack'ın yeniden seçilme stratejisi için önemli, dolayısıyla sık sık uğrar. Eyalete her gelişinde Brady'nin şehrinden geçer. Miting düzenler. Umuttan bahseder. Değişimden bahseder. Hurra hurra, laga luga! Brady, bunları düşünürken şefi Tones Frobisher arayıp işe çıkması gerektiğini söylemişti. Brady'nin kafasıysa metal dedektörlerinden nasıl kurtulacağındaydı. Yeşil Siber Devriye Vosvos'larından birine atlayıp yola çıktığındaysa bambaşka bir hedefi kafasına taktı. Brad Pitt. Lanet film yıldızı! Ne yazık ki Brady bir şeye takıldı mı fena takılır.

Tombulca bir çocuk elinde tuttuğu parayı havada sallayarak kamyona doğru koşuyor. Brady, dondurma kamyonunu kaldırıma yanaştırıyor.

"Çikolatalı istiyorum, üstüne şekerleme koyun!" diyor şımarık velet.

Öyle olsun, seni uyuz şişko, diyor içinden Brady. Yüzündeki neşeli, etkileyici gülümseme bir saniye bile bozulmadı. *Kolesterolünü istediğin gibi mahvedebilirsin. En fazla kırkını görürsün ve kim bilir, belki ilk kalp krizinden sağ bile çıkarsın. Ama o bile seni durdurmaz, hayır. Dünya bira, Whopper ve çikolatalı dondurmayla doluyken hiç şansın yok.*

"Öyle olsun ufaklık. Bir adet şekerlemeli çikolatalı dondurma. Okul nasıl? Aferin aldığın ders var mı?"

15

O gece Harper Yolu 63 numaranın televizyonu kapalı. Akşam haberlerinde bile. Bilgisayar da kapalı. Hodges, sadık not

defterini önüne çekmiş. Janelle Patterson, ona *eski toprak* demişti. Evet, Hodges, eski toprak. Hiç de pişman değil. Her zaman bu şekilde çalıştı, böyle rahat ediyor.

Televizyonsuzluğun muhteşem sessizliğinde Bay Mercedes'in yolladığı mektubu bir kere daha okuyor. Ardından Bayan T'ye giden mektubu okuyor. Bir saat, hatta daha uzun süre bir mektuptan diğerine gidip geliyor, mektupları satır satır inceliyor. Bayan T'ninki fotokopi olduğu için kenarları işaretlemekte ve bazı kelimeleri daire içine almakta bir mahzur görmüyor. Prosedürün ilk bölümünü mektupları yüksek sesle okuyarak tamamlıyor. Farklı sesler kullanıyor; çünkü Bay Mercedes iki farklı karaktere bürünmüş. Hodges'a giden mektup kibirli ve böbürlenen bir tonda yazılmış. *Hahha, seni işi bitmiş ihtiyar budala*, diyor. *Uğruna yaşayacağın hiçbir şey yok ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun. Öyleyse niçin kendini öldürüp bu işi bitirmiyorsun?* Olivia Trelawney'e giden mektubun tonuysa ezik ve melankolik; pişmanlık ve çocukluktaki taciz hikâyeleriyle dolu. Orada da intihar teması işleniyor ama sempati kılığına bürünmüş: Anlıyorum, çok iyi anlıyorum; çünkü ben de öyle hissediyorum.

Sonunda mektupları, kenarına Mercedes'li Katil yazılmış bir dosyaya kaldırıyor. İçi neredeyse bomboş olan dosya incecik. Ancak Hodges işinde eskisi kadar iyiyse notlarını yazdığı sayfalarla her gün biraz daha şişecektir o dosya.

Koca ellerini meditasyon yapan Buda gibi ortada birleştirip on beş dakika öylece oturuyor. Sonra defteri kendine çekip yazmaya başlıyor.

Bence stiline serpiştirdiği yanlış ipuçları konusunda haklıydım. Bayan T'nin mektubunda büyük harfle yazılmış cümleler, sayısız ünlem veya çok fazla tek cümlelik paragraf yok. (Sona doğru kullanılanlar melodramı güçlendirmek için öyle bırakılmış.) Tırnak işaretleri konusunda yanılmışım, onları seviyor. Kelimelerin altını çizmeyi de seviyor. Belki genç değildir, bu konuda da yanılmış olabilirim...

Derken aklına Jerome geliyor. Bilgisayarlar ve internet konusunda Hodges'un öğrenmeye zahmet edecekleri, onun şimdiden bildiklerinin yanında hiç kalır. Bir de Janey Patterson var, kardeşinin mektubunu tarayıp kopyasını almayı bilen, Skype kullanan bir kadın. Dedektiften en az yirmi yaş genç olan Janey Patterson.

Yeniden kalemi eline alıyor.

... Kesin konuşamam ama yanıldığımı sanmıyorum. Belki ergenlik çağında biri değildir. 20-35 aralığında diyelim. Kurnaz. Kelime dağarcığı geniş, cümlelerle oynamasını biliyor.

Mektupları bir daha gözden geçiriyor, süslü cümleleri buluyor: *Kendi gölgesinden korkan ezik bir çocuk, uyku tulumundaki çilek reçeli, çoğu insan koyundur ve koyunlar et yemez.*

İnsanlara Philip Roth'u unutturacak kadar edebi değil ama Hodges'a kalırsa bu cümlelerde belli bir yetenek var. Bir tane daha bulup ötekilerin altına ekliyor. *Uykusuz geceler geçirmenize yol açmaktan başka size ne yararları oldu?*

Kalemin ucuyla bu cümlenin üzerine birkaç kere vurduğundan lacivert noktacıklardan küçük bir takımyıldız oluştu. Çoğu insan uykusuz geceler geçirmenize yol açmak yerine uykunuzu kaçırmak derdi ama bunlar Bay Mercedes'e yetmiyor; çünkü onun amacı şüphe ve paranoya tohumları ekmek. *Onlar peşinizde Bayan T ve onlar haklı, değil mi? Çünkü anahtarınızı unuttunuz. Polisler öyle diyor; ben öyle diyorum ve ben oradaydım. Hepimiz yanılıyor olamayız ya!*

Bunları not aldığı kâğıdı dosyaya koyup temiz bir sayfa açıyor.

Teşhis etmenin en ideal yolu hâlâ "zanlı" yerine "sanlı" yazması. İki mektupta da aynı hatayı yapmış. Ayrıca Trelawney'in mektubundaki bileşik kelimelere bir göz atmalı. Arı kovanı yerine arı-kovanı, hafta sonu yerine hafta-sonu yazılmış. Eğer kim olduğunu bulur ve yazı örneği alırsam bu herifi çivileyebilirim.

Ancak yazı tarzıyla ilgili delillere dayanarak Hodges, onun suçlu olduğunu bir başkasına, örneğin bir jüriye ispatlayabilir mi? Derli toplu izah edilirse neden olmasın!

Hodges, arkasına yaslanıp başını deviriyor, gözlerini boşluğa dikiyor. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor; emekli olduktan sonra zaman öyle ağırlaşmış öyle yavaşlamıştı ki... Ardından öne eğiliyor ve ofis koltuğundan yükselen isyan gıcırtıları eşliğinde büyük harflerle şunu yazıyor: BAY MERCEDES İZLİYOR MUYDU?

Hodges izlediğine emin. Katilin hareket tarzına uygun.

Gazetelerde Bayan Trelawney'e hakaret edilişini, kadının suçlanışını ve kötü kişiye dönüştürülüşünü takip etti, televizyon haberlerine çıktığı bir iki bölümü izledi (kısa ve kadının imajını olduğundan da kötü duruma düşüren görüşmelerdi). Belki birkaç kere arabasıyla evinin önünden geçmiştir. Hodges, Radney Peeples ile yeniden konuşup Peeples veya diğer Vigilant çalışanları Bayan Trelawney'in malikânesinin önünden sık sık geçen bir arabayı fark etmişler miydi diye sormalı. Biri sprey boyayla kadının kapısına KATİL SÜRTÜK yazmıştı. İntiharından ne kadar önceydi? Belki Bay Mercedes yapmıştır. Ve elbette kadın Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'nin altında onunla buluşmuşsa Bayan Trelawney'i daha da yakından tanımış ve planı gerçekleştirmesine yetecek kadar bilgi edinmiş olabilir.

Bir de ben varım, diye düşünüyor. Elindeki mektubun sonuna bakıyor: *Yeniden silahını düşünmeni istemem* ve hemen ardından *ama düşünüyorsun, değil mi?* Bay Mercedes, teoride dedektifte kalmış olması gereken hizmet silahından mı bahsediyor, yoksa Hodges'un ara sıra çıkardığı 38'liği gördü mü? Kesin konuşmaya imkân yok ama...

Bence gördü. Nerede oturduğumu biliyor. Sokaktan bakıldığında oturma odam ortada. Bence silahı gördü.

İzlenmiş olabileceği fikri Hodges'un içine utanç veya korku salmadı, onu heyecanlandırdı. Vigilant çalışanlarının gördüğü araçlardan biriyle Harper Yolu'nda gereğinden fazla zaman geçiren bir aracı eşleştirebilirse...

Tam o sırada telefon çaldı.

16

"Merhaba Bay H."

"Ne haber Jerome?"

"Şemsiye'nin altındayım."

Hodges, not defterini kenara itiyor. İlk dört sayfa birbiriyle ilgisiz notlarla doldu. Sonraki üç sayfadaysa satırlar halinde vakanın özeti var. Bazı alışkanlıklar hiç değişmez. Arkasına yaslanıyor.

"Bilgisayarına bir şey oldu mu?"

"Hayır. Ne solucan ne virüs yüklüymüş. Şimdiden dört arkadaşlık teklifi aldım. Benimle konuşmak isteyenlerden biri Abilene, Teksas'tan. Adı Bernice ama ona Berni diyebilirmişim. *Y* değil *i* ile. Çok tatlı konuşuyor ve onunla sohbet etmeyi düşünmedim diyemem ama muhtemelen Boston'da hâlâ annesiyle oturan bir ayakkabı satıcısıdır. İnternet kara kutu gibidir, ne çıkacağı belli olmaz."

Hodges sırıtıyor.

"Önce internetteki güvenilir sayılabilecek kaynaklardan ve üniversitedeki bilgisayar mühendislerinden öğrendiklerimi anlatayım. Hazır mısınız?"

Hodges, yeniden not defterini önüne alıp temiz bir sayfa açıyor.

"Dökül bakalım." Pete yeni bilgilerle yanma geldiğinde ona da aynen böyle derdi.

"Tamam ama önce... internetteki en büyük lüks nedir, biliyor musunuz?"

"Hayır." Ve Janey Patterson'ı düşünerek ekledi: "Ben eski toprağım."

Jerome kahkahayı basıyor.

"Aynen öylesiniz Bay Hodges. Çekiciliğinizin kaynağı."

Kuru kuru: "Sağ ol Jerome."

"İnternetteki en büyük lüks mahremiyettir. Debbie'nin Mavi Şemsiyesi ve onun gibi siteler bunu sunar. Onlarla kıyaslandığından Facebook 1950'lerden kalma 'parti hattı' denilen, herkesin birbiriyle konuştuğu santral sistemlerine benziyor. 11 Eylül'den sonra ortaya mahremiyeti savunan yüzlerce site çıktı. Gelişmiş ülkelerin hükümetleri o zaman interneti kurcalamaya başladı. Büyük güçler internetten korkar ahbap ve korkmakta da haklılar. Neyse, çoğu AG özelliği taşıyan –AG, Aşırı Güvenlik demek– sitelerin büyük bir bölümü Orta Avrupa'dan işletilir. İsviçre banka hesapları para için ne demekse bu sohbet odaları da internet mahremiyeti için öyledir. Ne kastettiğimi anlıyor musunuz?"

"Sayılır."

"Mavi Şemsiye'nin sürücüleri 2005'e kadar boğa güreşleriyle tanınan Olovo adlı bir Boşnak şehrinde. Şifrelenmiş sürücülerden bahsediyoruz. Neredeyse NASA kalitesinde. Eğer NSA veya Kang Sheng gibi kimsenin bilmediği çok gizli programlarınız yoksa bağlananların nereden bağlandığını tespit etmeniz olanaksız."

O kuruluşlar da teknolojilerini, Mercedes'li Katil vakası için kullanmazlar, diye düşünüyor Hodges.

"Sitenin bir özelliği daha var, seksting skandalları çağında çok işe yarayacak bir özellik bu. Bay H, internette basmak istediğiniz bir resim veya makaleyle karşılaştığınız ama ne kadar denerseniz deneyin yapamadığınız oldu mu?"

"Evet, birkaç kere başıma geldi. Yazdır tuşuna basarsın ama ön izlemede boş bir sayfa görünür. Çok can sıkıcıdır."

"Aynı teknoloji Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'nde de var."

Jerome'un sesi sıkılmış değil, hayran olmuş gibi çıkıyor.

"Yeni arkadaşım Berni ile biraz sohbet ettik – bilirsiniz, havadan sudan şeyler, en sevdiğin grup hangisi falan. Sohbetimizin çıktısını almayı denediğimde karşımda sus işareti yapan bir parmakla beraber *şşşş* mesajı belirdi."

Jerome, Hodges'un anladığına emin olmak için tane tane konuşuyor. "Konuşulanları kaydedebiliyorsunuz..."

Orası kolay, diye düşünüyor Hodges, deftere yazdığı notlara sevgiyle bakarak.

"Ama ekranın fotoğrafını çekmek gibi bir şey yapmadığınız sürece konuşmanın bir kopyasını alamazsınız. Mahremiyet derken ne kastettiğimi anladınız mı? Adamlar işi biliyormuş."

Hodges, ne kastettiğini anlıyor. Not defterinin ilk sayfalarına dönüp en başta yazdığı notlardan birini daire içine alıyor.

BİLGİSAYARDAN ANLIYOR (50'NİN ALTI?).

"Tıkladığınız zaman kullanıcı adını girin veya kaydolun seçenekleri çıkıyor. Kullanıcı adım olmadığı için kaydolun seçeneğine tıklayıp bir kullanıcı adı aldım. Mavi Şemsiye'nin altında benimle konuşmak isterseniz lakabım tyrone40. Sonra kendinizle ilgili bir anket dolduruyorsunuz – yaşınız, cinsiyetiniz, ilgi alanlarınız ve

buna benzer şeyler. Ardından kredi kartı numaranızı girmeniz isteniyor. Ayda otuz dolar. Kredi kartı numaramı verdim; çünkü bana paramı iade edeceğinize inancım sonsuz."

"İnancın ödüllendirilecektir evladım."

"Bilgisayar doksan saniye kadar bilgileri gözden geçiriyor – Mavi Şemsiye ikonu dönerken ekranda YÜKLENİYOR yazısı beliriyor. Ardından ilgi alanları sizinkine uyan insanlardan oluşan bir listeye ulaşıyorsunuz. Birkaçına tıklıyorsunuz ve saniyeler geçmeden bir de bakmışsınız bir sürü sohbetin ortasındasınız."

"İnsanlar bu siteyi porno alışverişinde kullanabilir mi? Açıklama kısmında kullanılamayacağı yazıyor ama..."

"Fantezi değiştokuşu yapabilirsiniz ama fotoğraf olmaz. Yine de sapıkların –çocuk tacizcilerinin ve benzerlerinin– kendileri gibi arkadaşlarıyla doğrudan Mavi Şemsiye üzerinden iletişim kurmaları ve yasadışı fotoğrafları nerede bulacaklarını birbirlerine haber vermeleri gayet mümkün."

"Öyleyse çoğunlukla masum sohbetler."

"Şey..."

"Şey, derken?"

"Sapıkların siteyi zararlı bilgileri, örneğin bomba yapımının detaylarını ve benzeri şeyleri değiştokuş etmekte kullanmaları mümkün."

"Diyelim ki zaten bir kullanıcı adın var. O zaman ne oluyor?"

"Var mı?"

Jerome yeniden heyecanlandı.

"Diyelim ki var."

"Ne olacağı onu kendinin mi aldığına, yoksa sizinle konuşmak isteyen birinin mi verdiğine bağlı. Biri size mesajla veya e-postayla kullanıcı adı mı yolladı?"

Hodges sırıtıyor. Jerome, tam yaşına göre düşündü ve bilginin mektup gibi bir 19. yüzyıl iletişim aracıyla gönderilebileceğini aklına bile getirmedi.

"Diyelim ki onu birinden aldınız," diye devam ediyor Jerome. "Örneğin o hanımın arabasını çalan adamdan. Yaptıkları hakkında konuşmak istediğini varsayalım..."

Susup bekliyor. Hodges karşılık vermiyor ama delikanlıya hayran kaldığı aşikâr.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından Jerome, "Denediğim için beni suçlayamazsın," diyor. "Her neyse, siteye girip kullanıcı adını yazarsın."

"Otuz doları ne zaman ödeyeceğim?"

"Ödemeyeceksiniz."

"Neden?"

"Çünkü biri çoktan sizin için ödemiş."

Jerome ciddileşiyor. Hem de ölümüne. "Muhtemelen size dikkatli olmanızı hatırlatmama ihtiyacınız yoktur ama yine de söyleyeceğim; çünkü çoktan bir kullanıcı adınız varsa, katil sizi bekliyor demektir."

17

Brady, akşam yemeği almak için eve dönmeden önce Little Chef'e uğruyor. Sandviç alacak. Annesi kanepede sızıp kalmış. Televizyonda popüler şovlardan biri var. Bir sürü genç ve güzel kadını, ampul kafalı, kaslı bekâr bir erkeğe pazarlamaya çalışıyorlar. Brady'nin annesi masaya bakılırsa çoktan yemiş bir bakıma. Önünde yarısı içilmiş bir şişe Smirnoff ile iki kutu NutraSlim var. Cehennemde çay vakti. En azından annesi bu defa giyinik: kot ve üniversite amblemli bir kazak.

Pek ihtimal vermese de annesine aldığı sandvicin ambalajını açıp burnunun altında dolaştırıyor ama kadın horlayıp başını çeviriyor. Brady, sandvicin birini alıp diğerini özel buzdolabına kaldırmaya karar veriyor. Garajda işi bitip yukarı çıktığında ekranda hâlâ aynı şov var. Kaslı beyefendi müstakbel sevişme oyuncaklarından birine (elbette bir sarışın) kahvaltı hazırlamayı sevip sevmediğini soruyor. Sarışının yanıtı hazır: "Sabahları ateşli şeylerden hoşlanır mısın?"

Brady, elinde sandviç tabağıyla bir süre annesini izliyor. Bir gün eve döndüğünde onu ölü bulacağını biliyor. Belki kendisi de annesine yardımcı olur, yastıklardan birini alıp suratını örtse yeter. Evlerinde işlenen ilk cinayet olmazdı. Öyle yapsa hayatı daha mı iyi olurdu, daha mı kötü? Korkusu –bilincinin dile getirmediği ama bilinçaltında yüzen korku– ne yaparsa yapsın hiçbir

şeyin değişmemesi ihtimali. Alt kata iniyor, ışıklara ve bilgisayarlara sesle komuta ediyor. Üç Numara'nın önüne geçip Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne giriyor. Şişko polis müsveddesinin yemi yuttuğuna emin.

Aradığını bulamıyor.

Sağ elini yumruk yapıp sol avucunu yumrukluyor, şakaklarında baş ağrısını haber veren zonklamalar. Muhtemelen gece boyunca onu uyutmayacak bir migrenin habercisi. Bu baş ağrıları geldiğinde aspirinin pek yararı olmaz. Onlara *Küçük Cadılar* adını taktı ama bazen o Küçük Cadılar oldukça büyüktür. Bu tür baş ağrılarına özel ilaçlar olduğunu biliyor –internette araştırdı– ama reçetesiz alamıyorsunuz ve doktorlar Brady'yi korkutur. Ya biri beyin tümörü olduğunu keşfederse? Wikipedia'ya kalırsa en kötüsü glioblastoma. Ya tümör yüzünden iş arayan insanları öldürmüşse?

Aptal olma, tümör olsa aylar önce geberirdin.

Tamam ama ya doktorlar migrenin bir tür akıl hastalığının işareti olduğunu söylerse? Paranoyid şizofreni veya buna benzer bir teşhis koyarlarsa? Brady, akıl hastası olduğunu kabul ediyor, elbette öyle, normal insanlar arabalarını kalabalıkların üzerine sürüp intihar yeleğiyle ABD başkanını öldürme planları yapmaz. Normal insanlar, küçük kardeşlerini öldürmez. Normal insanlar, annelerinin kapısının önünde oyalanıp çıplak mı diye merak etmez.

Ve anormal erkekler, diğer insanların normal olmadıkları gerçeğini bilmesinden hoşlanmaz.

Bilgisayarını kapayıp karargâhında boş boş dolaşıyor. İki Numara'yı alıp sonra yeniden yerine bırakıyor. Onun bile orijinal olmadığını keşfetti; araba hırsızları yıllardır benzeri cihazlar kullanıyorlarmış. Bayan Trelawney'in Mercedes'inden sonra tekrar kullanmaya cüret edememişti ama belki sadık dostu İki Numara'yı emekli etmekten vazgeçip yattığı yerden kaldırmanın vakti gelmiştir – onu ilk kullandığı zamanlarda insanların arabalarında neler bıraktığına inanamamıştı. İki Numara'yı kullanmak biraz tehlikeli ama çok değil, biraz. Dikkatli olduğu sürece sorun çıkmayacaktır ve Brady, dikkatli olmakta çok ustadır.

Lanet polis müsveddesi, niye yemi yutmadı?

Brady, şakaklarını ovuşturuyor.

18

Hodges yemi yutmadı; çünkü neleri riske attığını biliyor. Bahisler yüksek. Yanlış bir mesaj yazarsa bir daha Bay Mercedes'ten haber alamayacaktır. Diğer taraftan, Bay Mercedes'in kendisinden beklediğini yaparsa –adamın kim olduğunu öğrenmek için beceriksiz ve amatörce bir çaba harcarsa– kurnaz pisliğin kendisini oyuna getireceğine emin.

Başlamadan önce yanıtlaması gereken soru basit: Bu ilişkide kim sazan olacak, kim balıkçı?

Bir mesaj yollamak zorunda; çünkü elindeki tek şey Mavi Şemsiye. Polis teşkilatındayken kullandığı kaynaklara başvuramaz. Bay Mercedes'in Olivia Trelawney'e ve Hodges'a yazdığı mektuplar elinde bir şüpheli olmadığı sürece beş para etmez. Ayrıca, mektup sadece mektuptur, bilgisayar sohbetiyse...

"Diyalog," diyor.

Bir yem bulmalı. Lezzetli bir yem. İntihara eğilimliymiş gibi davranabilir, çok da zor olmaz; çünkü yakın zamana dek öyleydi. Ölümün çekiciliği üzerine konuşmanın Bay Mercedes'i bir süre oltada tutacağı kesin ama oyuna getirildiğini kavraması acaba ne kadar sürer? Bu adam, polis teşkilatının kendisine bir milyon dolar ve kendisini El Salvador'a uçuracak bir 747 vereceğine inanan umutsuz bir zevzek değil. Bay Mercedes çok zeki biri, ne yazık ki aynı zamanda manyak.

Hodges, not defterini kucağına alıp temiz bir sayfa açıyor. Ortasına büyük harflerle birkaç kelime yazıyor:

ONU KAFALAMANIN BİR YOLUNU BULMALIYIM.

Cümleyi daire içine alıp not defterini vaka dosyasına kaldırıyor. Dosya iyice kalınlaştı. Bir süre öylece oturup kızının ekran koruyucusu olarak kullandığı fotoğrafını seyrediyor. Artık beş yaşında değil ve artık babasının dünyanın en güçlü adamı olmadığını biliyor.

"İyi geceler Allie."

Bilgisayarı kapayıp yatağa gidiyor. Uyuyabileceğini sanmıyordu ama kolayca uykuya dalıyor.

19

Yatağın kenarındaki saate bakılırsa gece 02.19'da uyanıveriyor. Beyninde bir şimşek çaktı. Öyle parlak ki... Hodges, aradığı yanıtı buldu. Riskli olsa da şart: Ya tereddüt etmeden yapacağınız ya da hiç yapmayacağınız bir şey. İç çamaşırıyla evin içinde dolaşırken iriyarı bir hayaleti andırıyor. Bilgisayarı açıyor. Debbie'nin Mavi Şemsiyesi yazıp devam tuşuna tıklıyor.

Yeni bir görüntü beliriyor. Bu sefer genç çift sihirli halılarıyla uçsuz bucaksız bir denizin üstünde uçuyorlar. Gümüş bir yağmur yağıyor gökten ama onlar güvende ve mavi şemsiyenin altında kupkuru. Halının altında iki düğme var. KAYDOL solda ve KULLANICI ADINIZI GİRİN sağda. Hodges, kullanıcı adına tıklayıp çıkan kutucuğa **kurbagakermit19** yazıyor. Devam tuşuna bastığında karşısında yeni bir sayfa ve şöyle bir mesaj beliriyor:

merckill seninle sohbet etmek istiyor!
merckill ile sohbet etmek istiyor musun?
E H

Oku *evet* anlamına geldiğini varsaydığı E'nin üstüne götürüp tıklıyor. Mesaj yazması için karşısında bir kutucuk açılıyor. Çabucak, tereddüt etmeden yazıyor yazacaklarını Hodges.

20

Beş kilometre uzaktaki Elm Sokağı 49 numarada oturan Brady Hartsfield'ı uyku tutmuyor. Beyni zonkluyor. Şöyle düşünüyor: Frankie. Elma dilimi boğazına kaçtığında ölmesi gereken kardeşi. Öyle olsaydı hayatları ne kadar basitleşirdi.

Bazen geceliğini giymeyi unutup çıplak dolaşan annesini düşünüyor. Hepsinden çok şişko polis eskisini düşünüyor. En sonunda kalkıp yatak odasından çıkıyor, annesinin kapısının önünde birkaç saniye duraksayıp horlayışını dinliyor. Kâinattaki erotik olmaktan en uzak ses, diyor içinden. Yine de dikilmeye devam ediyor. Sonra alt kata inip bodrum kapısını açıp içeri giriyor,

kapıyı kapıyor. Karanlığın ortasında durup, "Kontrol," diyor. Sesi kısık. Işıklar yanmıyor. Öksürüp yeniden deniyor. "Kontrol."

Işıklar yandı. *Kaos* dediğinde bilgisayarlar çalışıyor, *karanlık* dediğinde yedi ekrandaki geriye sayım duruyor. Üçüncü bilgisayarın başına oturuyor. Bir sürü sembolün arasında bir de küçük mavi şemsiye var. Tıklıyor ona. Nefesini tuttuğunun farkında değil. Derken ağzından inlemeyi andıran bir sevinç nidası dökülüyor.

kurbagakermit19 seninle konuşmak istiyor!
kurbagakermit19 ile konuşmak istiyor musun?
E H

Brady, E'ye basıp öne eğiliyor. Bakışları önce avını görmüş kurtlarınki gibi aç; ancak bir saniye sonra kafası karışıyor. Kısa mesajı defalarca okuyor. Kafa karışıklığı önce kızgınlığa, sonra öfkeye dönüşüyor.

Zamanında bir sürü sahte itiraf gördüm ama bu seferki gerçekten kitaplara layıktı.
Emekliyim ama aptal değilim.
Elimde senin Mercedes'li Katil olamayacağını ispatlayan deliller var.
Siktir git serseri!

Brady, yumruğunu ekrana indirmemek için kendini zor tutuyor. Bütün vücudu öfkeden tir tir titriyor. Gözleri kocaman açıldı, gördüklerine inanamıyor. Bir dakika geçiyor. İki... Üç...

Birazdan kalkacağım, diye düşünüyor. Kalkıp yatağıma döneceğim.

İyi ama ne işe yarayacak? Uyuyamayacak ki!

"Seni şişko gerzek!" diye fısıldıyor yanaklarından süzülen yaşların farkında olmaksızın. "Seni işe yaramaz aptal herif. Bendim! Bendim! Bendim!"

Elimde senin Mercedes'li Katil olamayacağını ispatlayan deliller var.

İmkânsız.

Şişko polis müsveddesi incitilmeyi hak etti. Buna karar verdiği anda düşünme yeteneği de geri geliyor. Ne yapmalı? Nasıl? Yaklaşık bir saat bu soruya kafa yorup çeşitli senaryoları gözden geçiriyor. Bulduğu yanıt sadeliğiyle son derece zarif. Şişko polisin arkadaşı –Brady'nin belirleyebildiği kadarıyla tek arkadaşı– Beyaz adı verilmiş zenci. Zenci neyi seviyor? Bütün ailesi neyi seviyor? Elbette İrlanda tazısını: Odell'ı.

Brady, zaman zaman Bay Tastey'in dondurmalarına zehir katmayı düşünür, şimdi ise katıla katıla gülüyor. İnternete girip araştırmaya başlıyor.

Hodri meydan, diyor gülümseyerek.

Bir de bakıyor ki baş ağrısı geçip gitmiş.

ZEHİRLİ MAMA

1

Jerome Robinson'ın canı gibi sevdiği köpeği Odell'ı nasıl zehirleyeceğini çözmek Brady Hartsfield'm fazla zamanını almıyor. Brady'nin aynı zamanda Ralph Jones olması böyle zamanlarda çok işe yarıyor. Ralph Jones, düşük limitli VISA kartı olan, ara sıra Amazon ile eBay'den alışveriş yapan uydurma bir karakter. Çoğu kişi internette kullanılabilecek sahte bir kimlik uydurmanın ne kadar kolay olduğunun farkında değil. Tek yapmanız gereken faturaları ve kredi kartı ekstrelerini düzenli ödemek. Ancak ödemezseniz kim olduğunuzu bulmak için peşinize düşerler. Kimliğin sahte olduğunu çözerler, gerisi çorap söküğü gibi gelir.

Ralph Jones olarak bir kilo Gopher-Go ısmarlıyor ve adres olarak Ralph'in posta kutusunu yazıyor. Discount Electronix yakınlarındaki bir postaneden kiraladığı posta kutusu.

Gopher-Go'nun aktif maddesi striknin. Brady, internette striknin zehirlenmesinin semptomlarını araştırdı ve Odell'ın ne acılar çekeceğini öğrenince sevinçten havalara uçtu. Sindirildikten yarım saat sonra boyunda ve kafada kasılmalar başlıyor. Hızla vücudun kalanına yayılıyorlar. Ağız o kadar geriliyor ki sırıtıyormuş gibi görünüyor (en azından insanlarda; Brady köpeklere ne olduğunu bilemez). Kusma ihtimali var ama o vakte kadar zehrin çoğu kana karışmış olacaktır. Bütün vücut kasılıp titremeye başladığında çok geç kalınmış demek. Omurga sertleşip vücut iki büklüm olduğunda geri dönüş yok. Bazen omurga gerçekten kırılıyor. Ölüm –Brady'ye kalırsa kurbanlar için kurtuluş– genellikle nefessiz kalmaktan kaynaklanıyor. Akciğere hava pompalamasını emreden nörolojik birimler işlevini yitiriyor.

Brady, neredeyse sabırsızlıktan ölecek.

Neyse ki uzun bir bekleyiş olmayacak, diyerek yedi bilgisayarını kapıyor ve merdiveni çıkıyor. Siparişi bir haftaya gelir. *Köpeğe onu yedirmenin en iyi yolu herhalde bol etli bir köfte hazırlamak*, diye dü-

şünüyor. Bütün köpekler et sever. Brady, Odell'a hediyesini nasıl vereceğini gayet iyi biliyor.

Jerome'un kız kardeşi Barbara'nm, Hilda adında bir arkadaşı var. İki kız Robinson'larm evinin birkaç blok ötesindeki Zoney'in Marketi'nden alışveriş yapmayı severler. Üzümlü dondurmasına bayıldıkları için oraya gittiklerini söyleseler de amaçları diğer arkadaşlarıyla buluşup sohbet etmek. Dükkânın arkasındaki dört arabalık otoparkın duvarına oturup dedikodu yapıyor, gülüşüyorlar. Brady, beş altı kızın orada toplandığını Bay Tastey'in kamyonuyla geçerken pek çok kez gördü. Her zaman onlara el sallar, onlar da el sallayarak karşılık verir.

Herkes dondurmacıyı sever.

Bayan Robinson, haftada bir veya iki kere Barbara'nın markete gitmesine izin veriyor (Zoney, uyuşturucu kullanan gençlerin takıldığı yerlerden değil, anneleri mutlaka gidip mekânı kontrol etmiştir) ama Brady'nin neler olduğunu çabucak tahmin ettiği bazı kuralları var. Barbara hiçbir zaman yalnız gitmeyecek; her zaman bir saat içinde geri dönecek. O ve arkadaşları her zaman Odell'ı yanlarına alacaklar. Köpekler markete alınmadığından Barbara, hayvanın kayışını tuvaletin kapısına bağlayıp Hilda ile birlikte üzüm aromalı dondurmasını almak için içeri girecek.

Brady, o zaman –dikkat çekmeyen Subaru'suyla– gidip Odell'm önüne zehirli köfteyi atacak. Köpek iri, zehre yirmi dört saat dayanabilir. Brady öyle umuyor. *Bir başladı mı arkası gelir* kuralının hoş bir şekilde ifade ettiği üzere yas ve acı çığ gibi büyür ve kolayca bir insandan diğerine bulaşır. Odell ne kadar acı çekerse zenci kız ve ağabeyi de o kadar acı çekecek. Jerome o acıyı, şişko polis müsveddesi Kermit William Hodges'a bulaştıracak. Şişko herif köpeğin ölümünün kendi hatası olduğunu anlayacak. Brady'ye saygısız, onu öfkelendirecek bir mesaj yollamasının bedeli. Odell öldüğünde, şişko polis kendi suçu olduğunu bilecektir...

Annesinin horlamalarını dinleyerek ikinci kata giden yolu yarıladığında Brady, olduğu yerde donup kalıyor. Jetonun düşmesiyle beraber gözleri kocaman açılıyor.

Şişko polis eskisi *bilecektir.*

Sorun da bu, değil mi? Çünkü eylemlerin bedelleri vardır. Bu yüzden Brady, dondurmalara zehir katıp çocukları öldürmeyi hayal edebilir ama hayatta yapmaz. Dikkat çekmemek istediği sürece rolünü oynayacak.

Hodges, henüz Brady'nin mektubuyla polis teşkilatındaki arkadaşlarına gitmedi. Brady, başlangıçta bunun Hodges'un kendi başına vakayı çözme arzusundan kaynaklandığını, işi ikisinin arasında tutmak istediğini sanmıştı. Mercedes'li Katil'in izini tek başına sürecek ve emeklilik sonrası ufak bir zafer elde edecekti. Ama şimdi Brady'nin düşünceleri değişti. Kahrolası dedektif, Brady'nin uydurukçunun teki olduğunu düşünüyorsa niye izini sürmek istesin?

Brady, Hodges'un bu sonuca nasıl vardığını anlamıyor; çünkü mektupta çamaşır suyu ve saç filesi gibi basına asla sızdırılmayan detaylardan bahsetmişti. Ancak her nasılsa dedektifi inandıramamış. Brady, Odell'ı zehirlerse Hodges başta eski ortağı Huntley olmak üzere polislere haber verecektir.

Daha beteri Brady, intihara sürüklemeyi umduğu adama yaşaması için bir sebep vermiş olur, bu da sanat eseri saydığı mektubun amacıyla çelişen bir durum. Büyük hata. Trelawney denen sürtüğü uçurumun kenarına sürüklemek hayatının en büyük heyecanıydı, (anlamadığı ve umursamadığı nedenlerden ötürü) arabayla onca insanı öldürmekten çok daha heyecan vericiydi. Başarısını tekrarlamak istiyor. Dosyadan sorumlu olan dedektifin intihar etmesini sağlamak... Ne zafer olurdu ama!

Brady, merdivenin ortasında duruverdi, daha kusursuz bir plan için kafa yorması gerekecek.

Şişko pislik hâlâ kendini öldürebilir, diye düşünüyor. *Belki köpeğin ölümü bardağı taşıran damla olur.*

Maalesef buna kendi de inanmıyor ve kafası onu uyarırcasına zonklamaya başladı.

Ani bir dürtüyle koşa koşa bodruma iniyor, Mavi Şemsiye'ye giriyor ama tam polis müsveddesine ne gibi uydurma delillerden bahsettiğini soracakken vazgeçiyor. Cevap verecek olsa Brady

onu nakavt edebilir ama istediği biçimde değil. Fazla muhtaç, fazla çaresiz görünmek istemiyor.

Delillermiş.

Siktir git serseri!

Ama ben yaptım! Özgürlüğümü, hayatımı riske attım! Ben yaptım! Bunu benden çalamazsın! Haksızlık bu!

Beynindeki zonklama şiddetleniyor.

Seni budala pislik, diye düşünüyor. Öyle veya böyle bunu ödeyeceksin. Belki önce köpek ölür. Belki zenci arkadaşın ölür. Belki zencinin ailesi de ölür. Ve onlarla işim bitince belki başka bir sürü insanı öldürürüm. Belediyede yaşanan katliamı aperitif gibi göstermeye yetecek kadar cinayet işlerim.

Odasına dönüp iç çamaşırlarıyla yatağa uzanıyor. Başı ağrıyor, kolları titriyor (halini gören striknini onun içtiğini sanır). Sabaha kadar acı içinde öylece yatacak veya...

Kalkıp koridora dönüyor. Dört dakika kadar annesinin açık olan kapısının önünde duruyor. Sonra kararını verip içeri giriyor. Yatağa annesinin yanına yattığında baş ağrısı geçmeye başlıyor. Belki anne sıcaklığı sayesindedir. Belki anne kokusu – şampuan, vücut kremi, alkol. Belki hepsi.

Annesi ona doğru dönüyor. Karanlığa rağmen gözlerinin açıldığı seçiliyor. "Ah tatlım, yine o gecelerden biri mi?"

"Evet."

Delikanlının gözleri yaşlarla doldu.

"Küçük Cadı?"

"Bu seferki Büyük Cadı."

"Yardım etmemi ister misin?" Yanıtı zaten biliyor annesi. Başını karnına yaslayıp hüngür hüngür ağlayışından belli. "Benim için ne çok şey yaptın," diyor kısık sesle. "Bırak, ben de senin için bu kadarını yapayım."

Oğlan gözlerini kapıyor. Kadının nefesindeki alkol kokusu çok güçlü. Normalde nefret etse de o an aldırmıyor Brady. "Tamam."

Anne, oğlunun rahatlamasını sağlıyor. Bu çok kısa sürüyor. Neredeyse hiç olmamış gibi.

"Hadi uyu artık tatlım," diyor işi bittiğinde annesi.

Oğlan hemencecik uyuyor.

Sabah uyandığında annesi hâlâ horul horul uyuyor. Yataktan kalkıp kendi odasına dönüyor. Zihnindeki bulutlar dağıldı. Zehir şimdiye postaya verilmiştir. Geldiğinde bütün ihtimalleri boş verip köpeği zehirleyecek. Bedelleri boş ver. Ya beyaz isimli zenci aile ne olacak? Önemsiz onlar. Sonra sıra şişko polis müsveddesinde. Jerome Robinson'ın ve Barbara Robinson'ın yasına şahit olduktan sonra ne kadar dayanacağını kim bilebilir ki? Hem intihar olması kimin umurunda? Önemli olan gitme vaktinin gelmesi. Brady'nin onunla da işi bitince...

"Büyük bir numara hazırlayacağım," diyor kotunu ve beyaz tişörtünü giyerken. "Görkemli bir patlamayla veda edeceğim."

Henüz ne yapacağına karar vermedi ama önemsiz. Daha zamanı var, işleri öncelik sırasına koymalı. Bir yolunu bulup Hodges'un delil dediği şeylerin yanlış olduğunu ispatlamalı ve onu kendisinin, Brady'nin, Hodges'un yakalamayı başaramadığı gerçek canavar, esas Mercedes'li Katil olduğuna ikna etmeli. Gerçekleri adamın suratına vurmak için elinden geleni yapacak. Ayrıca Hodges, o aptal deliller yüzünden kendisinin katil olduğuna inanmıyorsa diğer polisler –gerçek polisler– de inanmayacaktır. Öylesi kabul edilemez. Bir an evvel...

"İtibar!" diye bağırıyor boş mutfağa Brady. "İtibar kazanmalıyım!"

Kahvaltıyı hazırlıyor: jambon ve yumurta. Koku üst kata kadar giderse belki annesi kahvaltıya inip bir şeyler yer. Yemezse de önemli değil. Onun payını da Brady yiyebilir. Bugün kurt gibi aç.

2

Numarası işe yarıyor. Deborah Ann, sabahlığının kuşağını bağlamaya çalışarak mutfağa giriyor. Gözleri kan çanağı, beti benzi atmış, saçları karmakarışık. Yıllardır akşamdan kalmalığın çilesini çekmez, tam olarak değil, beyni ve vücudu alkolün etkilerine fazlasıyla alışkın. Sabahlarını dalgınlık içinde yarışma programlarını izleyip mide ilacı içerek geçirir. Öğleden sonra iki-

ye doğru, dünya canını sıkmaya başladığında günün ilk içkisini doldurur.

Gece yaşananları hatırlıyorsa bile bahsetmiyor. Ama zaten asla bahsetmez. İkisi de bu konuyu konuşmaz.

Frankie'den de bahsetmiyoruz, diye düşünüyor Brady. *Konuşsak da ne diyecektik? Of, ne kâbustu mu?*

"Hoş kokuyor," diyor anne. "Bana da var mı?"

"İstediğin kadar. Kahve?"

"Lütfen. Bol şekerli olsun." Masadaki yerini alıp tezgâhtaki televizyona gözlerini dikiyor. Televizyon açık değil, yine de gözlerini ekrandan ayırmıyor. Brady'ye sorarsanız belki açık olduğunu sanıyordur.

"Üniformanı giymemişsin," diyor kadın. Kastettiği göğüs cebinde DISCOUNT ELECTRONIX yazan mavi gömlek. Dolabında o gömlekten üç tane asılı. Kendisi ütüler. Yerleri de o süpürür, çamaşırları o yıkar. Çoğu ev işi ve ütü annesinin repertuvarında yoktur.

"Saat ona kadar vaktim var," diyor. Tam o sırada tezgâhta duran cep telefonu bu sihirli sözleri bekliyormuşçasına çalmaya başlıyor. Tam yere düşmek üzereyken yakalıyor telefonu.

"Yanıtlama tatlım. Kahvaltı için dışarı çıkmışız gibi yapalım."

Baştan çıkarıcı bir öneri ama Brady, nasıl büyük vedasıyla ilgili sürekli değişen planlar yapmayı bırakamıyorsa telefonun öylece çalmasına da izin veremez. Cevap vermemek elinde değil. Arayanın kim olduğuna bakıyor. Ekranda TONES yazdığını görünce şaşırmıyor. Tones lakaplı Anthony Frobisher, Discount Electronix'in Birch Hill Alışveriş Merkezi şubesinin müdürü.

Telefonu açıp, "Tones, bugün geç başlıyorum," diyor.

"Biliyorum ama benim için teknik servis olarak bir işi halletmen gerekiyor. Gerçekten sana ihtiyacım var." Tones, geç gelme hakkı olan bir günde Brady'yi işi kabul etmeye *zorlayamayacağı için* neredeyse yalvaracak. "Bayan Rollins aradı, bilirsin ki bahşiş verir."

Elbette verir, kadın Sugar Heights'te yaşıyor. Siber Devriye, Sugar Heights'ten dünya kadar çağrı alır ve müşterilerinden biri de zavallı Olivia Trelawney'di. Kadınla Debbie'nin Mavi

Şemsiyesi'nin altında konuşmaya başlamadan önce bilgisayar tamiri için iki kere evine gitmişti. Sonrası heyecan verici bir gözlem süreciydi. Kilo kaybedişini görmek. Ellerinin titremeye başladığını görmek. Ayrıca kadının bilgisayarına erişiminin olması pek çok işkenceye kapılarını açmıştı.

"Bilmiyorum Tones..." Elbette gidecek. Yalnızca Bayan Rollins iyi bahşiş verdiği için değil, Lilac Yolu 729'un önünden geçerken *o kapıların kapalı olmasının sebebi benim* diye düşünmek onu mutlu ettiğinden. Tek yapması gereken, kadının Mac'ine küçücük bir program ekleyerek son darbeyi indirmek olmuştu.

Bilgisayarlar ne harika şeyler!

"Dinle Brady, eğer bu görevi kabul edersen bütün gün dükkânda çalışman gerekmeyecek, anlaştık mı? Vosvos'u geri getirsen yeter, dandik dondurma kamyonunu alma vaktin gelene kadar nerelerde takılıyorsan git oralarda takıl."

"Ya Freddi? Niçin onu yollamıyorsun?" Artık düpedüz dalga geçiyor. Tones, kızı yollayabilse şimdiye çoktan yollardı.

"Arayıp hasta olduğunu haber verdi. Regl dönemiymiş ve çok ağrı çekiyormuş. Yalan tabii. Ben de biliyorum, o da biliyor, bildiğimi de biliyor ama itiraz edecek olsam hemen cinsel taciz iddiasında bulunur. Bunu bildiğimi de biliyor."

Annesi, Brady'nin gülümsediğini görünce gülümseyerek karşılık veriyor. Elini havaya kaldırıyor, avucunu açıyor, kapıyor ve iki yana çeviriyor. *Taşaklarından tut ve canını yak yavrum.* Brady'nin gülümsemesi sırıtışa dönüşüyor. Annesi ayyaş olabilir, haftada en fazla iki kere yemek yapar ve can sıkıcılıkta üstüne yoktur ama bazen oğlunu kitap gibi okuyor.

"Tamam, kendi arabamla gidebilir miyim?" diye karşılık veriyor Brady.

"Şahsi aracın için benzin parası veremeyeceğimi biliyorsun," diyor Tones.

"Şirket politikası, yanılıyor muyum?" diye karşılık veriyor. Brady.

"Şey, evet."

DE'nin bağlı olduğu Alman şirketi, Schyn Ltd., Siber Devriye Vosvos'larının iyi reklam olduğuna inanır. Freddi Linklatter

ve Brady sümük yeşili Vosvos'la dolaşan birinin bilgisayarına dokunmasına izin veren herkesin deli olduğu konusunda anlaşıyorlar. Buna rağmen dışarısı delilerle dolu olmalı ki teknik servis çağrıları bitmek bilmiyor.

Gerçi çok azı Paula Rollins kadar iyi bahşiş verir.

"Tamam ama bana borçlanacaksın," diyor Brady.

"Teşekkürler dostum."

Brady "dostum değilsin ve bunu ikimiz de biliyoruz" demeye gerek duymaksızın telefonu kapıyor.

3

Paula Rollins on altı odalı Tudor taklidi malikânede oturan dolgun bir sarışın. Evi zavallı Bayan T'ninkinin üç sokak ilerisinde. Bütün odalar kadının. Brady, onun tam olarak ne numaralar çevirdiğini çözemedi ama zengin birinin boşandığı ikinci veya üçüncü eşi olduğunu tahmin ediyor. Belli ki boşanma sırasında oldukça kârlı çıkmış. Belki adam ona kendisini öylesine kaptırmıştı ki evlilik öncesi anlaşma yapmaya zahmet etmemiş. Brady'nin umurunda değil, tek bildiği kadının iyi bahşiş verecek kadar zengin olduğu ve kendisiyle cilveleşmeye çalışmadığı. En temizi. Bayan Rollins, Brady'nin hiç ilgisini çekmiyor.

Gerçi kadın onu kapıda karşılayıp içeri sokana kadar elinden çekiştiriyor.

"Ah... Brady! Şükürler olsun!"

Üç gün susuz ve yemeksiz mahsur kaldığı ıssız adadan kurtarıldığını sanırsınız. Ama kadının adını söylemeden önce azıcık duraksadığını ve gözlerini gömleğinde dolaştırdığını fark etti, gömlek cebindeki isme bakmak için. Oysa o eve en az altı kere gelmiştir. (Freddi için de aynısı geçerli; Paula Rollins tam bir bilgisayar tacizcisidir.) Hatırlanmamak Brady'yi rahatsız etmiyor, öylesini tercih eder.

"Ben sadece... bu sefer sorunun ne olduğunu hiç anlayamadım!" Sanki ara sıra anlarmış gibi. Brady, aynı bilgisayarı en son altı hafta önce tamir etmişti. O gün kadın panik içindeydi. Bir bilgisayar virüsünün bütün dosyalarını yuttuğuna emindi. Brady,

kadını nazikçe çalışma odasından dışarı yollamış ve (gülmemeye özen göstererek) elinden geleni yapacağına söz vermişti. Ardından oturmuş, bilgisayarı yeniden başlatıp kadına seslenmeden önce bir süre internette gezinmişti. Bayan Rollins, geldiğinde problemi tam zamanında çözdüğünü söyledi. *Bir yarım saat geçseydi dosyalarımız gerçekten yok olurdu*, dedi. Kadın o gün seksen dolar bahşiş vermişti. Brady, annesini alıp yemeğe çıkarmıştı ve kötü olmayan bir şişe şampanya ısmarlamışlardı.

"Neler olduğunu anlatın," diyor Brady, beyin cerrahı ciddiyetiyle.

"Hiçbir şey yapmadım," diye zırlıyor kadın. Her zaman mızmız bir sesle konuşur. Teknik servisin çoğu müşterisi öyledir. Sadece kadınlar değil, üst düzey bir yöneticinin erkekliğini hiçbir şey MacBook'undaki dataların kaybolması ihtimali kadar hızlı yok edemez.

Brady'yi sürüklercesine salondan geçiriyor kadın (trenlerin yemek vagonları kadar büyük bir yemek salonu) ve çalışma odasına dalıyorlar.

"Temizliği kendim yaptım, temizlikçinin asla bu odaya girmesine izin vermem; çünkü camları sildim, yerleri süpürdüm. Ardından e-postalarıma bakmak için bilgisayarın başına geçtiğimde lanet makinenin çalışmadığını fark ettim. Açılmadı bile!"

"Hımm. Çok garip."

Brady, Bayan Rollins'in ev işlerine bakan bir hizmetçisi olduğunu biliyor ama anlaşılan hizmetçinin çalışma odasına girme izni yok. Onun adına sevindi; çünkü Brady, sorunun nereden kaynaklandığını çoktan gördü ve bunun sorumlusu hizmetçi olsa işten atılması gerekirdi.

"Tamir edebilir misin Brady?"

Gözyaşlarıyla dolduklarından Bayan Rollins'in iri mavi gözleri her zamankinden büyük görünüyor. Brady'nin aklına YouTube'da izlenebilen eski Betty Boop çizgi filmleri geldi. *Pup pup pi dup* diyor içinden. Kahkahasını güçlükle bastırıyor.

"Elimden geleni yapacağım," diye yanıt veriyor tam bir şövalye gibi.

"Sokağın karşısındaki Helen Wilcox'a uğramam gerek," diyor kadın. "Birkaç dakikadan uzun sürmez. İstersen mutfakta yeni hazırlanmış kahve var."

Bunları söyledikten sonra oğlanı kim bilir kaç tane değerli mücevherin ortalığa saçılmış halde durduğu pahalı evinde tek başına bırakıyor. Ancak kadın güvende. Brady, asla müşterilerinden çalmaz. Yakalanma riski çok yüksek. Yakalanmasa bile ilk kimden şüphelenirlerdi? Eh yani! Belediyenin önüne toplanmış, iş dilenen budalaları katledip kurtulduktan sonra kime satacağını bilmediği bir çift pırlanta küpe çaldığı için tutuklanacak kadar aptal değil.

Arka kapı kapanana kadar bekliyor, sonra salona geçip kadının dünya listelerine girebilecek kalitedeki memelerini sallaya sallaya sokağı geçişini izliyor. Kadın gözden kaybolduğunda çalışma odasına geri dönüp emekleyerek masanın altına giriyor ve bilgisayarın fişini takıyor. Kadın herhalde elektrikli süpürgeninkini takacağı zaman fişi çekti, sonra da bilgisayarınkini takmayı unuttu. Bilgisayar çalışmaya başladığında ilk beliren ekranda şifre soruluyor. Vakit öldürmek için PAULA yazıyor genç adam. Ve bilgisayar açılıyor, bütün dosyalarıyla masaüstü Brady'nin karşısında beliriyor. *Tanrım, insanlar ne kadar cahil!*

Şişko polis eskisi yeni bir şeyler yazmış mı diye bakmak için Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne giriyor. Yazmamış ama Brady anın heyecanıyla emekli dedektife bir mesaj yollamaya karar veriyor. Neden olmasın?

Lisedeyken, yazmadan önce uzun uzun düşünmenin kendisine göre olmadığını öğrenmişti. Öyle yaptığında zihnine bir sürü fikir üşüşüyor ve birbiri üstüne bindikleri için kafası fena karışıyor. Aklına geldiği gibi yazmak ona daha uygun. Olivia Trelawney ile öyle yazışmıştı ve Hodges'a yazarken yöntem değiştirmeyecek; mektuptaki yazı tarzını tutturduğuna emin olmak için mesajı bitirdiğinde birkaç kez kontrol etmeyi ihmal etmiyor.

Aynı yazı tarzı, az ve öz, kısa cümleler.

Saç filesini ve çamaşır suyunu nereden biliyorum Dedektif Hodges? BU BİLGİLER basına veya televizyon muhabirlerine

açıklanmamıştı. Aptal olmadığını söylüyorsun AMA BANA HİÇ ÖYLE GELMEDİ. Bence sürekli televizyon seyretmek beynini çürütmüş.

Yalan söylediğimi gösteren deliller NEYMİŞ?

SIKIYORSA YANIT VER.

Brady, mesajı kontrol ettikten sonra tek bir değişiklik yapıyor: Saç filesini arada tire işaretiyle yazacak. Kendisini yakalayabileceklerini zannetmiyor ama bir gün ondan şüphelenirlerse yazı örneği isteyeceklerine emin. Bir taraftan onlara yazı örneği yollamayı istediği söylenebilir. Arabayla kalabalığı ezerken maske takmıştı ve Mercedes'li Katil olarak yazarken de farklı bir tür maske kullanıyor.

GÖNDER düğmesine bastıktan sonra Bayan Rollins'in internet geçmişini açıyor. Bir an için duraksıyor, Beyaz Kravat ve Smokin adlı internet sitesine pek çok kez girildiğini gördüğünde gülümsemekten kendini alamıyor. Freddi Linklatter'ın anlattıklarından o sitenin ne işe yaradığını biliyor: Erkek eskort sağlayan bir işletme. Anlaşılan Paula Rollins'in gizli bir hayatı var.

İyi de kimin yok ki?

Onu ilgilendirmez. Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne girdiğiyle ilgili bütün bilgileri sildikten sonra alet kutusunu açıp içinden rasgele birkaç eşya çıkarıyor: CD'ler, bir modem (modem bozuk ama kadının bunu bilmesine imkân yok) ve bilgisayarlarla hiçbir ilgisi olmayan ama son derece teknolojik görünen bir voltaj düşürücü. Ardından yirmi dakika sonra müşterisinin arka kapıdan içeri girdiğini duyana dek çantasından çıkardığı Lee Child romanını okuyor.

Bayan Rollins, başını çalışma odasının kapısından içeri uzattığında kitap çoktan kaldırılmış ve Brady, etrafa saçtığı ıvır zıvırı toplamakla meşgul. Kadının yüzünde endişeli bir gülümseme var. "Nasıl gitti?"

"Başlangıçta durum oldukça fenaydı ama sorununuzun köküne indim. Vantilatörün düğmesi bozulmuştu ve bu yüzden elektrik sisteminin bağlantısı kesilmiş. Böyle durumlarda bilgisayar çalışmamaya programlanmıştır; çünkü çalışırsa bütün dosyalarınız silinebilir," diyor Brady. En ciddi yüz ifadesiyle bakıyor müşterisine. "Bilgisayarınız alev bile alabilirdi. Olur böyle şeyler."

"Ah, aman Tanrım!" diyen kadın melodramatik havayı artırmak için her kelimeyi özellikle vurgulayarak elini kalbine götürüyor. "Şimdi her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Yeni gibi oldu, isterseniz kontrol edin," diyor Brady.

Bilgisayarı açıyor ve kadın aptal şifresini girerken kibarca başını diğer tarafa çeviriyor. Kadın birkaç dosyayı açtıktan sonra Brady'ye dönüp gülümsüyor.

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

"Bira alacak yaşa geldiğim güne kadar annem de aynısını söylerdi."

Kadın o güne dek duyduğu en komik espriymiş gibi kahkahalarla gülüyor buna. Brady de kahkahalarına eşlik ediyor; çünkü gözünün önüne harika bir manzara geldi: Mutfağından alacağı kasap bıçağıyla onu bıçakladığını ve kadının aslında kahkaha değil, çığlık attığını hayal ediyor.

O kadar heyecan verici bir hayal ki az kalsın yakalanma ihtimalini bir yana bırakıp şansını deneyecek.

4

Hodges, düzenli olarak Mavi Şemsiye internet sitesini kontrol ettiği için Brady, GÖNDER düğmesine bastıktan birkaç dakika sonra Mercedes'li Katil'in yolladığı mesajı okudu.

Şimdi sırıtıyor, neredeyse yakışıklı görünmesini sağlayan, yüzünün kaba hatlarını yumuşatan bir gülümseme. Aralarındaki hiyerarşi artık resmen belirlendi: Hodges avcı, Bay Mercedes de av. *Ama akıllı bir av. Ne yapacağı belli olmayan ve aniden saldırıya geçebilecek bir av.* Hodges'un dikkatli davranması, ava usulca yaklaşması gerek. Becerebilir, yeterince sabırlı davranırsa er veya geç Bay Mercedes, buluşmayı kabul edecektir. Hodges, bundan adı gibi emin.

Çünkü beni kendimi öldürmeye ikna edemezse ona tek bir alternatif kalıyor, o da beni öldürmek.

Bay Mercedes'in yapacağı en akıllıca hamle yürüyüp gitmek olurdu; öyle yaparsa oyun biter; fakat yapmayacak. Tepesi fena attı ve bu daha işin başı. Hodges merak ediyor: Bay Mercedes, deli

olduğunun farkında mı? Ve acaba çok önemli bir bilgiyi ağzından kaçırdığını biliyor mu?

Bence sürekli televizyon seyretmek beynini çürütmüş.

O sabaha dek Hodges, Bay Mercedes'in kendisini ve evini gözetlediğinden şüpheleniyordu ama artık en ufak şüphesi yok. Pislik herif onun sokağından geçmiş! Muhtemelen pek çok kez.

Not defterini alıp yollayabileceği çeşitli yanıtları yazıyor. Metni elden geçiriyor. İyi bir yanıt yazmalı; çünkü balık belli ki oltaya geldiğini hissediyor. Çenesine saplanan demirin acısını hissettiği öfkesinden anlaşılıyor ama şimdilik niye acı çektiğini çözemedi. Oltayı keşfetmesine fırsat bırakmadan Hodges'un onu çok daha öfkelendirmesi gerekecek. Riskli hamleler. Hodges, kancanın daha da derine saplanması için oltayı biraz sarmalı ama bunu yapması kopma riskini de beraberinde getiriyor. Öyleyse?

Pete Huntley'in öğle yemeğinde lafın gelişi söylediği bir şeyi hatırladığı anda aradığı yanıtı buluyor. Defterine aklından geçenleri not alıyor, metni düzeltiyor ve biraz da cilalıyor. Mesajın son halini okuduğunda işini göreceğine karar veriyor. Kısa ve acımasız. Serserinin gözden kaçırdığı bir detay var. Sahte bir itirafçının veya suçunu gerçekten itiraf eden kişinin bilemeyeceği bir şey... Elbette Bay Mercedes, koskoca bir silah muamelesi yaptığı otomobile binmeden önce aracı didik didik etmediyse... Hodges, katilin o kadar detaylı bir inceleme yapmadığına emin.

Ancak yanılıyorsa oltanın misinası kopacak ve balık kaçıp gidecek. Ne dediklerini bilirsiniz: Savaş ne kadar zorluysa zafer o kadar tatmin edicidir.

Mesajı hemen yollamak istese de iyi fikir olmadığının farkında. *Bırak oltaya takılan balık biraz daha daireler çizsin.* Esas mesele, beklerken Hodges'un nasıl oyalanacağı. Televizyon izleme fikri kendisine hiç bu kadar soğuk gelmemişti.

Aklına bir alternatif geliyor –nedense sabah sabah fikirler beyninde uçuşuyor– ve masanın alt çekmecesini açıyor. Orada Pete ile birlikte sokak sokak dolaşıp insanlarla konuşurken kullandıkları türde ufak not defterleriyle dolu bir kutu var. Defter-

lere bir daha ihtiyaç duyacağını düşünmemişti ama onları eve getirirken bir bildiği varmış. Bir tanesini alıp pantolonunun arka cebine koyuyor.

Defter, yerine cuk oturuyor.

5

Hodges, Harper Yolu'nun ortalarına gidip eski günlerdeki gibi tek tek kapıları çalmaya başlıyor. Zikzak çizerek, hiçbir evi atlamadan yolun başına doğru ilerliyor. İşgünü olmasına rağmen zili çaldığında çoğu kapı açılıyor. Kimileri ev kadını, kimileri Hodges gibi ekonomik krizden önce ev taksitlerini tamamlamış şanslı emekliler. Evlerin çoğu bakımsız. Bu sokakta oturanların geçim sıkıntısı belki yok ama yiyecek ve yaşlı insanların ilaç masrafları bütçeye eklendiğinde ay sonunda kimsenin cebinde para kaldığı da söylenemez.

İnsanlara anlattığı hikâye son derece sade; çünkü basit hikâyeler her zaman en iyisidir. Birkaç blok ötede evlere hırsız girdiğinden bahsediyor ve, "Yoldan çıkmış gençlerdir," diye eklemeyi ihmal etmiyor. Mahalledekilere orada olmaması gereken veya çok sık geçtiğini fark ettikleri bir araç görüp görmediklerini soruyor. Evleri kontrol eden hırsızlar muhtemelen saatte otuz kilometreden bile yavaş geçmişlerdir, diyor. Daha fazlasını söylemesine gerek yok; mahalle halkı polisiye dizilere alışkın ve televizyon sayesinde "mahalleyi kontrol etmek" nedir, hırsızlar nasıl mesken tutar biliyorlar.

Konuştuğu kişilere rozetini gösteriyor, fotoğrafın altına kırmızı harflerle EMEKLİ damgası basılmış. Polis teşkilatının kendisinden mahalleyi kontrol etmesini istemediğini belirtmeye özen gösteriyor (son arzusu birilerinin karakolu arayıp onu sorması), emekli bir polis olarak bunun kendi fikri olduğunu açıklıyor. Ne de olsa o, bu mahallede yaşıyor ve sokakların güvenliği onun için önemli.

Odell'ın çiçeklerine bayıldığı dul Bayan Melbourne tarafından kahve içmeye çağrıldığında reddetmiyor. Hodges, kadının yalnızlık çektiğini fark edince kibarlığından bu teklifi kabul edi-

yor. Kadınla ilk kez doğru dürüst konuşuyorlar ve bu kadarı bile kadının en iyi ihtimalle "tuhaf", en kötü ihtimalle "zırdeli" olduğunu anlamasına yetiyor. Ama düşüncelerini ifade edebilmesini becerebilen bir kadın. Kadın dikkatini çeken siyah, SUV tipi arabalardan bahsediyor. ("Karartılmış camlı araçlar, *24* dizisindekiler gibi.") Ardından araçların özel antenleri olduğundan bahsediyor. Antenlerin döndüğünü anlatmak için elini ampul takar gibi sağa sola kıvırıyor.

"Hı hı!" diyor Hodges. "İzin verirseniz söylediklerinizi not alayım." Rasgele bir sayfa açıp *bir an evvel buradan kurtulmalıyım* yazıyor.

"Çok iyi fikir!" diyor gözleri parlayan kadın. "Eşiniz sizi terk ettiğinde çok üzüldüğümü bilmelisiniz Dedektif Hodges. Sizi bırakıp gitti, değil mi?"

"Anlaşamayacağımız konusunda anlaştık," diyor diplomasiyi elden bırakmayan Hodges.

"Sizinle şahsen tanışmak ve gözünüzün mahallenin üstünde olduğunu bilmek güzel. Lütfen bir kurabiye daha alın."

Hodges, saatine bakıp not defterini kapadıktan sonra ayağa kalkıyor. "Çok isterdim ama gitsem iyi olacak. Öğlen sağlık merkezinde bir randevum var."

Dedektifi baştan aşağı süzen kadın, "Muayene mi olacaksınız?" diye soruyor.

"Masaja gidecektim."

Kaşları çatıldığında kadının pörtlek gözleri iyice ortaya çıkıyor. "Dedektif Hodges, ben olsam gitmezdim. Masajlar tehlikelidir. Masaj yüzünden omurgası zedelenen ve bir daha ayağa kalkamayan insanlar var."

Dedektifi kapıya kadar geçiriyor. Hodges eşikten dışarı adım attığında, "Ben olsam dondurmacıyı da kontrol ederdim," diyor kadın. "Tüm ilkbahar boyunca sokağımızdan geçip durdu. Sizce dondurma şirketi, dondurma kamyonlarını sürecek kişileri işe alırken geçmişlerini araştırıyor mudur? Umarım araştırıyordur; çünkü bizim dondurmacı çok şaibeli biri. Pedofil bile olabilir."

"Eminim referansı olmayan kişileri işe almıyorlardır ama sizin için kontrol ederim."

"Harika bir fikir!" diyor kadın heyecanla.

Hodges, kadının elinde eski vodvil gösterilerinde kullanılan türden ucu kancalı demirlerden olduğunu hayal ediyor. Kendisini zorla içeri çekmeyi denese nasıl olurdu? Çocukken korktuğu bir masal kahramanı geliyor aklına: *Hansel ve Gretel* masalındaki cadı.

"Ayrıca –şimdi aklıma geldi– son zamanlarda bir sürü minibüs görüyorum. Teslimat için geçen araçlara benziyorlar, hepsinin yanında şirket adları yazılı. Ama günümüzde her isteyen, şirket adı uydurup minibüsünün kapısına yazabilir, haksız mıyım?"

"Her şey mümkün olabilir," diyor Hodges, kadına dönmeksizin.

"On yedi numarayı da kontrol etmelisiniz." Tepeyi işaret ediyor. "Hanover Caddesi tarafında. Geç saatlerde eve geliyor, müziğin sesini sonuna kadar açıyorlar." Kapıdan dışarı sarkıyor. "Orası bir uyuşturucu ini olabilir. Dizilerde gördüğümüz türden."

Hodges, verdiği ipuçları için kadına teşekkür ettikten sonra koşar adım sokağa dönüyor. *Karartılmış camlı arabalar ve dondurmacı*, diye düşünüyor. *Bir de teröristlerle dolu kargo araçları.*

Kadının karşı komşusu çocuklarına bakmak için işini bırakıp evde kalmayı seçmiş bir baba. Adı Alan Bowfinger. "Goldfinger(*) ile karıştırmayın," dedikten sonra, Hodges'u evin solundaki gölgelikte kalan şezlonglardan birine oturmaya davet ediyor. Hodges, teklifi seve seve kabul ediyor.

Bowfinger, tebrik kartları yazarak geçimini sağladığından bahsediyor. "Ukala ve zekice espriler içeren kartpostallar uzmanlık alanım. Örneğin, kartpostalın dışında, 'Doğum günün kutlu olsun! Günün kahramanı kim?' yazıyor ve içini açtığında ufak bir ayna görüyorsun..."

"Öyle mi? İyi ama bunun neresi ukalaca?"

Bowfinger, çerçeve yaparmış gibi ellerini kaldırıp parmaklarını birleştiriyor. "Altına 'sen değilsin, seni yine de seviyoruz' yazıyoruz örneğin."

"Çok acımasızca!" diye görüşünü dile getiriyor Hodges.

(*) James Bond filmlerinin kötü adamlarından.

"Doğru ama sonuçta onu sevdiklerini göstermiş oluyorlar. Çok satan kartpostallar veya tebrik kartları önce hafifçe iğneleyen sonra da kucaklayarak insana kendini iyi hissettirenler. Sorduğunuz soruya gelince Bay Hodges... yoksa Dedektif Hodges mu demeliydim?"

"Artık emekliyim."

"Sokaktan geçen sıra dışı bir araç görmedim. Adres soranlar dışında yavaşlayarak geçen olmadı. Bir de dondurmacı." Bowfinger gözlerini deviriyor. "Bayan Melbourne size detaylı bir rapor vermedi mi?"

"Şey..."

"Ulusal UFO Komitesi üyesidir," diyor Bowfinger. "Gök fenomenlerini inceleyen araştırma komitesine de üyedir."

"Hava durumuyla mı ilgileniyorlar? Hortumlarla veya bulutlarla?"

"Uzaylılarla." Bowfinger, parmağıyla gökyüzünü işaret ediyor. "Uzaylıların aramızda dolaştığına inanır."

Hodges, görev başında olduğu ve resmi bir soruşturma yürüttüğü dönemde asla ağzından kaçırmayacağı bir bilgiyi adamla paylaşıyor. "Dondurmacının pedofil olabileceğini söyledi."

Bowfinger, gözlerinden yaşlar gelene kadar katıla katıla gülüyor. "Tanrı aşkına, o adam beş altı yıldır aynı dondurma kamyonuyla bu sokaktan geçer. Buralarda hiçbir çocuğun başına bir şey geldiğini duydunuz mu?" deyiveriyor.

"Gerçi belli olmaz, belki zamanını bekliyordur..." diyor Hodges, ayağa kalkarken. Tokalaşıyorlar. Hodges'un emeklilikle ilgili keşfettiği bir şey daha var: Komşuları kendilerine özgü hikâyeleri ve kişilikleri olan insanlar. Bazıları için ilginç bile denebilir.

Not defterini kaldırırken Bowfinger'ın suratında beliren endişeli ifadeyi görüyor.

"Ne oldu?" diye soruyor değişikliği hemen fark eden Hodges.

Bowfinger, sokağın karşısını işaret edip, "Kurabiyelerden yemediniz ya?" diye soruyor.

"Yedim. Niçin sordunuz?"

"Ben olsam birkaç saat tuvaletten fazla uzaklaşmazdım."

6

Evine döndüğünde sırtı ağrıyor, ayakları zonkluyor ve ilk fark ettiği telesekreterinin ışığının yanıp söndüğü. Mesaj Pete Huntley'den, sesi heyecanlı. "Beni mutlaka ara, kulaklarına inanamayacaksın. İ-na-na-ma-ya-cak-sın," diyor.

Hodges, aniden Pete ve güzeller güzeli yeni ortağı Isabelle'in Bay Mercedes'i çivilediğiyle ilgili mantıksız bir korkuya kapılıyor. İçi kıskançlıkla ve delice bile olsa öfkeyle doluyor. Pete'in numarasının kayıtlı olduğu hızlı arama tuşuna bastığında kalbi göğüskafesinden dışarı fırlayacakmışçasına çarpıyor. Ne yazık ki telesekreter çıkıyor karşısına.

"Mesajını aldım, müsait olduğunda ara," diyor Hodges.

Telefonu kapayıp kıpırdamadan duruyor, parmaklarıyla masanın kenarında ritim tutuyor. Psikopat pezevengi kimin yakaladığının önemli olmadığını söylüyor kendine ama önemli. Öncelikle *zanlı* (kelimenin insanın kafasına takılması ne garip) ile yazışmaları ortaya çıkacak demek. Zor duruma düşebilir. Yine de asıl önemlisi bu değil. Onu rahatsız eden, Bay Mercedes yakalandığında her şeyin eski haline dönmesi ihtimali: Televizyon izleyerek ve babasının silahıyla oynayarak geçirilen akşamlar bekleyebilir Hodges'u.

Büyük not defterini açıp mahallelilerden öğrendiklerini oraya aktarıyor. Bir iki dakika sonra defteri yeniden dosyaya koyup dosyanın kapağını kapatıyor. Eğer Pete ve Izzy Jaynes herifi bulduarsa Bayan Melbourne'ün minibüsleri ve karartılmış camlı arabaları hiçbir anlam ifade etmeyecek.

Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne girip **merckill**'e bir mesaj yollamayı düşünüyor: *Yakalandın mı?*

Saçma ama tuhaflığıyla çekici gelen bir seçenek.

Telefon çaldığında ilk çalışta açıyor ama arayan Pete değil. Olivia Trelawney'in kız kardeşi.

"Siz miydiniz? İyi günler Bayan Patterson. Nasılsınız?"

"İyiyim," diyor kadın. "Bana Janey diyeceğin konusunda anlaşmıştık, unuttun mu? Ben Janey, sen Billy."

"Doğru ya, Janey."

"Aramama sevinmiş görünmüyorsun Billy."

Yoksa dedektifle flört mü ediyor? Hoş olmaz mıydı?

"Hayır, öyle bir izlenim bıraktıysam özür dilerim. Aramana sevindim ama ne yazık ki herhangi bir gelişme yok. Sana iyi haberler veremeyeceğim."

"Olmasını beklemiyordum. Annem için aradım. Güneşli Topraklar'da çalışan hemşireler arasından annemi en iyi tanıyan ve gündüzleri genellikle annemin kaldığı McDonald Binası'na bakan hanım az önce aradı. Annemin bilinci açılırsa haber vermesini rica etmiştim."

"Ve?"

"Hemşirenin söylediğine göre annem bir süre önce normale dönmüş. Hafızası yeniden bulanmadan önce genelde bir veya iki gün böyle kalır. Hâlâ onunla konuşmak istiyor musun?"

"Görüşmem iyi olurdu," diyor temkini elden bırakmayan Hodges. "Ancak öğleden sonraya kalacak, şimdi bir telefon bekliyorum."

"Kardeşimin arabasını alan adamla mı ilgili?" Janey'in sesi heyecanlı.

Normal, diyor Hodges kendine.

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum. Seni sonra arayabilir miyim?"

"Tabii. Cep numaram var mıydı?"

"Evet."

"Eveeet!" diye kibarca dalga geçiyor kadın. Gergin olmasına rağmen ses tonu Hodges'u gülümsetiyor. "İşin biter bitmez ara lütfen."

"Arayacağım."

Hodges, telefonu kapadığı anda telefon çalıyor. Bu seferki Pete ve her zamankinden heyecanlı.

"Billy! Birazdan içeri dönmem gerek, onu sorgu odasına aldık; 4 numaralı odaya, her zaman o odanın uğurlu olduğunu söylemez miydin? Ama seni aramadan duramazdım. Onu yakaladık ortak, onu hakladık!"

"Kimi?" diye soruyor Hodges, ses tonunun duygularını ele vermemesi için elinden geleni yaparak. Artık solukları düzenli, kalp atışları normal ama o kadar heyecanlı ki şakaklarının zonkladığını hissediyor. *Güm güm, güm güm, güm güm!*

"Lanet Davis'i!" diye bağırıyor Pete. "Başka kimi olacaktı?"

Davis. Bay Mercedes değil. Hani şu karısını öldüren, televizyona çıkma meraklısı Donnie Davis. Billy Hodges, gözlerini kapayıp derin bir nefes alıyor. Böyle hissetmemesi gerekir ama içi rahatladı.

"Yani bulunan ceset Sheila Davis'e mi aitmiş? Emin misiniz?"

"Kesin olarak ispatlandı."

"Bu kadar çabuk DNA sonucu almak için kime yağ çektin?" Hodges, polis teşkilatındayken bir ayda DNA sonucu aldıklarında kendilerini şanslı sayarlardı. Ortalama raporlama süresiyse altı haftaydı.

"DNA'ya ihtiyacımız yok! Mahkeme için elbette gerekli ama..."

"Ne demek DNA'ya ihtiyacımız yok..."

"Sus da dinle! Adam kendi ayağıyla teslim oldu. Ne avukat, ne saçma sapan bahaneler... Haklarının okunmasına izin verdikten sonra avukat istemediğini söyledi. Vicdanı sızlıyormuş."

"Tanrım! Onu sorguladığımız zamanlardaki kadar rahat mıydı? Sizinle kafa bulmadığına emin misiniz? Bir oyun oynuyor olmasın?"

Bay Mercedes, yakalanacak olursa öyle yapmayı denerdi. Kısa vadeli bir plan yapmaz, uzun vadeli düşünürdü. Detaylı bir planla karşılarına çıkardı. Zehirli mektuplarında farklı yazı tarzları kullanarak yapmaya çalıştığı da bu değil miydi?

"Billy, sadece eşi değilmiş. Kapatması olan hatunları hatırlıyor musun? Kabarık saçları, koca memeleri ve Bobbi Sue gibi adları olan sevgililerini?"

"Elbette hatırlıyorum. Onlara ne olmuş?"

"Olay duyulduğunda o genç hanımlar dizlerinin üstüne çömelip hâlâ hayatta oldukları için Tanrı'ya şükredecekler."

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum."

"Otoban Joe, Billy! Burası ile Pennsylvania arasındaki otoban kenarındaki mola yerlerinde tecavüze uğrayıp öldürülen beş kadını unuttun mu? İlk cinayet 1994'te işlenmiş, sonuncu cesedi 2008'de bulmuştuk! Donnie Davis onları da kendisinin öldürdüğünü söylüyor! Otoban Joe, Davis'miş! Bize cinayet zamanlarını,

mekânları ve medyaya açıklanmamış bütün detayları verdi. Hepsi tutuyor. Akıl alacak şey değil!"

"Vay canına!" diyen Hodges, şaşkınlığında samimi. "Tebrikler!"

"Teşekkürler ama ben sabah işe gelmek dışında bir şey yapmadım." Pete, deliler gibi gülüyor. "Kendimi piyangodan büyük ikramiyeyi kazanmış biri gibi hissediyorum."

Hodges, kesinlikle öyle hissetmiyor ama piyangoyu kaybetmediğini bilmek de iyi bir teselli. Hâlâ araştıracağı bir vaka var.

"Billy, adam fikrini değiştirmeden sorgu odasına dönmeliyim."

"Tamam haklısın ama Pete, içeri dönmeden önce..."

"Ne?"

"Ona bir avukat ayarlayın."

"Of, Billy..."

"Ciddiyim. Onu istediğiniz gibi sorguya çekebilirsiniz ama başlamadan önce sadece kayıtlar için bile olsa ona bir avukat ayarlayacağınızı kayda geçirin. Avukat gelmeden önce sorgulamayı tamamlayabilirsiniz ama kendisi avukat hakkından vazgeçtiğini dile getirse bile teknik bir detay sayesinde paçayı sıyırmasına izin vermeyin. Beni duydun mu?"

"Tamam, merak etme. Haklısın. Izzy'den halletmesini isterim."

"Harika! Şimdi içeri dön ve adamın işini bitir."

Pete böbürlendikçe böbürleniyor. Hodges'un gözünün önüne kabaran bir hindi geliyor. "Otoban Joe, Billy! *Kahrolası Otoban Joe'yu yakaladım.* İnanabiliyor musun, yakaladım!"

Eski ortağı yanıtı beklemeden telefonu kapıyor. Hodges, beş dakika kadar olduğu yerde oturup duyduklarının etkisinin geçmesini bekliyor. Ardından Janey Patterson'ı arıyor.

"Aradığımız adam değil miymiş?"

"Ne yazık ki hayır. Başka bir vaka."

"Yapma ya!"

"Evet. Benimle huzurevine gelecek misin?"

"Tabii geleceğim. Senin arabanla gidelim. Kaldırımda gelmeni beklerim."

Hodges, evden çıkmadan önce son bir kez Mavi Şemsiye sitesine bakıyor. Bir gelişme yok. Dikkatlice yazdığı mesajı bugün göndermek niyetinde değil. Bu gece fazlasıyla erken olur. Bırakalım oltadaki balık biraz daha çırpınsın.

Evinden çıkarken o gece geri dönmeyeceği aklına dahi gelmiyor.

7

Güneşli Topraklar huzurlu. Elizabeth Wharton ise değil.

Tekerlekli sandalyede, Hodges'a Rodin'in *Düşünen Adam*'ını andıran kambur bir pozisyonda oturuyor. Pencereden içeri süzülen akşam güneşi, gümüş rengi saçlarına düşüp başının etrafında bir hale varmış sanısı yaratıyor. Pencereden dışarı bakıldığında çimenleri mükemmel biçilmiş bahçe ve kriket oynayan yaşlı hanımlar görülüyor. Bayan Wharton'ın kriket günleri çoktan geçmiş. Ayakta durabildiği günler de... Hodges, onu son gördüğünde –Pete Huntley yanındaydı ve Olivia Trelawney annesinin yanı başında oturuyordu– yorgun, yaşlı bir kadındı. Şimdi ise yıkılmış bir kadın.

Beyaz pantolonu ve mavi-beyaz çizgili denizci gömleğiyle annesinin yanına çömelmiş, buruşmuş ellerini okşayan Janey ise kardeşinin ve annesinin aksine hayat dolu.

"Bugün nasılsın hayatım?" diye soruyor. "Çok daha iyi görünüyorsun." Eğer bu doğruysa, Hodges'a sorarsanız ürkütücü bir durum.

Bayan Wharton, ne düşündüğünü elevermeyen mavi gözleriyle kızını süzüyor. Bakışlarında şaşkınlıktan eser bile yok. Hodges'un kalbi sızlıyor. Janey ile birlikte yaptıkları araba yolculuğu, kadına bakmak, onu biraz daha yakından tanımak çok hoşuna gitti. Yani bu seyahat tamamen boşa geçmiş sayılmaz.

Derken ufak bir mucize gerçekleşiyor. Yaşlı kadının kataraktlı gözlerindeki ifade berraklaşıyor; rujsuz, çatlak dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Merhaba Janey." Başını azıcık kaldırabiliyor ama gözleri Hodges'a kaydı. Artık bakışları buz gibi. "Craig."

Arabayla gelirken yaptıkları sohbet sayesinde, Hodges yaşlı kadının kendisini kim zannettiğini biliyor.

"O, Craig değil anneciğim. Bir arkadaşım. Adı Billy Hodges. Önceden tanışmıştınız."

"Hayır, hiç sanmıyorum..." Cümlesini tamamlamıyor. Kaşlarını çatıyor. "Siz... dedektiflerden miydiniz?" diye soruyor.

"Evet, hanımefendi."

Emekli olduğunu kadına söylemek aklına bile gelmiyor. İhtiyarın beynindeki az sayıdaki sinir hücresi doğru dürüst çalışırken kafasını karıştırmaya gerek yok.

Bayan Wharton'ın suratı asılınca kırışıklıkları iyice ortaya çıkıyor. "Livvy'nin anahtarı arabada unuttuğuna, adamın bu yüzden Mercedes'i çalabildiğine inanmıştınız. Size defalarca öyle olmadığını söyledi ama ona inanmadınız!"

Hodges, Janey'e uyup tekerlekli sandalyenin yanına çömeliyor. "Bayan Wharton, şimdi bu konuda yanılmış olabileceğimize inanıyorum."

"Elbette yanılıyordunuz."

Bakışları yeniden hayatta kalan kızına kayıyor, başını kaldırmaksızın şöyle bir süzüyor onu. Zaten o koşullarda başka türlü bakabilmesi mümkün değil.

"Craig nerede?"

"Geçen yıl ondan boşandım anne."

Şöyle bir düşünüyor yaşlı kadın.

"Çöpten kurtulduğun iyi olmuş."

"Ne desen haklısın. Billy, sana birkaç soru sorabilir mi?"

"Tabii. Ama önce portakal suyu içmek istiyorum. Ve ağrıkesicilerimi..."

"Hemşire odasına gidip ilaç saatin gelmiş mi öğreneyim," diyor Janey. "Billy, gitmemin bir sakıncası var mı?"

Hodges başıyla onaylayıp iki parmağını git tabii dercesine sallıyor. Genç kadın kapıdan çıkar çıkmaz Hodges ayağa kalkıyor, misafir koltuğunu geçip Elizabeth Wharton'ın yatağına oturarak ellerini dizlerinde birleştiriyor. Defteri yanında ama not alırsa kadının dikkati dağılabilir. İkisi sessizce birbirlerini süzüyorlar. Hodges, hayranlıkla yaşlı kadının bulutları hatırlatan gü-

müş rengi saçlarına bakıyor. Belli ki hastabakıcılar sabah kadının saçlarını taramış ama tutamlar şimdiden bir o yana bir bu yana saçılmış. Hodges, dağınık halini daha çok beğeniyor. Kemik erimesi yüzünden vücudu çirkin, çarpık çurpuk. Ama saçları çok güzel. Karmakarışıklığında bir vahşilik ve zarafet saklı.

"Bayan Wharton, sanırım kızınıza haksızlık ettik," diyor.

Söylediklerinde samimi. Bayan T, istemeden suç ortaklığı yapmışsa bile (Hodges kadının anahtarı kontakta unutması ihtimalini tamamen bir kenara itmiş değil) onu sorgularken Pete ile gerçekten kötü bir iş çıkardılar. Birinden hoşlanmadığınız zaman ona inanmamak veya söylediklerini görmezden gelmek çok kolaydır. "Önyargılarımız yüzünden önümüzü göremez olmuştuk ve bunun için size özür borçluyum."

"Janey'den mi bahsediyorsunuz? Janey ve Craig'den? Janey'i dövdüğünü biliyorsunuzdur. Uyuşturucu kullanmasını engellemeye çalıştığında Craig, ona vurdu. Janey, sadece bir kez dövdüğünü söyledi ama ona hiç inanmadım."

Elini yavaşça yukarı kaldırıp bir deri bir kemik kalmış parmağıyla burnuna dokunuyor.

"Anneler bilir."

"Janey için gelmedim, Olivia'dan bahsediyorum."

"Livvy'nin ilaçlarını almayı bırakmasını sağladı. Livvy, Craig gibi uyuşturucu bağımlısı olmak istemediğim için bıraktım dedi ama aynı şey değildi. Livvy'nin o ilaçlara ihtiyacı vardı."

"Depresyon ilaçlarını mı söylüyorsunuz?"

"Evden çıkabilmesini sağlayan ilaçlar vardı." Duraksayıp şöyle bir düşündü. "Başka ilaçlar da vardı, sürekli ışığı açıp kapamasını veya durmadan eşyalara dokunmasını engelleyen şeyler. Küçük Livvy'min garip fikirleri vardı ama iyi biriydi. Belli etmese de altın gibi bir kalbi vardı."

Bayan Wharton ağlamaya başlıyor.

Komodinde bir kutu mendil var. Birkaçını alan Hodges kadına uzatıyor ama yaşlı kadının elini oynatmakta ne kadar güçlük çektiğini fark edince gözlerini o siliyor.

"Teşekkürler beyefendi. Adınız Hedges miydi?"

"Hodges, hanımefendi."

"Siz kibar olandınız. Öteki, Livvy'ye karşı çok kabaydı. Kızıma sorarsanız ona gülmüş. Ona sürekli gülüyormuş. Gözlerinden kendisini ne kadar küçümsediğini anladığını söylemişti."

Doğru muydu bu? Eğer öyleyse Pete adına utanç vericiydi. Ve bu durumu fark etmediği için kendinden de utandı.

"İlaçlarını almayı bırakmasını kim önerdi? Hatırlıyor musunuz?"

Janey, elinde portakal suyu ve muhtemelen içinde annesinin ağrıkesicilerinin durduğu karton bir bardakla yanlarına dönüyor. Hodges, gözucuyla ona bakıyor ve aynı iki parmağı kullanarak dışarı çıkmasını işaret ediyor. Bayan Wharton'ın dikkatinin bölünmesi veya zaten bulanık olan hafızasını daha da bulandıracak ilaçlar alması işine gelmez.

Bayan Wharton sessiz. Sonra, tam da Hodges yanıt vermeyeceğine inanmaya başladığında şöyle diyor: "Mektup arkadaşıydı."

"Onunla Mavi Şemsiye'nin altında mı buluşurdu? Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'nin?"

"O adamla hiç buluşmadı. Şahsen tanışmadılar."

"Demek istediğim..."

"Mavi Şemsiye yalancıktandı."

Bembeyaz kaşlarının altındaki ışıl ışıl gözler aptal olmadığını vurgularcasına dedektife meydan okuyor. "Bilgisayarındaki bir şeydi. Frankie, bilgisayardan yazıştığı bir tür mektup arkadaşıydı."

Bu yeni bilgi eline geçtiğinde elektrik çarpmış gibi hissediyor kendini dedektif. Frankie. Herhalde adamın gerçek adı değildir ama isimlerin kendilerine özgü bir güçleri vardır ve takma adlar onları seçenler için bir anlam ifade ederler. *Frankie.*

"O adam mı kızınıza ilaçlarını almayı bırakmasını söyledi?"

"Evet, onlara bağımlı olduğunu iddia etti. Janey nerede? İlaçlarımı istiyorum."

"Birazdan döner."

Bayan Wharton, gözlerini kucağına çeviriyor. "Frankie kendisine de benzer ilaçlar verildiğini ve bu yüzden... yaptığı şeyi yaptığını söyledi. İlaçları almayı bırakınca kendini daha iyi hissetmiş. İlaçları bıraktığı zaman yaptığının yanlış olduğunu an-

lamış. Ama çok mutsuzmuş; çünkü yaptıklarını geri almasının bir yolu yokmuş. Aynen böyle demiş. Hayat yaşamaya değmez demiş. Livvy'ye onunla konuşmayı kesmesini, onun kötü biri olduğunu söyledim. Zehirli bir dili vardı. Kızım dedi ki..."

Yeniden gözlerinden yaşlar akıyor.

"O adamı kurtarmak benim yükümlülüğüm dedi."

Janey, o zaman içeri giriyor. Hodges, başını sallıyor. Janey, annesinin çatlak dudaklarının arasına bir çift mavi hap yerleştirip içebilmesi için portakal suyunu uzatıyor.

"Teşekkürler canım."

Hodges, Janey'in irkildiğini, ardından gülümsediğini görüyor. "Bir şey değil anne." Kadın, Hodges'a dönüyor. "Sanırım gitmeliyiz Billy. Annem çok yoruldu."

Dedektif de bu gerçeğin farkında ama odadan ayrılmakta isteksiz. Görüşme sona ermediğinde deneyimli dedektifler bunu hisseder. Sorması gereken en az bir soru daha var. "Bayan Wharton, Olivia, Frankie hakkında herhangi bir bilgi verdi mi? Çünkü haklısınız, o kötü bir adam. Başkalarını incitmemesi için onu yakalamak istiyorum."

"Livvy anahtarını asla arabada unutmazdı, asla." Elizabeth Wharton, kamburu çıkmış halde gün ışığının içeri süzüldüğü pencerenin önünde otururken mavi sabahlığıyla bir parantezi andırıyor. Tepesindeyse gümüş rengi bir taç. Parmaklar yeniden havaya kalkıyor. "Köpeğimiz bir daha halıya hiç kusmadı. O tek bir sefer hariç tabii," diyor.

Janey, Hodges'un elini tutup ses çıkarmadan ama dudaklarını oynatarak *gidelim* diyor.

Alışkanlıklardan kurtulmak zordur. Janey, eğilip annesinin yanağını ve çatlak dudaklarının kenarını öperken Hodges ezber cümleleri tekrarlıyor: "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bayan Wharton. Çok yardımcı oldunuz."

Kapıya ulaştıklarında Bayan Wharton, arkalarından sesleniyor: "Hayaletler olmasa her şeye rağmen intihar etmezdi."

Hodges, hemen kadına dönüyor. Arkasındaki Janey Patterson'ın gözleri de kocaman açılıyor.

"Ne hayaleti Bayan Wharton?"

"Biri bebeğinkiydi," diyor kadın. "Zavallıcık katliam sırasında ölmüş. Livvy bütün gece bebeğin ağlayışını duyardı. Adı Patricia'ymış."

"Kendi evinde mi? Olivia evdeyken mi bebeğin ağladığını duyuyordu?"

Elizabeth Wharton, başını sallamayı bin bir güçlükle de olsa başarıyor. "Bazen annesi de gelirmiş. Onun kendisini suçladığını söylerdi."

Kamburu çıkmış bir halde oturduğu tekerlekli sandalyeden onlara bakıyor.

" 'Bebeğimi öldürmesine neden izin verdin?' diye bağırırmış. Livvy bu yüzden intihar etti."

8

Cuma öğleden sonra. Banliyönün sokakları okuldan çıkan çocuklarla dolu. Harper Yolu'ndakilerin sayısı fazla değil ama azımsanmayacak kadar. Bu sayede Brady, kimseyi şüphelendirmeden yavaş yavaş 63 numaranın önünden geçip camdan içeri bakabiliyor. Daha doğrusu, deniyor ama başaramıyor; çünkü bugün perdeler kapalı. Araba bile yerinde yok, sol taraf çim biçme makinesi dışında bomboş. Emekli dedektif her zamanki gibi evinde oturup televizyon izleyeceğine külüstür Toyota'sıyla bir yerlere gitmiş.

İyi ama nereye? Muhtemelen bir önemi yok ama Hodges'un evde olmaması Brady'yi huzursuz ediyor.

İki küçük kız ellerinde dondurma paralarıyla koşarak kamyona yaklaşıyor. Muhtemelen ikisine de hem okulda hem evlerinde yabancılarla konuşmamaları, özellikle tanımadıkları erkeklerden uzak durmaları öğretilmiştir. Ama bizim sevgili dondurmacımız Bay Tastey hiç yabancı sayılır mı?

İkisine de külahta birer top dondurma satıyor; birininki çikolatalı, diğerininki vanilyalı. Onlarla şakalaşıyor, ne kadar güzel olduklarını söylüyor. Kızlar kıkırdaşıyorlar. Gerçek şu ki biri çok çirkin, öteki daha da çirkin. Dondurmalarını verip para üstünü uzatırken yerinde olmayan Toyoto Corolla'yı düşünmekten ken-

dini alamıyor. Acaba Hodges'un her zamanki düzenini bozmasının Brady ile bir ilgisi var mı? Hodges, Mavi Şemsiye'ye yeni bir mesaj yollasa durum biraz açıklık kazanır, Brady polis müsveddesinin aklının nerede olduğuna dair bir fikir edinirdi.

Fikir edinmese bile Brady, polisin kendisine yanıt yazmasını istiyor.

"Ne hakla beni görmezden gelirsin?" diyor dondurma aracının çanları şıngırdamayı sürdürürken.

Hanover Caddesi'ne sapıp aracı alışveriş merkezinin otoparkına sokuyor. Motoru kapıyor. (Böylece sinir bozucu çan sesleri de kesiliyor.) Koltuğun altından bilgisayarı çıkarıyor. Aracın içi hep buz gibi olduğundan onu izolasyonlu bir çantada taşır. Açıp yakınlardaki restoranın internet bağlantısını kullanarak Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne giriyor. Ses seda yok.

"Seni adi herif," diye fısıldıyor Brady. "Beni görmezden gelmeye nasıl cesaret edersin!"

Bilgisayarı çantaya kaldırırken çizgi roman dükkânının önünde oyalanan oğlanların fısıldaşarak kendisine baktıklarını ve pis pis sırıttıklarını görüyor. Beş yıllık deneyimi Brady'ye onların altıncı veya yedinci sınıfa giden, IQ'larının toplamı yüz yirmi bile etmeyen, hayatlarını işsizlik maaşıyla geçirecek tipler olduklarını söylüyor, belki de çölde sona eren kısa bir hayatları olur.

Dondurma kamyonuna yaklaşıyorlar, en aptal tipli oğlan en önde. Brady, gülümseyerek camdan dışarı sarkıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim baylar?"

"Jerry Garcia(*) var mı, bilmek istiyoruz," diyor Aptal Surat.

"Hayır," diyen Brady'nin gülümsemesi bütün suratına yayılıyor. "Eğer olsaydı kapıyı açıp üzerinize salmakta tereddüt etmezdim."

Onu kızdıramadıkları için öylesine hayal kırıklığına uğramış görünüyorlar ki Brady, neredeyse gülmekten ölecek. Gülmek yerine Aptal Surat'ın pantolonunu işaret ediyor. "Fermuarın açık," diyor ve Aptal Surat, salak salak fermuarına baktığında Brady, çenesinin altına parmak atıyor. Planladığından biraz daha sert vuruyor ama kimin umurunda.

(*) Kurucusu bir Jerry Garcia hayranı olan Ben&Jerry dondurmalarına gönderme.

"Kandırdım," diyor keyfi yerine gelen Brady.

Aptal Surat, kandırıldığını kabullenircesine gülümsüyor ama âdemelmasının üzerinde kırmızı bir yara, gözlerindeyse Brady'yi şaşırtan gözyaşları var. Aptal Surat ve Onun Kadar Aptal Olmayan Arkadaşları uzaklaşıyorlar. Aptal Surat, son bir kez başını çevirip dondurmacıya bakıyor. Altdudağı üzüntüden öyle aşağı sarkmış ki artık ergenlik çağındaki biri gibi değil de ortaokula giden bir zavallı gibi görünüyor.

"Çok canım yandı," diye yakınıyor oğlan, neden böyle yaptın dercesine.

Brady kendine kızgın. Oğlanı ağlatacak kadar sert vurmuş olması gerçek yüzünü açığa çıkarması demek. Ayrıca iki çocuğun onu orada gördüklerini hatırlamalarına yol açacak. Brady özür dileyebilir, onlara bedava dondurma verebilir ama bunu yaptığını da hatırlarlar. Ufak bir detay ama dikkat etmezseniz ufak detaylar birikir birikir ve büyük bir soruna dönüşür. Tıpkı kar topunun çığa dönüşmesi gibi.

"Özür dilerim, şakalaşıyordum evlat."

Aptal Surat, ona hareket çekiyor. Arkadaşları da grup ruhunu ispatlarcasına hareket çekerek ona katılıyor. Çizgi roman dükkânına giriyorlar. Brady, bu tür çocukları tanıyorsa (ki tanıyor) beş dakika dükkânı dolaştıktan sonra ya bir şeyler satın almaları ya da dükkândan çıkmaları söylenecektir.

Onu hatırlayacaklar. Aptal Surat, ailesine bugün olanlardan bahsedebilir ve ailesi Loeb'e resmi bir şikâyette bulunabilir. Pek muhtemel değil ama imkânsız da denemez. Üstelik kibarca vurmak yerine iz bırakacak kadar sert bir fiske kimin hatasıydı? Brady'nin. Oysa normalde böyle hatalar yapmaz. Polis müsveddesi, Brady'nin dengesini bozdu. İşleri mahvetmesine yol açıyor ve Brady bu durumdan hiç hoşlanmadı.

Dondurma kamyonunu çalıştırıyor. Yeniden çıldırtıcı çan sesleri ve dondurma şirketinin hoparlörlerden dışarı yayılan melodisi duyuluyor. Sırada Hanover Caddesi var, o da bitince rotası tamamlanacak. Dondurma ve üstüne şeker serpiştirdiği Pola Bar'lardan satacak ve tek bir kez bile hız sınırını geçmeyecek.

9

Olivia Trelawney'den öğrendikleri bir şey varsa o da akşam yediden sonra Lake Caddesi'nde rahatlıkla park yeri bulunduğu. Ama akşamüstü saat beşte, Hodges ve Janey Patterson, Güneşli Topraklar'dan döndüklerinde araba bırakılabilecek yerlerin sayısı son derece azdı. Hodges, üç dört bina ötede boş bir yer bulabildi. Büyük bir boşluk değildi (arkadaki araba kendine düşenden fazla alan işgal etmişti). Neyse ki Toyota oraya rahatlıkla sığdı.

"Etkilendiğimi itiraf etmeliyim," diyor Janey. "Ben olsam buraya park etmeyi hayatta başaramazdım. Ehliyeti ilk iki denememde alamadım; çünkü paralel park edemiyordum."

"Canın fena sıkılmıştır."

Kadın gülümsüyor. "Üçüncü denememe mini etekle gittim ve sınavı geçtim."

Onu mini etekle görme fikri Hodges'un hoşuna gidiyor. Ne kadar kısa olursa o kadar iyi. "Göründüğü kadar zor değildir. Araban çok büyük değilse kırk beş derecelik açıyla geri geri yanaşırsan park etmeyi rahatlıkla başarırsın. Toyota, şehir içinde kullanmak için mükemmel bir seçim. Kesinlikle..." Cümlesini tamamlamak yerine duraksıyor.

"... Mercedes'e benzemiyor," diye onun yerine cümleyi tamamlıyor kadın. "Gelip bir kahve içer misin Billy? İstersen parkmetreye bozuk para bile atarım."

"Ben hallederim. Hatta cebimde ne kadar bozukluk varsa atacağım. Uzun bir konuşma olacak. Sormam gereken pek çok şey var."

"Annemden bir şeyler öğrendin değil mi? Bu yüzden dönüşte, yol boyunca hiç konuşmadın."

"Öğrendim ve hepsini sana anlatacağım ama sohbete burada başlamayalım." Artık yüzüne bakıyor. Gözlerini alamıyor kadından. Keşke on on beş yaş daha genç olsaydı. "Sana karşı dürüst olacağım. İş aradığım izlenimi uyandırdıysam özür dilerim. Para peşinde değilim."

"Hayır, hiç öyle düşünmedim," diyor kadın. "Bence katili bulmak istemenin sebebi kardeşimin başına gelenler yüzünden suçluluk duyman. Benim tek yaptığımsa vicdan azabını sömür-

mek oldu; fakat pişman değilim. Annemi iyi idare ettin. Kibardın. Çok ama çok naziktin."

Akşam ışığında her zamankinden mavi görünen gözlerini kapıyor. Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor ama Hodges, kadına konuşma fırsatı tanımıyor. Bunun ne kadar aptalca, ne kadar düşüncesizce olduğunu hesaba katmaksızın onu öpüveriyor ve kadın öpücüğüne karşılık verip ensesinden tutarak yavaşça kendine çektiğinde şaşırmaktan kendini alamıyor. Öpüşmeleri beş saniye kadar sürse de Hodges'a çok daha uzun geliyor; çünkü o kadar uzun zamandır birisiyle öpüşmemişti.

Janey, geri çekilip elini onun saçlarında dolaştırdığında, "Bütün gün bunu yapmayı istedim," diyerek Hodges'u daha da şaşırtıyor. "Şimdi üst kata çıkalım. Sana kahve hazırlayayım, sen de bana raporunu sun."

Ancak rapor ancak saatler sonra sunulabilecek ve kahve falan da içmeyecekler.

10

Asansördeyken Janey'i bir daha öpüyor. Bu sefer Janey ellerini Hodges'un boynunda birleştirmiş. Hodges ise ellerini onun sırtında gezdirip yavaşça beline indiriyor. Koca göbeğinin kadının dümdüz karnına baskı yaptığının farkında ve içten içe onu iğrendirdiğini düşünüyor ama asansörün kapısı açıldığında Janey'in yanakları kırmızı, gözleri ışıl ışıl ve dudaklarında bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran bir tebessüm var. Elinden tuttuğu gibi Hodges'u adamı asansörden dairenin kapısına kadar sürüklüyor.

"Hadi, birimiz korkup vazgeçmeden şu işi yapalım," diyor Janey.

Kaçan ben olmayacağım, diye düşünüyor Hodges. Bütün vücudu alev alev.

Janey, eli zangır zangır titrediği için başlangıçta kapıyı açamıyor. Her ikisini de gülümseten bir durum. Dedektif elini Janey'in parmaklarının üstüne koyuyor ve birlikte anahtarı deliğe sokuyorlar.

Güneş binanın diğer tarafında kaldığı için ev karanlık. Göl kararıp mor ile siyah arası bir renge dönmüş. Hiç yelkenli yok ama ufukta bir balıkçı teknesi görülüyor.

"Hadi," diyor Janey yeniden. "Hadi Billy, beni yarı yolda bırakamazsın!"

Derken yatak odalarından birindeler. O odanın Janey'e mi, yoksa perşembe geceleri uğrayan Olivia'ya mı ait olduğunu bilmiyor ve umurunda değil. Son birkaç ayı (akşamları televizyon seyretmek, mikrodalgada pişen yemekler, babasının silahıyla oynamak) artık başka birinin yaşamından kareler gibi... Sanki onun değil de sıkıcı bir Avrupa filmindeki bir karakterin hayatıydı.

Janey, çizgili denizci gömleğini yukarı sıyırarak çıkarmayı deniyor ama yakası saçındaki tokaya takılıyor. Bezgin, boğuk bir kahkaha atıyor o zaman. "Şu lanet şeyi çıkarmama yardım eder misin lütfen..."

Hodges, ellerini kadının pürüzsüz teninde gezdiriyor – ilk dokunduğunda hafifçe irkiliyor kadın. Sonra Hodges'un elleri kumaşın içine kayıyor. Kumaşı iki yanından çekiştiriyor. Gömleğin yakası böylece tokadan kurtuluyor. Nefes nefese kalan kadın gergin kahkahalar atıyor. Beyaz, pamuklu kumaştan sade bir sutyeni var. Hodges, kadını belinden tutup kendine çekiyor ve Janey, kemerini çözerken boynunu öpüyor. *Hayatımın bu döneminde böyle bir şeyin başına gelebileceğine ihtimal verseydim daha sık spor salonuna giderdim,* diye düşünüyor Hodges.

"Neden..." diye söze başlıyor.

"Ah, kes sesini!" Kadının eli adamın pantolonunun fermuarına gidiyor. Pantolon yere kayarken ceplerdeki bozuk paralar şıngırdıyor. "Konuşma faslını sonraya bırakasak?"

Birlikte yatağa düşüyorlar. Hodges hâlâ iç çamaşırıyla, Janey de pamuklu külotunu ve sutyenini çıkarmadı. Hodges, kadını sırtüstü yatırmayı denese de kadın karşı koyuyor.

"Üstüme çıkamazsın, sevişirken kalp krizi geçirirsen altında kalıp ezilirim."

"Sevişirken kalp krizi geçirirsem dünyadan en mutsuz ayrılan erkeklerden biri olacağım."

"Sen kıpırdamadan yat, öylece dur."

Janey, başparmaklarını kanca gibi Hodges'un iç çamaşırının iki tarafına geçiriyor. Memeleri Hodges'un tepesinde ampul gibi sallanıyor.

"Şimdi bacaklarını kaldır. Güzel... Ve bir süre öyle kal. Parmaklarını kullanıp bana yardım et, evet, işte aynen öyle."

Hadges bu komutlara uymakta zorluk çekmiyor; her zaman aynı anda birkaç işi birden yapabilen biri olmuştur ne de olsa.

Bir saniye sonra Janey, Hodges'a tepeden bakıyor, önüne dökülen saçlar bir gözünü gizliyor dedektiften.

"Kıpırdamadan dur. Bırak, her şeyi ben yapayım. Benimle birlikte hareket et, yeter. Patronluk taslamak istemiyorum ama iki yıldır kimseyle sevişmedim ve son sevişmem de berbattı. Bu seferkinden olabildiğince zevk almak istiyorum. Bu kadarını hak ettim."

Sarılışlar, kadının alev alev yanan teninin kavurucu sıcaklığı ve sırtında hissettiği eller nedeniyle Hodges elinde olmadan kalçalarını havaya kaldırıyor.

"Ama sana kıpırdama dedim. Gelecek sefer istediğin gibi oynatırsın kalçalarını ama bu sefer komuta bende, tamam mı?"

Söylediğini yapmak kolay değil ama Hodges, Janey'in tatlı emirlerine uyuyor. Janey'in saçları savruluyor. Derken Janey, ellerini onun göğsündeki kırlaşmış kılların üstüne yaslayıp yavaş yavaş utanç verici bombeli göbeğine kaydırıyor.

"Biraz kilo versem iyi olacak," diyor Hodges.

"Çeneni kapamalısın," diye karşılık veriyor Janey.

Sonra biraz daha kıpırdanıp gözlerini kapıyor.

"Tanrım, böylesi çok güzel! Rejim programını daha sonra düşünüp endişelenirsin, tamam mı?"

Duraksayıp açıyı ayarlıyor, sonra kendine göre bir ritim tutturuyor.

"Ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum..."

"Dayansan iyi olur."

Kadının gözleri hâlâ kapalı.

"Biraz daha kendinizi tutun Dedektif Hodges. İstersen içinden asal sayıları say. Çocukken sevdiğin kitapları düşün. Çekos-

lovakya kelimesindeki harfleri tersten sıralamaya çalış. Biraz daha dayan, hadi..."

Hodges, kadının tatlı mı tatlı emirlerini aksatmadan yerine getiriyor.

11

Bazen kendini kötü hissettiği zamanlarda Brady Hartsfield, en büyük zaferini anarak sakinleşmeyi dener. O cuma gecesi dondurma kamyonunu yerine bırakıp ofiste çalışan Shirley Orton ile şakalaştıktan sonra doğrudan eve dönmüyor. Külüstürüne atlayıp şehir merkezine gidiyor. Arka tarafın tıka basa dolu olması da, motordan yükselen sesler de onu rahatsız ediyor. Yakında üstüne biraz para ekleyip yeni bir araba (yeni bir ikinci el araba) alacak. Öylesi külüstürü tamir ettirmekten daha akıllıca. Annesinin Honda'sı, oğlanın Subaru'sundan daha da kötü durumda. Son zamanlarda Honda'yı kullandığından değil ya... Zaten ne kadar içtiği düşünülürse kullanmaması daha iyi.

Geçmişe yaptığı yolculuk genellikle Bayan Trelawney'in her perşembe gecesi Mercedes'ini park ettiği Lake Caddesi'nden başlardı. Brady, iyi aydınlatılmış caddeyi geçip Marlborough Sokağı'na ve oradan da şehir merkezine inerdi. Ama bu geceki yolculuğu kadının dairesinin önünde sona eriyor. O kadar ani basıyor ki frene, neredeyse arkadan gelen arabayla çarpışacaklar. Diğer aracın şoförü öfke içinde uzun uzun kornaya basıyor ama Brady'nin umurunda değil.

Arkasındaki araba boş şeride geçip onu sollarken şoför camı açıp küfretmeyi ihmal etmiyor ama bu da Brady'nin umurunda değil.

Şehirde binlerce Toyota Corolla vardır. Bunlardan yüzlercesi mavi renktedir. Ama kaç mavi Toyota Corolla'nın arka tamponunda POLİS TEŞKİLATINA DESTEK OLUN çıkartması vardır? Brady, bu tarife uyan tek bir araba olduğuna emin. İyi ama polis müsveddesi yaşlı kadının dairesinde ne arıyor? Brady, orada artık Olivia Trelawney'in kız kardeşinin oturduğunu biliyor. İyi ama dedektif niye onu ziyarete gelmiş olabilir?

Cevap ona kalırsa son derece açık: *(Emekli) Dedektif Hodges ava çıkmış.*

Brady, artık geçen yılki zaferini anmakla ilgilenmiyor. Yasadışı (ve karakterine tamamen ters) bir U dönüşü yapıp kuzeyin yolunu tutuyor. Eve giderken aklında neon ışıkları gibi yanıp sönen tek bir düşünce var.

Seni piç! Seni piç! Seni piç!

Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Olaylar kontrolden çıkmak üzere. Böyle olmaması gerekirdi. Müdahale etme zamanı geldi de geçiyor bile.

12

Yıldızlar gökyüzünü kaplayıp yansımaları göle düşerken Hodges ve Janey Patterson, mutfak balkonuna geçip dışarıdan ısmarladıkları Çin yemeğini yiyorlar. Janey, etekleri uçuşan beyaz bir bornoz giymiş, Hodges ise iç çamaşırı ve tişörtle duruyor. Seviştikten sonra banyo yaptı (kadın o sırada biraz uyumuştu) ve banyodaki tartıya çıktığında son tartılışından bu yana iki kilo verdiğini gördü. Eh, bu da bir başlangıçtır.

"Neden ben?" diyor Hodges. "Yanlış anlama, kendimi çok şanslı, hatta büyük bir şeref bahşedilmiş gibi hissediyorum ama altmış iki yaşında şişkonun tekiyim."

Janey, çayını yudumluyor. "İstersen durumumuzu şöyle bir gözden geçirelim, olur mu? Ollie ile çocukken televizyonda izlediğimiz eski polisiye filmlerden birinde olsak şayet, ben açgözlü bir servet avcısı veya gece kulübünde sigara satan ve şüpheci özel dedektifi baştan çıkarmaya çalışan genç kadın olarak resmedilirdim. Sorun şu ki açgözlü bir tip değilim; mal varlığım düşünülürse olmam da gerekmiyor. Vücudumun güzelliğine gelince, inan pek çok yerimin sarkmaya başladığının farkındayım. Bunu sen de görmüşsündür."

Görmemişti ama kadının soruya hâlâ yanıt vermediği dikkatinden kaçmadı. Bu yüzden susup bekliyor.

"Bu yanıt yeterli gelmedi mi?"

"Hayır."

Janey gözlerini deviriyor. "Keşke sana 'erkekler çok aptal' veya 'iyice azmıştım ve örümcek ağlarından kurtulmak istedim' gibi cümlelerden daha zarif bir yanıt verebilsem. Ne yazık ki aklıma söylediklerimden başka bir şey gelmiyor, bu yüzden bunlarla yetinmelisin. Ayrıca bence çekicisin. Sosyete takdimimin üzerinden otuz yıl geçti, son sevişmemden bu yana ise yıllar... Kırk dört yaşındayım ve bence bu, bana ne istersem yapma hakkını veriyor. Her zaman istediğimi elde edemesem bile denemeye hakkım var."

Şaşkınlık içinde bakıyor kadına.

"Kırk dört mü?"

Kadın kahkahayı basıyor.

"Biliyor musun, suratındaki ifade yıllardır aldığım en hoş iltifat. Üstelik en dürüstü. Bu yüzden şansımı biraz daha zorlayacağım. Peki, kaç yaşında olduğumu sanmıştın?"

"Taş çatlasa kırk. Bana kıyasla daha dünkü çocuk sayılırsın."

"Boş versene! Benim yerime zengin olan sen olsaydın herkes genç bir kadınla dolaşmanı normal sayardı. Yirmi beş yaşında biriyle yatman onlara son derece doğal gelirdi." Duraksıyor. "Bana sorarsan, öylesine bebek yaşta biriyle çıkmak denir."

"Yine de..."

"Yaşlısın ama o kadar da yaşlı değilsin. Kilolusun ama şişman değilsin. Ama bu şekilde devam edersen iyice şişmanlayacağın kesin." Çatalını adama çeviriyor. "Bir kadın bir adamla yatmışsa ve sonrasında birlikte yemek yiyecek kadar ondan hoşlanmışsa, dürüstlüğün bu kadarını hak ediyordur. İki yıldır sevişmediğimi söyledim. Doğruydu; fakat gerçekten hoşuma giden bir erkekle en son ne zaman seviştiğimi bilmek ister misin?"

Hodges başını iki yana sallıyor.

"Üniversite yıllarına ne dersin? Üstelik karşımdaki bir erkek değil, burnunun ucunda kocaman bir sivilce olan yeniyetmenin tekiydi ama çok tatlıydı. Beceriksizdi, neredeyse hiç dayanamadı ama tatlıydı. Sonrasında başını omzuma koyup ağlamıştı."

"Yani bu sadece... bilmem ki..."

"Teşekkür sevişmesi? Merhamet sevişmesi? Lütfen beni bu kadar küçümseme. Ayrıca işte sana bir söz." Eğildiğinde borno-

zunun önü açılıp memelerinin arasındaki vadi ortaya çıkıyor. "On kilo verirsen üste çıkman riskine de girerim."

Buna gülümsemekten kendini alamıyor Hodges.

"Harikaydı Billy. Hiç pişman değilim. Ayrıca iriyarı erkekleri severim. Burnunda sivilce olan çocuk neredeyse yüz yirmi kiloydu. Eski kocamsa direk gibiydi, onu görür görmez işe yaramazm teki olduğunu anlamalıydım. Bu konuyu burada kapayabilir miyiz?"

"Tamam, nasıl istersen."

"Tamam," diyor Janey ve gülümseyerek ayağa kalkıyor. "Hadi salona gel. Raporunu sunmanın zamanı geldi."

13

Akşamüstlerini berbat televizyon programlarını izleyip babasının polis teşkilatındayken kullandığı silahla oynayarak geçirdiği bilgisi haricinde her şeyi Janey'e anlatıyor. Janey büyük bir ciddiyetle, hiç bölmeden ve gözlerini ender olarak Hodges'un yüzünden ayırarak dinliyor onu. Hodges, anlatmayı bitirdiğinde Janey, buzdolabından bir şişe şarap çıkarıp kadehleri dolduruyor. Kadehler büyükçe. Emekli polis, tereddütlü gözlerle bakıyor kadehine.

"İçmesem daha iyi Janey. Biliyorsun, araba kullanacağım."

"Hayır, bu gece kullanmayacaksın. Burada kalıyorsun. Elbette beslemen gereken köpeğin veya kedin yoksa?"

Hodges, başını iki yana sallıyor.

"Papağanın bile mi yok? Eski filmlerde özel dedektiflerin ofislerinde en azından gelip giden müşterilere hakaret eden bir papağanları olurdu."

"Elbette. Sen de sekreterim olurdun. Adını da Janey yerine Lula yapardık."

"Veya Velma."

Sırıtıyor. Aynı frekanstalar.

Janey, öne eğilip dekoltesini sergiliyor. "Benim için o adamın profilini çıkar."

"O benim uzmanlığım değil. Profil çıkarmakta uzmanlaşmış polisler vardır. Teşkilatın kadrolu elemanları dışında devlet

üniversitelerinin psikoloji kürsülerinden birkaç profesör de bize yardımcı olur."

"Yine de yap. Google'da seni araştırdım. Zaten tahmin etmişsindir. Bana kalırsa polis teşkilatındaki en parlak dedektifmişsin. İltifatların ucu bucağı yoktu."

"Birkaç kere şansım yaver gitti."

Kulağa sahte bir alçakgönüllülük gibi gelse de değil. Şans işin önemli bir parçasıdır. Şans ve fırsat kapınızı çaldığında hazırlıklı olmak... Woody Allen haklıydı: *Başarının yüzde sekseni doğru zamanda, doğru yerde olmaktır.*

"Şansını dene, olmaz mı? İyi bir iş çıkarırsan belki yeniden yatak odasına uğrarız." Hodges'e gülümsüyor. "İki kere yapmak için fazlasıyla yaşlı değilsen tabii."

Şu anki hislerine bakılırsa üçe bile gidebilir. Tek başına geçirdiği onca yalnız gecenin acısını çıkarmak istiyor. Geleceğin kendisine bu fırsatı tanıyacağını umuyor. Bir yanı –mantığı– hâlâ şansına inanamıyor ve ayrıntılarla dolu bir rüya gördüğünü düşünüyor.

Şarabından bir yudum alıp ağzında çalkalıyor. Kadın elbisesinin önünü kapadığı için yanıta odaklanmakta güçlük çekmiyor.

"Tamam. Muhtemelen genç birinden bahsediyoruz. İlk kanaatim bu. Yirmi veya yirmi beş yaşları arasında olduğunu tahmin ediyorum. Daha yaşlı olsa bilgisayarlardan bu kadar anlamazdı. Tabii yalnızca bu değil, kullandığı yöntem de genç olduğuna işaret ediyor. Orta yaşlı veya yaşlı biri, cinayet işlemeye karar verdiğinde çoğunlukla ailesine, iş arkadaşlarına veya ikisine birden saldırır. Ardından namluyu kafasına dayayıp tetiği çeker. Genellikle geçerli bir nedenleri vardır. Bir gerekçeleri. Eşi onu evden atmış, ardından uzaklaştırma emri çıkarmıştır. Patronu onu kovmuş ve güvenlik görevlileri arkadaşlarının önünde onu küçük düşürmüştür. Ödeyemediği borçlar boyunu geçmiştir. Kredi kartı batağında debelenmektedir. Evini kaybetmek üzeredir. Arabasına el konulmuştur."

"Ya seri katiller? Kansas'taki orta yaşlı bir adam değil miydi?"

"Evet, Dennis Rader. Onu yakaladıklarında orta yaşlıydı ama cinayetlere başladığında otuzlarındaymış. Ayrıca onlar seks cinayetleriydi. Bay Mercedes, seks yüzünden cinayet işlemiyor,

seri katili tanımlarken kullandığımız geleneksel kalıba uymuyor. Kitle katliamıyla başladı ama ondan sonra bireylere geçti – önce kardeşine, şimdi bana. Üstelik ikimizin de peşine silahla veya çalınmış bir arabayla düşmedi, değil mi?"

"Şimdilik," diyor Janey.

"Bizim katilimiz deyim yerindeyse melez bir tür. Ancak cinayet işleyen genç erkeklerle bazı ortak özellikleri var. Rader'dan çok Beltway Canileri'nden Lee Malvo gibi. Malvo ve ortağı aynı günde beyaz tenli altı kişiyi öldürmeyi planlamışlardı. Rasgele cinayetlerdi. Menzillerine kim girdiyse vurdular. Cinsiyetin ve yaşın önemi yoktu. Sonunda altı değil, on kişiyi öldürmüşlerdi. İki cani için hiç fena bir skor sayılmaz. Irkçı nedenlerle cinayet işlediklerini iddia ettiler ve Malvo'ya babalık eden John Allen'ın etkileri düşünülürse doğruyu söylüyor olabilirlerdi. Ama bana göre Malvo'nun gerekçesi basit bir ırk sorunundan çok daha karışıktı ve ne kadar sorunlu biri olduğunu kendi de tam anlamıyordu. Daha yakından incelersen cinsellikle ilgili sorunları olduğunu keşfedersin. Yetiştirilme tarzı da katilin doğasının ortaya çıkmasında önemli etkenlerdendir. Bence katilimiz için de geçerli bu. Genç. Akıllı. İnsan içine karışmakta başarılı, yani çevresindekiler onun ne kadar yalnız ve zavallı olduğunun farkında değil. Yakalandığında hepsi, ah buna inanamıyoruz, her zaman o kadar kibardı, o kadar şöyle şöyleydi ki diyecekler."

"Tıpkı televizyon dizisindeki Dexter Morgan gibi."

Hodges, kadının kimden bahsettiğini biliyor ama hayır anlamında başını iki yana sallıyor. İtirazının tek sebebi Dexter'ın televizyon zırvalarından olduğunu düşünmesi değil.

"Dexter, ne yaptığını bilen, bilinçli bir karakter. Adamımız ise bilmiyor. Evli olmadığından eminim diyebilirim. Kimseyle çıkmıyordur. İktidarsız olabilir. Büyük ihtimalle ailesiyle oturuyordur. Ya annesi ya babasıyla. Parçalanmış aileden geldiği kesin. Eğer babasıyla yaşıyorsa soğuk ve mesafeli bir ilişkileri vardır. Gecenin karanlığında birbirinin yanından geçen iki şilep gibi diyebilirim. Annesi ile yaşıyorsa kadının Bay Mercedes'e bir tür koca figürü muamelesi yapması olası." Janey'in karşılık vermeye hazırlandığını görünce elini kaldırıp onu susturuyor. "Bu, illa cinsel bir ilişkileri olduğu anlamına gelmez."

"Belki gelmez ama şunu söylememe izin ver Billy. Cinsel ilişki biriyle yatmaktan ibaret değildir. Bazen göz temasından ibarettir, bazen o kişi etraftayken giydiğin giysiler veya ellerini kullanışındır. Dokunuşun, okşayışın, sarılışın. Seks, mutlaka o ilişkinin içine işlemiştir. Sana yolladığı mektup... cinayetleri işlerken prezervatif takması..." Vücudu tepeden tırnağa ürperiyor.

"O mektubun yüzde doksanı kuru gürültü. Ama haklısın, o satırlarda da cinsellik var. Ayrıca öfke, şiddet eğilimi, yalnızlık, uyum sağlayamama... Yine de duyguları çözümlemeye çalışmak pek işlevsel değil. Öylesine profil çıkarmak değil, analiz denir. Maaşlı çalıştığım zamanlarda bile bu tür değerlendirmeler kapasitemin çok üstündeydi."

"Pekâlâ..."

"O, çürük elma," diye kestirip atıyor Hodges. "Kötü biri. Dışarıdan normal görünüyor ama kesip açtığında içi solucanlarla dolu. İçten içe çürümüş."

"Şeytanca," diyor Janey. Sonra Hodges'ten çok, kendi kendine konuşarak şöyle devam ediyor: "Elbette öyle. Vampir gibi kardeşimin akıl sağlığını emdi."

"İnsanlarla muhatap olmasını gerektiren bir işte çalışması mümkün. Belli ki katilin kendine özgü bir çekiciliği var. Ancak öyleyse bile asgari ücretli işlerden biridir. Hiçbir zaman terfi edemiyor; çünkü normalin üstündeki zekâsını uzun süreli projelere odaklayamıyor. Eylemleri içgüdüleriyle hareket eden ve fırsatları değerlendiren bir yaratık olduğunu gösteriyor bize. Belediye Katliamı bunun en güzel örneği. Bence gözü kardeşinin Mercedes'indeydi ama iş bulma fuarı duyurulana kadar arabayı ne yapacağına karar vermemişti. Belki katliamdan bir gün önce dahi arabayı çaldığında ne yapacağına emin değildi. Keşke arabayı nasıl çaldığını çözebilseydim."

Duraksıyor. Jerome sayesinde aslında meselenin yarı yarıya aydınladığını düşünüyor: Yedek anahtar muhtemelen ta baştan beri torpido gözündeydi.

"Bence cinayet planları kafasında uçuşup duruyor. Krupiyelerin kâğıt karışındaki hızını düşün. Muhtemelen uçakları patlat-

mayı, bir yerleri ateşe vermeyi, yakmayı, otobüsleri yaylım ateşine tutmayı, ateş açmayı, sulara zehir katmayı, hatta valiye veya başkana suikast düzenlemeyi düşünüyordur."

"Tanrı aşkına Billy!"

"Şimdilerde kafayı bana takması iyi haber. Yakalanmasını kolaylaştıracak. Ayrıca başka avantajları da var."

"Ne gibi?"

"Küçük düşünmesini, başka bir deyişle hedefini küçültmesini, kafayı bana takmasını katliam planı yapmasına tercih ederim. İkimizi rakip olarak gördüğü sürece şehre dehşet saçacak yeni bir katliam planlamayı erteleyecektir. Beni en çok korkutan ne, biliyor musun? Potansiyel hedef listesi hazırlaması."

"Mektubunda aynı eylemi tekrarlamak için herhangi bir dürtü duymadığını söylememiş mi?"

Hodges, gülümsediğinde her zamankinden genç gösteriyor. "Evet, öyle demiş ama bu tür heriflerin her lafı yalandır. Dudaklarını açtıklarında –veya Bay Mercedes gibi kelimeleri kâğıda döktüklerinde– baştan sona yalan söylediklerini bilirsin."

"Veya Ollie'yi kandırdığı gibi hedefleriyle Mavi Şemsiye sitesi aracılığıyla iletişime geçtiklerinde."

"Aynen öyle."

"Kardeşim psikolojik açıdan dengesiz olduğu için katilin başarılı olduğunu varsayacaksak... özür dilerim ama Billy... seni de ikna edebileceğini düşünmesi için geçerli bir nedeni var mı?"

Hodges, kadehine baktığında boşaldığını görüyor. Bir kadeh şarap daha alıyor. Aklındaki en büyük soru işareti onca şarabın yatak odasındaki performansını nasıl etkileyeceği. Sonunda çok azını içmekte karar kılıyor.

"Billy?"

"Belki geçerli nedenleri vardır," diyor Hodges. "Emekli olduğumda boşluğa düştüm. Kardeşin kadar kötü durumda değildim ama..." En azından artık değil. "Bunların hepsi önemsiz. Mektuplardan ve Mavi Şemsiye'den daha önemli bir ipucuna kavuştuk."

"Neymiş o?"

"Bizi izliyormuş. Ağzından kaçırdı bunu. Bence şu ana dek yaptığı en büyük hata. Ne yazık ki buradan yola çıkarak çevrem-

deki herkesin tehlikede olduğunu varsayabiliriz. Bana kalırsa seninle konuştuğumuzu henüz bilmiyordur..."

"Konuşmaktan fazlasını yaptık," diyen Janey, Groucho Marx gibi kaşlarını kaldırıp indiriyor.

"Ama senin Olivia'nın kardeşi olduğunu biliyordur. Şehre geldiğini duymuştur. Temkinli davranmalısın. Kapını her zaman kilitle..."

"Her zaman kilitlerim."

"Ayrıca her kapıyı çalana güvenme. Herhangi biri zili çalıp sana paket getirdiğini ve imzalaman gerektiğini söyleyebilir. Kapıyı açmadan önce mutlaka kimlik kartını göstermesini iste. Dışarı çıktığın zamanlarda çevrende olup bitenlere dikkat et." Öne eğiliyor, şarabına henüz dokunmadı. Artık içmek istemiyor.

"En önemlisi Janey, dışarı çıktığında trafikten gözünü ayırmaman. Sadece araba kullanırken değil, yayayken de. BOLO kısaltmasının ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Polis jargonunda 'kırmızı alarmda olmak' demek."

"Evet. Dışarıdayken tetikte olacaksın, sık sık geçen araçlara özellikle dikkat edeceksin."

"Konuştuğun hanımın karartılmış camlı arabaları ve UFO'ları gibi mi?" diyor gülümseyerek. "Bayan bilmem kimin."

Bayan Melbourne. Kadının anlattıklarının bir bölümü Hodges'un zihninde soru işareti uyandırmış ve bir şeyler çağrıştırmıştı ama dedektif ne olduklarını çözemeden kadının anlattığı zırvaların arasında kaybolup gittiler.

Jerome'un da dikkatli olması gerekecek. Eğer Bay Mercedes, Hodges'un evini gözetlemişse Jerome'un çimenleri biçtiğini, ev işleriyle ilgilendiğini, su oluklarını temizlediğini görmüştür. Jerome ve Janey muhtemelen güvendeler ama "muhtemelen" yeterli değil. Bay Mercedes rasgele cinayet işleyen bir katil ve Hodges bile isteye onu kışkırtmayı seçti.

Janey, adamın düşüncelerini okumuşçasma karşılık veriyor. "Bütün bunlara rağmen sen... nasıl derler, ona resmen gaz veriyorsun."

"Evet. Ve birazdan bilgisayarının başına geçip ona biraz daha gaz vereceğim. Bir süre önce bir mesaj hazırlamıştım ama şimdi

o metne bir iki detay daha eklemeyi düşünüyorum. Ortağım bugün çok önemli bir vakayı çözdü. Sanırım bundan faydalanmamızın bir yolu var."

"Hangi vakadan bahsediyorsun?"

Kadına söylememesi için bir neden yok: Haber nasıl olsa yarına, en geç pazar günü gazetelere düşer. "Otoban Joe."

"Mola yerlerinde kadınları öldüren katili mi yakaladılar?" Ve Hodges başını sallayarak onaylayınca: "Bay Mercedes'in profiline uyan biri mi?"

"Kesinlikle hayır. Ama katilin bunu bilmesine gerek yok."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

Hodges, ona aklından geçenleri anlatıyor.

14

Sabah gazetesini beklemelerine gerek kalmıyor; eşini öldürdüğünden şüphelenilen Donald Davis'in mola yerlerindeki cinayetleri işlediğini itiraf ettiği, 23.00 haberlerinde halka açıklanıyor. Hodges ve Janey, haberleri yatakta izliyorlar. Hodges için ikinci denemeleri biraz zorlu ama son derece tatmin ediciydi. Hâlâ nefes nefese, ter içinde ve duş yapmaya ihtiyacı var. Ama kendini bu kadar mutlu, bu kadar tatmin olmuş hissetmeyeli o kadar uzun zaman geçmişti ki...

Sunucu, mazgala sıkışan yavru köpek haberine geçtiğinde Janey, uzaktan kumandanın düğmesine basıp televizyonu kapıyor. "Tamam. Planın işe yarayabilir ama çok riskli."

Hodges omuz silkiyor. "Polis teşkilatından yardım istemeyeceğime göre ilerlememizin tek yolu bu." Ona göre hava hoş, zaten tek başına katili yakalamak istiyor.

Bir an için aklına komodinin çekmecesinde sakladığı, kendi tasarımı olan son derece etkili silah geliyor: İçine bilyeleri doldurduğu çorap. Happy Slapper adını taktığı silahı, dünyanın en ağır arabalarından birini savunmasız insanların üzerine süren pezevengin kafasına indirmenin ne kadar tatmin edici olacağını hayal ediyor. Muhtemelen olaylar öyle gelişmeyecek ama hayatta her şey mümkün. Çoğu zaman başınıza ya en iyisi gelir ya en kötüsü.

"Annemin söylediklerinden ne sonuç çıkardın? Olivia'nın hayaletleri duyuşu senin için bir anlam ifade etti mi?"

"Bu konuyu biraz daha düşünmeliyim," diyor Hodges ama çoktan uzun uzadıya düşündü. Eğer haklıysa onlar sayesinde de Bay Mercedes'e ulaşabilirler. Şartlar düşünüldüğünde Jerome Robinson'ı bu işe daha fazla karıştırmamayı tercih eder ama yaşlı Bayan Wharton'ın bahsettiği hayaletlerin izini sürecekse ondan yardım istemesi gerekecek. Bilgisayardan Jerome kadar anlayan bir sürü polis tanıyor ama hiçbirini arayamaz.

Hayaletler, diye düşünüyor. *Makinedeki hayaletler.*

Yatağın kenarına oturup ayaklarını yere sarkıtıyor. "Gece kalmamla ilgili teklifin hâlâ geçerliyse gidip duş yapacağım."

"Geçerli."

Janey eğilip Hodges'un boynunun yan tarafını koklayıp eliyle nazikçe kolunu okşuyor. İçi ürperiyor Hodges'un. Hoş bir his. "Duşa ihtiyacın olduğu kesin."

Duş yapıp iç çamaşırını giydikten sonra odaya dönüyor ve Janey'den bilgisayarını açmasını rica ediyor. Ardından onunla birlikte Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne girip **merckill**'e mesaj atıyorlar. On beş dakika sonra yanında Janey Patterson ile uykuya dalıyor... En son çocukken bu kadar güzel uyumuştu.

15

Brady, arabayla boş boş dolaştıktan sonra eve döndüğünde saat çok geç ve arka kapıda bir not asılı: *Nerelerdeydin hayatım? Fırında senin için pişirdiğim lazanya var.* Harflerin ne kadar titrek olduğuna bakılırsa o satırları yazarken annesi zilzurna sarhoşmuş. Notu kapıdan söküp içeri giriyor.

Normalde ilk işi annesini kontrol etmek olurdu ama duman kokusu aldığı için koşa koşa mutfağa gidiyor. Neyse ki yangın alarmı bozuk. (Dedektörün pillerini değiştirmek aklındaydı ama diğer işler arasında kaynayıp gitti.) Fırının üstündeki havalandırma iyi çalıştığından dumanın bir kısmını emmiş ve evin geri kalanındaki yangın alarmları da çalışmamış. Ancak bir an evvel mutfağı havalandırmazsa uzun süre öyle kalmayacakları kesin.

180 dereceye ayarlanmış fırını kapıyor, pencereleri açıyor. Ardından arka kapıyı da açması gerektiğine karar veriyor. Temizlik malzemelerini tuttukları dolapta bir vantilatör olduğunu hatırlıyor. Onu alıp fırının karşısına yerleştiriyor, düğmeyi en yüksek seviyeye getirip vantilatörü çalıştırıyor.

Bunu da hallettiğinde en nihayetinde salona gidip annesini kontrol ediyor. Kadın kanepeye uzanıp sızmış, giydiği elbisenin dekoltesi açılmış, eteği neredeyse kalçalarına kadar sıyrılmış. Horlayıp duruyor. Elektrikli testereleri hatırlatan dur durak bilmeyen bir gürültü. Brady, gözlerini kaçırıp mutfağa dönerken içinden *lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun* diye mırıldanıyor.

Masanın başına geçip başını öne eğiyor, bir süre şakaklarını ovuşturup saçlarını sıvazlıyor. Niçin bütün terslikler peş peşe gelmek zorunda? Aklına Murphy Kanunu geliyor: "Ekmek reçelli tarafı halıya gelecek şekilde düşer."

Beş dakika kadar içeriyi havalandırdıktan sonra fırının kapağını açacak cesareti buluyor. İçindeki dumanları tüten, kararmış nesneye baktığında bütün iştahı kaçıyor. Temizlese bile tepsiyi kurtarması mümkün değil; bir saatini ovalamaya ayırsa ve bir kutu Brillo kullansa bile işe yaramayacaktır. Sanayide kullanılan lazerlerle kazınsa bile o tepsiden artık hayır gelmez. Çöpü boylayacak. Yine de eve geldiğinde lanet olası itfaiyecileri evde annesiyle içki içerken bulmadığına sevinmeli.

Fırının kapağını kapıyor –o an için nükleer atığı andıran nesneyle uğraşacak enerjisi yok– ve annesinin yanına dönüyor. Gözleri annesinin çıplak bacaklarına kayarken aklından geçen belki de kadının ölmesinin daha iyi olacağı. *Hem onun için hem benim için.*

Alt kata inip ses komutuyla ışıkları ve bilgisayarları çalıştırıyor. Üç Numara'nın başına geçip Mavi Şemsiye sembolüne tıklamaya hazırlanıyor... Kısa bir tereddüt. Polis eskisinden gelen bir mesaj olmasından korkuyor. Adam mesaj yollamışsa bile okumak isteyeceği bir şey yazmamıştır. Hiçbir şey Brady'nin planladığı gibi gitmiyor. Zaten başı ağrırken daha da başını ağrıtacak bir şey yapmanın ne anlamı var?

Sorun şu ki gelen mesajda polisin Lake Caddesi'ndeki evde ne aradığını gösteren bir ipucu olabilir. Olivia Trelawney'in kar-

deşini sorguya mı çekiyordu? Herhalde. Altmış iki yaşındaki adamın kadınla yatacak hali yok ya!

Brady, sembole tıkladığında haklı olduğunu görüyor:

kurbagakermit19 seninle konuşmak istiyor!
kurbagakermit19 ile konuşmak istiyor musun?
E H

Brady, oku önce **H**'nin üstüne kaydırıyor ve bir süre mouse'u oynatıp harflerin etrafında daireler çiziyor. "Hayır"a tıklayıp bu maceraya bir son verebilir. Belli ki adamı intihara sürükleyemeyecek. Öyleyse onunla konuşmanın ne gereği var? Ondan uzak durması akıllılık olmaz mı?

Ama ne yazdığını merak ediyor. Daha da önemlisi emekli dedektifin kazanmasına izin veremez.

Oku "Evet"in **E**'sine götürüp düğmeye basıyor. Ekranda beliren mesaj bu sefer öncekilere göre uzun.

Bakıyorum da sahtekârımız yine mesaj atmış. Aslında karşılık vermeye zahmet bile etmemeliyim. Senin gibilerin bini bir para. Ama yazdığın gibi artık emekliyim ve senin gibi bir zırdeliyle konuşmak bile gece yayınlanan reklamları veya Dr. Phil'i izlemekten iyidir. Otuz dakikalık OxiClean reklamlarından birini daha izlemek zorunda kalırsam kafayı sıyırıp sana benzeyebilirim. HA HAHA! Ayrıca bu internet sitesini keşfetmemi sağladığın için sana teşekkür borçluyum. Kendi başıma hayatta bulamazdım. Şimdiden üç yeni (ve deli olmayan) arkadaşım var. Üstelik aralarından biri son derece baştan çıkarıcı şeyler yazan bir hanım!!! Bu yüzden pekâlâ, "arkadaşım", dur da sana birkaç ipucu vereyim.

Öncelikle *Kanıt Peşinde* dizisini izleyen herkes Mercedes'li Katil'in file takıp maskeyi çamaşır suyuyla yıkadığını tahmin etmiştir. Yani lütfen.

İkinci olarak gerçekten Bayan Trelawney'in Mercedes'ini çalan kişi olsan "valet key" denen elektronik anahtardan

bahsederdin. Al sana *Kanıt Peşinde* dizisini izleyerek keşfedilemeyecek bir detay. Bu yüzden kendimi tekrarlıyor gibi olacağım ama yani lütfen.

☺

Üçüncüsü (umarım not alıyorsundur) bugün eski ortağım telefon edip kötü adamı yakaladıklarını haber verdi. GERÇEK itiraflarda bulunan biri. Haberleri bir kontrol et sevgili arkadaşım ve sonra bu adamın önümüzdeki hafta başka neleri itiraf edeceğine dair bir tahminde bulun.

Sana iyi geceler ve bu arada, neden abuk sabuk fantezilerinle başkasını rahatsız etmiyorsun?

Brady, hayal meyal bir çizgi film kahramanını, Teksas aksanıyla konuşan Foghorn Leghorn adındaki horozu hatırlıyor; hani öfkelendiğinde önce boynu kızarır sonra kafasında beliren termometrenin derecesi yavaş yavaş yükselirdi. DUMANLAR TÜTÜYOR-KAYNIYOR-PATLAMAK ÜZERE. Brady kibirli, hakaret kokan can sıkıcı yazıyı okudukça öfkesi aynı o çizgi film karakteri gibi şiddetleniyor.

Elektronik anahtar mı?

Elektronik anahtar mı?

"Sen neden bahsediyorsun?" diyor. Sesi fısıltı ile hırıltı arasında bir tonda dökülüyor dudaklarından. "Pislik herif, sen neden bahsediyorsun?"

Kalkıp öfkeden titreyen bacaklarla odada daireler çiziyor, saçlarını öyle sert çekiyor ki neredeyse gözlerinden yaş gelecek. Annesini çoktan unuttu. Yanmış lazanyayı çoktan unuttu. O iğrenç mesaj dışında ne varsa aklından uçup gitti.

Herif bir de gülen surat koymaya cesaret etmiş!

Gülen surat!

Brady sandalyeyi tekmeliyor, parmakları sızlarken sandalye odanın diğer ucuna uçup duvara çarpıyor. Ardından dönüp Üç Numara'nın başma oturuyor ve gözlerini ekrana dikiyor. Başlangıçta az kalsın hemen bir yanıt yazacak, kahrolası polisi yalancılıkla suçlayıp bunak ve şişko bir budala olduğunu, zencilerle haşır neşir olan bir pezevenk olduğunu söyleyecek. Ama sonra

aklı başına geliyor, tabii ne kadar gelebilirse. Toparlanıyor. İskemleyi kaldırıp oturduktan sonra şehir gazetesinin internet sitesine giriyor. SON DAKİKA yazısına tıklamasına gerek bile kalmadan Hodges'un neden bahsettiğini anlıyor; ertesi günün gazetesinin manşeti çoktan internete düşmüş.

Brady, yerel suç haberlerini büyük bir dikkatle takip eder. Donald Davis'in adı ve yakışıklı suratı ona yabancı değil. Karısını öldürdüğüne inanan polislerin Davis'in peşine düştüklerini biliyor. Adamın bunu yaptığına zaten emindi. Salak herif şimdi bir de itiraf etmiş ama yalnızca karısını öldürdüğünü itiraf etmekle kalmamış, makaleye bakılırsa Davis, beş kadına daha tecavüz edip öldürdüğünü kabullenmiş. Özetle, Otoban Joe olduğunu iddia ediyor.

Brady, önce şişko polis eskisinin yazdığı mesajda ne kastettiğini anlamıyor. Derken jeton düşüyor: Hazır başlamışken Donnie Davis, Belediye Katliamı'nı da itiraf edecek. Belki çoktan etmiştir.

Brady bir kere daha kendi etrafında dönmeye başlıyor – bir tur, iki tur, üç tur. Başı dönüyor. Kalbi neredeyse göğüskafesinden dışarı fırlayacak. Boynu ve şakakları zonkluyor. Ağzı kuruyor, dili damağına yapışıyor.

Acaba Davis, elektronik anahtarla ilgili bir şeyler mi uydurdu? Polis bu yüzden mi öyle yazdı?

"Elektronik anahtar yoktu," diyor Brady... İyi ama nasıl emin olabilir? Ya varsa? Ve öyle bir anahtar mevcutsa... Eğer suçu Donald Davis'e yıkıp Brady Hartsfield'ın en büyük zaferini elinden alırlarsa... Girdiği onca riskten sonra...

Kendini daha fazla tutamıyor. Üç Numara'nın başına oturup **kurbagakermit19**'a mesaj atıyor. Az ve öz. Ama elleri öylesine titriyor ki yazmak neredeyse beş dakikasını alıyor. Bitirir bitirmez, bir daha okumaya zahmet etmeden yolluyor cevabı.

YALANCI HERİFİN TEKİSİN. Tamam, anahtar kontakta değildi ama elektronik anahtar falan yok. Arabayı çalıştırmak için torpido gözündeki yedek anahtarı kullandım. Kapıyı nasıl açtığımı ise GİT KENDİN BUL PEZEVENK. O katliyamı Donald Davis işlemedi. Tekrar edyorum, DONALD DAVIUS O SUÇU İŞ-

LEMEDİ. Onun yaptığını söylersen gelip seni öldürürüm. Greçi işi bitmiş herifin tekisin, seni öldürsem ne yazar?

İmza,

GERÇEK Mercedes'li Katil

NOT: Annen de fahişenin tekiydi.

Brady, bilgisayarını kapayıp üst kata çıkıyor, horlayan annesini yatağa taşımak yerine kanepede öylece bırakıyor. Üç aspirin içip yetmeyeceğine kanaat getirerek dördüncüyü de ağzına attıktan sonra bir süre kendi yatağında yatıp öfkeden tir tir titreyerek tavanı izliyor. Günün ilk ışıkları görünene dek gözüne uyku girmiyor. Sonunda iki saat kadar uyumayı başarıyor ama huzursuz ve kâbuslardan sıyrılamadığı bir uyku bu.

16

Janey, cumartesi sabahı yeni duş yaptığı için hâlâ ıslak olan saçları ve beyaz bornozuyla mutfağa girdiğinde Hodges, omlet pişirmekle meşgul. Saçlarını arkaya tarayan kadın her zamankinden genç görünüyor. *Kırk dört mü*, diye düşünüyor gözlerine inanamayan Hodges.

"Jambon aradım ama bulamadım. Belki buzdolabında bir yerlerde vardır ama göremedim. Eski eşim başta ben olmak üzere bütün Amerikalı erkeklerin 'buzdolabı körlüğü' çektiğini söylerdi, bilmem bir tedavisi var mı!"

Janey, Hodges'un göbeğini işaret ediyor.

"Tamam, buzdolabıyla fazlasıyla samimi olduğumu kabul ediyorum," diyor Hodges. Ardından, Janey'in hoşlandığını anlayınca: "Beni fena yakaladın."

"Kolesterolün ne durumda?"

Soruya soruyla karşılık veriyor dedektif. "Kızarmış ekmek ister misin? Tam tahıllı. Satın alan sen olduğuna göre zaten biliyorsundur."

"Bir dilim alırım. Tereyağı istemez ama üstüne biraz reçel olabilir. Bugün ne yapmayı planlıyorsun?"

"Emin değilim, karar vermedim." Sugar Heights'e gidip görev başındaysa Radney Peeples ile konuşmalı. Ayrıca bilgisayarla ilgili teorisini Jerome'a danışacak. Bugün işi başından aşkın.

"Mavi Şemsiye'yi kontrol ettin mi?"

"Önce kahvaltını hazırlamak istedim. Ve elbette kendi kahvaltımı." Doğruya doğru. Uyandığında uzun zamandan beri ilk kez kafasına bir kurşun sıkmak değil, iyi bir yemek yemek istiyordu. "Ayrıca şifreni bilmiyorum."

"Şifrem Janey."

"Bir öğüt ister misin? Değiştir." Duraksıyor. "Yanımda çalışan oğlandan duyduğum lafı sana satıyorum."

"Jerome mu?"

"Evet o."

Omleti altı yumurtayla hazırlamıştı. Tamamını silip süpürüyorlar. Aklına, Janey'e dün gece yaşananlar yüzünden pişman olup olmadığını sormak geliyor ama rahat rahat kahvaltı etmesine izin vermenin daha doğru olacağına kanaat getiriyor.

Kirli tabakları lavaboya bıraktıktan sonra bilgisayarın başına geçip yaklaşık dört dakika çıt çıkarmadan oturuyor, tekrar tekrar **merckill**'den gelen yanıtı okuyorlar.

"Şu işe bak!" diyor Janey en sonunda. "Onu gaza getirmek istemiştin ve yazdıklarına bakılırsa fena tutuşmuş. Şu yazım hatalarına bak." *Greçi* kelimesini ve *katliyamı* işaret ediyor. "Bunlar da –ne ad vermiştin– tarzını maskelemek için yaptığı hatalar mı?"

"Hiç sanmıyorum."

Hodges, yanlış yazılan kelimelere bakıp gülümsüyor. Aksi elinde değil. Balık oltaya gelmekle kalmadı zokayı öyle bir yuttu ki artık canı yanıyor. Et kesildi, kemiği zorluyor artık. "Bence bunlar öfkeyle yazdığı için yaptığı hatalar. Ona inanmayacağımı hiç düşünmemişti. Bu durum onu delirtiyor."

"Daha da..." diyor Janey.

"Ha?"

"Daha da delirtiyor. Unutma ki başlangıçta da çok normal biri değildi. Bir mesaj daha yolla Billy. Daha sert dürt. Bunu hak etti."

"Pekâlâ."

Biraz düşündükten sonra yazmaya başlıyor.

17

Giyindiğinde Hodges'u kapıya kadar geçiren Janey, asansöre binmeden önce onu uzun bir öpücükle ödüllendiriyor.

"Dün gece yaşadıklarımıza hâlâ inanamıyorum," diyor Hodges.

"İnan bana, hepsi gerçekti. Kartlarını doğru oynarsan belki tekrarlarız." Masmavi gözleriyle Hodges'u süzüyor. "Ama hiçbir şeye söz vermiyorum. Uzun süreli bir ilişkiyi arzulamadığımı anlamalısın. Zamanın ne getireceğini birlikte görürüz. Şimdiden uzun vadeli planlar yapmayalım."

"İnsan benim yaşıma gelince zaten uzun vadeli planlar yapmayı bırakıyor." Asansörün kapısı açıldığında lafı uzatmadan içine giriyor dedektif.

"Selamı sabahı kesme kovboy."

"Meraklanma."

Asansörün kapısı kapanırken araya elini sokup durduruyor Hodges. "Sokaklara dikkat etmen gerektiğini sakın unutma ufaklık."

Büyük bir ciddiyetle başını sallıyor Janey ama gözlerindeki alaycı ışıltı dedektifin dikkatinden kaçmıyor. "Janey, arkasını kollamasını bilir."

"Cep telefonun her zaman elinin altında olsun. Polisin numarasını hızlı aramaya kaydetsen iyi olur."

Elini kapının arasından çekiyor. Janey ona bir öpücük yolluyor. Hodges aynı şekilde karşılık veremeden kapı kapanıyor.

Arabası tam bıraktığı yerde ama sokağa bedava park edilmesine izin verilen süre dolmuş olacak ki sileceğin altına ceza makbuzu sıkıştırılmış. Kâğıdı torpido gözüne tıkıyor. Cep telefonunu bulmaya çalışıyor. Janey'e öğüt verirken kolaydı ama kendi öğüdünü kendi tutanlardan değil – emekli olduğundan beri kahrolası Nokia'sını unutup duruyor. İlk çağlardan kalma bir model ama arayanı soranı da yok zaten. En azından o sabaha dek. Telefonu açtığında üç mesaj geldiğini görüyor. Hepsi Jerome'dan. İkinci ve üçüncü mesaj (biri 21,40'ta, diğeri 22.45'te atılmış) nerede olduğunu ve niye aramadığını sorgulayan mesajlar. Jerome'un her

zamanki konuşma tarzıyla yazılmışlar. İlk mesaj ise altı buçukta bırakılmış ve oğlanın kullanmaktan zevk aldığı abartılı Tyrone Feelgood diliyle yazılmış.

"Efendi Hodges, siz nerede? Siz bize lazım!" Sonraki cümleler yeniden Jerome olarak yazılmış, eğitimli bir kalemden: "Sanırım adamın arabayı nasıl çaldığını buldum. Beni arayın."

Saate bakan Hodges, Jerome'un cumartesi sabahı o saatte henüz uyanmamış olacağına karar verip aramak yerine eve uğrayıp notlarını aldıktan sonra doğrudan oğlanın evine gitmeyi planlıyor. Radyoyu açtığında çalan şarkı Bob Seger'ın "Old Time Rock and Roll" parçası. Şöyle diyor müzisyen: *Eski plakları raftan indirme zamanı.*

18

Hayatın şimdikinden çok daha basit olduğu, iPad'lerin, Samsung Galaxy'lerin bilgisayar uygulamalarının ve 4G'ler dünyasının var olmadığı dönemde Discount Electronix'in en meşgul zamanları hafta sonlarıydı. Şimdilerdeyse, bir zamanlar CD almaya gelen çocuklar iTunes'tan parçaları indirmeyi tercih ediyor. Daha yaşlı müşteriler ise alışverişlerini eBay'den yapıyor. Ya da Hulu'da hafta içi kaçırdıkları programları izliyorlar.

O cumartesi sabahı Birch Hill Alışveriş Merkezi'ndeki Discount Elextronix'te in cin top oynuyor. Tones, ön tarafta yaşlı bir kadına şimdiden antika sayılabilecek bir HD TV satmaya çalışmakla meşgul. Freddi Linklatter ise arkada Marlboro'ların birini söndürüp diğerini yakıyor. (Muhtemelen eşcinsellerin haklarıyla ilgili bir sonraki nutkunu hazırlıyordur.) Brady, mağazadaki bilgisayarlardan birinin, eski bir Vizio'nun başında. Önceden bilgisayarın ayarlarını yapmış ve bırakın aranan kelimeleri kaydetmeyi, girilen sayfaların listesini tutmasını dahi engelleyecek bir program yüklemişti. Hodges'un yolladığı son mesaja bakıyor. Sol gözü seğirip duruyor okurken.

Anneme laf atmayı bırak, anlaştık mı? ☺ Kendi yalanların yüzünden yakayı elevermen onun suçu değil. Demek anahtarı torpido gözünden aldın, ha? İyi uydurmuşsun ama iki anahtar da

Olivia Trelawney'deydi. Bir tek elektronik anahtar eksikti. Onu, arka tamponun iç tarafına yerleştirilecek şekilde tasarlanmış mıknatıslı ufak bir kutuda tutarmış. GERÇEK Mercedes'li Katil o anahtarı kullanmış.

Seninle işim bitti serseri. Artık beni eğlendirmiyorsun ve Donald Davis'in katliamın sorumluluğunu üstleneceğini birinci ağızdan duydum. O zaman sana ne olacak? Herhalde boktan hayatına devam edeceksin. Bu yazışmaları sonlandırmadan önce söylemek istediğim son bir şey var. Beni tehdit ettin. Bu, ağır bir suçtur. Ama bak sana ne diyeceğim, zerre kadar umurumda değil. Ortalıktaki sayısız gerzekten birisin. İnternet senin gibilerle dolu. Evime gelmek mi istiyorsun (nerede oturduğumu bildiğini biliyorum) buyur, sıkıyorsa tehdidini suratıma söyle. Hayır mı? Yapacağını zaten düşünmemiştim. Senin gibi bir geri zekâlının bile anlayacağı kadar basit bir lafla bu mesajı sonlandıracağım:

Bas git.

Brady, öylesine öfkeleniyor ki kan beynine sıçrıyor. Sanki bütün vücudu lavların içinde. Sonsuza dek seksen yedi dolar seksen yedi sent gibi saçma bir fiyata satılan aptal Vizio'nun başından kalkamayacağı hissine kapılıyor bir an. Ya ölene kadar orada kalakalacak ya da vücudu gerçekten alev alacak. Belki ikisi birden.

Ama duvara düşen gölgeyi fark ettiğinde kendinde hareket edecek gücü buluyor. Freddi, eğilip ekrandakileri görmeden önce, tıklayıp internet sitesini kapatıyor.

"Neye bakıyorsun Brady? Hangi internet sitesiydi bilmiyorum ama pek hızlı kapadın."

"National Geographic belgeseliydi. *Lezbiyenlerin Saldırısı*."

"Ah şu espri anlayışın yok mu!" diyor kız. "Belki testosteronun fazla olduğu içindir ama bundan şüpheliyim."

Tones Frobisher yanlarına geliyor. "Edgemont'tan teknik servis için aradılar. Hanginiz gidecek?"

"Öküz cennetine bilgisayar tamirine gitmek ile vahşi kurtlar arasında seçim yapmam gerekirse kurtları tercih ederdim," diyor Freddi.

"Ben giderim," diye atılıyor Brady. Yapması gereken bir iş olduğuna karar verdi. Ertelenemeyecek bir iş.

19

Hodges, arabayı yanaştırırken Jerome'un kız kardeşi arkadaşlarıyla birlikte Robinson'ların evinin önünde ip atlıyor. Hepsi üzerlerine popüler müzik gruplarının fotoğrafları olan allı pullu tişörtler giymiş. Bahçeyi geçip elinde vaka dosyasıyla eve doğru ilerliyor. Onu görür görmez yanına koşuyor Barbara, bir beşlik çaktıktan sonra koşa koşa arkadaşlarının yanına dönüyor. Şort ve eski püskü devlet üniversitesi tişörtüyle verandada oturan Jerome yanında Odell ile portakal suyunun tadını çıkarıyor. Hodges'a, annesiyle babasının Krogering'e gittiğini ve kız kardeşine bakma görevinin onlar dönene dek kendisine kaldığını söylüyor.

"Gerçi bakıcıya ihtiyacı yok ya! O, annemlerin düşündüğünden çok daha akıllı."

Hodges, delikanlının yanına oturuyor. "Ben olsam kardeşimin başının çaresine bakabileceğine bu kadar emin olmazdım. Bu sözüme kulak ver Jerome."

"Tam olarak ne kastediyorsunuz?"

"Önce bana ne bulduğunu anlat."

Jerome, yanıt vermek yerine Hodges'un kızların oyununu bölmemek için kaldırımın kenarına park ettiği arabasını işaret ediyor.

"Arabanız kaç model?"

"2004. Gösterişli bir araba değil ama az benzin yakıyor. Satın almak ister misin?"

"Kalsın. Kapıları kilitlediniz mi?"

"Evet."

Nezih bir mahalle olsa da inerken kapıları kilitlemişti. Görebileceği bir yerde olması Hodges için fark etmiyor, alışkanlık işte.

"Anahtarlarınızı verin."

Hodges, cebini karıştırıp anahtarları bulduktan sonra delikanlıya uzatıyor. Jerome elektronik anahtarı inceledikten sonra başını sallıyor.

"PKE, 1990'larda piyasaya sürülen modellerden. Önceleri aksesuvardı ama yirmi birinci yüzyılın başında kilit sisteminin olağan bir parçasına dönüştü. Bu kısaltmanın ne anlama geldiğini biliyor musunuz?"

Belediye Katliamı'nı araştıran baş dedektif olarak Olivia Trelawney'i defalarca sorguya çeken Hodges, elbette yanıtı biliyor. "Passive Keyless Entry."

"Doğru."

Jerome, siyah bölümdeki iki düğmeden birine basıyor. Hodges'un Toyota'sının farları yanıp sönüyor. "Şimdi kapılar açık." Diğer düğmeye basıyor. Farlar yine yanıp sönüyor. "Şimdi kilitli. Ve işte anahtarınız." Anahtarı Hodges'un avucuna bırakıyor. "Ne kadar güvendeyiz, değil mi?"

"Konuşmanın gidişine bakılırsa hayır."

"Bilgisayar kulübündeki çocuklardan birkaçını tanıyorum. Sana adlarını vermeyeceğim, bu yüzden sorma."

"Aklımdan bile geçirmem."

"Kötü çocuklar değiller ama bütün kötü numaraları bilirler – bilgisayar korsanlığını, telefon klonlamayı, bilgi hırsızlığını... Bilirsiniz işte. Bana PKE sistemlerinin arabaların çalınmasını ne kadar kolaylaştırdığından bahsettiler. Siyah bölümdeki düğmeye basıldığında anahtar düşük frekanslı bir telsiz sinyali gönderiyormuş, bir tür kod. Duyabilsek yanlışlıkla faks numaralarını çevirdiğimizde duyduğumuz bip bip seslerine benzermiş. Buraya kadar takip edebildiniz mi?"

"Şimdilik evet."

Evin önündeki kızlar "Daha Dün Annemizin" diye başlayan çocuk şarkısını söylerken Barbara Robinson ip atlamayı sürdürüyor. Her zıplayışında saçının örgüleri de havaya kalkıp iniyor.

"Bizimkiler o kodu ele geçirmenin çok kolay olduğunu söyledi. Hele hele doğru cihaza sahipseniz. İşi bilen biri garaj kapısının veya televizyonun uzaktan kumandasını bunu yapacak şekilde programlayabilirmiş. Ama bunu yapabilmek için arabanın yakınında olmak gerektiğini açıkladılar. En fazla yirmi metrelik mesafede. Daha güçlü modeller de yapılabilirmiş ve gerekli bütün parçalar elektronik eşya satan dükkânlarda bulunurmuş. Yüz metreden çalışacak bir model yapmak yaklaşık yüz dolara patlarmış. Şoförün hedeflediğin araçtan inmesini bekliyorsun. Arabasını kilitlemek için düğmeye bastığında sen de düğmeye basıyorsun. Elindeki cihaz sinyali yakalayıp kaydediyor. Sürücü

uzaklaştığında, çekip gittiğinde, yeniden düğmeye basıyorsun. Arabanın kapıları açılıyor. Ve hop, içeridesin!"

Hodges, önce anahtarına, sonra Jerome'a bakıyor. "Anlattıkların gerçek mi?"

"Evet gerçek. Arkadaşlarım şimdilerde daha zor olduğunu söyledi. Üreticiler sistemi değiştirmiş ve düğmeye her basışta sinyal değişiyormuş. Ama hâlâ imkânsız değil. İnsan tarafından üretilmiş her sistem yine insanlar tarafından kırılabilir. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Hodges, bırakın anlamayı son söylenenleri duymuyor bile. Bay Mercedes olmadan önce Bay Mercedes'in kim olduğunu düşünüyor. Jerome'un az önce bahsettiği cihazlardan birini satın almış olabilir ama kendisinin öyle bir cihaz yapmış olması da mümkün. Acaba onu ilk defa Bayan Trelawney'in Mercedes'inde mi kullandı? Muhtemelen hayır.

Şehir merkezindeki araba hırsızlıklarını gözden geçirmeliyim, diye düşünüyor. *Örneğin... 2007 yılı ile 2009 arasındakileri.*

Kayıt bürosunda çalışan arkadaşı Marlo Everett'in ona bir iyilik borcu var. Hodges, Marlo'nun fazla soru sormadan istediği bilgileri araştırabileceğine emin. Eğer vakaları araştıran polislerin "şikâyette bulunan kişi arabanın kapısını kilitlemeyi unutmuş olabilir" sonucuna vardığı bir sürü raporla karşılaşırsa durum netleşir.

İçten içe yanıtı zaten biliyor.

"Bay Hodges?" Jerome, ne düşündüğünü anlamak istercesine bakıyor ona.

"Efendim Jerome?"

"Belediye Katliamı'nı araştırırken araba hırsızlıklarına bakan polislerle konuşmadınız mı? Herhalde bu teknolojiden haberleri vardır. Yeni bir keşif değil. Arkadaşlarıma kalırsa özel bir adı bile varmış: ucuza kaldırmak."

"Mercedes galerisinin teknik servisinde çalışanlarla görüştüğümüzde teknik ekibin şefi bize anahtar kullanıldığını söyledi," diyor Hodges.

Son derece zayıf bir savunma olduğunun farkında. Hatta daha da kötüsü, soruşturmayı baştan savma yürüttüklerinin ispatı. Konuştukları uzman da geri kalan herkes gibi anahtar kullanıldığını *varsaymıştı*. Dalgın kadının kapıyı açık unuttuğunu...

Jerome'un suratında yaşına uymayan alaycı bir gülümseme beliriyor. "Arabayı satan kişiler elbette bunlardan bahsetmekten hoşlanmaz Bay Hodges. Yalan söylemezler, buna yalan denmez ama bu bilgi akıllarından uçup gitmiştir. Aynı hava yastığı açıldığında hayatınızın kurtulabileceği ama gözlük takıyorsanız camları kırıldığı için aynı yastık yüzünden kör kalabileceğiniz riskinden bahsetmedikleri gibi. PKE sinyali sayesinde araba çalmanın ne kadar kolaylaştığını da asla söylemezlermiş. Ama çalıntı arabaları araştıran polisler gündemi takip ediyordur, yanılıyor muyum? Ve etmek zorundalar."

Ne yazık ki Hodges yanıtı bilmiyor. Bilmesi gerekir ama en ufak bir fikri yok. Pete ile birlikte sürekli olay yerlerindeydiler, çift vardiya çalışıyor ve geceleri en fazla beş saat uyuyorlardı. Belgeler dağ gibi yığılmıştı. Aralarında araba hırsızlığıyla ilgili bir not olsa bile onca kâğıdın içinde kaybolup giderdi. Bunu eski ortağına soramaz ama yakında bütün bu öğrendiklerini Pete'e anlatması gerekecek. Tek başına çalışmaya devam edemez.

Bu arada, Jerome'a her şeyi anlatmalı; çünkü Hodges'un uğraştığı herif zırdeli ve Jerome da tehlikede.

Barbara, koşarak yanlarına geldiğinde ter içinde kalmış ve nefes nefese: "Jay, Hilda ve Tonya ile televizyon izleyebilir miyiz?"

"Gidin bakalım," diyor Jerome.

Küçük kız ağabeyine sarılıp yanağını yanağına yaslıyor. "Bize krep yapar mısın sevgili ağabeyim?"

"Hayır."

Sarılmayı bırakıp geri çekiliyor. "Çok kötüsün, üstelik tembelsin."

"Neden markete gidip çikolata almıyorsunuz?"

"Çünkü paramız yok."

Jerome, ceplerini karıştırıp bir beşlik çıkarıyor. Kardeşi yeniden kucaklıyor onu.

"Hâlâ kötü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, süpersin! Dünyanın en iyi ağabeyisin!"

"Tek başına gidemezsin, arkadaşlarını yanına al," diyor Jerome.

"Ve Odell'i..." diye ekliyor Hodges.

Barbara'yı çok güldürüyor bu sözler. "Odell'ı her zaman yanıma alırım."

Hodges, birbirine benzeyen tişörtler giymiş küçük kızların tasma kayışından tuttukları Odell'ı sürükleyerek hoplaya zıplaya markete gidişlerini seyrediyor. Endişelendi. Robinson ailesini kilit altında tutmasına imkân yok ama üç kız o kadar küçük, o kadar savunmasız ki...

"Jerome? Biri onlara zarar vermeyi denerse, acaba Odell?"

"Onları koruyabilir mi?" diye soruyu tamamlıyor Jerome. Şimdi ciddileşti. "Onlar için canını verir Bay H. Neden sordunuz?"

"Çeneni kapalı tutacağına güvenebilir miyim?"

"Evet efendim!"

"Pekâlâ, sana her şeyi anlatacağım. Ama karşılığında bundan sonra bana Billy demeni ve sen diye hitap etmeni istiyorum."

Jerome teklifi şöyle bir tartıyor. "Alışmak zaman alacak ama tamam patron."

Hodges ona (geceyi nerede geçirdiği hariç) her şeyi anlatıyor, emin olmadığı detaylarda notlarını açıp kontrol ediyor. Anlatmayı tamamladığında Barbara ve arkadaşları çikolataları atıp tutarak marketten geri dönüyorlar. İçeri girip televizyon seyrederek abur cuburun tadını çıkarıyorlar.

Hodges ve Jerome verandada oturup hayaletlerden bahsediyor.

20

Edgemont tam bir cehennem ama Lowbriar'ın güneyindeki mahalleler düşünüldüğünde iyi sayılır. En azından beyazlara ait bölgelerden. Mahallelinin çoğu İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra fabrikalarda çalışmak üzere Kentucky ve Tennessee'den göç etmiş köylülerin torunları. Fabrikalar çoktan kapandı ve mahalle halkının büyük bölümü Oxy pahalılaştığında kalitesiz eroine geçmiş uyuşturucu bağımlıları. Edgemont Caddesi'nin iki tarafında barlar, ikinci el dükkânları ve çeklerinizi kırdırabileceğiniz tefeciler tarafından işletilen mekânlar var. O cumartesi sabahı

hepsi kapalı. Açık olan iki işletme var; biri Zoney, diğeri teknik servisi arayıp Brady'nin gönderilmesini isteyen Batool Fırını.

Brady, birileri çalmaya kalkarsa görebilmek için Siber Devriye arabasını fırının önüne park ediyor ve insanın midesini tahrik eden kokuların geldiği dükkâna giriyor. Tezgâhın arkasındaki yağ tulumu, elindeki Visa kredi kartını havada sallayan ve BİLGİSAYAR TAMİR OLANA DEK SADECE NAKİT KABUL EDİLİR yazısını işaret eden müşteriyle kavga etmekte.

Pakistanlının bilgisayarının ekranı donmuş. Otuz saniyelik aralıklarla sokaktaki arabayı kontrol eden Brady, Bilgisayar Onarma Büyüsü yapıyor; yani *alt*, *ctrl* ve *del* tuşlarına basıyor. Görev yöneticisini açıyor. Explorer programının yanıt vermediğini görüyor.

"Durum kötü mü?" diye soruyor Pakistanlı. "Lütfen bana kötü olmadığını söyle."

Brady, başka bir gün olsaydı işi uzatırdı. Batool gibi tipler bahşiş vermese de terleyişlerini izlemek keyiflidir; fakat bugün değil. Bu işi kabul etmesinin yegâne sebebi dükkândan uzaklaşma şansı yakalamaktı. Bu yüzden bir an evvel kurtulma derdinde.

"Hayır, bizimle güvendesiniz Bay Batool," diyor. GÖREVİ SONLANDIR şıkkını seçtikten sonra bilgisayarı yeniden başlatıyor. Bir saniye sonra bilgisayar açıldığında kredi kartıyla yapılan ödemeleri işleyen program da tıkır tıkır çalışıveriyor.

"Sen bir dâhisin!" diyor Batool. Brady, bir saniye için de olsa baştan aşağı parfüme bulanmış pislik herifin kendisine sarılacağından korkuyor.

21

Brady, köylü cennetinden ayrılıp arabasını kuzeye, havalimanı istikametine sürüyor. Birch Hill Alışveriş Merkezi'nde bir Home Depot mağazası vardır, orada da aradığını bulabilirdi ama ona gitmek yerine Skyway Alışveriş Merkezi'ni seçti. Yapacağı riskli, düşüncesiz ve gereksiz bir hamle. DE'nin iki koridor ötesindeki bir mağazadan alışveriş ederek risk payını daha da yükseltmeyecek. Yediğiniz çanağa pislemezsiniz.

Brady, böyle durumlarda Skyway'deki Garden World'den alışveriş yapar. İçeri girdiği anda doğru karar verdiğinden bir kez daha emin oluyor. Mağaza dev gibi, baharın son haftalarındaki o cumartesi günü içerisi tıka basa müşteri dolu. Böcek öldürücülerin dizildiği reyonu bulunca Brady, kamuflaj olsun diye ıvır zıvırla doldurduğu alışveriş arabasına iki kutu Gopher-Go ekliyor. Gübre, tohum, kürek ve birkaç bahçe malzemesi daha seçiyor. Birkaç gün önce kendini riske atmaksızın posta kutusuna teslim edilmek üzere aynı maddeden sipariş ettiği halde şahsen zehir satın almanın delilik olduğunu biliyor. Ama bekleyemeyecek. Kesinlikle hayır. Herhalde pazartesiye kadar pis zencinin köpeğini zehirleme fırsatı olmaz – hatta işi salı veya çarşambaya kalabilir. Ama bir şeyler yapmazsa çıldıracak. Shakespeare ne demiş: *Sahip olduklarını nadiren, eksikliklerini her zaman düşün.*

Alışveriş arabasıyla sıraya girdiğinde kasadaki kız (bir yağ tulumu daha, şehir bu tiplerle dolu) soru soracak olursa veya *bu malzeme gerçekten işe yarar* gibisinden bir şeyler söylerse Brady, alışverişi bitirmeden çekip gidecek. Hatırlanma ve teşhis edilme riskini göze alamaz. *Evet, hatırlıyorum, bahçe bakımı ve Gopher-Go zehrinden alan gergin görünüşlü, genç bir erkekti.*

Keşke güneş gözlüğü taksaydı. Hiç dikkat çekmezmiş, mağazadakilerin yarısı güneş gözlüklerini çıkarmaya zahmet etmemiş ama artık çok geç. Ray-Ban marka gözlüklerini Birch Hill'deki Subaru'sunda bıraktı. Tek yapabileceği kasaya uzanan kuyrukta beklemek ve ter dökmemeye çalışmak. Birine mavi kutup ayısı deyip sonra bunu düşünmemeye çalışmasını söylemekten farksız.

Sürekli terlemesi dikkatimi çekmişti, diyebilir şişko kasiyer. (Brady'ye sorarsanız fırıncıyla akraba bile olabilirler.) Hepsi Gopher-Go aldığı için. Seçtiği tür striknin içeriyor.

Bir an için kaçmayı düşünüyor ama arkasında onca insan birikmişken sırayı bozup gitmesi de fazlasıyla dikkat çekmez mi? Nedenini sormazlar mı?

Arkasında duran kişi onu dürtüyor. "Hey, sıra sende ahbap!"

Fazla bir seçeneği kalmayan Brady, arabayı öne ittiriyor. Gopher-Go kutuları çiğ sarı. En dibe düşmüşler. Brady'ye sorar-

sanız deliliğin rengi tam da o renk ve zaten öyle olmalı. Onun orada olması tam bir delilik.

Ardından rahatlatıcı düşünceler doluşuyor kafasına, hele bir tanesi alev alev yanan alnına yaslanıp onu rahatlatan soğuk bir el gibi: Arabayı onca insanın üzerine sürmek daha büyük delilikti ama paçayı sıyırdım, sıyırmadım mı? Evet. İşte şimdi de paçayı sıyırıyor. Yağ tulumu ağzını açıp tek kelime etmeden ve müşterisinin suratına dahi bakmadan ürünleri kasadan geçiriyor. Nakit mi, kredi kartı mı diye sorarken bile yüzüne bakmıyor.

Brady nakit ödüyor.

Kredi kartı kullanacak kadar deli değil.

İki kamyonun arasına park ettiği için fosforlu yeşil olmasına rağmen dikkat çekmeyen *Vosvos*'un direksiyonunun başına geçtiğinde sakinleşene kadar derin derin nefes alıyor. Gitmesi gereken yeri düşününce daha da rahatlıyor.

İlk sırada Odell var. Köpek acı çekerek ölecek ve Robinson'lar bilmese de şişko polis bunun kendi suçu olduğunu bilecek. (Tamamen bilimsel açıdan konuya yaklaşırsa, emekli dedektifin suçu sahiplenip sahiplenmeyeceğini görmek Brady açısından ilginç olacak. Ona sorarsanız Hodges gıkını çıkarmayacaktır.) İkincisi ise adamın kendi. Brady, suçluluk duygusunun iyice ağırlaşması için birkaç gün süre tanıyacak, sonra kim bilir? Belki gerçekten intihar eder. Muhtemelen etmez. Önemli değil, etmezse de Brady onu öldürecek, yönteme henüz karar vermedi. Ve üçüncüsü... Gösterişli bir hamle. Yüzlerce yıl hatırlanacak bir şey. Soru şu: O kadar ihtişamlı ne yapabilir?

Brady, arabayı çalıştırıp *Vosvos*'un berbat radyosunu BAM-100'e ayarlıyor. O kanalda hafta sonları "rock-block" günleri olarak bilinir. ZZ Top parçaları çaldıklarını anlayınca KISS-92'ye basmaya hazırlanıyor ama spiker konuşunca eli havada kalıyor. Radyo istasyonunu değiştirmektense müziğin sesini sonuna kadar açıyor. Duyduğu kaderin çağrısı.

Programın sunucusu Brady'yi ülkenin en popüler müzik grubunun tek bir konser için şehre geldiği konusunda bilgilendiriyor: "Round Here grubu gelecek perşembe MAC'te konser verecekmiş. Neredeyse bütün biletler satıldı dostlar ama Bam-100 kanalının harika sunucuları olarak size bir düzine bilet ayırdık.

Pazartesiden itibaren biletleri çifter çifter dağıtacağız. Bu yüzden ipucunu bekleyin ve..."

Brady radyoyu kapıyor. Yüzünde boş bir ifade var, gözleri dalgın, düşünceli. MAC dedikleri yer "Midwest Kültür Sanat Sarayı" adındaki dev gibi yapı. Neredeyse stadyum büyüklüğünde.

Final dediğin böyle olur, diye düşünüyor. Becerebilirse muhteşem olacak.

MAC'in konser salonunun kaç kişi aldığını merak ediyor. Üç bin? Dört bin? Akşam internete girip araştıracak.

22

Hodges, yakınlardaki bir restoranda yiyor öğle yemeğini (canı deli gibi hamburger çektiği halde salata seçti). Sonra eve dönüyor. Önceki gece yaşadığı harika anlar geliyor aklına. Janey'e telefon etmesi gerekirdi – kardeşinin Sugar Heights'teki evine uğramaları gerek. Ama önce kısa bir uyku çekmeye karar veriyor. Salondaki telesekreteri kontrol ediyor. GELEN MESAJ yazısının yanındaki kutucukta sıfır yazdığını görünce Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne bakıyor. Bay Mercedes'ten yeni bir mesaj yok. Uzanıp kendini bir saat sonra uyanmaya şartlandırıyor. Gözlerini kapamadan önceki son düşüncesi cep telefonunu yine Toyota'sının torpido gözünde unuttuğu.

Gidip almalıyım, diye düşünüyor. Janey'e iki telefon numarasını da vermişti. *O eski kafalı değil, bana ihtiyacı olursa arar.*

Derken uyuyakalıyor.

Onu uyandıran hiç durmadan çalan ev telefonu. Açabilmek için yana yuvarlandığında polis olarak çalıştığı yıllar boyunca kendisini tek bir kez bile yarı yolda bırakmayan içindeki çalar saatin de emekliye ayrılmayı seçtiğini kavrıyor. Neredeyse üç saat uyumuş.

"Alo?"

"Billy, mesajlarına hiç bakmaz mısın sen?" diye soruyor Janey.

Cep telefonunun şarjının bittiği yalanını söylemek aklından geçse de yalan, bir ilişkiye başlamak için iyi bir yol değildir. Bu

ilişki günübirlik olsa bile. Zaten önemli olan bunlar değil, kadının sesi bağırmaktan kısılmış veya uzun uzun ağlamış gibi boğuk.

Hodges, hemen doğruluyor.

"Sorun nedir?"

"Annem sabah beyin kanaması geçirmiş. Warsaw bölgesindeki devlet hastanesindeyim. Güneşli Topraklar'a en yakın burasıydı."

Ayaklarını yere sarkıtıyor Hodges. "Çok üzgünüm Janey. Durumu kötü mü?"

"Fena. Cincinnati'den Charlotte teyzemi ve Tampa'da oturan Henry dayımı çağırdım. İkisi de gelecek. Charlotte teyzem herhalde kuzinim Holly'yi de peşinden sürükler." Gülüyor ama keyifli değil. "Elbette gelecekler – eskilerin dediği gibi: Paranın kokusunu aldılar."

"Gelmemi istiyor musun?"

"Elbette istiyorum ama seni onlara nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Tanışır tanışmaz yatağa attığım adam diyemem ki! Ollie'nin ölümünü araştırması için tuttuğum kişi olduğunu söylersem gün bitmeden haberi Henry dayımın çocuklarından birinin Facebook sayfasında okuruz. Sıra dedikoduya geldi mi Henry dayı, Charlotte teyzeden beterdir; ikisi de sır tutamaz. Holly, onlara göre iyi biridir ama tek kusuru biraz tuhaftır."

Devam etmeden önce derin bir nefes alıyor. "Bana destek olacak birine ihtiyacım var. Charlotte ve Henry'yi yıllardır görmedim, ikisi de Ollie'nin cenazesine gelmedi ve benimle iletişim kurmaya da çalışmadılar."

Hodges, şöyle bir düşünüp kadına aradığı çözümü sunuyor. "Arkadaşın olduğumu söylersin. Sugar Heights'e bakan güvenlik şirketinde çalışıyorum, kardeşinin eşyalarının envanterini hazırlarken tanıştık. Avukatla vasiyet işlerini hallederken de yanınızda olduğumu söylersin. Bu kadarı yetecektir."

Janey şöyle bir düşünüp yeniden derin bir nefes alıyor. "İşe yarayabilir."

Yarayacak. Sıra hikâye uydurmaya geldi mi kimse polislerden daha usta değildir.

"Hemen geliyorum."

"İyi ama... şehre inip araştırman gereken şeyler yok mu?"

"Bekleyebilir. Oraya varmam en fazla bir saat. Cumartesi yollar açıktır, belki daha bile çabuk gelirim."

"Teşekkürler Billy. Bütün kalbimle. Eğer lobide değilsem..."

"Seni bulurum, sonuçta dedektif değil miyim?" Ayakkabılarını giyiyor.

"Geleceksen yedek giysi getirsen iyi olur. Sokağın diğer ucundaki Holiday Inn'de üç oda tuttum. Sana da bir oda tutarım. Zengin olmanın avantajları. Bir de Amex Platinum kredi kartının..."

"Janey, şehre dönmek zahmet olmayacaktır..."

"Haklısın ama annem ölebilir. Bugün veya bu gece ölürse gerçekten bir dosta ihtiyacım olacak; çünkü... prosedür..."

Ağlamaya başlayınca cümlesini tamamlayamıyor. Tamamlaması da gerekmiyor; çünkü Hodges neyi kastettiğini gayet iyi biliyor. İşlemler, gerekli ayarlamalar...

On dakika sonra yola çıktı bile, şehrin doğusunda kalan Güneşli Topraklar'm ve hastanenin yolunu tuttu. Janey'i yoğun bakım bölümünün bekleme salonunda bulacağını tahmin etmişti ama kadın dışarıda, park etmiş ambulanslardan birinin tamponuna oturmuş. Arabayı ambulansın yanına çektiğinde Janey Toyota'ya biniyor. Hodges, kadının yüzüne ve çökmüş gözlerine baktığında bilmesi gereken her şeyi kavraması hiç de zor olmuyor.

Arabayı ziyaretçi bölümüne park edene kadar kendini tutmayı başarıyor Janey, sonra paramparça oluyor. Sarılıyor ona Hodges. Elizabeth Wharton, üçü çeyrek geçe hayata gözlerini yummuş.

Tam ben ayakkabılarımı giyerken, diye düşünüyor Hodges, Janey'e daha da sıkı sarılmadan önce.

23

Küçükler Ligi bütün hızıyla devam ettiğinden Brady, o güneşli cumartesi akşamını McGinnis Parkı'nda geçirip üç sahada oynanan maçları izliyor. Ilık bir akşamüstü, fazla bir hareket yok. Ergenlik çağındaki kızlar küçük kardeşlerinin mücadelesini seyretmeye gelmiş. Dondurma almak için kuyruğa girdiklerinde tek konuştukları konu (veya Brady'nin kulaklarının duyduğu tek konu) MAC'te verilecek "Round Here" konseri. Anlaşılan hepsi gidecek. Brady de gitmeye karar verdi. Ama yola çıkmadan önce özel ceketini; patlayıcılarla, saçmalarla doldurduğu ceketi giyecek.

Son perde, son hamlem, diye düşünüyor. Yüzyıllarca manşetlerden düşmeyecek.

Bu düşünceler onu neşelendiriyor. Kamyondaki bütün dondurmayı satınca keyfi daha da yerine geliyor. Saat dört olmadan JuCee çubukları bile bitti. Dondurma fabrikasına döndüğünde anahtarları oradan hiç ayrılmıyormuş gibi görünen Shirley Orton'a teslim edip pazar günü çalışması gereken Rudy Stanhope ile günleri değiştirip değiştiremeyeceklerini soruyor. Pazar günleri (hava açıksa) yorucu geçer. Loeb'in üç kamyonu sadece McGinnis'te değil, şehrin diğer dört büyük parkında da çalışır. Talebini iletirken Shirley'e hayır demesini zorlaştıran bir gülümseme fırlatıyor.

"Başka bir deyişle iki günü birden istiyorsun," diyor Shirley.

"Aynen öyle."

Annesinin kardeşini ziyaret etmek istediğinden, kendisinin bu sayede bir veya iki gece rahat edeceğinden dem vuruyor. Oysa kardeşi yok ve annesine cazip gelen tek seyahat ise kanepeden içki dolabına yaptığı yolculuktur.

"Rudy'nin itiraz edeceğini sanmıyorum. Kendin konuşmak ister misin?"

"Sen söylersen hayır diyemez."

Sürtük kıkırdıyor ama bunu yaptığında kimi kadınlarda olanın aksine yüzü güzelleşeceğine tuhaflaşıyor. Brady, üniformasını çıkarıp kıyafetlerini giyerken Shirley, Rudy'ye telefon açıyor. Rudy için değişikliğin hiçbir mahzuru yok, seve seve Brady'nin

salı gününü alacak. Böylece Brady'nin iki öğleden sonrası boşaldı, zenci kızın sık sık gittiği marketi gözetleyebilecek. İki gün yetecektir. Eğer küçük kız her iki gün de köpeğiyle gelmezse Brady, çarşamba günü işyerini arayıp hasta olduğunu söyleyecek. Tabii mecbur kalırsa. Ama o kadar bekleyeceğini zannetmiyor.

Fabrikadan ayrılınca hazırlıklara başlıyor. İhtiyaç duyduğu malzemeleri satın alıyor: yumurta, süt, yağ ve şeker. Et reyonuna uğrayıp yarım kilo kıyma seçiyor. Yağsızından. Odell'ın son yemeği için en kaliteli etten aşağısı düşünülemez. Eve ulaşınca Garden World'den aldıklarını garaja yığıyor. Gopher-Go tenekelerini yüksek raflardan birine koymaya özen gösteriyor. Annesi ender olarak garaja girer ama riske gerek yok. Çalışma masasının altında mini buzdolabı var. Brady, onu ikinci el eşya mağazasından yedi dolara almıştı. Alkolsüz içecekleri orada tutar. Kıymayı Coca-Cola'ların arkasına saklıyor, kalanları ise buzdolabına tıkıştırıyor. Mutfakta onu şahane bir sürpriz bekliyor bugün: Annesinin hazırladığı biberli, tonbalıklı salata. Çok lezzetli olduğu belli.

Oğlunun suratındaki ifadeyi fark eden anne kahkahayı basıyor. "Lazanya felaketini telafi etmek istedim. Çok üzgün olduğumu biliyorsun ama o gün o kadar yorgundum ki!"

Yorgun değil sarhoştun, diye düşünüyor genç adam ama bu kadarına da razı.

Annesinin suratı asılıyor, yeni ruj sürdüğü dudakları büzülüyor. "Gel de annene bir öpücük ver tatlım."

Tatlı oğlu annesine sarılıp öpüyor. Ardından oğlunun poposuna bir şaplak indiren anne, gidip yemek hazır olana kadar bilgisayarıyla oynamasını söylüyor ona.

Brady, bilgisayarın başına oturduğunda polise tek cümlelik bir mesaj atıyor: *Ağzına sıçacağım ihtiyar.* Ardından annesi akşam yemeğine çağırana dek *Resident Evil* oynuyor. Tonbalıklı salata tahmin ettiği gibi muhteşem. Annesi canı istediğinde çok iyi yemek yapar. Kadın o günkü ilk içkisini kadehe doldurduğunda Brady, sesini çıkarmıyor. Gündüz içmediği iki üç kadehi telafi etmek için kadın bardağını fazlasıyla dolduruyor. Sızdığında saat dokuz bile değil.

Fırsatı değerlendiren Brady, internete girip yaklaşan konser hakkında bilgi ediniyor. Gruptaki beş oğlandan hangisinin en

seksi olduğunu tartışan kızların gülüşmesiyle sonlanan bir YouTube kaydı izliyor. "Gözlerimin İçine Bak" parçasını söyleyen Cam'de karar kılıyor kızlar. Brady, o şarkıyı radyoda duyduğunda neredeyse kusacaktı. Gülüşen suratların saçmaların isabet etmesiyle parçalanışını, hepsi birbirine benzeyen Guess marka kotlarının delik deşik oluşunu gözünde canlandırıyor.

İlerleyen saatlerde annesini yatağına yatırıyor ve tamamen kendinden geçtiğine emin olunca aşağı inip zehirli köfteyi hazırlıyor. Kıymayı kâseye koyup Gopher-Go'larla karıştırıyor. İki kutu zehir Odell'ı öldürmeye yetmezse kahrolası dondurma kamyonunu köpeğin üstüne sürecek.

Ne hoş bir fikir.

Zehirli köfteyi poşete koyup minik buzdolabına yerleştiriyor. Önceden yaptığı gibi kolaların arkasına saklıyor. Ellerini ve zehirle kıymayı karıştırdığı kabı bol sabunlu, sıcak suyla yıkıyor.

O gece harika bir uyku çekiyor Brady. Ne baş ağrısı ne ölü kardeşiyle ilgili kâbuslar...

24

Hodges ve Janey, hastane lobisine açılan koridordaki telefonlu odalardan birine geçip cenaze için işbölümü yaptı. Hodges, cenaze evini arayacak. Olivia Trelawney'in cenazesiyle de ilgilenen Soames Cenaze Evi'ni kullanacaklar. Hastanenin cenazeyi teslim edebilmesi için gerekli belgeleri Janey dolduruyor. iPad'ini, Hodges'u kıskandıran bir beceriyle kullanıp belediyenin sitesinin gerekli formlar sayfasından belgeleri indiriyor. Formları doldurup arada bir neler yaptığını Hodges'a açıklıyor; bazen de *çiçekler yerine* gibi kopuk cümleler mırıldanıyor kendi kendine. Belgeler doldurulup e-postayla gerekli yerlere iletildiğinde annesinin telefon defterini çantasından çıkaran Janey, yaşlı kadının hâlâ hayatta olan az sayıdaki arkadaşını durumdan haberdar ediyor. Onlara karşı son derece kibar, ses tonu ölçülü ama hiçbiriyle uzun konuşmamaya özen gösteriyor. Sesi tek bir kez titrer gibi oluyor, o da yıllarca annesine bakan Althea Greene adlı hemşireyle konuşurken.

Saat altıya gelmeden (anne evine dönen Brady Hartsfield tonbalıklı salatasını mideye indirirken) yapılması gereken işlerin çoğu tamamlanıyor. Yediye on kala beyaz bir cenaze aracı hastanenin arka kapısına yanaşıyor. Araçtakiler nereye gideceklerini biliyor; oraya ne ilk gelişleri ne de son.

Janey, Hodges'a bakıyor, yüzü kireç gibi, konuşurken dudakları titriyor.

"Yapabileceğimi sanmıyorum..."

"Ben hallederim."

İşlem, diğer bütün değiştokuşlar gibi; Hodges levazımatçı ile yardımcısına imzalanmış ölüm raporunu veriyor, karşılığında makbuz alıyor. *Araba almaktan farksız*, diye düşünüyor. Lobiye döndüğünde Janey'in dışarı çıktığını fark ediyor. Kadın, ambulansın tamponuna oturmuş. Hodges, gidip yanına oturduğunda el ele tutuşuyorlar. Kadın bütün gücüyle sıkıyor adamın parmaklarını. Beyaz cenaze arabasının gözden kayboluşunu seyrediyorlar. Hodges, Janey'i arabasına bindirip iki sokak ötedeki Holiday Inn'e götürüyor.

Elleri terli şişko bir adam olan Henry Sirois, otele ulaştığında saat sekiz. Charlotte Gibney ise ondan bir saat sonra otele varıyor. Eli kolu valizlerle dolu zavallı bir otel çalışanı eşyalarını taşırken, hiç durmadan uçakta verilen hizmetlerin ne kadar berbat olduğundan yakınıyor Janey'in teyzesi. Ah, şu zırlayan bebekler yok mu, diyor – duymak bile istemezsiniz. İstemiyorlar ama yine de anlatıyor. Henry ne kadar şişmansa Charlotte da o kadar zayıf ve Hodges'a şüpheyle bakıyor. Sulanmış gözlerle süzüyor emekli dedektifi. Yanında Janey'le yaşıt, evde kalmış kızı Holly'yi de getirmiş. Onda Janey'in güzelliğinden eser yok. Holly Gibney, sürekli fısıldayarak konuşan, göz teması kuramayan tuhaf bir tip.

"Elizabeth'i görmek istiyorum," diyor Charlotte teyze, yeğenini üstünkörü kucakladıktan sonra. Konuşmasını duysanız Bayan Wharton'ın kafasında leylaktan bir taç, ayaklarının altında papatyalarla, otelin lobisinde yattığını zannettiğini sanırsınız.

Janey, naaşın çoktan Soames Cenaze Evi'ne götürüldüğünü açıklıyor. Salı günü anma töreni yapılacak ve çarşamba akşamı

Elizabeth Wharton'ın naaşı yakılacak. Çarşamba sabahı kısa bir dinsel tören yapılması planlandı.

"Ne, yakmak mı? Tam bir barbarlık!" diye itiraz ediyor Henry dayı. Anlaşılan bu ikili, sürekli olarak hadlerine düşmeyen konularda görüş beyan etmekten büyük zevk alıyorlar.

"Kendi arzusu."

Janey, sesini yükseltmeden ve kibarlığı elden bırakmadan konuşsa da yanaklarının kızarışından Hodges, öfkelendiğini anlıyor.

Sorun çıkabileceğini düşünüyor, belki kadının gömülmek değil, yakılmak istediğine dair resmi bir belge görmeyi talep ederler. Ama yanıldı, iki akraba Janey'in üzerine gitmiyor. Belki kardeşinden ona miras kalan milyonları hatırlamışlardır –Janey'in nasıl isterse öyle harcayabileceği onca para. İster paylaşır ister paylaşmaz. Henry dayı ve Charlotte teyze, belki acı içinde geçen son yıllarında kardeşlerini hiç ziyaret etmediklerine şimdi bin pişmandırlar. Bayan Wharton'ın yanında Olivia kalmıştı ama Charlotte teyze ondan adıyla değil, "sorunlu olan" diye bahsediyor.

Beşi birlikte gece geç saatte Holiday Inn'in neredeyse bomboş olan restoranında akşam yemeklerini yiyorlar. Hoparlörlerden Herb Alpert melodileri duyuluyor. Salata ısmarlayan Charlotte teyze ise sostan şikâyetçi, yemeğin yanında getirilmesini özellikle belirtmişti. "Ufak bir kaba koyamamışlar mı, zaten alt tarafı hazır sos," diyor.

Kızı kimsenin duyamayacağı kadar kısık sesle sandviç olduğunu zannettikleri bir şey sipariş etmişti. Garson getirdiğinde çizburger olduğunu görüyorlar. İyi pişmiş. Henry dayı, *fettuccini alfredo* ısmarladı ve hapır hupur hepsini mideye indirdi. Son lokmaları da ağzına atarken alnı ter içinde bile kaldı. Sosun kalanına tereyağlı ekmek banmayı ihmal etmiyor.

Sohbeti taşıyan Hodges, güvenlik görevlisi olarak çalıştığı dönemden birtakım hikâyeler anlatıyor. İşi uydurmuş olabilir ama hikâyeler gerçek, polisken yaşadıklarını duruma uyarladı. Bodrum penceresinden çıkmaya çalışırken yakalanan ve o arada pantolonu düşen hırsızın hikâyesini anlattığında Holly'yi bile

gülümsetiyor. Bir de kapının arkasına saklanıp eve giren hırsızı beyzbol sopasıyla döven on iki yaşındaki oğlanın hikâyesi var. Ya işvereninin mücevherlerini çalıp yemek servisi yaparken hepsini masaya düşüren kâhyaya ne demeli? Daha kanlı hikâyeleri kendine saklamayı seçiyor.

Tatlılar geldiğinde (Hodges tatlı yemeyecek, Henry dayı ise canavar misali bütün tatlılara dalıyor) Janey, akrabalarına ilerleyen günlerde Sugar Heights'teki malikânede kalabileceklerini söylüyor. Oteldeki odaların ücretinin ödendiğini de laf arasında belirtiyor. Charlotte ve Henry, aynı evde kalma fikrinden hoşlanmış gibi. Holly'ye gelince... Ne düşündüğünü kim bilebilir?

Akrabaların odaları birinci katta. Janey ve Hodges'unkiler üçüncü. Birlikte üst kata çıkıp odalarına girmeye hazırlanırlarken Janey, onun odasında kalıp kalamayacağını soruyor Hodges'a.

"Sevişmek için değil," diyor. "Cinsellik şu anda aklımın ucundan bile geçmez. Yalnız kalmak istemiyorum, hepsi bu."

Hodges'a göre hava hoş. İstese de o gece sevişebileceğinden şüpheli. Midesi ve bacak kasları hâlâ ağrıyor... Üstelik o sevişmelerinde işin çoğunu kadın yapmıştı. Örtünün altına girdiklerinde Janey, Hodges'a sarılıyor. Hodges, kadının teninin sıcaklığına... hatta kadının yanı başında olduğuna inanamıyor. O an sevişmek gibi bir arzusunun olmadığı gerçek ama ihtiyarın çabuk ölme nezaketi göstermesine sevindi. Hoş bir düşünce olmayabilir ama uzaması çile olacaktı. Eski eşi Corinne, erkeklerin omurgasız olduğunu söyler. Bazı açılardan pek de haksız sayılmaz.

Janey, başını Hodges'un omzuna yaslıyor.

"Gelmene çok sevindim."

"Ben de geldiğime memnunum."

"Sence yattığımızı biliyorlar mıdır?"

Hodges, şöyle bir düşünüyor.

"Charlotte teyzen biliyor ama yatmasaydık da yattığımızı varsayardı zaten."

"Bunu bilmenin nedeni eğitimli bir dedek..."

"Evet, şimdi biraz uyu Janey."

Uyuyor. Ancak Hodges sabahın erken saatlerinde çişi geldiği için uyandığında onu pencerenin kenarında otururken buluyor.

Otoparka bakarak hüngür hüngür ağlıyor kadın. Kalkıp Janey'e sarılıyor.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim," diyor Janey.

"Hayır, bu benim geleneksel sabahın üçü tuvalet sefam. İyi misin?"

"İyiyim."

Janey gülümseyip çocuklar gibi yumruk yaptığı elleriyle gözyaşlarını siliyor. "Annemi Güneşli Topraklar'a yolladığım için kendimden nefret ediyorum."

"Kendisinin gitmek istediğini söylemiştin."

"Evet, o istedi. Ama öyle olması suçluluk duygumu azaltmıyor."

Janey, ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözlerle Hodges'a bakıyor. "Kaliforniya'da kalıp bütün ağır yükü Olivia'nın omuzlarına yıktığım için de kendime kızgınım."

"İşinde iyi bir dedektif olarak tahminde bulunmam gerekseydi evliliğini kurtarmaya çalıştığın için bunları düşünemeyecek halde olduğunu söylerdim."

Bu yorum Janey'i gülümsetiyor. "Sen çok iyi bir insansın Billy. Hadi, git de tuvaleti kullan."

Hodges, geri geldiğinde Janey yeniden yatakta. Yanma uzanıp kadını kollarına alıyor ve sabaha kadar birbirlerine sarılarak uyuyorlar.

25

Pazar sabahının erken saatlerinde duşa girmeden önce Janey, Hodges'a iPad'i nasıl kullanacağını gösteriyor. Hodges, Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne girdiğinde Bay Mercedes'ten yeni bir mesaj buluyor. Kısa ve öz. *Ağzına sıçacağım ihtiyar.*

"Bana kendini nasıl hissettiğinden biraz daha bahsetsene," diyen Hodges, kendi attığı kahkahaya kendi de şaşırıyor.

Jane, Amerikan filmlerindeki özel efektleri hatırlatan buhar bulutu eşliğinde havluya sarınmış olarak banyodan çıkıyor. Adama niçin güldüğünü soruyor. Hodges, ona mesajı gösteriyor. Kadına hiç komik gelmiyor okudukları.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

Hodges da aslında durumu komik bulmadı ama gülmemek elinde değil. Tek bir şeyden emin: Eve gittiğinde 40'lık Glock'u yatak odasındaki kasadan çıkarıp yanında taşımaya başlayacak. Daha azı bundan sonra kesmez.

Yatağın yanındaki telefon çalıyor. Janey telefonu açıyor, kısa bir konuşmanın ardından ahizeyi yerine koyuyor. "Charlotte teyzemdi. Yirmi dakika sonra hepimizin kahvaltıda buluşmasını önerdi. Bence Sugar Heights'e gitmek için yanıp tutuşuyor. Belki gümüşleri saymayı planlıyordur."

"Tamam."

"Ayrıca yatağının çok sert olduğunu ve yastıklardaki tüyler yüzünden alerji ilacı almak zorunda kaldığını söyledi."

"Hı hı. Janey, Olivia'nın bilgisayarı hâlâ Sugar Heights'teki evde mi?"

"Elbette. Çalışma odasında duruyor."

"Oraya girememeleri için odanın kapısını kilitler misin?"

Tam sutyeninin kopçasını iliklerken duraksıyor Janey, bir saniye öylece donup kalıyor, dirsekler geride, klasik kadın duruşu. "Boş versene. Odaya girmemelerini söylerim, olur biter. O kadının beni korkutmasına izin vermeyeceğim. Ya Holly'ye ne demeli? Konuşmasından bir şey anlıyor musun?"

"Yemek siparişi verirken sümüklü sandviç dediğini sandım." Kadın o kadar kısık sesle konuşuyor ki kimsenin bir şey anlaması mümkün değil.

Janey, gece vakti Hodges'un onu ağlarken bulduğu koltuğa yığılıyor. Bu sefer gülmekten öldüğü için. "Tatlım, çok berbat bir dedektifsin. Berbatı burada iyi anlamında kullanıyorum."

"Cenaze işleri bitip akrabalar gittiğinde..."

"En geç perşembe günü," diyor Janey. "Daha uzun kalırlarsa herhalde onları öldürürüm."

"İnan bana, hiçbir jüri seni suçlu bulmaz. Gittiklerinde bilgisayara bakması için arkadaşım Jerome'u malikâneye getirmek istiyorum. Daha önce soracaktım ama..."

"Şimdi getirirsen canına okurlar. Ben de soru yağmurundan kurtulamam."

Charlotte teyzenin soru sormaya hevesli ışıl ışıl gözlerini hatırlayan Hodges, ona hak veriyor.

"Mavi Şemsiye ibaresi çoktan silinmemiş midir? İnternet sitesinden her çıkışında bütün bilgilerin silindiğini sanıyordum."

"İlgilendiğim Debbie'nin Mavi Şemsiyesi değil. Kardeşinin geceleri seslerini duyduğu hayaletler."

26

Asansörün yolunu tuttuklarında Janey'e dün aradığından beri kendisini rahatsız eden bir detayı soruyor. "Sence annen Olivia hakkındaki sorularım yüzünden kötüleşmiş olabilir mi?"

Mutsuz görünse de omuz silkiyor Janey. "Kesin konuşmak imkânsız. Çok yaşlıydı. Charlotte teyzemden yedi yaş büyüktür. Çok acı çekiyordu." Ve sonra, isteksizce: "Belki biraz etkilenmiştir."

Hodges, parmaklarını taranmamış saçlarında dolaştırıp düzeltmeye çalışıyor. "Tanrım..."

Asansörün geldiğini haber veren çınlama. Asansöre biniyorlar. Janey, dönüp dedektifin ellerini tutuyor. Alçak sesle hızlı hızlı konuşuyor. "Şunu bilmeni istiyorum, bugün sorsan yine aynı seçimi yapar, annemle görüşmene izin verirdim. Annem uzun bir hayat sürdü. Ollie ise daha uzun bir ömrü hak etmişti. Dünyanın en mutlu kadını değildi ama o pislik kafasına girene dek idare ediyordu. O adi bir guguk kuşu gibi sinsi. Kardeşimin arabasını çalıp sekiz kişiyi öldürmek adi herife yetmemiş mi? Ama hayır, tabii, bir de kardeşimi delirtmesi gerekiyordu."

"Öyleyse tam gaz yola devam."

"Elbette yola devam." Daha da sıkı tutuyor Hodges'un ellerini. "Onu yakalamak *bizim* görevimiz Billy. Anlıyor musun? *Bizim.*"

Doğrusu kadın rica etse bile Hodges, araştırmasına son vermezdi. Balık oltaya takıldı bir kere. Ama kadının ne kadar istekli olduğunu duymak iyi geliyor.

Asansörün kapısı açılıyor. Holly, Charlotte teyze ve Henry dayı çoktan lobiye inmiş. Charlotte teyze şüpheci gözlerle ikili-

yi inceliyor. Niye geciktiklerini soruyor ama yanıtı beklemeden kahvaltı için hazırlanan açık büfenin ne kadar vasat olduğuna geçiyor. Omlet sipariş edebilmeyi ummuşlarsa hiç şansları yok. Hodges, Janey Patterson'ı çok uzun günleri beklediğini düşünüyor bu sözleri duyduğunda.

27

Pazar günü de cumartesi gibi güneşli. Sanki yaz günü. Daha saat dört olmadan Brady, elindeki bütün dondurmaları satıyor. Akşam yemeği saatinden en az iki saat önce, parklar boşalmaya başladığında işi çoktan bitti. Evi arayıp annesine akşam yemeğinde ne yemek istediğini sormayı düşünse de Long John Silver'dan bir şeyler alıp ona sürpriz yapmaya karar veriyor. Annesi ıstakoza bayılır.

Oysa eve gidince şaşıracak olan asıl kendisi.

Garajdan eve geçip "Anne, ben geldim!" diye seslenecekken donup kalıyor. Bu sefer annesi ocağı kapamayı unutmamış. Öğle yemeği için pişirdiği etin hoş kokusu evi kaplamış. Salondan çırpınışı andıran sesler ve hırıltılı hıçkırıklar geliyor.

Tava ocakta. Brady, içine baktığında donmuş yağların içinde volkanik adaları andıran yanık köfte parçalarını görüyor. Tezgâhta yarısı boşalmış bir şişe Stoli ve mayonez kavanozu. Annesi hamburger köftesine sadece mayonez ekler.

Brady'nin elindeki yağlı yemek poşetleri yere düşüyor. Ama Brady bunu fark etmiyor bile. *Hayır*, diyor kendi kendine. *Hayır, olamaz!*

Olmuş. Mutfaktaki buzdolabının kapağını açtığında, orada en üst rafta zehirli eti koyduğu torbayı görüyor. Yarısı gitmiş.

Boş boş ete bakıyor, şöyle düşünüyor: Annem garajdaki minik buzdolabına bakmaz. Asla. O benim buzdolabım.

Bu düşünceyi bir diğeri takip ediyor: Sen evde yokken neye bakıp neye bakmadığını nereden biliyorsun? Belki bütün çekmecelerini, hatta yatağının altını kontrol ediyordur.

Biri boğazlanıyormuş gibi bağırışlar duyuluyor yeniden. Brady salona koşuyor, ayağı çarpınca yere düşürdüğü torbalar-

dan biri mutfak masasının altına savruluyor. Buzdolabının kapağı açık kalıyor. Annesi kanepede, oturur pozisyonda. Mavi, ipek pijama altını giymiş. Gömleğinde kusmuk ve kan lekeleri var. Kasılıp düğmeleri zorlayan karnı şişip neredeyse yedi aylık hamile bir kadının karnına dönmüş. Saçları karmakarışık, öne düşen tutamlar bembeyaz suratına yapışmış. Burnu kanamış olacak ki burun delikleri tıkanmış. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. Kadın onu görmüyor, en azından başlangıçta öyle sanıyor Brady. Derken annesi ellerini ona doğru uzatıyor.

"Anne! Anne!"

İlk düşüncesi sırtına vurup kusmasını sağlamaya çalışmak ama masada duran çoğu yenmiş hamburgere ve votka şişesinden kalanlara baktığında sırtına vurmanın bir işe yaramayacağını anlıyor. Zehirli et boğazına kaçtığı için çırpınmıyor kadın. Keşke o kadar basit olsaydı.

Duyduğu patırtılar annesinin ayaklarını yere vurmasından kaynaklanıyormuş. Oturduğu yerde marş adımlarıyla yürüyormuş gibi tepiniyor kadın. Sırtı kasılmış. Kolları havayı dövüyor. Şimdi hem oturduğu yerde tepiniyor hem de tuttuğu takım gol atmış gibi sevinçten çılgına dönen seyirciler gibi ellerini havada sallıyor. Derken ayaklardan biri önündeki masaya çarpıp deviriyor. Votka kadehi yere düşüyor.

"Anne!"

Kadın, kendini önce kanepenin minderlerine, sonra da öne atıyor. Acı akıyor gözlerinden. Oğlunun adı olabilecek bir şeyler söylüyor ama hırıltılara karışıyor kelimeler.

Zehirlenmiş biri nasıl tedavi edilir? Çiğ yumurta mı yedirilirdi? Coca-Cola mı? Hayır, kola midesi kötü olanlar içindir. Annesi o çizgiyi çoktan geçmiş.

Parmaklarımı boğazına soksam mı, diye düşünüyor. Onu kustursa işe yarar mı?

Derken dişleri birbirine çarpmaya başlıyor kadının. Brady, uzattığı parmaklarını geri çekiyor. Çığlık atmamak için avucuyla kendi ağzını örtüyor. Annesi ısıra ısıra kendi dudağını parçalamış; gömlekteki kanın sebebi o. En azından bir bölümünün.

"Brayvie!"

Hıçkırarak nefes almaya çalışıyor. Gırtlağından anlaşılmaz hırıltılar dökülüyor. "Ambu... ambu... la... ğğğ!"

Ambulans çağır.

Brady, telefonun yanına gidip ahizeyi eline alıyor ama numarayı çevirmeden önce ambulans çağıramayacağını kavrıyor. Doktor gelirse yanıt veremeyeceği bir sürü soru sorar. Ahizeyi yerine bırakıp annesine bağırıyor.

"Ne demeye buzdolabımı karıştırdın anne? Niçin, niçin?"

"Brayvie! Ambu..."

"Ne zaman yedin? Ne kadar oldu?"

Yanıt vermek yerine, annesi ayaklarıyla yeri dövüyor. Başı geriye savruluyor, pörtlek gözleri bir iki saniye tavana bakıyor. Sonra başı yeniden öne düşüyor. Bunlar olurken sırtı kaskatı; sanki kafası bir çubuğun ucuna takılmış. Hırıltılar tekrar başlıyor – tıkalı bir delikten akmaya çalışan suyun sesi gibi. Annesinin ağzı esneyecekmiş gibi açılıyor ve kusmuklar fışkırıyor dışarı. Hepsi kendi kucağına akıyor. Kanlı kusmuklar.

Annesinin ölmesini istediği onca zamanı düşünüyor Brady. Ama böyle olmasını istememişti. Hayır, asla böyle olmasını istememişti.

Derken beyninde fırtınalı havada gökyüzünü aydınlatan şimşekler gibi bir şimşek çakıveriyor. İnternete girip onu nasıl tedavi edeceğini öğrenebilir. İnternette her tür bilgi vardır.

"Onu iyileştireceğim," diyor kendi kendine. "İki dakikalığına alt kata inmeliyim. Anne... Dayan... Lütfen..."

Koşa koşa mutfağa dalıyor, karargâhına açılan kapıdan içeri giriyor. Alt katta annesini iyileştirmenin bir yolunu bulacak.

Bulamasa bile en azından ölümüne şahit olması gerekmeyecek.

28

Işıkların yanmasını sağlayan kelime "kontrol" ama üç kere söylediği halde bodrumun ışıkları yanmıyor. Sesi farklı çıktığı için ses tanıma programı Brady'nin sesini tanımadı. Sesi hiç de kendi sesi gibi değil. Son derece normal sayılmaz mı? Kendinde olmaması son derece doğal değil mi?

Bağırıp durmak yerine düğmeye basıp ışıkları yakıyor, kapıyı kapayıp basamakları iniyor. Kapı kapanınca salondan gelen gürültüler de biraz olsun azalıyor.

Bilgisayarları çalıştırmak için ses komutlarını kullanmayı denemiyor, düğmeye basarak Üç Numara'yı açıyor. Geri sayım başladığında şifresini tuşlara basarak giriyor. Ama zehirlenme tedavisinde kullanılan antidotları araştırmıyor; bunun için çok geç. Kendi mekânında, kendini güvende hissettiği yerde olduğu için beyni gerçekleri kabullenmeye başladı.

Nasıl olduğunu da anladı. Annesi dün iyiydi, ikisi için hoş bir yemek hazırlayacak kadar ayık kalmıştı. Bu yüzden bugün kendini ödüllendirdi. Kafayı buldu. Ardından sevgili oğlu eve dönmeden önce içkinin etkisinden biraz olsun kurtulabilmek için bir şeyler atıştırmaya karar verdi. Buzdolabı ve kiler boştu.

O zaman ne yaptı? Garajdaki mini buzdolabına baktı. Alkolsüz içecekler ilgisini çekmez ama atıştıracak bir şeyler bulabileceğini düşünmüştür. Aradığından çok daha iyisini buldu: bolca kaliteli kıyma.

Kendi kazdığı kuyuya düşmek diye buna denir diye düşünüyor. Sonra başka bir söz: Bir şeyin ters gitme olasılığı varsa ters gidecektir. Buna Peter Kanunu mu deniyordu? İnternete girip bakıyor. Biraz araştırdıktan sonra Peter değil, Murphy Kanunu dendiğini öğreniyor. Adını Edward Murphy diye bir adamdan almış. Uçak parçaları yaparmış adam. Kimin aklına gelirdi?

İnternet sitelerini geziyor. Birkaç el bilgisayar oyunu oynuyor. Üst kattan öncekilerden daha sert bir gümleme gelince iPod'unun kulaklarını takıp müzik dinlemeye karar veriyor. Neşeli bir şeyler. The Staple Singers olabilir.

Kendine saygı duymakla ilgili parçanın ortalarına doğru polis emeklisinden ses seda çıkmış mı diye bakmak için Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ni açıyor.

29

Daha fazla erteleyemeyeceğine kanaat getirdiğinde üst kata çıkıyor Brady. Alacakaranlık çökmüş. Evdeki et kokusu neredey-

se tamamen kaybolmuş, yerini kusmuk kokusu almış. Salona geçiyor. Annesi tepetaklak olan masanın yanına yığılmış. Gözlerini tavana dikmiş. Dudakları öylesine gerilmiş ki uzaktan bakınca sırıtıyormuş gibi görünüyor. Elleri kasılıp pençeye dönüşmüş.

Ölmüş.

Acıktığında niye garaja gittin? Anne, anneciğim, ne demeye bunu yaptın?

Yanlış gidebilecek ne varsa yanlış gider, diyor kendi kendine. Annesinin etrafı ne kadar kirlettiğini görünce evde halı şampuanı olup olmadığını hatırlamaya çalışıyor.

Hepsi Hodges'un suçu. Her şeyin sebebi o. Brady, yaşlı herifin işini bitirecek. Hem de çok yakında. Ama şimdi daha acil işler var. Annesiyle televizyon seyrettiği zamanlarda kullandığı sandalyeye oturup seçenekleri değerlendiriyor. Annesinin bir daha sevdiği şovları izleyemeyeceğini düşünüyor. Hem üzücü hem komik. Jeff Probst adındaki televizyon yıldızının cenazeye çelenk yolladığını hayal ediyor, karta da şöyle yazarlardı: *Survivor'dan sağ çıkan arkadaşlarından sevgilerle.* Gülmekten kendini alamıyor.

İyi de annesini ne yapacak? Komşular yokluğunu fark etmeyecektir; çünkü annesi züppe olduğunu düşündüğü komşularıyla yıllardır küs. Arkadaşı yok, içki arkadaşı bile yok, ne de olsa evde içer. İçer*di.* Bir keresinde, ayık olduğu ender zamanlardan birinde, kendisi gibi ayyaşlarla dolup taştıkları için barlara gitmeyi sevmediğini söylemişti.

"Alkol yüzünden etin tadının bir garip olduğunu fark etmedin, değil mi?" diye soruyor cesede. "Fark edemeyecek kadar sarhoştun."

Keşke derin dondurucuları olsaydı. O zaman cesedi ona tıkabilirdi. Bir keresinde bir filmde öyle yaptıklarını görmüştü. Annesini garaja koymaya cesaret edemiyor; çünkü garaj fazla ortalık bir yermiş gibi geliyor Brady'ye. Cesedi bir halıya sarıp bodruma indirebilir, herhalde merdiven altına sığar. Ancak annesinin basamakların altında çürüdüğünü bile bile bodrumda çalışmaya nasıl devam edecek? Halıya sarılmış bile olsa gözlerini kendisine diktiği fikrinden nasıl kurtulacak?

Ayrıca bodrum ona ait. Annesini orada istemiyor. Orası Brady'nin karargâhı.

Sonunda tek bir seçeneği olduğuna karar veriyor. Annesini tuttuğu gibi merdivene sürüklüyor. Basamakların tepesine ulaştıklarında pijamanın altı sıyrılıyor ve kadının cinsel organı açığa çıkıyor (annesinin ona *kukuş* adını verdiğini hatırlıyor). Bir keresinde çok kötü bir gün geçirmişti, feci başı ağrıyordu ve annesinin *orasına* dokunmayı denemişti. Kadın eline bir şaplak indirmişti, hem de sertçe. *Oradan uzak dur,* demişti. *Kukuşa dokunmak yok,* demişti.

Brady, bin bir güçlükle annesini üst kata taşıyor. Pijama kadının bileklerine kadar inip ayaklarına takılıyor. O zaman ölmeden önce kanepedeki tepinişi geliyor Brady'nin aklına. Ne korkunçtu. Ancak Jeff Probst'un çiçek yollaması düşüncesi gibi onun da komik bir yanı var. İstese de insanlara niye komik geldiğini açıklayabileceği bir espri değil. Zen bir bakış açısı bile denebilir.

Koridordan geçiş. Annesinin yatak odası. Kadını kaldırmaya çalışınca korkunç bir ağrı saplanıyor sırtına. *Tanrım, ne kadar ağırmış.* Sanki ölünce içi gizemli ve yoğun etlerle dolmuş.

Boş ver. Şu işi bitir.

Annesinin pijamasını yukarı çekip düzgün görünmesini sağlıyor – kusmukla kaplı giysiler içindeki bir ceset ne kadar düzgün görünebilirse. Kadını yatağa yatırmaya çalıştığında sırt ağrıları şiddetleniyor. Bu sefer onu bırakıp doğrulduğunda omurgası çatırdıyor. Kadının giysilerini çıkarıp temiz giysiler giydirmeyi düşünüyor. Yatarken giydiği XL tişörtlerden biri olabilir. Ne var ki bunu yapmak için kadını yeniden kaldırması ve ölü uzuvlarını hareket ettirmesi gerekir. Ya bunlarla uğraşırken kendi belini incitirse? En azından gömleği çıkarabilir, asıl kirlenen o. Ancak o zaman da annesinin göğsüne bakması gerekecek. Arada bir annesi onlara dokunmasına izin verirdi. Öyle zamanlarda "yakışıklı oğlum" derdi Brady'ye. Saçlarını ve boynunu, baş ağrısının odaklandığı yerleri okşardı.

"Benim yakışıklı oğlum."

Sonunda annesini öylece bırakıp üstünü örterek sorunu çözüyor. Kafasını, suçlarcasına bakan gözlerini de örtüyor.

"Üzgünüm anne," diyor beyaz örtünün altındaki şekle bakarken. "Senin hatan değildi."

Hayır, o şişko polisin hatası. Brady, zehri köpeği zehirlemek için almıştı. Doğruya doğru, striknini eve Brady getirdi ama o planı da Hodges'tan intikam almak için yapmıştı. Şimdi Brady'nin çözmesi gereken sorunlar ikiye katlandı. Salonun halini düşünmek bile istemiyor. Saatlerce temizlik yapması gerekecek ama daha öncelikli bir yükümlülüğü var artık.

30

Toparlandı. Bu kez konuştuğunda sesli komuta sistemi sesini tanıyor. Hiç zaman kaybetmeyip Üç Numara'nın başına oturuyor. Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ni açıyor. Hodges'a yolladığı mesaj her zamankinden sade. Söyleyeceğini söyledi:

Seni öldüreceğim.
Geldiğimi görmeyeceksin.

AZRAİL'DEN TELEFON

1

Elizabeth Wharton'm ölümünden iki gün sonra Hodges'un yolu yeniden DeMasio adlı İtalyan restoranına düşüyor. Geçen sefer eski ortağıyla öğle yemeği yemek için oradaydı, bu seferkiyse akşam yemeği. Eşlikçileri Jerome Robinson ve Janelle Patterson.

Janey, emekli dedektifin takım elbisesine iltifatlar yağdırıyor. Birkaç kilo verdiği için takım üstünde daha hoş duruyor (pantolonun arkasına sıkıştırdığı tabanca neredeyse hiç belli olmuyor). Jerome'un en çok hoşuna gidense emekli polisin yeni şapkası. Janey'in hediyesi olan kahverengi fötr şapka neredeyse tören edasıyla o gün dedektife teslim edildi. *Madem özel dedektifsin, bütün özel dedektifler gibi hafif öne eğerek giyeceğin bir fötr şapkan olmalı,* dedi kadın.

Jerome, şapkayı deneyip tam giyilmesi gerektiği gibi giyiyor. "Ne dersiniz, Humphrey Bogart'a benzedim mi?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama Bogart beyaz tenliydi," diyor Hodges.

"O kadar beyazdı ki teni neredeyse parlardı," diye ekliyor Janey.

"Unutun gitsin!"

Jerome, şapkayı Hodges'a fırlattığında şapkayı havada yakalayan dedektif, çıkarken unutmamayı veya yanlışlıkla üzerine basmamayı umarak fötrü iskemlesinin altına yerleştiriyor.

Akşam yemeğine davet ettiği iki misafirin kaynaşması hoşuna gitti. Hodges, Jerome'un, görünüşüyle çelişen olgunlukta bir beyne sahip olduğunu düşünür. Jerome, bu düşüncelerini haklı çıkarırcasına, şapkayla ilgili şakalaşmalar biter bitmez ilk iş Janey'in ellerini tutup kaybı için ne kadar üzüldüğünü dile getiriyor.

"İkisi için de..." diye düzeltiyor sonra. "Kardeşinizi kaybettiğinizi biliyorum. Kardeşime bir şey olsa ne yapardım bilmiyorum. Barb, tam bir baş ağrısıdır ama onu her şeyden çok severim."

Gülümseyerek teşekkür ediyor kadın. Jerome'un yaşı içki içmeyi tutmadığından hepsi buzlu çay ısmarlıyorlar. Janey, delikanlıya üniversitelerle ilgili planlarını soruyor ve Jerome, Harvard ihtimalini dile getirdiğinde gözlerini deviriyor. "Demek Harvard'lı züppelerden olacaksın, aman ne hoş!"

"O zaman Efendi Hodges'un çimlerini biçecek yeni bir köle bulması gerekecek!" diyor Jerome. Janey, katıla katıla gülüyor. Çiğnediği karidesler etrafa saçılmasın diye peçeteyle ağzını örtmek zorunda bile kalıyor. Bunu yaparken yanakları kızarıyor ama Hodges, kadının gülmesine sevindi. İyi yapılmış makyajı gözlerinin altındaki morlukları veya benzinin ne kadar soluk olduğunu gizlemeye yetmemişti.

Charlotte teyze, Henry dayı ve Mızmız Holly'nin neler yaptığını, Sugar Heights'teki malikâneden memnun olup olmadıklarını sorduğunda Janey, korkunç ağrılar saplanmışçasına ellerini başına götürüyor.

"Charlotte teyze sadece bugün tam altı kez aradı. Abartmıyorum. Altı kere. İlki, bana Holly'nin gece yarısı uyandığını ve nerede olduğunu çözemediği için panik atak geçirdiğini haber vermek amacıyla açtığı telefondu. Az kalsın ambulans çağıracakmış ama Henry dayım NASCAR yarışlarından bahsederek onu oyalayıp sakinleştirmiş. Teyzem niyeyse otomobil yarışlarına bayılır. Televizyonda yayınlandığında asla kaçırmaz. Kahramanı Jeff Gordon." Janey omuz silkiyor. "Gel de anla!"

"Holly kaç yaşında?" diye soruyor Jerome.

"Benim yaşlarımda ama bir tür... onunkine ne demeli bilmiyorum, en kibar ifadeyle duygusal açıdan gelişmemiş biri diyebiliriz."

Janey'in anlattıklarına bakılırsa Charlotte teyze ilk olarak elektrik faturasından bahsetmek için aramış, fatura çok yüksekmiş ona sorarsanız. Komşulardan yakınmak için aramış, duvarlarda gereğinden fazla resim olduğunu beyan etmiş, modern sanattan hoşlanmadığını vurgulamış ve Olivia olsa kristal camlı Janey'in yerinde bütün lambaların temizlenmesiyle ilgilenmeyi asla ihmal etmeyeceğine değinmiş. Janey, restorana gelmeden hemen önce yaptıkları son görüşme en sinir bozucu olanmış. Tey-

zesinin anlattığı kadarıyla Henry, düşünüp taşınmış ve Janey'in naaşı yaktırmak konusunda fikrini değiştirmesinin uygun olacağına karar vermiş. Teyzesine göre Henry dayı, kardeşlerinin yakılması fikrinden çok rahatsızmış. *Viking cenazesi mi bu* bile demiş. Holly, cenazeden hiç bahsetmiyormuş; çünkü düşüncesi dahi kâbuslar görmesine yetiyormuş.

"Perşembe günü şehirden ayrılacakları kesinleşti," diyor Janey. "Şimdiden dakikaları sayıyorum." Hodges'un elini sıkıyor. "Bir de iyi haberim var. Teyzemin söylediğine bakılırsa Holly, senden çok etkilenmiş."

Hodges gülümsüyor. "Eminim Jeff Gordon'a benzediğim içindir."

Janey ve Jerome, tatlılarını ısmarlarken Hodges rejimine sadık kalıyor. Kahvelere sıra geldiğinde esas konuya geçiyorlar. Hodges, yanında getirdiği iki dosyayı onlara uzatıyor.

"Notlarım. Olabildiğince düzenledim. Başıma bir şey gelmesi ihtimaline karşı sizde de bulunsun."

Janey tedirgin oluyor. "İnternet sitesine yeni bir mesaj mı yollamış?"

"Hayır," diyor Hodges. Öylesine rahat yalan söylüyor ki... Çok ikna edici. "Önlem olsun diye..."

"Emin misin?" diye soruyor Jerome.

"Elbette. Notlarımın arasında katilin kimliğini gösteren bilgiler yok ama ilerlemediğimiz söylenemez. Soruşturmaya devam edersek bir ihtimal herifi ele geçirebileceğimize inanıyorum. İkiniz de temkini elden bırakmamalısınız. Etrafınızda olup bitenlere her zaman dikkat edin."

"Gözlerimizi dört açacağız, merak etme," diyor Janey.

"Güzel."

Hodges, Jerome'a dönüyor. "Söyle bakalım, nelere dikkat edeceksiniz?"

Genç adam hemen yanıtlıyor soruyu. Kendinden emin. "Üst üste geçen araçlara; özellikle genç bir erkek, diyelim ki yirmi beş ila kırk yaşlarında biri kullanıyorsa. Bana sorarsan kırk yaşındaki birine artık genç denmez ya... Bu mantıkla sen de dinozor sayılırsın Billy."

"Kimse ukalaları sevmez," diyor Hodges. "Zamanla sen de öğreneceksin genç adam."

Restoran çalışanlarından Elaine, her şeyin yolunda gidip gitmediğini sormak için yanlarına geliyor. Harika diyorlar. Hodges, kahvelerin tazelenmesini rica ediyor.

"Hemen!" diyor kadın. "İtiraf etmeliyim ki geçen gelişinizden çok daha iyi görünüyorsunuz Bay Hodges. Umarım bunu söylediğim için bana kızmazsınız."

Hodges kızmıyor. Geçen seferkinden daha iyi hissediyor kendini. En az dört kilo verdi.

Elaine, gidip başka bir garson kahvelerini tazelemeye geldiğinde Janey, eğilip emekli dedektifin gözlerinin içine bakıyor. "Nasıl bir yol izleyeceğiz?"

Hodges'un aklına yalnızca eşini değil, mola yerlerinde beş kadını daha öldürdüğünü itiraf eden Donald Davis geliyor. Yakında yakışıklı Bay Davis, eyalet hapishanesini boylayacak. Muhtemelen hayatının geri kalanını orada geçirecek.

Hodges böyle vakalara daha önce de şahit oldu.

Her cinayetin çözüleceğine inanacak kadar naif değildir ama çözülen cinayetlerin sayısı çözülmeyenlerden fazladır. Her zaman bir şey (örneğin içinde insan kemikleri olan bir kuyu) ortaya çıkar. Bazen yanlışları düzeltmeye çalışan ilahi gücün varlığını hissedersiniz. Cinayeti araştıran dedektifler raporları okur, şahitleri sorgular, telefon açar, delilleri inceler ve o gücün devreye girmesini bekler. Bu gerçekleşirse izlemeleri gereken yol önlerinde belirir. Çoğu zaman yolu izleyince doğruca katile ulaşırlar, Bay Mercedes'in mektuplarında *sanlı* dediği insanlara.

Hodges, yemek arkadaşlarına bakıp aklındaki soruyu dile getiriyor: "Ya Olivia Trelawney gerçekten hayaletleri duyduysa?"

2

Otoparkta, Jerome'un hediyesi olan ikinci el Wrangler marka cipin yanında dururlarken Jerome, Janey'e kendisiyle tanıştığına ne kadar memnun olduğunu söyleyip yanağından öpüyor. Kadın, genç adamın içtenliğine şaşırdı ama öpücük hoşuna gitti.

Jerome, Hodges'a dönüyor. "Billy, her şey hazır mı? Yarın bana ihtiyacın var mı?"

"Konuştuklarımızı araştırman yeterli. Böylece Olivia'nın bilgisayarını incelemeye hazırlıklı gelirsin."

"Hiç merak etme."

"Güzel. Annene ve babana sevgilerimi ilet."

Jerome sırıtıyor. "Bak ne diyeceğim, babama sevgilerini iletirim. Anneme gelince..." Tyrone Feelgood ayağına yatıyor. "Bir iki hafta evin hanımından uzak durmayı düşünüyorum."

Hodges'un kaşları çatılıyor. "Annenle aranız bozuk mu? Sana pek yakıştıramadım."

"Sorun ben değilim, annem çok huysuz. Haksız da değil."

Jerome, elden ne gelir dercesine gülümsüyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dünyadan haberiniz yok beyefendi. Perşembe gecesi MAC'te konser var. Round Here diye uyduruk bir pop grubu şehre gelecek. Barbara, Hilda ve birkaç arkadaşı konsere gitmek için yanıp tutuşuyorlar."

"Kardeşin kaç yaşında?" diye soruyor Janey.

"Dokuz buçuk. Yakında on olacak."

"O yaştaki kızlar öyle gruplara bayılır. Ben de on bir yaşındayken Bay City Rollers'a tapardım." Jerome'un suratındaki şaşkın ifadeyi görünce gülüyor. "Kim olduklarını bilseydin bana hiç saygın kalmazdı."

"Neyse, ufaklıkların hiçbiri daha önce gerçek bir konsere gitmedi. *Buz Pistinde Susam Sokağı* gibi çocuk şovlarına gitmişlerdir ama bu bambaşka. Konsere gideceğiz diye tutturdular da tutturdular, benim bile kafamı şişirdiler ve sonunda bütün anneler toplandı, konserin erken saatte olması da göz önünde bulunduruldu ve kızların gidebileceğine karar verildi. Annelerden biri onlara eşlik etmeye gönüllü olursa... Gönüllü çıkmayınca kibrit çöpü çektiler. Piyango anneme vurdu."

Başını iki yana sallıyor. Yüzündeki ifade ciddi ama gözleri ışıl ışıl. "Annemi MAC'te çığlıklar atan sekiz ila on dört yaşlarındaki dört bin genç kızın arasında bir düşünsenize... Şu aralar neden ondan uzak durmayı seçtiğimi ayrıca açıklamam gerekiyor mu?"

"Harika zaman geçireceğine her iddiasına varım," diyor Janey. "Muhtemelen bir zamanlar o da Marvin Gaye veya Al Green konserlerine gidip çığlık atmıştır."

Jerome, cipine binip el salladıktan sonra arabayı otoparktan çıkarıyor. Hodges ve Janey, yaz gecelerini andıran o ılık gecede Hodges'un arabasının yanında baş başa kalıyorlar. Gökyüzündeki hilal varoşları ve şehrin kalanını ayıran geçidi aydınlatıyor.

"İyi bir çocuk," diyor Janey. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

"Evet, farkındayım," diyor Hodges.

Janey, Hodges'un başındaki fötr şapkayı alıp kendi kafasına geçiriyor ve baştan çıkarıcı bir gülümseme yolluyor ona. "Sırada ne var dedektif? Eviniz?"

"Önerini doğru mu anladım?"

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum." Janey şapkayı Hodges'un başına geçirmek için parmak uçlarında yükseliyor. "Amacıma ulaşmak için teslim olmam gerekiyorsa, öyle yapacağım."

Hodges, arabanın kapılarını açan düğmeye basıyor. "Kimseye zor durumdaki bir hanıma yardım etmedi dedirtmem."

"Tam bir beyefendisiniz neyse ki," diyor Janey ve ekliyor: "Hadi gidelim!"

3

Bu seferki sevişmeleri öncekilerden iyi; çünkü artık birbirlerini tanımaya başladılar. Çekingenliğin yerini tutku aldı. Sevişme faslı bittiğinde Janey, onun gömleklerinden birini giyip (o kadar büyük geliyor ki etekleri yerlerde sürünüyor) evi keşfe çıkıyor. Hodges tedirgin gözlerle izliyor Janey'i.

Yatak odasına döndüklerinde Janey karnını doyuruyor. "Bekâr bir erkek için fena sayılmaz. Lavaboda kirli tabak, küvette saç, televizyonun üstünde porno yoktu. Buzdolabında birkaç yeşillik bile gördüm. Sana ekstra puan kazandırdılar."

Buzdolabına bakarken iki kutu bira çıkarmıştı. Birasını Hodges'unkiyle tokuşturuyor.

"Buraya kızım dışında bir kadının ayak basacağını hiç düşünmemiştim," diyor Hodges. "Hoş, kızımla da telefon ve e-posta aracılığıyla haberleşiyoruz, ziyaretime gelmeyeli yıllar oldu."

"Boşanmada eski eşinin tarafını mı tuttu?"

"Sanırım."

Hodges, konuyu bu bakış açısıyla değerlendirmemişti. "Öyle yaptığı için onu suçlayamam."

"Kendine acımasızlık ediyorsun."

Hodges, birasını yudumluyor. Tadı gayet hoş. Bir yudum daha aldığında aklına bir fikir geliyor.

"Charlotte teyzede bu evin numarası var mı Janey?"

"Yo, hayır. Eve dönmek yerine buraya gelmeyi isteme nedenlerimden biri de onlardan bir süreliğine kurtulmaktı. Bu konuda sana yalan söylemeyeceğim." Üzgün gözlerle bakıyor Hodges'a. "Çarşamba günü cenazeye gelecek misin? Lütfen gel. Orada dost bir yüze ihtiyacım olacak."

"Elbette gelirim. Salı günü yapılacak veda törenine de katılırım."

Bunu duymak Janey'i şaşırttı ve mutlu etti. "Senden talep edebileceğimden çok daha fazlası."

Hodges'a sorarsanız hiç değil. Artık kafası soruşturma modunda çalışıyor ve cinayetle bağlantılı kişilerin cenazesine katılmak standart polis prosedürüdür. Bay Mercedes'in salı günkü veda ve çarşamba günkü cenaze törenine katılacağına inanmıyor ama her şey mümkün. Hodges, gazeteye bakmadı ama muhabirlerden biri Bayan Wharton ile arabası katliamda kullanılınca intihar eden kızı Olivia Trelawney arasındaki bağlantıyı fark etmiş olabilir. Böyle bir bağlantı pek haber değeri taşımaz ama Lindsay Lohan'ın sürekli uyuşturucu ve alkolden yakalanması da haber sayılmaz. Hodges, gazetelerden birinde cenazeye değinilebileceğini düşünüyor.

"Gelmek istiyorum," diyor Janey'e. "Külleri ne yapacaksın?"

"Cenaze evinin yöneticisi onlardan *geriye kalanlar* diye bahsetmeyi uygun görüyormuş," dedikten sonra alaycı bir gülümseme beliriyor yüzünde. "Böyle demenin daha kibar olduğunu mu zannediyor acaba? Oysa insandan değil, bir eşyadan bahse-

diliyormuş hissi veriyor insana. İyi tarafından bakarsak küller için Charlotte teyzem veya Henry dayımla kavga etmem gerekmeyecek."

"Gerekmeyeceği kesin. Sonrasında bir şeyler yapmayı planlıyor musunuz?"

Janey iç çekiyor. "Charlotte teyzem çok ısrar etti. Bu yüzden saat ondaki töreni malikânede verilecek ufak bir yemek izleyecek. Sandviçlerimizi yiyip en sevdiğimiz Elizabeth Wharton hikâyelerini anlatacağız. Cenaze evindekiler naaşın yakılması için gerekli işlemleri tamamlayacak. Külleri ne yapacağıma, perşembe günü üçünden kurtulduğumda karar vereceğim. Küllerin konulacağı kabı görmelerini dahi istemiyorum."

"İyi düşünmüşsün."

"Teşekkürler ama anma töreni ve saatlerce annemden bahsetme fikri feci. Bayan Green veya annemin eski arkadaşlarıyla bir derdim yok ama bu üçlü bir felaket. Charlotte teyzem fenalaşırsa muhtemelen Holly de sinir krizi geçirir. Yanımda olacaksın değil mi?"

"Üstündeki gömleği çıkarmama izin verirsen ne istersen yaparım."

"Öyleyse dur da düğmeleri açmana yardım edeyim."

4

Kermit William Hodges ve Janelle Patterson'ın birbirlerine sarılıp uykuya daldıkları evin birkaç kilometre ötesinde oturan Brady Hartsfield, karargâhına geri döndü. Ama bu gece bilgisayarlarının değil, masasının başında. Ve hiçbir şey yapmıyor.

Birkaç santim ötesinde, kabloların, alet edevat ve bilgisayar parçalarının arasında pazartesi gününün rulo halindeki gazetesi var. Naylon poşetinden çıkarılmamış. Brady, Discount Elextronix'ten çıkarken alışkanlıktan yanına aldı onu, haberlerle ilgilendiği için değil. Aklı başka yerlerde: Polisi nasıl haklayacağı, intihar ceketini giyip MAC'teki konsere nasıl sızacağı – elbette bunu yapmayı gerçekten istediğine karar verirse. Şimdilik planlamaya bile üşeniyor. Bir sürü iş. Aşılacak uzun bir yol, tırmanılacak yüksek bir dağ...

Bir süre düşünse de üçüncü bir tabir gelmiyor aklına. Yoksa bunlara metafor mu denirdi?

Belki kendimi öldürüp bu işi bitirebilirim diyor kendi kendine. *Böylece korkunç düşüncelerden, cehennemden fırlama görüntülerden kurtulurum.*

Annesinin cesedi gibi görüntüler. Robinson ailesinin köpeği için aldığı etten yaptığı köfteyi yedikten sonra kanepedeki kasılmaları. Gözlerinin yuvalarından fırlayacak kadar şişmesi. Kusmukla kaplanan pijama altı – aile albümünde o anın fotoğrafı nasıl dururdu acaba?

Düşüncelerini toparlamaya çalışsa da kafasındaki uğultuları dindiremiyor. Sanki beşinci dereceden, Katrina gibi bir fırtına kopuyor kafatasının içinde, düşünceler savrulup duruyor.

Garajdaki şişme yatağı aldı, şişirip yere koydu, *Boy Scout* marka uyku tulumunu onun üstüne yerleştirdi. Şişme yatak hava kaçırıyor ama delik küçük. Kalan kısacık hayatını bodrumda uyuyarak geçirmeyi seçerse yerine yenisini alması gerekecek. İyi ama başka nerede uyuyabilir? Annesi koridorun sonundaki yatak odasında ölü yatarken gidip kendi odasında uyuyamaz ya! Kadının cesedi belki çoktan çürümüştür. O odadaki havalandırmayı açmış ve en soğuğa ayarlamıştı, yine de cesedin kokmayacağını söyleyerek kendini kandırmayacak kadar bilgili. Ceset er geç çürüyecek. Salon kanepesinde de uyuyamaz. Temizleyebildiği kadar temizledi, minderleri çevirdi ama hâlâ kusmuk kokuyor.

Hayır, aşağıda, kendi mekânında kalmalı. *Karargâhında.* Elbette bodrumun da tatsız bir geçmişi var, küçük kardeşi orada ölmüştü. (Ölmüştü demek koşulları hafife almak olur ama şimdi o günleri düşünüp acı çekmenin anlamı yok.)

Brady, Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'nde Olivia Trelawney ile yazışırken Frankie'nin adını kullanışını düşünüyor. Sanki Frankie kısa süreliğine bile olsa canlanıvermişti. Ama Trelawney denen sürtük ölünce Frankie de onunla öldü.

Tekrar.

"Seni hiç sevmezdim," diyor basamaklara bakarak. Sesleri bir çocuğunki gibi tiz ve titrek ama Brady farkında değil. "Mecburdum..." Duraksıyor. "Mecburduk..."

Annesini, bir zamanlar ne kadar güzel bir kadın olduğunu düşünüyor.

Ah, o güzel günler...

5

Deborah Ann Hartsfield, çocuk doğurduktan sonra bile cuma geceleri stadyumun spotları altında perendeler atıp dans ettiği vücudunun şeklini korumayı başarmış ender (eski) amigo kızlardandı. Uzundu, hatları yerinde, saçları bal rengiydi. Evliliğinin ilk yıllarında akşam yemeğinde içtiği bir kadeh şarap dışında ağzına içki sürmezdi. Ayıkken iyi bir hayatınız varsa niye içesiniz? Bir koca, şehrin kuzeyinde bir ev ve iki oğul. Evlerine saray denemezdi ama ilk ev için hiç fena değildi.

Anneleri dul kaldığında Brady sekiz, Frankie üç yaşındaydı. İyi bir çocuktu Frankie ama biraz zor öğrenirdi. Brady ise hem yakışıklı hem cin gibiydi. Herkesi büyülerdi. Annesi üzerine titrerdi, Brady de annesi için aynı şeyleri hissederdi. Cumartesi akşamlarını birlikte battaniyenin altında eski filmleri izleyerek ve sıcak çikolata içerek geçirirlerdi. Norm genelde garajda, Frankie ise Sammy adını verdiği oyuncak itfaiye aracı veya legolarıyla oynar, emekleyerek halıda dolaşırdı.

Norm Hartsfield, eyalet elektrik dağıtım kurumunda çalışırdı. Direklere tırmanıp kablo çeken biri için maaşı fena değildi ama gözü yükseklerdeydi. Belki de yukarılara bakmak yerine aklını elindeki işe verseydi 51. Yol'un yanında çalıştığı o gün dikkati dağılmaz ve dengesini sağlamak için yanlış yöne sarkmazdı. Sebebi ne olursa olsun sonuç ölümcüldü. Ortağı kablonun koptuğu yeri bulup onarımı tamamladıkları sırada çatırtıyı andıran bir ses duyduğunu yazmıştı raporuna. O, yirmi bin volt elektriğin Norm Hartsfield'ın vücuduna doluşunun ve onu kızartışının sesiydi. Ortağı, başını çevirip baktığında Norm'un yirmi metreden aşağı uçtuğunu görmüştü. Cesedi bulduklarında sol eli erimiş, üniforması büyük ölçüde yanmıştı.

Bütün orta sınıf mensubu Amerikalılar gibi kredi kartı bağımlısı olduklarından Hartsfield'ların birikimleri hiçbir zaman

iki bin doları geçmemişti. Ona para denmezdi ama adamın iyi bir sigortası vardı ve şirket devreye girip o paranın üstüne bir de yetmiş bin dolar ekledi. Deborah Ann'den, Norman Hartsfield'm ölümünde şirketin hiçbir suçu olmadığına dair imza aldılar. Deborah Ann'e o zaman büyük bir para gibi gelmişti. Evin kredisini ödeyip yeni bir araba aldı. Aklına paranın er geç biteceği maalesef gelmedi.

Norm ile tanıştığında kuaförlük yapıyordu ve kocası ölünce işine geri döndü. Dul kalışının altıncı ayında bankada tanıştığı bir adamla çıkmaya başladı. Brady'ye alt kademede çalışan bir yönetici ama *önü açık* demişti. Adamı eve getirdi. Brady'nin saçlarını okşayan adam ona *şampiyon* diye hitap ederdi. Frankie'nin saçlarını okşar ve ona *küçük şampiyon* derdi. Brady, adamı hiç sevmemişti (korku filmlerindeki canavarlar gibi kocaman dişleri vardı) ama hislerini belli etmedi. Çoktan yüzünde maskeyle dolaşmasını ve duygularını saklamayı öğrenmişti.

Bir gece, Deborah Ann'i yemeğe çıkarmadan önce bu erkek arkadaş Brady'ye, *annen harika bir kadın ve sen de öylesin* dedi. Brady, gülümseyip teşekkür ederken içinden adamın trafik kazasında ölmesini diliyordu. (Yanında annesinin olmadığı bir gün.) Ürkütücü dişli adamın babalarının yerini almaya hakkı yoktu.

O görev Brady'nindi.

Cazcı Kardeşler filmini izlerken kahkahalar atan Frankie'nin boğazına elma kaçtı. Güya komedi filmiydi. Brady, filmde komik bir yan bulamadı ama annesi ve Frankie gülmekten yerlerde sürünüyordu. Annesi o gün çok mutluydu. Erkek arkadaşıyla çıkacağı için süslenmişti. Birazdan çocuk bakıcısı gelirdi. Bakıcı Deborah Ann gider gitmez buzdolabını açıp ne var ne yoksa yiyen aptal kızın tekiydi, geri kalan zamanda şişko poposunu yerinden kıpırdatmazdı.

Salondaki masada birinde patlamış mısır, diğerinde tarçın dökülmüş elma dilimleri olan iki kâse dururdu. Filmin bir yerinde insanlar kilisede ilahi söylerken kahramanlardan biri perende atarak sahneye dalıyordu. Frankie yerdeydi. Şişko kahramanın şaklabanlıklarına katıla katıla gülüyordu. Daha da gülmek için

derin bir nefes aldığında tarçınlı elma parçası boğazına kaçtı. Kahkahaları kesiliverdi. Çırpınmaya başladı, elleri boğazına gitti.

Brady'nin annesi çığlık atıp oğlunu kollarına aldı. Göğsüne bastırıp elma parçasını çıkarmaya çalıştı. Başaramadı. Frankie'nin yüzü kıpkırmızı oldu. Kadın elini oğlunun ağzına, boğazına sokup elmayı çıkarmayı denedi. Beceremedi. Frankie'nin yüzü kırmızıdan mora döndü.

"Aman Tanrım, aman Tanrım!" diye bağıran Deborah Ann telefona koştu. Brady'ye, "Seni serseri, boş boş oturacağına kardeşinin sırtına vur!" diye bağırıyordu.

Brady, kendisine bağırılmasından hoşlanmazdı. Annesi ona daha önce tek bir kez bile serseri dememişti. Yine de Frankie'nin sırtına vurdu. Hem de bütün gücüyle. Elma parçası yerinden çıkmadı. Artık Frankie'nin yüzü mosmordu. Brady'nin aklına bir fikir geldi. Frankie'yi ayak bileklerinden tutup tepetaklak sallandırdı. Ufaklığın saçları halıyı süpürüyordu. Elma parçasını çıkarmayı başaramadı.

"Mızmızlanmayı kes Frankie!" dedi Brady.

Frankie nefes alabiliyordu – buna nefes almak denirse, ıslığı andıran sesler çıkıyordu boğazından. Ambulans gelene kadar öyle devam etti. Ardından ıslık sesi kesildi. Ambulanstan inen adamlar içeri girdi. Karalar giymişlerdi, ceketlerinde sarı yamalar vardı. Brady'yi mutfağa gönderdiler, bu yüzden Brady ne yaptıklarını görmedi ama annesi çığlıklar atıyordu. Daha sonra salona döndüğünde halıdaki kan lekelerini fark edecekti.

Elma parçasından eser yoktu.

Sonra Brady hariç herkes ambulansa binip gitti. Brady, kanepeye oturup patlamış mısır yiyerek televizyon seyretti. *Cazcı Kardeşler*'i değil. Bir sürü insanın şarkılar söyleyerek koşuşturduğu o film çok aptaldı. Okul minibüsündeki çocukları kaçıran manyağı anlatan bir film buldu. İşte o film heyecan vericiydi.

Şişko çocuk bakıcısı geldiğinde Brady, "Frankie'nin boğazına elma parçası kaçtı, buzdolabında vanilyalı dondurma var. İstediğin kadar ye," dedi ona. Şöyle düşünüyordu: Belki tıka basa dondurma yerse kalp krizi geçirir, ben de ambulans çağırırım.

Veya çağırmazdı. Aptal kızı o halde bırakırdı. Öylesi daha iyi olurdu. Çırpınışlarını izleyebilirdi.

Deborah Ann, saat on bire doğru eve döndü. Şişko bakıcı Brady'yi yatağına gitmeye zorlamıştı ama oğlan uyumuyordu. Pijamalarıyla alt kata indiğinde annesi bütün gücüyle oğluna sarıldı. Şişko çocuk bakıcısı Frankie'nin durumunu sordu. Bakıcısı numara yapıyordu. Brady, kızın numara yaptığını bir bakışta anlamıştı; çünkü kendisi kardeşini umursamıyorsa niye şişko bebek bakıcısının umurunda olsundu ki?

"İyileşecek," dedi Deborah Ann gülümseyerek. Sonra, şişko kız gittiğinde, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Buzdolabından şarabı çıkardı ama kadehe doldurmak yerine doğrudan şişeyi dikti tepesine.

"Kardeşin iyileşmeyebilir." dedi Brady'ye. Çenesinden aşağı şarap damlıyordu. "Komada. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Elbette. Doktor dizilerindeki gibi."

"Evet öyle."

Kadın, oğlunun yüzüne bakabilmek için yere çömeldi. Annesinin o kadar yakınında olmak, hiç gerçekleşmeyecek randevusu için sürdüğü parfümün kokusunu almak oğlana kendisini bir garip hissettirdi. Kötü bir his değildi. Gözlerini, annesinin göz-kapaklarına sürdüğü mavi şeyden alamıyordu. O da tuhaftı ama çirkin durmamıştı.

"Sağlık görevlileri geldiğinde uzun süredir nefes alamıyormuş, sonradan ciğerlerine hava gitmesini sağladılar ama hastanedeki doktor komadan çıksa bile beyninde hasar oluşabileceğini söyledi."

Brady'ye sorarsanız Frankie zaten beyin özürlüydü. Çok aptaldı, kucağında aptal itfaiye aracıyla dolaşırdı. Ama ne düşündüğünü annesine söylemedi. Annesi memelerini belli eden bir bluz giymişti. O manzara da oğlanın kendini tuhaf hissetmesine yol açıyordu.

"Sana bir şey söylersem hiçbir zaman hiç kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Brady, annesine söz verdi. Sır tutmakta üstüne yoktu.

"Ölmesi daha iyi. Eğer komadan çıkarsa ve beyni hasar görmüşse ne yaparız, bilemiyorum."

Ardından oğluna sarılmıştı. Saçları Brady'nin yüzünü gıdıklıyordu ve parfümünün kokusu şimdi her zamankinden güçlüydü. "İyi ki sen varsın tatlım, iyi ki sen varsın," dedi kadın.

Brady de annesine sarıldı ve o anın hiç geçmemesini diledi.

Frankie sonunda uyandı. Doktorlar doğru tahmin etmişti, artık beyin özürlüydü. Hiçbir zaman zeki bir çocuk olmamıştı ("Babasına çekmiş," derdi Deborah Ann) ama şimdiki haliyle kıyaslandığında eskiden dâhi sayılırdı. Tuvaletini yapmasını ancak üç yaşında öğrenmişti ve şimdi başladıkları yere, bebek bezine dönmüşlerdi. Bildiği kelimelerin sayısı en fazla ondu. Yürüyemiyor, yarı emekleyerek yarı sürünerek etrafta dolaşıyordu. Bazen en beklenmedik zamanlarda birdenbire derin bir uykuya dalardı; fakat sadece gündüzleri. Geceleri evi dolaşma eğilimindeydi. Bu gece safarilerine başlamadan önce genelde patiklerini çıkarırdı. Bazen annesinin yanına yatardı. Çoğu zaman Brady'nin yanma gelip onu uyandırırdı. Yatağını ıslanmış bulan Brady için Frankie'nin sevgi dolu şapşal gözleri hiçbir şey ifade etmiyordu.

Onu sürekli doktora götürmek zorundaydılar. Soluk alıp verişi hiçbir zaman düzelmemişti. İyi zamanlarda ıslak bir hırıltıyı andırırdı, kötüleştiği zamanlarda; örneğin üşüttüğünde sinir bozucu ıslık sesine dönerdi. Artık katı yiyecekler yiyemiyordu; bütün yemeklerinin öğütücüden geçirilip püreye dönüştürülmesi şarttı. Yemeğini bebek iskemlesinde yerdi. Bardaktan içmesi söz konusu bile olamazdı, yeniden biberona dönmüştü.

Bankada çalışan erkek arkadaş çoktan ortadan kayboldu ve şişko çocuk bakıcısı da artık gelmiyordu. Çok üzüldüğünü ama bu haldeyken Frankie'ye bakamayacağını söylemişti. Deborah Ann, kısa bir süre tamzamanlı bir hemşire tutmayı başardı ama hemşireye giden para Deborah Ann'in kuaförde kazandığından fazlaydı. Sonunda hem kadını kovmak hem işini bırakmak zorunda kaldı. Artık birikimlerinden yiyorlardı. Her geçen gün daha çok içiyordu, şaraptan votkaya geçmişti. "Hedefe ulaşmakta daha etkili bir yöntem," diyordu onun için. Brady, kanepeye annesinin yanına oturur ve Pepsi içerdi. Frankie'nin bir elinde

itfaiye aracı diğer elinde Pepsi dolu biberonu halıda sürünüşünü izlerlerdi.

"Eriyen buzlar gibi bütün varlığımız gittikçe küçülüyor," derdi Deborah Ann. Oğlundan artık adıyla veya bir insanmış gibi bahsetmiyordu. "Böyle giderse kendimizi sokakta bulacağız."

Gidip bir avukatla görüştü. Ona yüz dolar ödedi. Brady'yi yanına almıştı. Avukat Greensmith diye biriydi. Ucuz bir takım elbiseli avukat sürekli Deborah Ann'in dekoltesine bakıyordu.

"Durumu kısaca özetleyeyim," dedi adam. "Daha önce de benzer vakalarla karşılaştım. Elma parçası soluk borusuna kaçtığında nefes almaya devam edebileceği kadar boşluk kalmış. Keşke elinizi boğazına sokmasaydınız."

"Elmayı çıkarmaya çalışıyordum!" diye karşılık verdi, kulaklarına inanamayan Deborah Ann.

"Eminim. Hangi iyi anne olsa aynısını yapardı. Ama parçayı daha da derine ittirmiş ve soluk borusunun tamamen tıkanmasına yol açmışsınız. Eğer bunu yapan ambulans görevlilerinden biri olsaydı onları dava edebilirdik. Yüz binlerce dolar kazanırdınız. Görülmemiş şey değil. Ama hatayı yapan onlar değildi, sizdiniz. Üstelik bunu onlara söylediniz değil mi?"

Deborah Ann, hastanedekilere her şeyi anlattığını itiraf etti.

"Onu solunum sistemine bağladılar mı?"

Deborah Ann, bağladıklarını söyledi.

"Tamam, bunun için dava açabiliriz. Nefes alabilmesini sağladılar ama bunu yaparken elma parçasını daha da derine ittirdiler."

Avukat arkasına yaslanıp parmaklarını sararmaya başlamış beyaz tişörtünde gezdirdi. Tekrar Deborah Ann'in dekoltesini süzdü. "Çocuğun beynindeki hasara onların yol açtığını iddia edebiliriz."

"Yani davamı üstleneceksiniz?"

"Seve seve. Şayet önümüzdeki beş yıl boyunca mahkeme masraflarını karşılamaya yetecek kadar paranız varsa... Çünkü hastane ve kullandıkları sigorta şirketi sonuna kadar savaşacaktır. Hep öyle olur."

"Ne kadar paradan söz ediyoruz?"

Greensmith bir rakam söyledi. Deborah Ann, Brady'nin elinden tutup avukatın bürosundan çıktı. Kadının o zamanlar yeni olan Honda'sına bindiklerinde ağlamaya başladı. Ağlama faslı bittiğinde halletmesi gereken bir iş olduğunu söyledi. Oğluna radyoyla oynayarak oyalanmasını önerdi. Brady, annesinin ne yapmaya gideceğini biliyordu: Bir şişe "hedefe ulaşmakta etkili yöntem" alacaktı.

Kadın, Avukat Greensmith ile yaptığı görüşmeyi ilerleyen yıllarda defalarca hatırladı ve her seferinde aynı acı sonuca vardı: "Gücüm yetmediği halde uyduruk takım elbiseli avukatın tekine yüz dolar ödedim ve tek elime geçen hastanenin sigorta şirketiyle savaşamayacağımı öğrenmekti."

Sonraki yıl ikisine de beş yıl gibi geldi. Bütün yaşam enerjilerini tüketen küçük canavar evde dolaşıp duruyordu. Canavarın adı Frankie'ydi. Kimi zaman, ufaklık bir şeyleri devirir veya Deborah Ann'i herhangi bir nedenle uyandırırsa kadın tokadı patlatırdı. Bir keresinde kontrolünü tamamen kaybedip şakağını yumrukladı, oğlan çırpınarak yere yığıldı. Bayılan oğlunu kucaklayan anne ona sarıldı, ağladı, defalarca özür diledi ama bir kadının katlanabileceklerinin de sınırı vardır.

Fırsat buldukça güzellik salonuna gidip kuaför yardımcısı olarak çalışıyordu. Öyle zamanlarda küçük kardeşine bakabilmesi için Brady'nin okulunu arayıp oğlunun hastalandığını ve gelemeyeceğini söylerdi. Brady, bazen Frankie'yi dokunmaması gereken şeylere uzanırken (Brady'nin eşyalarına, mesela Atari'sine) yakalar ve ağlatana kadar Frankie'nin ellerine vururdu. Ufaklık ağlamaya başladığında Brady, sakinleşip bunun Frankie'nin hatası olmadığını, lanet olasıca elma yüzünden beyninin hasar gördüğünü kendine hatırlatırdı.

O zaman içi suçluluk duygusu, öfke ve üzüntüyle dolardı. Frankie'yi kucağına alır, onu sallar, üzgün olduğunu söylerdi ama bir erkeğin katlanabileceklerinin de sınırı vardır. Brady artık erkekti, annesi öyle söylemişti: evin erkeği. Frankie'nin bebek bezini değiştirmeyi öğrendi ama bezde kaka varsa (hayır, bok, kaka değil, bok) Frankie'nin bacaklarını çimdikleyerek onu cezalandırır ve, "Kıpırdamadan yatsana lanet olasıca!" diye bağırırdı.

Frankie, kıpırdamadan yatıyor olsa bile... Kucağında Sammy adlı itfaiye aracıyla öylece yatan ve kafasının çalışmadığını eleveren boş boş bakan gözlerini tavana diken küçük Frankie.

O yıl "bazen"lerle doluydu. Bazen Frankie'yi sever, yanağına bir öpücük kondururdu. Bazen onu deli gibi sarsar ve, "Hepsi senin hatan, senin yüzünden sokaklara düşeceğiz, hepsi senin suçun!" derdi.

Bazen kuaförden eve dönüp Frankie'yi yatırmak için kucağına alan Deborah Ann, oğlunun kollarındaki ve bacaklarındaki morlukları görürdü. Bir kere doktorlar boğazını deldiği için zaten yaralı olan boynunda bile morlukla karşılaşmıştı. Hiçbir zaman onlardan bahsetmediler.

Brady, Frankie'yi bazen sever bazen nefret ederdi. Genelde hem sever hem nefret ederdi ve büyük oğlanın baş ağrıları ilk böyle başladı.

Kimi zaman (çoğunlukla sarhoş olduğunda) Deborah Ann, tren kazasına dönen hayatından yakınmaya başlardı. "Belediyeden, eyaletten veya kahrolası federal hükümetten yardım alamıyorum. Neden? Çünkü hâlâ sigortadan gelen para var. Kimse sürekli o paradan harcadığımızı ve hiçbir gelirimiz olmamasını umursamıyor mu? Para bittiğinde ne olacak? Kendimizi varoşlardaki bir evsiz barınağında bulacağız. O zaman ekonomik destek almaya hak kazanacağım. Ne muhteşem bir sistem!"

Bazen Brady, Frankie'ye bakar ve ilerlememizi engelleyen sensin diye düşünürdü. *Yolumuzu tıkayan sensin Frankie, bize engel oluyorsun.*

Bazen –sık sık– Brady, boktan dünyadan her açıdan nefret ederdi. Pazar günleri televizyonda söylendiği gibi gerçekten Tanrı varsa neden Frankie'yi yanına, cennete alıp annelerinin hayatını düzeltmiyordu? Neden evsiz kalmalarına veya annesinin *uyuşturucu bağımlısı pis zencilerle dolu* dediği varoşlara düşmelerine engel olmuyordu? Frankie, ne demeye lanet olasıca elma parçasını yemeye kalkmıştı? Niye komadan çıkmıştı? Belli ki Tanrı varsa bile onları umursamıyordu. Bunu anlamak için Frankie'nin elinde itfaiye aracı Sammy ile yerlerde sürünüşünü ve ayağa kalkıp topallayarak yürümeye çalışmasını izlemek yeterdi. Brady,

Tanrı'nın buna karışmıyorsa hiçbir şeye karışmayacağına karar verdi.

Sonunda Frankie öldü. Olaylar çok hızlı gelişti. Pek çok açıdan belediyenin önünde iş bulma umuduyla bekleyen insanları ezmek gibiydi. Plansız programsız eylemler. Bir şeyler yapılması zorunluydu. Ama olaya kaza veya kader bile denebilirdi. Brady'nin kafasında Tanrı ile ilgili soru işaretleri olabilirdi ama kadere inanırdı ve bazen evin erkeğinin kadere yardımcı olması gerekir.

Annesi akşam yemeği için krep hazırlıyordu. Frankie, Sammy ile oynuyordu. Bodrumun kapısı aralıktı; çünkü Deborah Ann'in aldığı ucuz tuvalet kâğıtlarını aşağıda tutuyorlardı.

Banyoda tuvalet kâğıdı kalmadığı için annesi Brady'yi bodruma yolladı. Geri döndüğünde elleri kolları tuvalet kâğıdı rulolarıyla dolu olan oğlan bodrumun kapısını kapayamamıştı. Annesinin kapayacağını düşünmüştü ama üst kattaki tuvaletlere ruloları yerleştirip aşağı indiğinde kapı hâlâ açıktı. Frankie, yere çömelmiş, Sammy'yi parkelerde kaydırıp "gıır gıır" diye sesler çıkarıyordu. O gün üç katlı bebek bezinin üstüne kırmızı pantolon giymişti. İtfaiye aracını açık kapıya doğru sürüyordu. Arkadaki basamaklar çocuk için tehlikeliydi ama durumu gördüğü halde Deborah Ann, kapıyı kapamak üzere harekete geçmemişti. Masayı kurmaya hazırlanan Brady'den de kapamasını istemedi.

"Gırrr!" dedi Frankie. "Gırr!"

İtfaiye kamyonunu ittirdi. Sammy, bodrum kapısına doğru kaydı, kenara çarpıp durdu.

Deborah Ann, fırının başından ayrıldı. Bodrum kapısına gitti. Brady, annesinin eğilip kamyonu Frankie'ye geri vereceğini sandı ama anne bunu yapmadı. Kamyonu tekmeledi. Kamyon basamaklardan aşağı, bodruma yuvarlandı.

"Ay!" dedi kadın. "Sammy aşağı uçtu. Güm!" Ses tonu son derece duygusuzdu.

Brady, o tarafa yürüdü. Sahne ilgisini çekmişti.

"Bunu neden yaptın anne?"

Deborah Ann, ellerini kalçalarına yasladığında ıspatulanın ucu eteğine değdi. "Çünkü kamyonu ittirip o aptal sesi çıkarışını dinlemekten gına geldi."

Frankie ağzını açtı, kamyonunu getirsinler diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Kes şunu Frankie!" dedi Brady ama Frankie kesmedi. Kimseden yardım gelmeyince emekleyerek üst basamağa kadar gitti, karanlık bodruma baktı.

Deborah Ann, aynı duygusuz ses tonuyla, "Işıkları yak Brady. Bırak da Sammy'yi görsün!" dedi büyük oğluna.

Brady, ışıkları yakıp avaz avaz bağırmayı sürdüren kardeşine baktı.

"Bak, işte orada. En altta. Onu görüyor musun Frankie?" dedi.

Frankie, bağıra çağıra basamağın kenarına kadar emekledi. Aşağı baktı. Brady de annesine... Deborah Ann Hartsfield, dünyanın en belli belirsiz gülümsemesi ve baş sallayışıyla karşılık verdi oğluna. Brady, ikinci kez düşünmedi. Frankie'nin üç katlı bebek bezi bağlanmış poposuna tekmeyi basıp kardeşini basamaklardan aşağı yuvarladı. Frankie'nin yuvarlanışını izlerken aklına *Cazcı Kardeşler* filmindeki şişko kardeşin perendeler atışı geldi. İlk taklanın ardından Frankie hüngür hüngür ağlamaya başladı, ikinci yuvarlanışta kafası merdivenin korkuluğuna çarptı ve bütün bağırış çağırış bir anda kesildi. Sanki Frankie bir radyoydu ve biri düğmeye basıp onu kapamıştı. Evet, korkunç bir düşünce ama komik de... Çocuk aşağı yuvarlanmayı sürdürdü, bacakları sağa sola savruldu ve sonunda başı önde bacakları ters Y oluşturacak şekilde iki yana açılmış olarak bodrumun zeminine yapıştı.

"Aman Tanrım, Frankie düştü!" diye bağırdı Deborah Ann. Ispatulayı yere atıp koşa koşa basamakları indi. Brady de peşinden gitti.

Frankie'nin boynu kırılmıştı, o kadarını Brady bile görebiliyordu; çünkü çocuğun kafası ters bir açıyla arkaya yatmıştı. Ama Frankie hâlâ hayattaydı. Hırıltılı hırıltılı soluk alıp veriyordu. Burnundan, kafasından kanlar akıyordu. Gözleri sürekli oynuyordu ama vücudunun kalanı hareketsizdi. Zavallı Frankie. Brady ağlamaya başladı. Annesi de ağlıyordu.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu Brady. "Ne yapmalıyız anne?"

"Üst kata çıkıp bana kanepeden bir yastık getir."

Oğlan annesinin sözünü dinledi. Geri geldiğinde itfaiye aracı Sammy, Frankie'nin kucağındaydı. "Ona sarılmasını sağlamaya çalıştım ama yapamıyor," dedi Deborah Ann.

"Muhtemelen felç olmuştur, zavallı Frankie," dedi Brady.

Frankie önce annesine,sonra ağabeyine baktı. "Bwady," dedi.

"Her şey yoluna girecek Frankie," dedi Brady, annesine yastığı uzatırken.

Deborah Ann yastığı alıp Frankie'nin yüzüne bastırdı. Uzun sürmedi. İşi bitince Brady'ye yastığı geri koyup ıslak bir bez getirmesi için üst kata yolladı. "Mutfağa girmişken fırını kapamayı unutma," dedi. "Krepler yandı. Koku ta buraya kadar geldi."

Kanı temizlemek için bezle Frankie'nin yüzünü sildi. Brady'ye kalırsa çok tatlı, çok anaç bir hareketti. Yıllar sonra annesinin bu hareketi şefkatten çok, Frankie'nin yüzünde yastıktan herhangi bir iplik parçası veya iz kalmadığına emin olmak için yaptığını anlayacaktı.

Frankie temizlendiğinde (gerçi saçlarında hâlâ kan vardı) Brady ve annesi bodrum merdiveninden onu seyrettiler. Deborah Ann kolunu Brady'nin omzuna doladı. "Ambulans çağırsam iyi olacak."

"Tamam."

"Sammy'yi fazla hızlı ittirdi, Sammy aşağı düştü. Frankie de kamyonunun peşinden gitti ve dengesini kaybedip yuvarlandı. Ben mutfakta krep pişiriyordum, sen üst kattaki tuvaletlere tuvalet kâğıdı koyuyordun. Hiçbir şey görmedin. Bodruma indiğinde kardeşin çoktan ölmüştü."

"Tamam."

"Tekrarla."

Brady tekrarladı. Okulda çok başarılı bir öğrenciydi ve hafızasına diyecek yoktu.

"Sana ne sorarlarsa sorsunlar asla bundan fazlasını söyleme. Hiçbir şey ekleme, hiçbir değişiklik yapma."

"Tamam, peki senin ağladığını söyleyebilir miyim?"

Annesi gülümsedi. Oğlunun alnını ve yanaklarını öptü. Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Evet tatlım, söyleyebilirsin."

"Her şey yoluna girecek mi?"

"Evet." Kadın gayet emin konuşmuştu. "Artık hayatımız yoluna girecek."

Haklıydı. Kazayla ilgili çok az soru soruldu ve kimse onları köşeye sıkıştırmadı. Cenaze düzenlendi. Hoştu. Frankie, ebatlarına uygun bir tabuta konmuştu. Takım elbise giyiyordu. Görseniz öldüğünü veya beyin özürlü olduğunu anlamazdınız, uyuduğunu sanırdınız. Tabutun kapağı kapanmadan önce Brady, kardeşini yanağından öptü ve itfaiye aracı Sammy'yi tabuta bıraktı. Tam itfaiye aracının sığacağı kadar boşluk vardı küçük tabutta.

O gece Brady ilk kötü baş ağrısını çekti. Frankie'nin yatağın altına saklandığı düşüncesi yavaş yavaş saplantı haline geldiğinde baş ağrısı kötüleşti. Annesinin koynuna koştu. Ona Frankie'nin yatağın altından çıkmasından korktuğunu söylemedi, "Başım çatlayacak kadar ağrıyor," dedi. Annesi oğlunu kucaklayıp öptü. Annesine sarılmak Brady'ye iyi geldi. Baş ağrısı geçer gibi oldu. Koyun koyuna uyudular. Ertesi gün ikisini de daha güzel bir hayat bekliyordu.

Deborah Ann, eski işine geri döndü. Başka erkek arkadaşı olmadı. Brady'ye hayatında oğlundan başka bir erkeğe yer olmadığını söyledi. Frankie'nin başına gelenlerden hiç bahsetmediler ama Brady ara sıra kâbus görüyordu. Annesinin de kâbus görüp görmediğini bilmiyordu ama kadın kendini içkiye vermişti. Sonuçta sürekli içtiği için onu işten attılar. Ama önemli değildi, o aşamaya geldiğinde oğlu çalışacak kadar büyümüştü. Brady'nin üniversiteye gitme arzusu yoktu.

Üniversite akıllı olduklarını bilmeyen insanlar içindi.

6

Brady, gündüz düşünden sıyrıldığında –hipnotize olmuştu sanki, kendini fena kaptırmıştı– kucağı parçalanmış naylonlarla dolu. Başlangıçta nereden çıktıklarını çözemiyor. Sonra masadaki gazeteyi görüp Frankie'yi düşünürken gazetenin ambalajını tırnaklarıyla parçaladığını anlıyor.

Kucağındakileri çöpe atıp gazeteyi eline aldıktan sonra boş gözlerle manşetleri inceliyor. Meksika Körfezi'ne oluk oluk petrol akıyormuş, British Petroleum yöneticileri ellerinden geleni yaptıklarını söyleyip insanların onlara karşı adil davranmadı-

ğından yakınmışlar. Teksas'taki askeri üste ortalığa ateş açan pislik önümüzdeki günlerde mahkemeye çıkarılacakmış. (*Mercedes kullanmalıydın ahbap*, diye düşünüyor Brady.) Paul McCartney –Brady'nin annesinin ölü köpek bakışlı dediği Beatles üyesi– Beyaz Saray'da madalya alacakmış. Brady, çok az yeteneği olan insanların her şeye kavuşmalarının ne kadar saçma olduğunu düşünüyor. Dünyanın adaletsizliğine bir örnek daha.

Gazeteyi alıp mutfağa gitmeye ve siyasi haberleri okumaya karar veriyor. Bunu yapar ve bir de uyku ilacı alırsa belki uyumayı başarır. Basamakları çıkarken altta ne yazdığını görmek için gazeteyi katlıyor ama makaleyi görünce donup kalıyor. Yan yana duran iki kadının fotoğrafını basmışlar. Biri Olivia Trelawney. Diğeri ondan çok daha yaşlı ama aralarındaki benzerlik şüphe götürmez. Hele o ipincecik dudakları yok mu!

OLIVIA TRELAWNEY'İN ANNESİ VEFAT ETTİ, diyor başlık. Haber şöyle devam ediyor: *Kızına haksızlık edildiğini söylemiş, gazetelerin Olivia'nın hayatını mahvettiğini ileri sürmüştü.*

Bu satırları takip eden iki paragraf, ölüm haberinin geçen yıl yaşanan trajediyi ön sayfaya taşımak için kullanılan bir bahane olduğunun ispatı. Belli ki internet çağında ölmeye yüz tutan gazete bu şekilde satışları artırabileceğini düşünmüş. Makalenin devamını okumak isteyenler yirmi altıncı sayfadaki vefat haberine yönlendiriliyor. Artık mutfağa geçen Brady, çabucak sayfaları çeviriyor. Annesi öldüğünden beri içini kaplayan hüzün geçip gitti. Artık aklı başka yerde, uçuşan düşünceler yavaş yavaş birleşiyor, parçalar yerli yerine oturuyor. Bu süreci iyi bilir. Karşısında net bir resim oluşana dek beynindeki çarkların durmayacağını, parçaların kenetlenmeye devam edeceğini de biliyor.

> 87 yaşındaki ELIZABETH SIROIS WHARTON, 29 Mayıs 2010 tarihinde Warsaw Bölgesi Devlet Hastanesi'nde hayata gözlerini yumdu. 19 Ocak 1923'te doğmuştu. Geride kardeşleri Henry Sirois ve Charlotte Gibney'i, yeğeni Holly Gibney ve kızı Janelle Patterson'ı bıraktı.
>
> 1 Haziran Salı günü 10.00-13.00 saatleri arasında Soames Cenaze Evi'nde anma töreni düzenlenecek, 2 Haziran Çarşamba günü saat 10.00'da son yolculuğuna uğurlanacak. Törenden

sonra aile dostları ve akrabalar için Sugar Heights Lilac Yolu 729 numarada bir yemek verilecek.

Aile üyeleri cenazeye çelenk gönderilmemesini, bunun yerine Bayan Wharton'ın desteklediği yardım derneklerinden Kızılhaç ve Yoksullara Yardım Derneği'ne bağış yapılmasını rica ediyor.

Brady, haberi büyük bir dikkatle okuyor. Zihni sorularla doldu. Emekli polis salı günkü törene katılır mı? Ya çarşamba günküne? Davete gider mi? Brady'ye kalırsa üçüne de gidecektir. Katil gelmiş mi diye bakacak. Onu, Brady'yi arayacak. Polisler öyle yapar.

Emekli dedektif Hodges'a yolladığı son mesajı hatırlıyor. Gülümsemekten alamıyor kendini. "Geldiğimi görmeyeceksin."

"Emin olsan iyi olur," diyor Deborah Ann Hartsfield'ın hayali sesi.

Brady, annesinin gerçekte yanında olmadığını biliyor ama onu masanın diğer ucunda otururken hayal edebiliyor; siyah eteğini ve oğlunun hoşuna gittiğini bildiği yarı şeffaf mavi bluzunu giymiş.

"Gözleri seni arayacaktır."

"Biliyorum, endişelenme," diyor Brady.

"Elbette endişelenirim," diyor kadın. "Başka türlüsü elimde değil. Sen benim bir tanemsin."

Brady, alt kata dönüp uyku tulumuna giriyor. Altındaki havalı yatak, hava sızdırdığını hatırlatmak istercesine ıslık sesleri çıkarıyor. Ses komutuyla ışıkları söndürmeden önce Brady'nin yaptığı son şey iPhone'unun alarmını altı buçuğa kurmak. Yarın uzun bir gün olacak.

Uyku modundaki bilgisayarların ufak kırmızı ışıkları haricinde "karargâh" dediği bodrum kapkaranlık.

Annesinin hayaleti merdivenin altından ona sesleniyor.

"Seni özledim hayatım, beni çok bekletme."

"Çok gecikmeyeceğim anne."

Gülümsüyor. Gözleri yavaş yavaş kapanıyor. İki dakika sonra horlamaya başladı bile.

7

Janey, ertesi sabah saat sekizi gösterene kadar yataktan kalkmıyor. Odadan çıktığında önceki gece giydiği kıyafetleri giymiş. Hâlâ iç çamaşırıyla oturan Hodges telefonda. Parmağını kaldırıp kadına hem günaydın hem bir dakika anlamına gelen bir işaret yapıyor.

"Mühim değil," diyor telefonda konuştuğu kişiye. "Kafama takıldı, bilirsin işte. Kontrol edebilirsen sevinirim." Söylenenleri dinliyor. "Hiç gerek yok, Pete'i rahatsız etmek istemiyorum, sen de etmezsen sevinirim. Donald Davis yüzünden işi başından aşkındır."

Bir süre daha karşı tarafı dinliyor. Kanepenin kenarına tüneyen Janey, saatini işaret edip, "Tören!" diye fısıldıyor. Hodges, biliyorum dercesine başını sallıyor.

"Doğru," diyor telefona. "2007 yazı ile 2009 ilkbaharı arası diyelim. Lake Caddesi tarafları, lüks evlerin olduğu mahalleler." Janey'e göz kırpıyor. "Teşekkürler Marlo, sen bir tanesin. Söz veriyorum diğer emekli dayılar gibi davranıp sürekli başını ağrıtmayacağım." Yanıtı dinleyip başını sallıyor. "Tamam, olur. Şimdi çıkmalıyım, lütfen Phil ve çocuklara sevgilerimi ilet. Yakın bir zamanda buluşuruz. Öğle yemeği olabilir. Elbette benden. Tamam. Hoşça kal."

Telefonu kapıyor.

"Çabucak giyinmelisin," diyor Janey. "Cenaze evine gitmeden önce makyaj yapabilmem için daireme uğramalıyız. Ayrıca çamaşırlarımı değiştirmek istiyorum. Ne kadar çabuk giyinebilirsin?"

"Çok çabuk. Ayrıca makyaja ihtiyacın yok."

Janey gözlerini deviriyor. "Gel de bunu Charlotte teyzeme anlat. Gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Acele et, tıraş takımını yanına al. Ben makyajımı yaparken tıraş olursun." Yeniden saate bakıyor. "Beş yıldır ilk kez bu kadar geç kalkıyorum."

Hodges, giyinmek için yatak odasının yolunu tutuyor. Kapının eşiğinde onu yakalayan Janey, dedektifi kendine çevirip avuçlarını yanaklarına yaslıyor ve onu dudaklarından öpüyor. "İyi bir sevişmeden güzel uyku ilacı olmadığını unutmuşum."

Kucakladığı gibi kadını havaya kaldırıyor Hodges. İlişkilerinin ne kadar süreceğini bilmiyor ama fırsatı yakalamışken kaçırmamak için elinden geleni yapacak.

"Şapkanı giy," diyor Janey gülümseyerek. "Çok doğru seçmişim. O şapka tam senlik."

8

Birbirleriyle olmaktan büyük keyif alıyorlar. Akrabalardan önce cenaze evine ulaşmak konusunda aceleciler ve belki de bu yüzden dikkatli davranmaya çalıştıkları halde görmeleri gereken şeyleri görmüyorlar. Harper Yolu ile Hanover Caddesi'nin kesiştiği noktadaki alışveriş merkezinin önündeki otoparkta yirmiye yakın araba var ve Brady Hartsfield'm çamur rengi Subaru'su da onlardan biri. O arabanın orada olduğunu bilmelerine imkân yok elbette. Brady, arabayı park etmek için dikiz aynasından emekli polisin sokağını gözetleyebileceği bir yeri seçti. Eğer Hodges, ihtiyarı anma törenine gidecekse yokuşu inip Hanover Caddesi'nden sola sapacaktır.

İşte geliyor, saat daha yeni sekiz buçuk oldu – Brady'nin tahmininden daha erken yola çıktı. Tören saat 10.00'da, törenin yapılacağı cenaze evi ise en fazla yirmi dakikalık mesafede. Araba sola saparken Brady, şişko polisin yalnız olmadığını görüp daha da şaşırıyor. Yolcu koltuğunda bir kadın oturuyor. Brady, onu birkaç saniyeliğine görse de Olivia Trelawney'in kardeşini hemen tanıdı. Kadın saçını fırçalarken aynasını kullanmak amacıyla güneşliği indirmiş. Buradan çıkarılacak sonuç, geceyi eski polisin evinde geçirdiği.

Brady, yıldırım çarpmışa dönüyor. Tanrı aşkına, kadının o herifle ne işi olabilir? Hodges yaşlı, şişko, çirkin. Herhalde sevişiyor olamazlar? İnanılır şey değil. Sonra başına ağrılar saplandığında annesinin yaptıklarını hatırlıyor ve isteksizce cinsellik söz konusu olduğunda herkesin her şeyi yapabileceğini hatırlıyor. Ama Hodges'un Olivia Trelawney'in kardeşiyle yattığını düşünmek bile tepesinin tasını attırmaya yetti. (En kötüsü ise onları kendisinin bir araya getirdiği fikri.) Hodges'un, televizyonunun

karşısında intiharı düşünmesini planlamıştı. Bırakın güzel bir kadını, bir kutu vazeline bile hakkı yok.

Yok yok, kadın yatakta, herif kanepede uyumuştur, diye düşünüyor Brady.

Öylesi daha inandırıcı geliyor. Kendini daha iyi hissediyor. Hodges, güzel bir sarışınla sevişebilir sevişmesine ama ancak parasını öderse. Üstelik fahişeler bile herifin ne kadar şişko ve ne kadar çirkin olduğunu görünce normalin iki katını isteyecektir diye düşünerek kendi kendine gülüyor.

Arabayı park yerinden çıkarmadan önce torpido gözünden İki Numara'yı alıp yolcu koltuğuna bırakıyor. Onu geçen yıldan beri kullanmadı ama bugün kullanacak. Muhtemelen cenaze evinde değil. İlkönce oraya gideceklerini sanmıyor. Daha erken. Brady, önce Lake Caddesi'ndeki eve uğrayacaklarını tahmin ediyor. Eve onlardan önce varması şart değil, evden çıktıklarında orada olsa yeter. Neyi nasıl yapacağını gayet iyi planladı. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Şehir merkezine giderken kırmızı ışığa yakalanınca Discount Elextronix'i arayıp "Tones Frobisher" ile konuşuyor. Ona, dükkâna gelemeyeceğini söylüyor. Muhtemelen bütün hafta gelemeyecek. Feci grip. Burnunu tıkayarak konuşmayı akıl etti, Tones da inanmış gibi.

Sürekli perşembe gecesi MAC'te yapılacak konseri ve intihar bombasını düşünüyor. "Önümüzdeki hafta grip değil, ölü olacağım," diye kendiyle dalga geçiyor. Telefonu adamın suratına kapayıp yolcu koltuğundaki İki Numara'nın yanına bırakıyor. Deliler gibi gülüyor. Yan şeritteki arabayı kullanan kadın garip garip bakıyor ona. Brady, buna rağmen kahkahalarını tutamıyor, öylesine gülüyor ki gözlerinden yaşlar geliyor. Yanakları kızarmış, burnundan sümükler akar halde kadına hareket çekiyor.

9

"Arşivde çalışan arkadaşınla mı konuşuyordun?" diye soruyor Janey.

"Evet, Marlo Everett. Her zaman erkencidir. Eski iş ortağım, Pete Huntley, kızın arşivden hiç çıkmadığına inanırdı."

"Ne masal uydurdun?"

"Komşulardan birinin huylandığını, kapısı kilitli olmayan arabaları çalmaya çalışan birini gördüğünü zannettiğini söyledim. 'Aklıma birkaç yıl önce şehir merkezinde yaşanan bir dizi araba hırsızlığı geldi, onları yapan da yakalanamamıştı,' dedim."

"*Dayı* lafı ne anlama geliyor?"

"*Dayı* diye bizim meslekte emekli olduktan sonra polisliği bırakamayanlara denir. Marlo'yu arayıp şüpheli gelen bir arabanın plakasını kontrol etmesini isterler, gözlerine şüpheli görünen birini yakalayıp hâlâ polismiş gibi sorguya çekerler. Sonra da o kişi adına arama emri var mı diye öğrenmek için Marlo'yu ararlar."

"Can sıkıcı bir durum mudur?"

"Marlo, sürekli *dayılardan* yakınır ama gerçekten canının sıkıldığını sanmam. Birkaç yıl önce Kenny Shays diye bir ihtiyar altı-beş vakasını haber vermek için aramış. 11 Eylül'den beri 'şüpheli tavır' için kullanılan yeni kod. Gözüne kestirdiği adam terörist değilmiş ama 1987'de Kansas'ta bütün ailesini öldürmüş bir kaçak çıktı."

"İnanılmaz! Ona madalya verdiler mi?"

"Aferin ile geçiştirdiler, istediği de o kadardı. Altı yedi ay sonra öldü."

Kenny Shays, akciğer kanserine yenik düşmeden önce tabancasının namlusunu ağzına sokup tetiği çekmişti.

Hodges'un cep telefonu çalıyor. Yine torpido gözüne konulduğu için ses boğuk. Janey, telefonu bulup alaycı bir gülümsemeyle emekli polise uzatıyor.

"Alo, Marlo, ne kadar hızlısın. İşe yarar bir şey bulabildin mi?" Anlatılanları dinliyor, duyduklarına başını sallayarak ve arada bir *hı hı* diyerek eşlik ediyor. Bir yandan da tıkalı sabah trafiğinde arabayı hiç hata yapmadan kullanıyor. Marlo'ya teşekkür eden dedektif, telefonu kapayıp Janey'e uzatıyor ama başını iki yana sallıyor kadın.

"Cebine koy. Başkaları da arayabilir. Bu fikrin tuhaf geldiğini biliyorum ama alışsan iyi olacak. Neler öğrendin?"

"2007 yılının eylül ayından itibaren şehir merkezinde on iki araba soyulmuş. Marlo, gerçek sayının daha fazla olabileceğini,

arabadan değerli bir eşya çalınmamışsa insanların durumu rapor etmeye gerek duymadığını söyledi. Bazıları farkına bile varmazmış. Elindeki son raporun tarihi 2009 yılının mart ayına, Belediye Katliamı'ndan üç hafta öncesine ait. Soygunları yapan aradığımız adamdı Janey. Eminim. Şimdi kuyruğuna bastık ve bu, ona her geçen saniye biraz daha yaklaştığımız anlamına geliyor."

"Güzel."

"Bana sorarsan onu yakalayacağız. O zaman avukatın Schron'un karakola gidip Pete Huntley ile görüşmesi gerekecek. Gerisini Pete halledecek. Bu konuda hemfikiriz, değil mi?"

"Evet. Ama yakalayana dek, *o bizim avımız*. Bunda hemfikir miyiz?"

"Elbette."

Lake Caddesi'nden geçiyorlar. Bayan Wharton'ın binasının tam önünde arabayı bırakacak boş yer var. Kendinizi şanssız hissettiğiniz bir dönemde piyango vurması gibi. Hodges, arabayı park ederken Olivia Trelawney'in kim bilir kaç kere aynı yere arabasını bıraktığını düşünüyor.

Hodges, parkmetreye para atarken Janey endişeli gözlerle saate bakıyor.

"Gevşe, daha zamanımız var," diyor Hodges.

Janey, kapının yolunu tutarken Hodges, anahtarlığındaki KİLİTLE düğmesine basıyor. O, düşünmeden yapıyor bunu, oysa Bay Mercedes'in beklediği de bu. Ne yazık ki alışkanlık alışkanlıktır. Dedektif, anahtarlarını cebine atıp kapıyı tutabilmek için Janey'e yetişmek umuduyla kapıya doğru koşuyor.

Onun için yanıp tutuşuyorum, diye düşünüyor.

Ama şöyle bitiyor düşünce zinciri: *Eee, ya sonra?*

10

Beş dakika bile geçmeden kahverengi bir Subaru, Lake Caddesi'ni turluyor. Hodges'un Toyota'sını görünce duracakmış gibi yavaşlıyor ama durmuyor. Sola dönüş yapmak için sinyal lambasını yakan Brady, arabasını sokağın karşısındaki kat otoparkına çekiyor.

Birinci ve ikinci katlarda bir sürü boş yer var ama iç taraftaki park yerlerinin ona bir faydası yok. Aradığını neredeyse bomboş olan üçüncü katta buluyor: Otoparkın doğuya bakan cephesinde, Lake Caddesi'ni doğrudan gören bir park yeri. Arabayı park edip beton duvara doğru ilerliyor ve üstündeki boşluktan sokağa, Hodges'un Toyota'sına bakıyor. Aralarında altmış metre mesafe var. Sinyalin önünü kesecek hiçbir engel yok. İki Numara için çocuk oyuncağı.

Brady, vakit öldürmek için arabasına dönüp iPad'ini açıyor, MAC'in internet sitesini inceliyor. Mingo Konser Salonu birkaç salondan oluşan kültür sanat sarayının içindeki en büyük bölüm. MAC'in gerçekten para kazandığı tek yer herhalde orası diye düşünüyor Brady. Kışları şehrin senfoni orkestrası o salonda konser verir, ayrıca bale gösterileri ve paneller yapılır. Sanat manat zırvalıkları. Hazirandan ağustosa kadar Mingo Konser Salonu neredeyse sadece pop müzik konserlerine ayrılmıştır. İnternet sitesine göre Round Here denen pop grubunu Yaz Festivali takip edecek. Eagles, Sting, John Mellencamp, Alan Jackson, Paul Simon ve Bruce Springsteen. Güzel görünüyor ama Brady'ye sorarsanız yaz konserlerine toplu bilet alanlar hayal kırıklığına uğrayacak. Bu yaz Mingo'da tek bir şov sahnelenecek: "Geberin, sizi işe yaramaz yaratıklar!" diye biten kısa bir punk gösterisi diyelim.

İnternet sitesine göre salonun kapasitesi dört bin beş yüz kişi.

Round Here konserinin biletleri tükenmiş.

Brady, dondurma fabrikasında çalışan Shirley Orton'ı arıyor. Yine burnunu tıkayarak konuşuyor ve ondan, bu haftaki işleri Rudy'ye vermesini istiyor. Perşembe veya cuma iyileşirse uğrayacak ama kadın buna güvenmese iyi olur; bu grip çok fena.

Tam beklediği gibi "grip" kelimesiyle Shirley, kırmızı alarma geçiyor. "Doktorundan sağlıklı raporu almadan sakın bu mekânın yakınına gelmeyi dahi düşünme. Hastaysan çocuklara dondurma satamazsın."

"Biliyorum, biliyorum..." diyor burnunu tutmaya devam eden Brady. "Çok üzgünüm Shirley. Sanırım annemden kaptım. Bir de onun halini görsen, yorgan döşek yatıyor." Bunu söylerken gülmek geliyor içinden.

"Lütfen iyileşmeye çalı..."

"Kapamalıyım," diyen Brady, kahkaha krizine teslim olmadan görüşmeyi sonlandırıyor. Evet, annesi yatakta. Ya, evet, grip oldu. Kuş gribi veya domuz gribi değil, yeni bir tür. Brady'nin tasarımı zehir gribi. Ulumayı andıran kahkahalar atıp Subaru'sunun kaportasına bütün gücüyle vuruyor. Sonunda eli acıyor ama bu bile kahkahalarını kesmeye yetmiyor.

Gülme krizi midesine ağrılar saplanana ve kusacakmış gibi hissedene dek devam ediyor. Karşıdaki evin kapısının açıldığını gördüğünde daha yeni toparlandı.

Brady, İki Numara'yı alıp düğmesine basıyor. Cihazın hazır olduğunu gösteren sarı ışık yandığında anteni açıyor. Arabadan indiğinde gülmüyor artık. Bel hizasına gelen beton duvarın dibine çömeliyor. Sütunların gölgesinde kalmaya özen gösteriyor. Başparmağını ikinci düğmeye yaslayıp anteni aşağı doğrultuyor – Toyota'ya değil, pantolonunun ceplerini karıştırıp anahtarlarını bulmaya çalışan Hodges'a. Kadın, yine yanı başında. Geçen sefer giydiği pantolon ceket takımı giymiş. Ama ayakkabıları ve çantası farklı.

Hodges, anahtarlarını çıkarıyor.

Brady, İki Numara'nın düğmesine basıyor. Sarı ışık yeşile döndü. Hodges'un arabasının farları yanıp söndüğünde İki Numara'nın yeşil lambası da yanıp sönüyor. Artık Toyota'nın PKE kodunu yakalayıp kaydetti. Aynı Bayan Trelawney'in Mercedes'inin kodunu yakalayıp kaydettiği gibi.

Brady, İki Numara'yı iki yıldır kullanıyor, PKE sinyallerini cihazına kopyalayıp sürücüleri gittiğinde arabaların kapılarını açarak para veya değerli mal bırakmışlarsa çalıyor. Bu maceralardan kazandığı para günden güne değişse de heyecan hep aynı. Bayan Trelawney'in Mercedes'inin torpido gözünde yedek anahtarı bulduğunda (kullanma kılavuzu ve ruhsat ile beraber naylon bir poşetteydi) ilk aklına gelen arabayı yürütüp şehirde tur atmak, belki iş olsun diye arabayı bir yerlere çarpmaktı. Örneğin, kaportayı çizmek. Ama içgüdüleri ona geri kalan hiçbir şeye dokunmamasını, Mercedes'e bu oyunda daha büyük bir rol düşebileceğini söylemişti. Öyle de oldu.

Brady, arabasına atlayıp İki Numara'yı torpido gözüne kaldırıyor. Sabahın gidişatından memnun ama henüz işi bitmedi. Hodges ve Olivia'nın kardeşi cenaze evine gidecektir. Brady'nin görmesi gereken başka bir yer var. MAC, şimdiye çoktan açılmıştır. Gidip içeriyi kontrol etmek, güvenlik nasıl bakmak niyetinde. Becerebilirse kameraların nerelere monte edildiğini öğrenmeli.

İçeri girmenin bir yolunu bulurum. Bugün şans benden yana, diye düşünüyor Brady.

Ayrıca internete girip perşembe geceki konsere bir şekilde bilet bulmalı. Hareketli bir gün olacak.

Zevkten dört köşe ve bu zevk cümbüşünü bir ıslıkla taçlandırıyor.

11

Hodges ve Janey Patterson, ona çeyrek kala Soames Cenaze Evi'ndeki Sonsuzluğa Yolculuk Salonu'na giriyorlar. Janey acele ettiği için ilk onlar geldi. Tabutun iki parçadan oluşan kapağının üst yarısı açık. Alt tarafa mavi, ipek bir örtü serilmiş. Elizabeth Wharton'a, mavi, çiçek desenli beyaz elbisesini giydirmişler. Çiçeklerin mavisiyle tabuta serilen örtünün mavisi birbirini tutuyor. Gözleri kapalı, yanakları pembe. Janey, koşarak sıra sıra dizilmiş sandalyelerin ortasındaki koridoru geçip annesine bakıyor ve hemen ardından koşarak geri dönüyor. Sarsılmış.

"Henry dayım naaşı yakmayı pagan töreni olarak görebilir ama bence asıl ilkellik tabutun kapağının açık olmasında ısrar ettikleri için yapmak zorunda kaldığımız anma töreni. Anneme benzemiyor bu naaş, içi doldurulmuş bir mumyaya benziyor."

"Öyleyse neden kâbu..."

"Henry dayım, töreni böyle yapmazsak annemin yakılmasına itiraz etmekle tehdit etti. Umarım örtünün altına bakıp tabutun metal gibi görünmesi için griye boyanmış kalın mukavvadan yapıldığını fark etmez. Böyle olması... yakılacağı zaman..."

"Biliyorum," diyen Hodges, Janey'e sarılıyor.

Ölen kadının arkadaşları birer birer içeri giriyorlar. Önde Wharton'ın hemşiresi Althea Greene ve kâhyası Bayan Harris.

Onu yirmi geçe kardeşinin kolunda Charlotte teyze içeri giriyor. Henry dayı, onu yerine oturttuktan sonra gidip naaşı kontrol ediyor ve sandalyelerin yanma dönüyor. Charlotte teyze de gidip naaşa bakıyor. Önce bir süre tersten kardeşinin suratını inceliyor, sonra eğilip ölünün dudaklarından öpüyor. "Zavallı kardeşim," diyor güçlükle duyulan bir sesle. Hodges, tanıştıklarından beri ilk kez kadının haline üzülüyor.

Kürsüye geçip konuşma yapan birkaç kişinin ardından, fısıltılar alıp başını gidiyor. Derken bir kahkaha. Janey, salonu dolaşıp tek tek herkesle konuşuyor. Yaşlı kadının arkadaşlarının sayısı sekiz on kişiyi geçmez. Hodges'un kızının "Altın Kızlar" diyeceği ihtiyarlar. Janey, evlatlık görevlerini yerine getirirken Henry dayı da ona eşlik ediyor. Janey'in ağlayacak gibi olduğu bir sohbette –Janey, Bayan Greene ile konuşurken– Charlotte teyze kolunu omzuna atıp onu sakinleştiriyor. Bunu gördüğüne seviniyor Hodges. *Kan bağı önemlidir* diye düşünüyor. Hele böyle zamanlarda.

Orada bulunması gerekmeyen tek erkek belki de kendisi. Biraz hava almanın iyi olacağına kanaat getirip binanın önüne çıkıyor. Sokağa park edilen arabaları inceliyor, gözleri tek başına oturan bir erkek var mı diye etrafı kolaçan ediyor. Katili görmeyi umuyor. Kimse yok. O anda Mızmız Holly'yi de bir süredir görmediğini fark ediyor.

Kadını ziyaretçi otoparkında buluyor. Arka taraftaki basamaklardan birine oturmuş. Etekleri yerlerde sürünen, kendisine hiç yakışmayan bir elbise giymiş. Saçları kafasının iki yanında topuz şeklinde toplanmış. Hodges'a sorarsanız tam da Prenses Leia'nın Karen Carpenter rejimi yapmış versiyonu.

Dedektifin kaldırıma düşen gölgesini gören kadın, irkilip bir şeyi çabucak avucuna saklıyor. Hodges, iyice yaklaştığında sakladığı şeyin yarı içilmiş bir sigara olduğunu görüyor. Gözlerini kısıp korkuyla ona bakıyor Holly. Mutfak masasının altına pislediği için defalarca gazeteyle dövülmüş bir köpeğin bakışları onlar.

"Anneme söyleme. Bıraktığımı sanıyor."

"Sırrın, sırrımdır," diyor Hodges. Holly, kötü alışkanlıkları konusunda annesinin ne söyleyeceğini düşünüp endişelenmek için fazla büyük değil mi? "Yanına oturabilir miyim?"

"İçeride, Janey'in yanında olman gerekmiyor mu?" Yine de yer açmak için yana kayıyor.

"Hava almaya çıktım. Janey dışında kimseyi tanımıyorum."

Bir çocuğun dürüst merakıyla süzüyor kadın onu. "Sen ve kuzinim sevgili misiniz?"

Hodges utanıyor. Sorudan değil, bunu duyunca içini kaplayan gülme arzusu yüzünden. Keşke yasak sigarasını içmesi için kadını rahat bıraksaydı. "Yakın arkadaşız diyelim. Fazla söze gerek yok."

Omuz silken Holly, sigarasının dumanını burun deliklerinden dışarı üflüyor. "Bence bir sakıncası yok. Bana kalırsa her kadının sevgilisi olabilir. Benim yok. Erkekler ilgimi çekmez. Lezbiyen olduğumu sanma. Öyle de değilim. Şiir yazıyorum."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

"Evet." Duraksamadan, aynı konuymuş gibi devam ediyor: "Annem Janey'i hiç sevmez."

"Demek öyle?"

"Olivia'nın bütün parasının Janey'e kalmaması gerektiğini düşünüyor. Hiç adil değilmiş. Belki haksız değildir ama bana ne!"

Altdudağını ısırışında Hodges'u huzursuz eden bir şeyler var. Dejavu hissi. Bir iki saniye sonra sebebini kavrıyor: Olivia Trelawney, sorguya çekilirken aynısını yapardı. Kan bağı. Her zaman mimiklerde ve takıntılarda kendini belli eder.

"İçeri girmemişsin," diyor Hodges.

"Girmedim ve girmeyeceğim. Annem beni buna zorlayamaz. Bugüne dek hiç ölü görmedim, bu saatten sonra da görmeye hiç niyetim yok. Aylarca kâbuslara katlanamam."

Sigarasını sürterek değil, sertçe yere saplayarak söndürüyor. Filtresi parçalanana dek sigarayla basamağın kenarına vuruyor. Yüzü kireç gibi, tir tir titriyor ve kemirmeyi bırakmazsa dudağını parçalayacak. Dizleri de birbirine çarpıp duruyor.

"Bu en kötü bölüm," diyor. Şimdi fısıldayarak konuşmuyor. Hatta sesi biraz daha bağırırsa çığlığa dönüşecek. "En kötüsü bu, en kötüsü bu, en kötüsü bu!" Hodges, kolunu Holly'nin tir tir titreyen omzuna atıyor. Bir an için titremeler kadının vücuduna sıçrıyor. Holly'nin kaçmasını veya yumruklanmayı bekliyor

ama ikisi de gerçekleşmiyor. Titremeler dinerken kadın, başını Hodges'un omzuna yaslıyor. Soluğu hâlâ düzelmedi.

"Haklısın," diyor Hodges. "En kötüsü bu bölüm ama yarın daha iyi olacak."

"Tabutun kapağını kapayacaklar mı?"

"Evet."

Hodges, Janey'e kuzinini salonda görmek istiyorsa tabutun kapalı olması gerektiğini söyleyecek.

Holly, çocuksu ifadesiyle tekrar Hodges'a bakıyor. Bu kadının beyninde ne bir damla akıl ne bir damla kötülük var, kafası bomboş diye düşünüyor Hodges. Sonradan ne kadar yanlış anladığını öğrenip pişman olacak ama şimdilik aklı kadından çok Olivia Trelawney'de. Basının kadına yaptığı baskıda, kendisi dahil polislerin onu zorlayışında.

"Tabutun kapalı olacağına söz verir misin?"

"Evet."

"Çifte söz?"

"İstersen izci sözü bile veririm." Ardından Olivia'yı ve bilgisayarı kullanarak ruhunu zehirleyen Bay Mercedes'i düşünerek ona bir soru soruyor. "İlaçlarını alıyor musun Holly?"

Kadının gözleri kocaman açılıyor. "Lexapro aldığımı nereden biliyorsun? Annem mi ispiyonladı?"

"Bana kimse bir şey söylemedi. Kimsenin söylemesi gerekmiyor. Unutma ki ben dedektifim." Kadının omzunu hafifçe sıkıyor. "Sorumu yanıtla."

"Çantamda. Bugün almadım, çünkü..." Ürkütücü bir kıkırdayış. "Çünkü onu alınca sürekli çişim geliyor."

"Sana bir bardak su getirsem ilacını içer misin?"

"Evet. Senin için içerim." Yüzünde yine yetişkin vücuduna hiç uymayan o çocuksu ifade. "Senden hoşlandım. İyi birisin. Janey çok şanslı. Benimse hayatım boyunca şansım yaver gitmedi. Tek bir erkek arkadaşım bile olmadı."

"Sana su getireyim," diyen Hodges, ayağa kalkıyor. Binanın köşesine ulaştığında başını çevirip kadına bakıyor. Holly, sigarasını yakmaya çalışıyor ama elleri titrediği için işi zor. Kullan-at çakmağını iki eliyle birden tutarak şansını deniyor.

Hodges, içeri döndüğünde Janey nereye kaybolduğunu soruyor. Olup biteni anlatan Hodges ertesi gün yapılacak törende tabutun kapalı olmasını rica ediyor. "Başka türlü Holly'yi içeri sokamazsın."

Teyzesine kötü bir bakış fırlatıyor Janey. Charlotte, yaşlı kadınları etrafına toplamış ateşli ateşli bir şeyler anlatmakta. "Sürtük, Holly'nin burada olmadığını fark etmedi bile!" diyor Janey. "Biliyor musun, tabutun yarın buraya getirilmesine gerek olmadığına karar verdim. Cenaze evinin müdüründen onu arkaya kaldırmasını isteyeceğim. Sevgili teyzem, hoşlanmazsa bahtına küssün. Gidip Holly'ye bunu iletir misin?"

Dikkat çekmeden salonu kontrol etmekte olan cenaze evi müdürü, Hodges'u içeceklerin ve yiyeceklerin yerleştirildiği yan odaya alıyor. Bir şişe Dasani su alan Hodges, otoparka dönüyor. Suyu ve Janey'in notunu ilettikten sonra ilacını içtiğini görene dek Holly'nin yanında kalıyor. Oturduğu zaman Holly, ona gülümsüyor. "Seni gerçekten sevdim."

Aldığı polislik eğitimi ikna edici yalanlar söylemeyi de içeren Hodges, bu yeteneğini kullanarak, "Holly, ben de seni sevdim," diyor ona.

12

Midwest Kültür Sanat Sarayı veya kısa adıyla MAC, gazeteler ve şehrin ticaret odası tarafından "orta-batının Louvre'u" diye adlandırılır. (Şehir sakinleri "Luvr" diyemedikleri için Luva derler.) MAC, şehir merkezinde altı dönümlük bir arsaya inşa edilmiştir ve en dikkat çekici bölümü dış çeperdeki oval yapıdır: Mingo Salonu.

Arka taraftaki yükleme bölümüne giden Brady, karınca gibi koşuşturan işçilerle karşılaşıyor. Gelen giden kamyonlar, eşyaları indiren hamallar, her tür işçi. İndirilenler arasında, tuhaf ama gerçek, bir dönme dolabın parçaları, yıldızlı gökyüzünün ve beyaz kumlara uzanmış bir çiftin resmedildiği paneller de var. Bütün işçilerin kimlik kartları olduğuna dikkat ediyor. Ya boyunlarına asmış ya gömleklerine iliştirmişler. İyi haber değil.

Nöbetçi kulübesi yükleme bölümünün girişinde. Yine kötü haber. Brady, şansını denemek için o tarafın yolunu tutuyor. Risk yoksa ödül de yoktur. İki nöbetçi dikmişler. Kulübenin içindeki nöbetçi, ekranlara bakıp sandvicini mideye indirirken, diğeri Brady'nin önünü kesmek için dışarı çıkıyor. Güneş gözlüğü takmış. Brady, camlarda kendi yansımasını ve suratındaki meraklı gülümsemeyi görüyor.

"Ne istemiştiniz?"

"Ne yaptığınızı merak ettim," diyor Brady. Malzemeleri işaret ediyor. "Şuradaki dönme dolaba benziyor mu?"

"Perşembe gecesi büyük bir konser verilecek," diye cevap veriyor nöbetçi. "Grup son albümlerini tanıtıyormuş. Galiba adı *Yarım Kalan Öpücük*."

"Böyle isim mi olurmuş!" diyor Brady.

Nöbetçi ofluyor. "Ne kadar kötü şarkı söylüyorlarsa set de o kadar ihtişamlıdır. Geçen yıl eylül ayında Tony Bennett konser vermişti, sahnede sadece o vardı. Orkestra bile getirmemişti. Şehrin orkestrasıyla çaldı. İşte ben ona konser derim. Çığlık atan çocuklar yoktu. Gerçek müzik neymiş gösterdi. Bir de şunların sahnesine bak!"

"Herhalde şöyle bir göz atmak için içeri girmeme izin vermezsiniz. Cep telefonumla bir iki fotoğraf çeksem?"

"Olmaz." Nöbetçi bütün dikkatiyle bakıyor ona. Brady, incelenmeyi de hatırlanmayı da sevmez. "Aslında burada bile olmamalıydınız. Bu yüzden..."

"Anladım, anladım." Brady gülümsüyor. Tüyme zamanı. Ayrıca orada ona göre bir şey yok; şimdiden iki nöbetçi dikmişlerse perşembe gecesi en az kapıda altı güvenlik görevlisi olacaktır. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Dert değil."

Brady, her şey yolunda dercesine başparmağını havaya kaldırıyor. Güvenliğe bakan hödük aynı işaretle karşılık veriyor ama bekçi kulübesine dönmek yerine, gözlerini Brady'ye dikip uzaklaşana kadar izliyor.

Brady, kocaman ve neredeyse bomboş otoparkın çevresini dolaşıyor. Konser gecesi tıka basa dolacaktır. Suratındaki gülüm-

seme silindi. Dokuz yıl önce Dünya Ticaret Merkezi'ne jetle saldıranları hatırladı. Onlar yüzünden artık hiçbirimiz adam gibi katliam yapamıyoruz, diye düşünürken içi öfke dolu.

Beş dakikalık bir yürüyüşün ardından perşembe gecesi seyircilerin içeri gireceği kapıları buluyor. Girebilmek için "tavsiye edilen bağış miktarı" olan beş doları ödemek zorunda. Lobi, sanatseverler ve öğrenci gruplarıyla dolup taşan, seslerin yankılandığı kubbeli salon. Hediyelik eşya dükkânının yolunu tutuyor. Mingo Salonu'na giden koridor solunda kaldı. O bölüm iki şeritli otoyol kadar geniş. Tam ortaya El ÇANTASI, SIRT ÇANTASI veya KUTUYLA GİRİLMEZ yazan bir tabela konmuş.

Metal dedektörü yok. Henüz yerleştirmemiş olabilirler ama Brady, o tür önlemler alınmayacağına emin. Konsere gelen dört bin seyirci düşünülünce sürekli dıt'layıp bip'leyen metal dedektörleri insan trafiğini kâbusa çevirir. Çok sayıda güvenlik görevlisi tutacaklarına emin, hepsi arka kapıda nöbet tutan herif gibi güneş gözlüklü, şüpheci ve eğitimli tipler olacaktır. Ilık bir haziran akşamında yamalı ceket giymiş bir erkek her koşulda dikkatleri üzerine çeker. Aslında böyle bir konserde küçük kızıyla gelmemiş her yetişkin fazlasıyla göze batacaktır.

Buraya gelmenizi rica edebilir miyiz efendim?

Elbette giriş kapısında ceketi patlatarak yüzlerce kişiyi öldürüp daha da fazlasını yaralayabilir. Ama hedefi bu değil. Eve dönüp internete girecek, grubun en popüler şarkısının adını öğrenip sahnede o parça çalarken ve kızlar çığlık çığlığa bağrışıp sahneye ulaşmak umuduyla ileri atılırken düğmeye basacak.

Kolay iş değil.

Şehir broşürlerini inceleyen emeklilerin ve ortaokullu öğrencilerin arasından lobiyi incelerken Brady, keşke Frankie hayatta olsaydı diye geçiriyor içinden. *Yaşasaydı onu konsere getirirdim. Böyle şeylerden hoşlanacak kadar aptaldı. İtfaiye kamyonu Sammy'yi bile getirmesine izin verirdim.* Bunları düşünmek bile Frankie'yi hatırladığı zamanlarda içine dolan o tuhaf hüzne kapılmasına yetiyor.

Belki şişko polis müsveddesini öldürüp intihar etmeliyim. Nihayetinde bu da bir kariyer.

Şakaklarını ovuşturuyor, baş ağrısının yaklaştığını hissediyor (üstelik artık onu iyileştirecek annesi de yok), lobiyi geçip Harlow Floyd Sanat Galerisi'ne giriyor. Tepeye HAZİRAN MANET AYI! yazılı bir flama asılmış.

Ressamın kim olduğundan bihaber, herhalde Van Gogh gibi eski ressamlardan biridir. Şansına, resimlerden bazıları harika. Natürmortlar umurunda değil (İnsan kavun resmi yapmak için saatlerini niye harcar ki?) ama diğer resimlerde neredeyse dışarı akan güçlü bir şiddet var. Birinde ölü bir matador resmedilmiş. Brady, dakikalarca gözlerini resimden ayıramıyor, ellerini arkasında birleştirmiş insanların resmi görmek için eğilip bükülmek zorunda kalmalarına aldırmayarak tam karşısında durup resmi inceliyor. Matadorun yarası ciddi değil ama sol omzunun altından akan kanlar Brady'nin filmlerde gördüğü kanlardan çok daha gerçekçi. Resim onu sakinleştiriyor, düşüncelerine açıklık kazandırıyor ve sonunda dışarı çıktığında kendinden emin: *Planımı gerçekleştirmenin bir yolu mutlaka vardır.*

Anm heyecanıyla hediyelik eşya dükkânına dalıp bir sürü Round Here eşyası alıyor. On dakika sonra yanında MAC SALDIRISINA UĞRADIM logolo bir çantayla dışarı çıktığında yeniden Mingo'ya giden koridoru süzüyor. İki gece sonra o koridor kahkahalar atıp birbirini ittiren genç kız sürüsüyle dolacak, çoğuna konseri tam bir işkence kabul eden ebeveynler eşlik edecek. Şimdi durduğu yerden bakınca koridorun sağ tarafındaki kadife kordon dikkatini çekiyor. Kordonun arkasında minik bir koridor, koridorun sonundaysa başka bir tabela var.

Brady, onu okur okumaz şöyle diyor içinden: Aman Tanrım! Aman... *Tanrım!*

13

Bir zamanlar Elizabeth Wharton'a ait olan daireye döndüklerinde bir fırlatışta topuklu ayakkabılarından kurtulan Janey, kanepeye yığılıyor. "Şükürler olsun ki bitti. Sana da bin yıl sürmüş gibi geldi mi?"

"İki bin!" diyor Hodges. "Yorgun görünüyorsun, bence biraz uyumalısın."

"Sabah sekize kadar uyudum," diye itiraz ediyor Janey ama zayıf bir itiraz.

"İnan bana, biraz uyumak iyi bir fikir."

"Bu akşam Sugar Heights'te akrabalarımla yemek yiyeceğim düşünülürse sanırım haklısın. Bu seferki yemekten yırttınız beyefendi. Bence tartışmak istedikleri konu hepimizin favori komedisi: *Janey'in Milyonları.*"

"Şaşırdığımı söyleyemem."

"Ollie'den bana kalanları onlarla paylaşacağım. Eşit olarak."

Hodges kahkahalar atıyor. Ama kadının ciddi olduğunu görünce duruyor.

Janey'in kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var? Sence üç buçuk milyon dolar olmadan hayatımın geri kalanını düzgünce yaşayamaz mıyım?"

"Elbette yaşarsın ama o para *senin.* Olivia onu sana bıraktı."

"Biliyorum. Vasiyetnameye itiraz etseler bile işe yaramazmış. Avukat Schron söyledi. Yine de vasiyetini hazırlarken Ollie'nin aklı başında mıydı, bilmiyoruz. Halini gördün. Onunla konuştun." Bunları söylerken çorabının üstünden ayağına masaj yapıyor. "Ayrıca yarısını onlara bırakırsam birbirleriyle didişmelerini seyredebilirim. Günün eğlencesi."

"Gelmemi istemediğine emin misin?"

"Bu gece hayır, yarın evet. Yarını tek başıma atlatamam."

"Seni dokuzu çeyrek geçe alırım. Geceyi bende geçirmek istersen akşam da uğrayabilirim."

"Baştan çıkarıcı bir öneri ama hayır. Bu geceyi tamamen aileme ayıracağım. Gitmeden önce sana vermem gereken bir şey var. Çok önemli." Çantasını karıştırıp not defterini ve kalemini çıkarıyor. Kâğıda bir şeyler karalayıp yırttıktan sonra dedektife uzatıyor. Hodges, iki ayrı sayı dizisi görüyor.

"İlki Sugar Heights'teki evin bahçe kapısının şifresi," diyor Janey. "İkincisi hırsız alarmı. Perşembe sabahı arkadaşın Jerome ile Olivia'nın bilgisayarına bakmaya gittiğinizde ben Charlotte teyzemi, Holly'yi ve Henry dayımı alıp yola çıkmış olurum. Katil, tahmin ettiğin gibi bilgisayarla oynamışsa... ve yerleştirdiği program hâlâ oradaysa... bilmiyorum Hodges. Bunu öğrenmeye

katlanabileceğimi sanmıyorum." Yalvaran gözlerle bakıyor. "Anlıyor musun? Lütfen anladığını söyle."

"Anlıyorum," diyor Hodges. Yemin etmeye hazırlanan damat adayları gibi kadının önüne diz çöküyor. İçten içe saçma geliyor bu yaptığı; fakat bir taraftan da mutlu.

"Janey," diyor.

Dedektife bakan Janey gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Çok üzgünüm, her şey için çok çok üzgünüm."

Yalnızca kadının sorunlu kardeşini düşünerek söylenmiş cümleler değil bunlar. Emekli dedektif baştan beri şehir merkezinde ölenleri, özellikle de genç kadını ve bebeğini düşünmekten kendini alamıyor.

Dedektifliğe terfi ettiğinde akıl hocası Frank Sledge diye bir adamdı. Hodges, onun içi geçmiş ihtiyarın teki olduğunu düşünürdü ama tanıştıklarında aslında Hodges'un şimdi olduğundan on beş yaş gençti. *Bir cesetten asla kurban diye bahsetme* diye öğütlemişti Sledge. *Onu sadece eşekler ve beceriksizler yapar. Adlarını bil. Bahsedeceksen onlardan adlarıyla bahset.*

Cray ailesi, diye düşünüyor Hodges. *Janice ve Patricia Cray.*

Janey, Hodges'u kucaklıyor. Konuştuğunda nefesi, adamın kulağını gıdıklayıp vücuduna tatlı bir hissin yayılmasına neden oluyor. "İşlemler bittiğinde Kaliforniya'ya döneceğim. Gitmeliyim. Sana bayılıyorum Billy ve kalsam herhalde âşık olurdum. Ama bunu yapmayacağım. Temiz bir sayfa açmak istiyorum."

"Biliyorum."

Hodges, bir adım gerileyip gözlerine bakabilmek için Janey'i omuzlarından tutuyor. Güzeller güzeli bir yüz. Ama bugün öncekinden yaşlı görünüyor. "Önemli değil."

Janey'in eli yeniden çantasına dalıyor, bu sefer mendilini bulmak için. Gözyaşlarını sildiğinde, "Bugün büyük bir fetih gerçekleştirmişsin," diyor Hodges'a.

"Anlamadım, ne gerçekleştirmişim?" Sonra jeton düşüyor. "Holly!"

"Harika biri olduğunu düşünüyor. Bana öyle dedi."

"Olivia'yı hatırlattı. Onunla konuşurken ikinci bir fırsat tanınmış gibi hissettim."

"Doğru olanı yapmak için mi?"

"Evet."

Janey, burnunu silip Hodges'a gülümsüyor. "Evet..."

14

Brady, o gün öğleden sonrayı alışverişle geçiriyor. Daha büyük bir arabaya ihtiyaç duyduğundan Deborah Ann Hartsfield'ın Honda'sını kullanıyor. Yine de eşyalardan biri arkaya güçlükle sığıyor. Eve dönerken Hızlı Posta Ofisi'ne uğrayıp Ralph Jones takma adıyla postadan sipariş ettiği Gopher-Go gelmiş mi diye bakmayı düşünse de o sipariş sanki binlerce yıl geride kaldı ve gelmişse bile ne fark edecek? Hayatının o bölümü bitti. Yakında geri kalanı da bitecek. Neyse...

Satın aldığı parçalardan en büyüğünü garajın duvarına yasladıktan sonra eve girip havayı koklamak için biraz duraksıyor. Henüz çürüme kokusu yok. Bodrumdaki karargâhına iniyor. Bilgisayarları çalıştıran sihirli kelimeyi söylüyor ama alışkanlıktan. Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne bakma arzusu yok. Şişko polise ne söyleyecekse söyledi. Hayatının o bölümü de bitti. Saate bakıyor, üç buçuğa yaklaştığını görünce ufak bir hesap yapıyor. Herifin yirmi saatlik ömrü kaldı.

Eğer o kadınla işi pişiriyorsanız Dedektif Hodges, son saatlerinizi iyi geçirin. Onu becermeye devam edebileceğiniz son yirmi dört saatiniz, diye geçiriyor içinden Brady.

Dolabın kapısındaki asma kilidi açtığında kendi ürettiği plastik patlayıcının tozlu kokusu burnuna geliyor. Patlayıcıyla dolu ayakkabı kutularını kontrol ettikten sonra şimdi ayağında olan Mephisto yürüyüş ayakkabılarının geldiği kutuyu seçiyor. Annesinin yılbaşı hediyesiydi. Yandaki raftan içi cep telefonlarıyla dolu başka bir ayakkabı kutusunu alıyor. Birini seçip plastik patlayıcıyla birlikte masaya bırakıyor. Kendisi de masanın başına geçip işe koyuluyor. Telefonu kutuya koyup iki kalem pille çalışan tetik mekanizmasına bağlıyor. Çalıştığına emin olmak için

telefonun düğmesine basıyor. Çalıştığına emin olunca tekrar düğmeye basıp kapıyor. Birinin yanlışlıkla kullan-at telefonun numarasını çevirip karargâhını havaya uçurma ihtimali yok denecek kadar az ama niye riske girsin? Annesinin zehirli eti bulup köfte yapması ihtimali de çok düşüktü ama...

Hayır, o telefon yarm sabah 10.20'ye kadar kapalı kalacak. Brady'nin, Soames Cenaze Evi'nin arkasındaki otoparka gideceği saat. Biriyle karşılaşırsa arka sokaktaki otobüs durağına giderken otoparkı kestirme olarak kullandığını söyleyecek. (MapQuest'ten kontrol etti, gerçekten öteki sokakta otobüs durağı var.) Gerçi kimseyle karşılaşmayı beklemiyor. Herkes cenazeye katılacaktır.

İki Numara'yı kullanıp emekli polisin arabasının kapısını açacak ve patlayıcıyı şoför koltuğunun altına yerleştirecek. Toyota'nm kapılarını kilitleyip beklemek için kendi arabasına dönecek. Adamın otoparktan çıkışını izleyecek. Belki kavşağa kadar gitmesine izin verir. Sonra havaya uçan arabanın parçalarının kendisine ulaşamayacağı bir mesafeden...

"Booom!" Brady gülüyor. "Onu ayakkabı kutusunda gömecekler."

Komik bir düşünce. İntihar ceketini almak için dolabın başına dönene kadar kahkahaları devam ediyor. Günün kalanını dikişleri söküp parçaları birbirinden ayırmakla geçiyor. Cekete ihtiyacı kalmadı.

Daha iyi bir fikri var.

15

2 Haziran 2010 Çarşamba günü gökyüzü bulutsuz, hava sıcak. Takvime kalırsa hâlâ ilkbahar sayılır ve okullar henüz kapanmadı ama bunlar Amerika'nın kalbinde mükemmel bir yaz günü yaşandığı gerçeğini değiştirmiyor.

Billy Hodges, takım elbisesini giydi ama kravatını takmadı. Çalışma odasında. Marlo Everett'in faksladığı soyulan arabaların listesini inceliyor. Şehrin haritasını önüne çekip arabaların soyulduğu yerleri kırmızıyla işaretliyor. Olivia'nm bilgisayarından bir şey çıkmazsa ayakkabının tabanını aşındırmak pahasına tek tek

kırmızıyla işaretlediği yerleri kontrol edecek – belli mi olur, soyulanlardan bazıları belki gördükleri arabaları tarif eder ve bu tariflerden birbirini tutanlar çıkabilir. Bay Mercedes, hedef aldığı araçların sahiplerini izlemiş olmalı. Hodges, buna emin. Aletini kullanıp arabalarını soymadan önce uzun süre dönmeyeceklerini bilmeliydi.

Beni izlediği gibi onları da izledi, diye düşünüyor Hodges.

Kafasında bir şimşek çaktı ama noktaları birleştiremeden görüntü kaybolup gitti. Mühim değil, gerçekten bir şey bulmuşsa geri gelecektir. Bu arada adreslere bakıp haritayı işaretlemeyi sürdürecek. İşe yaramaz kravatı bağlamak için yirmi dakikası var. Sonra Janey'i almaya gidecek.

Brady Hartsfield karargâhında. Başı hiç ağrımıyor ve çoğu zaman bulanık olan düşünceleri şimdi her zamankinden net. Plastik patlayıcıları giysiden çıkardı, kablolarını söktü. Patlayıcı bloklarından bazıları şimdi POPO MİNDERİ yazan kırmızı minderin içinde. İki çubuğu daha inceltip kabloları bağladığı silindirlerin içine sokuyor. Tellerini de parlak mavi Urinesta idrar torbasına bağlıyor. Hepsini düzgün bir şekilde bağladığına emin olduğunda idrar torbasına bir çıkartma yapıştırıyor. Onu da dün hediyelik eşyaları aldığı MAC mağazasından almıştı. Çıkartmada şu yazılı: ROUND HERE'İN BİR NUMARALI HAYRANI. Saatini kontrol ediyor. Neredeyse dokuz. Şişkonun bir buçuk saati kaldı, belki daha bile az.

Hodges'un eski ortağı Pete Huntley sorgu odasında. Sorgulayacağı biri yok ama karakoldaki curcunadan kaçmak istedi. Notlarının üzerinden geçecek. Saat onda basın toplantısı var. Donald Davis'in son itiraflarını basına duyuracak. En ufak bir hata yapmak istemiyor. Bay Mercedes adlı cani aklının köşesinden bile geçmiyor o an.

Varoşlarda, adı lazım olmayan bir tefeci dükkânının arkasındaki gizli odada, gözetlenmediklerini sanan insanlar silah alıp satıyor.

Jerome Robinson bilgisayarının başına oturmuş, Sounds Good to Me internet sitesindeki ses kayıtlarını dinliyor. Kahkahalar atan bir kadın. Islıkla "Danny Boy" parçasını çalan erkek

sesi. Bir başkası gargara yapışını ve kadının teki de orgazm oluşunu kaydedip siteye koymuş. Sonunda aradığı ses kaydını buluyor. Başlığı, AĞLAYAN BEBEK.

Alt katta Jerome'un kız kardeşi Barbara, peşinde köpeği Odell ile koşa koşa mutfaktan çıkıyor. Barbara dar bir etek, koca mavi sandaletler ve ergenlik çağında bir oğlanın fotoğrafının basılı olduğu bir tişört giymiş. Altında ONU SONSUZA DEK SEVECEĞİM yazılı. Çocuk, grup üyelerinden biri. Barbara, annesine fazla çocuksu görünüp görünmediğini sorduğunda annesi gülümseyerek karşılık veriyor. Belki ilk konserine giderken kendisinin nasıl giyindiğini hatırlamıştır. Mükemmel görünüyorsun, diyor kızına. Barbara, annesinden barış sembolüyle süslenmiş sallantılı küpelerini takmak için izin istiyor. *Evet, olur.* Ruj? *Şey... Bir seferlik.* Göz farı? *Hayır tatlım.* Barbara'nın yanakları şansımı denedim dercesine kızarıyor. "Yarın geceyi sabırsızlıkla bekliyorum," derken bütün gücüyle annesine sarılıyor.

Holly Gibney, Sugar Heights'teki evin banyosunda, keşke cenazeye gitmeme imkânı olsaydı ama annesi asla bırakmaz. İyi olmadığını söylerse annesi Holly'nin çocukluğundan beri duyduğu şeyi tekrarlar: *İnsanlar ne der?* Holly, insanların ne diyeceğinin önemli olmadığını, o insanları bir daha hayatları boyunca görmeyeceklerini söylese annesi kızına uzaylıymış gibi bakar. Lexapro'sunu içtiği halde dişlerini fırçalarken midesi bulanmaya başladığı için ilacı kusuyor. Charlotte, kızına sesleniyor. "Hazır mısın?" Holly, "Neredeyse," derken sifonu çekiyor. En azından Janey'in erkek arkadaşı orada olacak. Billy. Kibar biri.

Janey Patterson, annesinin dairesinde giyinmekle meşgul. Koyu renk bluz, siyah etek ve takımı tamamlayacak siyah ceket. Orada kalsa Billy ile neler yaşayacaklarını düşünmekten kendini alamıyor. Kalsam sana âşık bile olabilirdim demişti ama bu bir yalan. Adama çoktan âşık oldu. Deli doktoruna bunu anlatsa babasına duyduğu özleme bağlar. Hayır, öyle söyleyen biri çıksa Janey, Freud'cu zırvalarını kendine saklamasını söylerdi. Babası hafızasına hiç kazınmamış, varken bile var olmayı başaramayan kel bir muhasebeci. Oysa Billy Hodges, her şeyiyle orada olan, "var" olan bir erkek. En sevdiği özelliği bu. Ona satın aldığı şap-

kadan çok memnun. Emekli dedektife Philip Marlowe havası veriyor. Saatine bakıyor, dokuz çeyrek. Hodges birazdan gelir.

Geç kalırsa onu öldürecek.

16

Geç kalmıyor. Şapkayı bile giymiş. Janey, görünüşüne iltifat ediyor. Hodges, iltifata iltifatla karşılık veriyor. Gülümseyen Janey, Hodges'u öpücükle ödüllendiriyor.

"Hadi, şu işi bitirelim," diyor Hodges.

Janey derin bir nefes alıyor: "Evet."

Arabayla cenaze evine gidiyorlar. İlk gelen yine onlar. Hodges, salona kadar ona eşlik ediyor. Etrafa bakınan Janey onaylarcasına başını sallıyor. İskemlelere cenaze programı bırakılmış, tabut kaldırılmış; yerine üstü çiçeklerle kaplı bir masa konmuş. Alçak sesle Brahms çalmıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Hodges.

"İdare eder." Derin bir nefes alan Janey, yirmi dakika önce Hodges'un söylediği cümleyi tekrarlıyor. "Hadi, şu işi bitirelim."

Katılımcılar dün gelenlerle aynı. Herkesi kapıda karşılayan Janey ellerini sıkıyor, kucaklaşıp bütün doğru cümleleri söyledikten sonra oturmaları için onları yerlerine yolluyor. Hodges ise dışarda durmuş, gelip giden arabaları gözetliyor. Araçların hiçbiri, yavaşlamadan önlerinden geçen kahverengi Subaru bile kafasında alarm çanları çalmasına sebep olmuyor.

Camına Hertz etiketi yapıştırılmış kiralık bir araba arka kapıdan otoparka giriyor. Birkaç dakika sonra zengin göbeği denen koca göbeğini sallaya sallaya yürüyen Henry dayı, peşinde Charlotte teyze ve Holly ile karşılarına dikiliyor. Charlotte, beyaz eldivenli elini kızının koluna sokmuş. Hodges'a kalırsa mahkûma eşlik eden bir gardiyana benziyor veya uyuşturucu bağımlısını belediye hapishanesine bırakan bir polise. Holly, dünden bile solgun. Aynı çirkin elbiseyi giymiş ve dudağını kemirdiği için ruju dağılmış.

Hodges'u görünce bütün samimiyetiyle gülümsüyor. Emekli dedektif elini uzattığında öyle büyük bir panikle o eli yakalıyor ki... Ne yazık ki Charlotte onu ölüler dünyasına geri sürüklüyor.

Bayan Wharton'm pazarları gittiği kilisenin genç rahibi töreni yönetecek. Alışıldık giriş cümlelerinin ardından onun ne kadar erdemli bir kadın olduğundan dem vuruyor. Hodges'a kalırsa dünyadan göçüp giden kadın kıymetli biri olabilir ama pek de rahibin anlattığı gibi örgü örüp yemek pişiren hanımlardan değildi. Her şeye rağmen rahibin sözleri şiirsel, konuşması bittiğinde herkesi ağlatmayı başardı. Genç olsa da az tanıdığı birinden uzun uzun bahsetmeyecek kadar akıllı. Bunun yerine, katılanları Elizabeth ile ilgili "kıymetli anılarını" paylaşmaya davet etti. Başta Althea Greene adlı hemşire olmak üzere pek çokları müşterek anılarıyla töreni renklendiriyor. Son konuşan kişi kızı. Janelle Patterson son derece sakin, konuşması da kısa ve öz.

"Keşke birlikte daha çok zaman geçirebilseydik..." diye bitiriyor veda nutkunu.

17

Brady, 10.05'te arabasını köşeye park edip yeşil bayrak kalkana dek parkmetreyi bozuk parayla dolduruyor. Ne de olsa Sam'in Oğlu lakaplı seri katili yakalatan park cezasıydı. Arka koltuktan spor çantayı alıyor. Bir tarafına KROGER, diğer tarafına BENİ KULLAN! AĞAÇLARI KURTAR! yazılmış. İçinde İki Numara ve Mephisto ayakkabı kutusu var.

Köşeyi dönüp hızlı adımlarla sabah yürüyüşünü tamamlayan sıradan bir vatandaş gibi Soames Cenaze Evi'nin yanından geçiyor. Suratına baksanız sakin olduğunu zannedersiniz ama kalbi deliler gibi çarpıyor. Cenaze evinin önünde kimsecikler yok. Kapılar kapalı. Ama emekli polis içeride olmayabilir. Arka odalardan birine geçip şüpheli bir tip var mı diye geleni gideni gözetliyor olabilir. Başka bir ifadeyle onu, *Bay Mercedes'i* arıyordur. Brady, öyle olduğuna emin.

Risk yoksa ödül de yok tatlım, diye mırıldanıyor annesinin hayaleti. Doğru. Ayrıca risk çok düşük. Hodges, sarışınla yatıyorsa (veya yatmayı umuyorsa) yanından ayrılmayacaktır.

Brady, yeniden etrafı kolaçan edip hızlı adımlarla geri gidiyor ve tereddüt etmeden cenaze evinin otoparkına dalıyor. İçe-

riden müzik sesi geliyor, ne olduğunu bilmediği klasik parçalardan. Hodges, Toyota'smı çitin yanma belli ki çabuk çıkabilmek için geri geri park etmiş.

Emekli dedektifin son yolculuğu, diye düşünüyor Brady. *Tahmininden de kısa sürecek dostum.*

İki cenaze arabasının arkasına saklanıp kimsenin kendisini göremeyeceğine emin olunca aynalardan cenaze evinin kapısını kontrol etmeyi ihmal etmeksizin İki Numara'yı çantadan çıkarıyor, antenini açıyor. Kalp atışları hızlandı. Cihazının bir iki kere teklediği olmuştu. Yeşil ışık yanmış ama aracın kilitleri açılmamıştı. Bazen programda veya mikroçipte tesadüfi bir hata olabiliyor.

Kapılar açılmazsa ayakkabı kutusunu arabanın altına bırak, diye öğüt veriyor annesi.

Elbette. O da neredeyse aynı işi görür; fakat planladığı kadar zarif olmaz.

Cihazı çalıştırıyor. Yeşil ışık yanıyor. Düğmeye basıyor. Toyota'nın farları yanıp sönüyor. Zafer!

Emekli polisin arabasına doğru yürürken arabanın sahibiymiş gibi davranmaya özen gösteriyor. Arka kapıyı açıp ayakkabı kutusunu çantadan çıkarıyor, patlayıcıya taktığı telefonu çalıştırıyor, hepsini kutuyla birlikte arka koltuğun altına bırakıyor. Kapıyı kapayıp sokağın yolunu tuttuğunda koşmamak için zor tutuyor kendini.

Binanın köşesini dönerken Deborah Ann Hartsfield tekrar konuşuyor. *Bir şey unutmadın mı tatlım?*

Duruyor. Düşünüp taşınıyor. Ardından binanın köşesine dönüp İki Numara'nın antenini Hodges'un arabasına çeviriyor.

Kapılar kilitlenirken farlar yanıp sönüyor.

18

Yaşlı kadını andıkları sohbetleri bir dakikalık saygı duruşu ve rahibin kapanış konuşması izliyor. Giysilerin hışırtısı, ceplere ve çantalara konulan broşürler. Holly, koridorun ortasına kadar iyi, sonra birden dizlerinde derman kalmıyor. Tam yere yığılacak-

ken Hodges, şişman bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikle ileri atılıp yere düşmeden Holly'yi yakalıyor. Holly'nin gözlerinin akı ortaya çıkmış, bilincini her an kaybedebilir. Neyse ki gözleri yeniden normale dönerken kendini toparlayan kadın, Hodges'a gülümsüyor.

"Holly, kes şunu!" diye azarlıyor annesi. Sanki kızı bayılmadı da ağza alınmayacak ayıp şeyler yaptı. Hodges, Charlotte teyzenin pudralı yanağına elinin tersiyle bir tane vurmaktan ne kadar zevk alacağını düşünmeden edemiyor. Belki silkinip kendine gelirdi.

"İyiyim anne," diyor Holly. Sonra Hodges'a dönüyor: "Çok teşekkürler."

"Kahvaltı etmedin mi Holly?"

"Yulaf ezmesi yedi," diye onun yerine yanıtlıyor Charlotte teyze. "Tereyağı ve esmer şeker kullandım. Kendi ellerimle hazırladım. Bakıyorum, bugün dikkatleri üzerine çekmeye meraklısın Holly?" Janey'e dönüyor. "Lütfen biraz acele et. Henry böyle durumlarda işe yaramaz ve ben de tek başıma herkesle ilgilenemem."

Janey, Hodges'un koluna girerek teyzesine yanıtı yapıştırıyor. "Senden böyle bir şey yapman istenmedi."

Charlotte'un tepkisi hain bir gülümseme. Janey'in ona yolladığı gülümseme ise muazzam. Hodges, mirasın yarısını onlara verme fikrinin harika olduğunu ancak o zaman anlıyor. Bunu yaparsa Janey'in hayatı boyunca o korkunç kadını ne görmesi ne konuşması gerekecek.

Cenazeye gelenler birer birer dışarı çıkıyorlar. Kimisi iyi organize edilmiş bir cenaze töreni olduğundan bahsediyor. Ön tarafta kalan otoparka dağılıyorlar. Henry dayı ve Charlotte teyze aralarında Holly ile arkadaki otoparka yürürken Hodges ve Janey de onları takip ediyor. Cenaze evinin arkasına vardıklarında Holly, gardiyanlarından kurtulup Hodges'un yanına koşuyor.

"Sizinle gelmeme izin verin. Onlarla gitmek istemiyorum."

Charlotte teyze o kadar sinirlendi ki dudakları incelip çizgiye döndü. "Bugün bayılmaların ve şımarıklıkların canıma tak etti küçükhanım."

Holly, onu duymazdan geliyor. Buz gibi eliyle Hodges'un elini tutuyor. "Lütfen. Yalvarırım."

"Bence bir sakıncası yok," diyor Hodges. "Eğer Janey itiraz..."

Charlotte teyze hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Çirkin bir ağlayış. Çıkardığı sesler mısır tarlalarının üstünde uçan kargaların gaklamaları gibi. Hodges, Bayan Wharton'ın cesedine doğru eğilip buz gibi dudaklarını öpüşünü hatırlıyor ve aniden hiç hoş olmayan bir ihtimal aklına geliyor. Olivia hakkında yanılmıştı; Charlotte Gibney hakkında da yanılmış olabilir. İnsanlar göründüklerinden fazlasıdır.

"Holly, o adamı tanımıyorsun!" diye itiraz ediyor anne.

Janey, ılık eliyle Hodges'un bileğine dokunuyor. "Neden Charlotte ve Henry ile gitmiyorsun Billy? Arabalarında yer var. Holly ile arka koltukta otursunuz." Bakışlarını kuzinine çeviriyor. "Uygun mu?"

"Evet!" Holly, Hodges'un elini hâlâ tutuyor. "Öylesi de olur!"

Janey dayısına dönüyor. "Sizce uygun mu?"

"Elbette." Nazikçe Holly'nin omzuna vuruyor adam. "Kalabalık iyidir."

"Arsızlık yaptığı yetmezmiş gibi bir de bütün ilginizi ona verin," diyor Charlotte teyze. "İstediği zaten bu. Haksız mıyım Holly?"

Yanıtı beklemeden mors alfabesini andıran tak tak sesleri eşliğinde topuklarını vura vura arabaya gidiyor.

Hodges, Janey'e dönüp, "Ya benim arabam?" diye soruyor.

"Ben sürerim. Anahtarları ver." Ve verdiğinde: "Bir şeye daha ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

Fötr şapkayı Hodges'tan alıp kendi giyiyor. Yüzünü örtecek şekilde öne eğiyor şapkanın kenarını ve Hodges'a gülümsüyor: "İşte böyle."

19

Brady, arabayı cenaze evinin bir ilerisindeki sokağa park etti. Kalbi güm güm atarken elinde cep telefonu, cep telefonunun

ekranında Toyota'nın koltuğunun altındaki bombaya iliştirdiği telefonun numarası, parmağı arama tuşunda aracın gelmesini bekliyor.

Cenazeye katılanların dışarı çıktıklarını, otoparka gittiklerini görüyor. Polisi ıskalamasına imkân yok. Siyah takım elbisesiyle dağ gibi bir adam. Kafasındaysa eski moda dandik bir şapka var. 1950'lerdeki siyah-beyaz polisiye filmlerde dedektiflerin giydiği şapkalardan.

İnsanlar cenaze evinin önündeki ve arkasındaki arabalara doluşuyor. Hodges ve sarışın binanın arka tarafına gidiyor. Brady'nin tahminlerine göre araba patladığında sarışın da dedektifin yanında olacak. Temiz iş – anne ve iki kızı. Denklemi tutturmanın, bütün parçaları ortadan kaldırmanın kendine özgü zarafeti.

Arabalar birer birer otoparktan çıkıp Brady'nin aracını park ettiği yöne sapıyor. Sugar Heights'e gitmek için gitmeleri gereken yön o. Güneş, Brady'nin gözünü alacak şekilde cama vuruyor. Önünü net görememek hoş değil ama polisin Toyota'sını başka bir araçla karıştırmak imkânsız. Arabanın otoparktan çıktığını, yolu kontrol ettikten sonra Brady'nin beklediği yöne saptığını görüyor.

Brady, Henry dayının kiralık arabasına veya içinde kimlerin oturduğuna bakmıyor; çünkü dikkati şişko polisin arabasında. Araç geçerken kısa bir hayal kırıklığı yaşıyor. Belli ki sarışın sürtük akrabalarıyla gitmeyi seçmiş. Toyota'da yalnızca şoför var. Brady onu gözucuyla görüyor ama güneş gözünü alsa da polisin fötr şapkasını tanıyor.

Brady numarayı tuşluyor. "Geldiğimi görmeyeceğini söylemiştim, haksız mıymışım serseri?"

ARA tuşuna basıyor.

20

Janey, radyoyu açmak için öne eğilirken bir cep telefonunun çaldığını duyuyor. Hayatı sona ermeden önce çıkardığı son ses –keşke herkes o kadar şanslı olsa– bir kahkaha. *Seni budala* diye

düşünüyor sevgiyle. *Yine telefonunu unutmuşsun.* Torpido gözüne uzandığında telefon yeniden çalıyor.

Torpido gözünden gelmiyor ses. Gürültü arka koltuktan ge... Derken artık ses yok. Janelle Patterson'm öyküsü burada bitti. Janelle Patterson diye biri artık yok.

21

Mızmız Holly dedikleri Holly Gibney'in akli dengesi bozuk olabilir ama ne içtiği ilaçlar ne de fırsat buldukça tüttürdüğü sigaralar fiziksel açıdan onu yavaşlatmış. Henry dayı, frene basar basmaz kiralık arabadan dışarı fırlıyor. Patlamanın sesi hâlâ sokakta yankılanırken...

Canını dişine takmış koşan Hodges, onun hemen arkasında. Göğsüne ağrılar saplandığında kalp krizi geçireceğini sanıyor. İçten içe kalp krizi geçirmeyi diliyor. Ama bu acı geçici. Yayalar beklenmedik bir şiddet eylemi, önceden çantada keklik sandıkları dünyayı paramparça ettiğinde her zaman nasıl davranılırsa öyle davranıyorlar. Bazıları yere çömelip kafalarını örtmüş. Ötekiler heykeller gibi donup kalmış. Bazı araçlar durmuş ama çoğu gaza basıp oradan uzaklaşma hevesinde. Kaçmaya çalışan araçlardan biri de çamur rengi Subaru.

Hodges, Janey'in dengesiz kuzininin peşinden koşarken Bay Mercedes'in yolladığı son mesaj gözünün önüne geliyor: *Seni öldüreceğim. Geldiğimi görmeyeceksin. Seni öldüreceğim. Geldiğimi görmeyeceksin.*

Köşeyi dönerken ender giydiği rugan ayakkabılar yüzünden ayağı kayıyor. Az kalsın aniden donup kalan Holly'ye çarpacak. Çantası yerlerde sürünen, omuzları çökmüş Holly, Hodges'un Toyota'sından kalanlara bakıyor. Kasa paramparça, yer cam kırıklarıyla kaplı, geriye kalanlar ise alevler içinde. Arka koltuk neredeyse beş metre öteye uçup yan yatmış. Paramparça olan minderi yanıyor. Yolun karşısında kanayan kafasını tutmuş, sarhoşlar gibi yalpalayarak yürüyen bir adam var. Hediyelik eşya dükkânının hemen önüne, kaldırıma oturmuş bir kadın ise şaşkın şaşkın kırı-

lan camlara bakıyor. Bir an için Janey sanıp umutlanıyor Hodges ama bu kadın yeşil giymiş, saçları kır ve elbette Janey değil.

Hepsi benim suçum diye düşünüyor. İki hafta önce babamın silahıyla kendimi öldürseydim o bugün hayatta olacaktı.

Ama içindeki polis devreye girip acıyı bir kenara bırakmasını sağlıyor. (Kolay olmasa bile.) Duygusallığın yerini buz gibi bir gerçek alıyor. Onun suçu değil. Bombayı koyan piç kurusunun suçu. İş bulmayı uman insanların üstüne çalıntı arabayı süren caninin suçu.

Hodges, kan gölünün ortasındaki ince topuklu siyah ayakkabıyı ve çöpmüşçesine kaldırımın kenarındaki ızgaraya yuvarlanmış kopuk kolu görüyor. Hızlı davranmak zorunda. Henry dayı ve Charlotte teyze birazdan olay yerine varır. Demek ki fazla zamanı yok.

Holly'yi kolundan tuttuğu gibi kendine çeviriyor. Prenses Leia topuzları açılmış, tutamlar yüzüne dökülmüş. Kocaman açtığı gözlerinden dünyayı algılamadığı belli. Hafifçe yanağına vuruyor, ardından diğer yanağına bir şaplak indiriyor. Yumuşak tokatlar ama Holly'yi kendine getiriyor.

Çığlık atan insanlar, korna çalan sürücüler, harekete geçen hırsız alarmları... Gaz, yanan kauçuk, eriyen plastik kokusu geliyor Hodges'un burnuna.

"Holly! Holly! Beni dinle."

Holly ona bakıyor ama duyuyor mu? Hodges bunu bilemiyor.

"Onu sevmiştim ama kimseye söyleme. *Onu sevdiğimi kimseye söyleme.* Daha sonra söyleyebilirsin ama şimdi olmaz. Anlıyor musun?"

Holly başını sallıyor.

"Cep telefonu numaran gerekli. Sana da ihtiyacım olabilir." Hodges, Holly'ye ihtiyaç duymayacağını, Sugar Heights'teki evi boş bulacağını umuyor ama öyle olmayabilir. Holly'nin annesi ve dayısı bir süreliğine de olsa evden ayrılmak zorundalar. Charlotte, kızının yanlarında karakola gelmesini istemeyecektir; çünkü Holly'nin akli dengesi yerinde değil. Holly kırılgan. Hodges, kadının kaç sinir krizi geçirdiğini, intiharı deneyip denemediğini merak ediyor. Bu düşünceler kayan yıldızlar gibi zihninden geçip

gidiyorlar, bir saniye oradalar bir sonrakinde yoklar. Holly'nin akli dengesinin kırılganlığını dert etmeye vakti yok.

"Annen ve dayın karakola gittiklerinde tek başına kalabileceğini söyleyeceksin. Seninle kimsenin kalmasına ihtiyacın yokmuş gibi yapacaksın. Becerebilir misin?"

Holly başını sallıyor ama büyük ihtimalle Hodges'un neden bahsettiğini bilmiyor.

"Biri seni arayacak. Ben veya Jerome diye bir delikanlı. Jerome. Bu adı ezberler misin?"

Başını sallayan Holly çantasını açıp bir gözlük kabı çıkarıyor.

İşe yaramıyor, diye düşünüyor Hodges. Işıklar yandı ama evde kimse yok. Buna rağmen denemek zorunda. Holly'yi omuzlarından tutuyor.

"Holly, katili yakalamak istiyorum. Ona bunu ödetmek istiyorum. Yardım edecek misin?"

Holly başını sallıyor. Suratı ifadesiz.

"O zaman söyle, bana yardım edeceğini söyle."

Söylemiyor. Bunun yerine kabından çıkardığı gözlükleri takıyor. Sanki yolda yanan bir araba yok. Sanki Janey'in kolu kanalizasyon ızgarasına uçmamış. Sanki yaklaşan siren seslerini de insanların çığlıklarını da duymuyor.

Hodges onu hafifçe sarsıyor. "Telefon numaran!"

Onaylarcasına başını sallayan Holly hiçbir şey söylemiyor. Çantasını kapayıp yanan arabaya dönüyor. Hodges, hayatı boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti kendini. Karnı ağrımaya başladı, otuz saniye önce gayet net olan düşünceleri birbirine girdi.

Charlotte teyze köşeyi dönüp yolda beliriyor. Onun da saçları dağılmış, uçları siyah, dipten beyazlar çıkmış, her adımında yukarı aşağı sallanıyorlar. En arkada Henry dayı. Yanaklarındaki kızarıklar sayılmazsa yüzü bembeyaz.

"Dur Charlotte!" diye bağırıyor Henry dayı. "Galiba kalp krizi geçiriyorum!"

Kardeşi çağrılarına aldırmıyor. Holly'yi kolundan tuttuğu gibi kendine çeviriyor ve bütün gücüyle kucaklıyor kızını. Holly'nin küçük denemeyecek burnu, kadının memelerinin ara-

sına gömülüyor. *"BAKMA!"* diyor, kendi öğüdünü kendi tutmayıp yanan arabaya bakan Charlotte. *"BAKMA TATLIM, O TARAFA BAKMA!"*

"Güçlükle nefes alıyorum," diyor Henry dayı. Kaldırıma oturup başını öne eğiyor. "Tanrım, umarım ölmüyorumdur."

Siren sesleri şiddetleniyor, insanlar sokağın ortasındaki alev almış arabaya yakından bakabilmek için kaza yerine yaklaşıyorlar. Birkaçı cep telefonlarıyla olay yerinin fotoğrafını çekiyor.

Arabayı havaya uçuracak kadar patlayıcısı varmış, diye düşünüyor Hodges.

Charlotte teyze, Holly'yi hâlâ bırakmamış, bakmamasını sayıklayıp duruyor. Holly, bu defa annesinden kurtulmak için çırpınmıyor. Kolunu annesinin sırtına dolamış. Demek ki en azından hareket edebiliyor. Belki de hayır. Hodges, umudunu kaybetmemeye çalışıyor ama zaman gösterecek. Holly'nin elinde tuttuğu şeyi alıyor. Gözlük kabı. Adı ve adresi altın harflerle kabın altına yazılmış. Belki de kadın sandığından akıllıdır. Gözlüğünü kaybederse diye telefon numarasını yazmış.

22

Hodges, Nokia'sını cebinden çıkarıyor. Janey, telefonu almasında ısrar etmese telefon, kavrulan Toyota'nın torpido gözünde çoktan erimiş plastiğe dönerdi.

Telefonu açacağını umarak Jerome'u arıyor. Şansı var.

"Bay Hodges? Billy? Az önce büyük bir patlama..."

"Kes sesini Jerome! Sus ve dinle." Cam parçalarıyla kaplı kaldırımda yürümeyi sürdürüyor. Sirenler yaklaştı, birazdan olay yerine varırlar ve Hodges'un tek dayanağı içgüdüleri. Tabii bilinçaltı çoktan iki ile ikiyi toplamamışsa. Daha önce de olmuştu; polisken o kadar takdir belgesi alması tesadüf değil.

"Dinliyorum," diyor Jerome.

"Belediye Katliamı'yla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Olivia Trelawney veya Janey Patterson hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Üçü birlikte DeMasio'da yemek yemişlerdi ama polisler şimdilik o kadar derinlemesine araştırmayacaktır.

"Hiçbir şey bilmiyorum," diyor Jerome. Sesinde tereddüt veya güvensizlik yok. "Kim soracak? Polis mi?"

"İlerleyen saatlerde, belki. Öncelikle ailen soracaktır. Duyduğun patlama arabamdan geldi. Aracı Janey kullanıyordu. Son dakikada yer değiştirdik. O... artık aramızda değil."

"Tanrım, Billy, polislere söylemelisin! Eski ortağına anlat!"

Hodges, kadının son sözlerini hatırlıyor. *O bizim avımız.*

Tamam, diye düşünüyor. *Hâlâ öyle Janey.*

"Henüz değil. Şu an için tek başıma devam edeceğim ve yardımına ihtiyacım var. Pislik torbası, Janey'i öldürdü. Onu haklamak istiyorum ve haklayacağım. Yardım edecek misin?"

"Evet."

Başım belaya girer demedi. Harvard hayallerim uçup gider demedi. Beni bu işinin dışında bırak demedi. Basit bir *evet.* İyi ki Jerome Robinson var.

"Benmişim gibi Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne girip bunu yapan herife bir mesaj yollayacaksın. Kullanıcı adımı hatırlıyor musun?"

"Evet. kurbagakermit19. Kâğıt kalem ala..."

"Vakit yok. Özünü hatırlasan yeter. En az bir saat bekle. Onu patlamadan önce yollamadığımı bilmeli. Hayatta olduğumu anlamalı."

"Ne yazacağım?" diye soruyor Jerome.

Hodges, söyleyeceğini söyledikten sonra vedalaşmadan telefonu kapayıp Holly'nin gözlük kabıyla birlikte pantolonunun cebine kaldırıyor.

İtfaiye aracı peşinde iki polis arabasıyla sokağın köşesini döndü. Hızla Elizabeth Wharton'ın cenazesindeki rahiple cenaze evi görevlisinin dışarı fırlayıp kaldırımdan alev alev yanan arabaya bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştığı Soames Cenaze Evi'nin önünden geçiyorlar.

Hodges'un bir sürü kişiye dert anlatması gerekecek ama önce yapılması gereken daha önemli bir iş var. Ceketini çıkarıyor, yere çömeliyor ve ızgaranın dibine yuvarlanan kolu örtüyor. Gözlerine dolan yaşları güçlükle bastırıyor. Daha sonra ağlamaya vakti

olacaktır. Şimdi olmaz, gözyaşları, anlatmayı planladığı hikâyeye uygun değil.

Polisler, tek başlarına arabalarıyla gelen iki genç adam, araçlarından inmek üzere. Hodges'un tanıdığı polislerden değiller. "Memur bey," diyor ilk polise bakarak.

"Sizden bölgeyi terk etmenizi rica edeceğim beyefendi," diye karşılık veriyor polis. "Ama kazaya..." Toyota'dan kalanları işaret ediyor. "... şahit olduysanız biri sizi sorgulayana dek kaldırımda beklemenizi rica edeceğim."

"Görmek de ne demek, arabadaki ben olmalıydım." Hodges, cüzdanını çıkarıp üzerine EMEKLİ damgası vurulmuş polis kimliğini gösteriyor. "Geçtiğimiz sonbahara dek Pete Huntley ortağımdı. Hemen ona haber vermelisiniz."

"Sizin arabanız mıydı efendim?" diye soruyor öteki polis.

"Evet."

"İyi ama siz burada olduğunuza göre aracı kim kullanıyordu?" diye soruyor ilk konuştuğu genç adam.

23

Brady, öğleden önce bütün sorunları çözülmüş olarak eve dönüyor. Sokağın karşısındaki evde oturan ihtiyar Bay Beeson bahçede çalışır gibi yaparak delikanlıyı gözetliyor. "Duydun mu?" diye sesleniyor sonra.

"Neyi?"

"Şehir merkezinde büyük bir patlama oldu. Dumanları buradan bile görülüyordu ama şimdi geçti."

"Radyonun sesini sonuna kadar açmıştım," diyor Brady.

"Bence eski boya fabrikası patladı. Eminim. Annenin kapısını tıklattım ama herhalde uyuyor." Uyuyor derken gözlerinin ışıldayışından kadının sızdığını düşündüğü belli.

"Muhtemelen öyledir," diyor Brady. Her şeye burnunu sokan ihtiyar herifin kapıyı çalması hoşuna gitmedi. Brady Hartsfield'a sorarsanız en iyi komşu ortalıkta görünmeyen komşudur. "İçeri girmeliyim Bay Beeson."

"Annene selam söyle."

Kilidi açıp içeri giriyor, kapıyı arkasından iki kere kilitliyor. Havayı kokluyor. Temiz. Aslında... *temiz* doğru kelime değil. Lavabonun altındaki çöp kutusunda gereğinden uzun süre kalmış tavuk kalıntılarınınki gibi belirsiz bir çürümüşlük kokusu sarmış evi.

Brady, annesinin odasına çıkıyor. Örtüyü açıp kadının bembeyaz yüzüne ve gözlerine bakıyor. Bakışları artık rahatsız etmiyor Brady'yi, hem Bay Beeson denen moruk meraklının tekiyse ne olmuş? Brady'nin bir iki gün daha durumu idare etmesi gerekecek öyleyse kahrolası Bay Beeson'ı boş ver şimdi. Annenin gözlerini de boş ver. Sonuçta annesini o öldürmedi, kadın kendini öldürdü. Şişko polis müsveddesinin de intihar etmesi gerekirdi ama etmediyse ne olmuş? Artık onun da işi bitti, bu yüzden onu da boş ver. Dedektif şimdi gerçekten emekli. Huzur içinde yat Dedektif Hodges.

"Yaptım anne," diyor. "Başardım. Sen de yardım ettin. Yalnızca kafamda olduğunu biliyorum ama..."

İşin aslı hayaletin gerçek olmadığına pek emin değil. Polisin aracının kapısını kilitlemeyi unuttuğunu hatırlatan gerçekten annesi olabilir; çünkü kendisi büsbütün unutmuştu.

"Neyse, teşekkürler," diye cümlesini tamamlıyor. "Öldüğün için üzgünüm."

Brady'ye bakan o gözler yok mu!

Uzanıp parmak ucuyla insanların filmlerde yaptıkları gibi annesinin gözlerini kapamayı deniyor. Gözkapakları birkaç saniye kapalı kalıyor, sonra eskimiş bozuk panjurlar gibi yeniden açılıyorlar. Korkunç bakışlar geri geliyor. Beni öldürdün sevgili oğlum diyor gözleri.

Bütün tadı kaçan Brady, yatak örtüsünü tekrar annesini yüzünü örtecek şekilde yukarı çekiyor. Üst kata çıkıp televizyonu açıyor. Yerel kanallardan en az birinde haberi göreceğini umuyor ama şimdilik yok. Çok can sıkıcı. Gözlerinin önünde patlasa da arabaya bomba konduğunu anlamamış mı bu salaklar? Belli ki anlamamışlar. Belli ki Rachael Ray'in lanet olasıca yemek tarifleri onlar için daha önemli.

Aptal kutusunu kapayıp koşa koşa karargâhına iniyor, bilgisayarları çalıştırmak için *kaos* diyor, geri sayımı durdurmak için *karanlık* diye ekliyor. Kendi çapında ufak bir zafer dansı yapıyor. "Yaşasın Cadı Öldü" parçasının sözleri değiştirilmiş, cadı yerine *polis* diyerek tekrarladığı bir versiyonu. Elini kolunu sallayarak dans etmenin keyfini yerine getireceğini zannetmişti ama... Bay Beeson'ın burnunu sokuşu ve annesinin suçlayıcı bakışları yüzünden içindeki bütün iyi hisler, uğruna çalıştığı hak ettiği zafer duygusu uçup gitti.

Boş versene. Konsere az kaldı. Brady esas ona hazırlanmalı. Çalışma masasının başına geçiyor. Bir zamanlar ceketin içinde olan demir bilyeler ve saçmalar şimdi üç mayonez kavanozunda duruyor. Yanlarında Glad marka yemek saklama poşetlerinden var. Poşetleri taşmamasına özen göstererek saçmalarla dolduruyor. Bunu yapmak onu sakinleştiriyor, yeniden kendini iyi hissediyor. Sonra, tam işi bitecekken ıslık sesi duyuluyor.

Brady'nin kafası havaya kalkıyor, kaşları çatıldı. Üç Numara'ya yerleştirdiği programın gönderdiği özel bir sinyal bu. Mavi Şemsiye sitesine ne zaman yeni bir mesaj gelse bilgisayar ıslık çalar. İyi ama imkânsız! Mavi Şemsiye'de konuştuğu tek kişi Kermit William Hodges ama o şişko çoktan eşek cennetini boyladı.

Sandalyesini döndürüp ayaklarıyla ittirerek bilgisayarın başına sürüklüyor ve Üç Numara'ya bakıyor. Mavi Şemsiye sembolünde kırmızı daire içinde 1 rakamı belirmiş. Tıklıyor. Ekrandaki mesajı gördüğünde ağzı bir karış açık kalıyor.

kurbagakermit19 konuşmak istiyor!
kurbagakermit19 ile konuşmak istiyor musun?
E H

Brady, mesajın dün gece veya sabahtan, Hodges ölmeden önce gönderildiğine inanabilmeyi isterdi ama mümkün değil. Kendi kulaklarıyla mesajın geldiğini duydu.

Cesaretini toplayıp –çünkü o mesajı açmak annesinin ölü gözlerine bakmaktan daha korkutucu– **E**'yi tıklıyor, yazanları okuyor.

Beni özlemişsindir.

☺

Sana asla unutamayacağın bir bilgi vereyim pislik: Ben, dikiz aynan gibiyim. Hani bilirsin, NESNELER AYNADA GÖRÜNDÜKLERİNDEN DAHA YAKINDIR.

Mercedes'e nasıl girdiğini biliyorum. Yedek anahtar değildi. Ama seni o teoriye inandırdım, değil mi? Elbette inandın; çünkü gerzeğin tekisin.

2007-2009 arasında soyduğun bütün arabaların listesi bende var.

Şimdi seninle paylaşmak istemediğim başka şeyler de biliyorum ama bak ne diyeceğim: Ona sanlı değil zanlı denir.

Bunu niye mi söylüyorum? Çünkü artık seni yakalayıp polislere teslim etmeyi planlamıyorum. Delile falan ihtiyacım yok. Neden mi? Bundan böyle polis değilim.

Seni öldürmeye geliyorum. Çok yakında görüşürüz ana kuzusu.

Şok etkisine ve okuduklarına inanamamasına rağmen Brady'nin tekrar tekrar okuduğu bölüm son satır.

Dolaba doğru yürürken neredeyse bacakları tutmuyor. Deliler gibi çığlık atıp rafları yumrukluyor. Zencinin köpeği yerine kendi annesini öldürdü. O da yetmezmiş gibi şimdi polis yerine başka biri arabada havaya uçtu. İşler daha kötüye gidemezdi. Ölen herhalde sarışın sürtüktü. Sarışın sürtük ancak sarışınların anlayabileceği nedenlerle dedektifin şapkasını giymişti.

Brady'nin emin olduğu tek bir şey var: Artık evi güvenli değil. Hodges'un yakınlarda olduğunu iddia ederek blöf yaptığını sanıyor ama riske giremez. Emekli dedektif, İki Numara'yı öğrenmiş. Araba soygunlarını öğrenmiş. Başka şeyler de bildiğini iddia ediyor. Üstelik...

"Çok yakında görüşürüz ana kuzusu."

Bir an evvel kaçıp saklanmalı. Acele etmeli. Ama önce yapması gereken bir şey var.

Brady, üst kata çıkıp annesinin yatak odasına giriyor, örtünün altındaki cesede bakmamaya çalışıyor. Banyo çekmecelerini karıştırdığında kolayca kadının makyaj malzemelerini buluyor ve işe koyuluyor.

24

Hodges yeniden 4 Numaralı Sorgu Odası'nda ama bu sefer masanın polislere ayrılan tarafında Pete Huntley ve Pete'in yeni ortağı var. Upuzun saçları, buğulu gri gözleriyle nefes kesici bir kadın olan Isabelle. Sorgulama dostça ama öyle olması temel gerçekleri değiştirmez: Arabası havaya uçtu, bir kadın öldü. Bir diğer gerçek ise şu: Sorguya çekilmek sorguya çekilmektir.

"Mercedes'li Katil ile bir ilgisi var mı?" diye soruyor Pete. "Ne diyorsun Billy? En yüksek ihtimal o, haksız mıyım? Hele kurbanın Olivia Trelawney'in kardeşi olduğu düşünülürse."

İşte o kelime: *kurban*. Hayatının bir daha asla bir kadınla yatamayacağını düşündüğü aşamasına gelmişken karşısına çıkan ve sevgilisi olan kadın. Onu güldüren, rahatlatan ve son araştırmalarında bir zamanlar Pete Huntley'in yaptığı gibi destek olan kadın. Gülümseyip onunla dalga geçen kadın.

Onlardan kurban diye bahsettiğini duymayayım, demişti Frank Sledge, ama geçmişi hatırlamanın faydası yok, buna katlanmalı.

"Arada nasıl bağlantı olabilir ki?" diyor sakin bir ses tonuyla. "Nasıl göründüğünü biliyorum ama bazen duman dumandır, tesadüf de tesadüf."

"Onunla nasıl..." diye sorusuna başlıyor Isabelle Jaynes, sonra başını iki yana sallıyor. "Yanlış soru. Niçin onunla tanıştın? Tek başına Belediye Katliamı'nı mı araştırıyordun?"

Polisliği bırakamadığın gibi bir de en büyük avın peşine mi düştün dememesinin bir nedeni varsa o da Pete'e olan saygısı. Sorguladıkları adam, kırış kırış takım elbiseli, kanlı beyaz gömlekli, kravatı gevşeyip göğsüne kadar sarkmış şişko herif öyle ya da böyle eski bir polis, üstelik Pete'in bir önceki ortağı.

"Başlamadan bir bardak su alabilir miyim? Şokun etkisinden kurtulamadım. O kadın çok kibar biriydi."

Janey bundan çok daha fazlasıydı ama soğukkanlılığını bozmuyor; içindeki polis, öfkeli erkeği kontrol altında tutmayı başarıyor. Şimdilik böyle davranmasının doğru olduğunu, hikâyenin kalanına giden yolun daracık bir kapıdan geçmesini gerektireceğini ama geçebilirse dört şeritli otoyola çıkacağını söylüyor. Pete odadan çıkıyor. Ortağı dönene dek hiçbir şey söylemeyen Isabelle, Hodges'u buğulu gözleriyle süzüyor.

Hodges karton bardaktaki suyun yarısını bir yudumda içtikten sonra, "Tamam," diyor. "Bence bu olayın özünde DeMasio'da yemek yediğimiz gün var Pete. Hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Baktığımız bütün büyük vakaları, emekli olduğumda çözülmemiş olanları sana sordum ama aslında tek ilgilendiğim Belediye Katliamı'ydı. Bence sen de tahmin etmiştin."

Pete karşılık vermese de azıcık gülümsüyor.

"Bayan Trelawney'i hiç düşünüyor musun diye sorduğumu hatırlıyor musun? Ya anahtarı konusunda gerçekten doğruyu söylemişse dediğimi?"

"Hı hı."

"Asıl merak ettiğim ona adil davranıp davranmadığımızdı. Acaba kişiliği yüzünden ona önyargıyla mı yaklaşmıştık?"

"Kişiliği yüzünden derken?" diye soruyor Isabelle.

"Sinir bozucuydu. Tikleri ve takıntıları vardı. Hemen savunmaya geçmişti. Ne demek istediğimi daha iyi anlayabilmek için bir anlığına, masum olduğunu söylediği dönemde Donald Davis'e inanan onca insanı düşünün. Neden inandılar? Çünkü tikleri ve takıntıları yoktu, hemen savunmaya geçmemişti. Acı çeken koca rolünü iyi oynadı, üstelik yakışıklıydı. Altıncı kanalda onu gördüğümde güzeller güzeli sunucu kız adamın neredeyse ağzının içine düşecekti."

"Çok saçma!" diyor Isabelle ama bunu söylerken gülümsüyor.

"Evet ama doğru. Adam etkileyiciydi. Olivia Trelawney ise onunla taban tabana zıttı. Herkesi sinir ediyordu. Bu yüzden ona adil davranmadığımızı düşünmeye başladım."

"Gayet adildik." Pete'in sesi ne kırgın ne öfkeli.

"Belki. Her neyse. Emekli olunca bir sürü boş zamanım oldu. Ne yapacağımı bilemediğim saatler. Bir gün –seni yemeğe davet edişimden önceki gün– kendime, 'Kadının doğru söylediğini varsay. Eğer öyleyse, ikinci anahtar neredeydi?' diye sordum. Sonra –birlikte yediğimiz öğle yemeğinin hemen ardından– internete girip araştırma yaptım. Ne buldum biliyor musun? PKE sinyalini çalabilen cihazlar olduğunu öğrendim."

"O da ne?" diye soruyor Isabelle.

"Ah Tanrım," diyor Pete. "Gerçekten bir bilgisayar dâhisinin arabanın kapı sinyalini kopyaladığını mı düşünüyorsun? Sonra da yedek anahtarı torpido gözünde ya da koltuğun altında bulduğunu? Kadının *unuttuğu* anahtarı? Söylediklerin çok düşük ihtimal Billy. Hele kadının ne kadar takıntılı olduğu düşünülürse."

Bütün sakinliğiyle, sanki üç saat önce sevdiği kadının kopmuş kolunun üstünü ceketiyle örtmemiş gibi, Hodges, Jerome'dan öğrendiklerini özetleyip kendi araştırmasıymış gibi sunuyor. Olivia Trelawney'in annesiyle konuşmak için Lake Caddesi'ne gittiğini söylüyor. ("Hayattaysa onunla görüşmeyi deneyecektim.") Orada Olivia'nın kardeşi Janelle ile tanışmışlar.

Sugar Heights'teki malikâneye gidişini, güvenlik görevlisi Radney Peeples ile sohbetini anlatmıyor çünkü yanıtlanması güç sorular doğurabilir. Soruşturma ilerlediğinde polislerin gerçeği öğreneceği kesin ama Bay Mercedes'i yakalamaya çok yaklaştığına gayet emin. Fazla zamana ihtiyacı yok.

Öyle umuyor.

"Bayan Patterson annesinin Güneşli Topraklar diye bir huzurevinde kaldığını söyledi. Beni götürüp tanıştırmayı teklif etti. Böylece sorularımı sorabilecektim."

"Niye yardımcı olmak istemiş?" diye soruyor Isabelle.

"Çünkü kız kardeşine baskı yaptığımızı ve intiharına yol açtığımızı düşünüyordu."

"Zırva!" diyor Pete.

"Seninle tartışmayacağım ama onun niye öyle düşündüğünü, kardeşinin adına sürülen lekeyi temizleme umuduna niye dört elle sarıldığını anlıyorsundur?"

Pete devam etmesini işaret ediyor. Hodges suyunu bitirdikten sonra anlattıkça anlatıyor. Bir an evvel kurtulmak istiyor. Bay Mercedes şimdiye Jerome'un mesajını okumuştur. Kaçıp gidebilir. Hodges'a göre hava hoş. Kaçan bir adamı bulmak saklanan bir adamı bulmaktan kolaydır.

"İhtiyar kadını sorgulamadığımda hiçbir şey öğrenemedim. Tek yaptığım onu üzmekti. İnme indi ve sonra öldü." İç çekiş. "Bayan Patterson –Janelle– çok üzüldü."

"Sana kızdı mı?" diye soruyor Isabelle.

"Hayır çünkü kendisi de annesini sorgulamamı istemişti. Ama yaşlı kadın öldüğünde şehirde annesinin hemşiresini saymazsak yardım isteyebileceği hiç kimse yoktu. Ona telefon numaramı bırakmıştım. Başka kimseyi bulamayınca beni aramış. Tanımadığı akrabaların geleceğini, yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Seve seve yardım ettim. Janelle cenaze ilanını yazdı, ben gerekli düzenlemeleri yaptım."

"Patladığında niye senin arabanı o kullanıyordu?"

Hodges, Holly'nin sinir krizini anlatıyor. Janey'in son anda şapkayı alışından bahsetmiyor. Uydurduğu hikâyeyi bozacağından değil, şapkayı hatırlamak bile fazlasıyla canını yaktığından.

"Tamam," diyor Isabelle. "Olivia Trelawney'in kardeşiyle tanıştın, senden senlibenli olacağınız kadar hoşlandı. Annesini sorgulamana yardım etti. Annesi belki kötü günleri yeniden yaşadığı veya aşırı heyecanlandığı için rahatsızlanıp öldü. Kız kardeş senin arabanda cenazeden sonra havaya uçtu. Ve sen hâlâ Mercedes'li Katil ile arada bir bağlantı kuramadığını mı söylüyorsun?"

Hodges ellerini iki yana açıyor. "Adam onu aramaya devam ettiğimi nereden bilebilir? Gazeteye ilan vermedim ki." Pete'e dönüyor. "Kimseyle, seninle bile bu konuyu konuşmadım."

Olivia Trelawney'i sevmedikleri için soruşturmalarının önyargılarından etkilendiği iddiasına çok sıkılan Pete hâlâ somurtuyor. Hodges'un umurunda değil çünkü aynen öyle oldu. "Öğle yemeğinde ağzımı aramakla yetindin..."

Hodges sırıtıyor. Bunu yaparken içten içe neredeyse kusacak. "Hey," diyor. "En azından hesabı ben ödedim."

"Seni havaya uçurup öteki dünyaya göndermek isteyecek başka kim var?" diye soruyor Isabelle. "Noel Baba'nın yaramaz çocuklar listesinde misin?"

"Tahmin yürütmem gerekse Abbascia ailesine bakardım. 2004 yılında çetedekilerin kaçını hapse attık Pete?"

"Bir düzineden fazla..."

"Evet. Bir yıl sonra neredeyse iki katı RICO'dan gitti. Çeteyi dağıttık. Fabby ikimizi de haklayacağını söylemişti."

"Billy, onlar kimseyi haklayamaz. Fabrizio öldü, kardeşi akıl hastanesinde, kendini Napolyon sanıyor. Çetenin kalanı hapis."

Hodges emin misin dercesine ortağına bakıyor.

"Doğru, hiçbir zaman bütün çete üyelerini yakalayamayız ama bu teori aptalca. Darılma ama emekli olunca paslanmışsın."

"Pekâlâ. Şöyle düşün, emekli olduğum için beni rahatça haklayabilirler. Diğer taraftan sen hâlâ polissin."

"Bence de bu teori saçma," diyen Isabelle bu kadar yeter dercesine kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Hodges omuz silkiyor. "Biri beni havaya uçurmayı denedi. Mercedes'li Katil'in düşüncelerimi okuyup kayıp anahtarı araştırdığımı öğrenebileceğine inanmıyorum. Bir yerden öğrense bile niye peşime düşsün? Ondan şüpheleneceğimizi tahmin etmez mi?"

"Herif manyak, unuttun mu?" diyor Pete.

"Tamam, ama tekrarlıyorum – nereden bilebilir?"

"Bilmiyorum. Dinle Billy, bizden sakladığın bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

"Hayır."

"Bence var," diyor Isabelle. Başını yana eğiyor. "Onunla yatıyor muydun?"

Hodges kadının gözlerinin içine bakıyor. "Ne dersin Izzy? Göbeğime bir bakar mısın?"

Kadın şöyle bir dedektifi süzdükten sonra gözlerini kaçırıyor. Hodges, Isabelle'in içgüdülerinin bu kadar güçlü olmasına şaşırdı. İyi ki daha fazla kilo vermemişim diye geçiriyor içinden.

"Dinle Pete, gidip temizlenmek istiyorum. Eve döneceğim, biramı alıp kafamı toparlamaya çalışacağım."

"Hiçbir şey saklamadığına yemin eder misin? Karşındaki benim."

Hodges her şeyi itiraf etmek için kendisine tanınan son şansı elinin tersiyle itiyor. "Her şeyi anlattım."

Pete irtibatı koparmamasını söylüyor; yarın veya cuma günü resmen ifadesini alacaklar.

"Sorun değil. Hey, Pete? Yakın gelecekte, senin yerinde olsam çalıştırmadan önce arabamı kontrol ederdim."

Kapıya geldiklerinde Pete elini Hodges'un omzuna koyup eski ortağına sarılıyor. "Olanlar için çok üzgünüm," diyor. "Sorgulama için, yaşadıkların için..."

"Önemli değil. İşini yapıyorsun."

Pete ortağına daha da sıkı sarılıp kulağına. "Bir şey sakladığını biliyorum," diye fısıldıyor. "Yaşlanmanın beynimi sulandırdığını düşünmüyorsun ya?"

Hodges seçeneklerini yeniden değerlendiriyor. Janey geliyor aklına, *bizim avımız* deyişi.

Pete'in kolunu tutup gözlerinin içine bakıyor. "İnan bana ben de senin kadar şaşkınım."

25

Hodges meraklı bakışlara aldırmadan ve soruları yanıtlamadan Cinayet Masası dedektiflerinin arasından geçmeyi başarıyor. Neredeyse hiç kimseyle konuşmuyor, seslendiklerinde adımlarını yavaşlatmıyor. Suratındaki ifade bile tek bir kez, Pete tatile çıktığında geçici ortağı olan Cassie Sheen seslendiğinde değişiyor. "Şu işe bak. Hâlâ hayattasın ve her zamanki kadar çirkinsin."

Gülümsüyor Hodges. "Botoks Kraliçesi Cassie Sheen'i mi görüyorum?" Kadın kâğıt ağırlığını kafasına atacakmış gibi yapınca yalancıktan savunmaya geçip kolunu kaldırıyor. Hem sahte hem gerçek bir an. Televizyonda genç kızların yaptığı yastık savaşları gibi.

Koridora çıktığında abur cubur makinesinin yanındaki iskemlelerde oturan Charlotte teyzeyi ve Henry dayıyı görüyor. Holly yanlarında yok. Hodges'un eli farkında olmadan cebinde-

ki gözlük kabına gidiyor. Henry dayıya sağlığını soruyor. Henry dayı iyi. Hodges'a teşekkür ediyor. Hodges, Charlotte teyzeye dönüp nasıl olduğunu soruyor.

"İyiyim. Beni endişelendiren Holly. Galiba kendini suçluyor çünkü olayın sebebi... olayın sebebinin kim olduğunu sen de biliyorsun ya."

Hodges elbette biliyor. Janey'in arabayı kullanmasının sebebinin kim olduğu sır değil. Ama Janey her koşulda arabada olacaktı. Ne yazık ki Holly'nin bunu düşünüp kendini teselli ettiğini sanmıyor Hodges.

"Keşke onunla konuşsan. Nedense seni sevmişti." Gözlerinde yine o tatsız ışıltı. "Janelle seni sevmişti. Belki sende şeytan tüyü vardır."

"Onunla konuşurum," diyor Hodges. Konuşacak ama Jerome önden gitti. Eğer gözlük kabındaki telefon numarası doğruysa. Kim bilir belki numara, ev telefonuna aittir. Nerede oturuyorlardı? Cincinnati? Cleveland?

"Umarım onu teşhis etmemizi istemezler," diyor Henry dayı. Elinde kahve bardağı var. Hiç içilmediğini görmek Hodges'u şaşırtmadı. Karakolun kahvesi berbattır. "Nasıl teşhis edebiliriz? Patlayınca parçalara ayrıldı."

"Saçmalama!" diyor Charlotte. "Öyle bir şey istemeyecekler. İsteyemezler."

"Parmak izi alınmışsa –çoğu kişinin parmak izi devlette vardır– kimlik tespitini o şekilde yaparlar," diyor Hodges. "Sizlere giysilerinin veya takılarının fotoğraflarını gösterebilirler."

"Takılarını nereden tanıyalım?" diye çıkışıyor Charlotte teyze. Abur cubur makinesinin başındaki bir polis şaşkınlıkla kadına bakıyor. "Cenazedeydik. Ne giydiğini incelemedim!"

Hodges kadının her takıyı bildiğine, her birini kafasında fiyatlandırdığına emin olsa da yorum yapmıyor. "Soracakları başka detaylar olabilir." Hodges'u sorabilirler. "Uzun sürmeyecektir."

Hodges asansörle değil merdivenden iniyor aşağıya. Bir kat indiğinde duvara yaslanıp gözlerini kapıyor, derin derin nefes alıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Elinin tersiyle

siliyor onları. Charlotte teyze, Holly hakkındaki endişelerini dile getirdi –Hodges ona hak vermiyor değil– ama yeğeninin ölümüne üzüldüğüne dair tek bir söz dahi sarf etmedi. Hodges'a kalırsa Charlotte teyzeyi asıl ilgilendiren Janey öldüğüne göre ona kalan mirasa ne olacağı.

Umarım Janey, her şeyini köpek hastanesine bırakmıştır diye dua ediyor Hodges.

Kendine kendine homurdanarak yere oturuyor, üst basamağı masa olarak kullanıyor. Gözlük kabını ve cüzdanından çıkardığı numaraların yazılı olduğu kâğıt parçasını bırakıveriyor oraya.

26

"Alo?" Ses yumuşak, çekingen. "Alo, kimsiniz?"

"Ben Jerome Robinson hanımefendi. Billy Hodges sizi aramamı söyledi."

Sessizlik.

"Hanımefendi?" Jerome bilgisayarının başında, cep telefonunu öylesine sıkı tutuyor ki neredeyse elinde parçalanacak. "Bayan Gibney?"

"Buradayım." Çok kısık bir ses. "Kuzinimi öldüren kişiyi yakalayacağını söyledi. Korkunç bir patlamaydı."

"Biliyorum," diyor Jerome. Koridorun diğer ucunda Barbara binince kez Round Here grubunun albümünü dinliyor. Biraz daha dinlerse ağabeyi kafayı sıyıracak.

Delikanlı bunları düşünürken telefonun diğer ucundaki kadın ağlamaya başladı.

"Hanımefendi? Bayan Gibney? Başınız sağ olsun."

"Onu tanımazdım ama kuzinimdi ve bana karşı çok kibardı. Bay Hodges gibi. Bana ne sormuştu biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Kahvaltı edip etmediğimi. Ne düşünceli, değil mi?"

"Haklısınız," diyor Jerome. Geçenlerde yemek yediği hayat dolu kadının öldüğüne inanamıyor. Kahkahalar atarken gözlerinin nasıl ışıldadığını, Billy ile şakalaşmalarını hatırlıyor. Oysa şimdi telefonda hiç tanışmadığı, oldukça tuhaf bir kadın ile ko-

nuşmak zorunda. Sohbetin gidişinden bir bombayı parçalarına ayırır gibi dikkatli davranması gerektiğini çözdü. "Hanımefendi, Billy malikâneye gitmemi söyledi."

"O da gelecek mi?"

"Hemen değil. Önce halletmesi gereken işler var."

Sessizlik uzuyor ve sonra delikanlının güçlükle duyduğu utangaç bir sesle Holly, "Güvenilir biri misinizdir?" diye soruyor. "İnsanlar beni endişelendirir. Sürekli endişelenirim."

"Evet hanımefendi. Bana güvenebilirsiniz."

"Bay Hodges'a yardım etmek istiyorum. Bunu yapan adamı yakalamasını istiyorum. Delinin teki herhalde, ne dersiniz?"

"Haklısınız," diyor Jerome. Koridorun diğer ucundan pop grubunun yeni bir şarkısı duyuluyor. İki küçük kız (Barbara ve Hilda) kristalleri çatlatacak kadar tiz çığlıklar atarak gösteriyorlar coşkularını. Barbara ve Hilda gibi üç dört bin kızın aynı anda çığlık attıklarını hayal ediyor – neyse ki kızları konsere götürme görevini annesi üstlendi.

"Gelebilirsiniz ama sizi nasıl içeri alacağımı bilmiyorum," diyor Holly. "Henry dayım çıkarken hırsız alarmını kurdu, şifreyi bana söylemedi. Galiba kapıyı da kilitledi."

"Sorun değil," diyor Jerome.

"Ne zaman geleceksiniz?"

"Yarım saate orada olurum."

"Bay Hodges ile konuşursanız benim adıma ona bir not iletebilir misiniz?"

"Elbette."

"Benim de üzüldüğümü söyleyin." Duraksıyor. "Ve Lexapro'mu aldığımı."

27

Aynı gün, akşamın ilerleyen saatlerinde Brady, havalimanı yakınlarındaki Motel 6'da oda tutuyor. Ralph Jones adına çıkardığı kredi kartlarından birini kullanıyor. Bir bavulu bir de çantası var. Çantaya bir seferlik yedek giysi koydu, geri kalan ömründe daha fazlasına ihtiyacı olmayacak. Bavuldaysa konser için özel hazırladığı popo minderi, idrar torbası, çerçeveli bir fotoğraf,

kendi yaptığı tetik mekanizmaları (aralarından birini seçip kullanacak ama ne kadar yedekli çalışsa az), İki Numara, saçmaları doldurduğu Glad torbaları ve koca moteli yanındaki otoparkla beraber havaya uçurmaya yetecek kadar patlayıcı var. Subaru'suna dönüyor, daha büyük bir eşyayı çıkarıp (biraz çaba harcaması gerekiyor, güçlükle sığmıştı) odaya taşıyor. Duvara yaslayıp öylece bırakıyor.

Yatağa uzanıyor. Başını yastığa koyduğunda kendini bir garip hissediyor. Çıplak. Seksi.

Şansımın kötü gitmesine karşın hâlâ yıkılmadım, ayaktayım, diye düşünüyor.

Gözlerini kapıyor. Kısa süre sonra horlamaya başlıyor.

28

Jerome, arabasını Lilac Yolu 729 numaranın bahçe kapısının önüne park edip araçtan indikten sonra malikânenin ziline basıyor. Güvenlik görevlilerinden biri devriye gezerken onu görüp sorgulayacak olursa niye orada olduğunu açıklamak için geçerli bir bahanesi var ama içerideki kadını arayıp doğrulamasını isteyeceklerdir ve Jerome, Holly adındaki kadına güvenebileceğine emin değil. O hanımla yaptığı önceki konuşmadan anladığı kadarıyla parlak zekâlı biri sayılmaz. Neyse ki herhangi bir sorun yaşamıyor ve her şey normalmiş gibi davranmaya çalışarak kapının önünde beklediği birkaç dakikadan sonra Holly'nin sesi duyuluyor.

"Alo? Kimsiniz?"

"Ben Jerome, Bayan Gibney. Billy Hodges'un arkadaşı?"

Kadın o kadar süre sessiz kalıyor ki az kalsın Jerome yeniden zile basacak. "Kapının şifresi sizde var mı?" diye soruyor Holly.

"Evet."

"Tamam. Bay Hodges'un arkadaşı olduğunuza göre bana Holly diyebilirsiniz."

Delikanlı şifreyi girdiğinde kapı açılıyor. Arabasını malikâneye doğru sürdüğünde bahçe kapısı arkasından kapanıyor. Şimdilik her şey yolunda.

Holly kapının yanındaki camın arkasında durmuş yüksek güvenlikli bir hapishanenin ziyaretçi bölümündeymişçesine Jerome'u seyrediyor. Pijamasının üstüne sabahlık giymiş, saçları karmakarışık. Kâbus gibi bir ihtimal geçiyor Jerome'un aklından. Kadın hırsız alarmındaki panik düğmesine basarsa (durduğu yerin hemen yanında olduğuna emin) ve güvenlik görevlileri geldiğinde Jerome'un hırsız veya pijama fetişi olan potansiyel bir tecavüzcü olduğunu söylerse delikanlının işi biter. Geleceği kararır.

Kapı kilitli. Jerome kilidi işaret ediyor. Holly pili bitmiş robot gibi öylece duruyor. Ardından sürgüyü açıyor. Jerome kapıyı açtığında tiz perdeden bip'lemeler duyuluyor. Gerileyen Holly iki eliyle ağzını örtüyor.

"Başımı belaya sokma! Sorun istemiyorum!"

Kadın, Jerome'dan çok daha gergin. Bunu görmek delikanlıyı sakinleştiriyor. Hırsız alarmının şifresini girip yeşil düğmeye basıyor. Bip'leme kesildi.

Holly, Harvard'ın olmasa da iyi bir üniversitenin yıllık harcını ödemeye yetecek kadar pahalı görünen süslemeli koltuğa yığılıp kalıyor. Saçları yüzünü örtecek şekilde öne dökülmüş. "Hayatımdaki en kötü gün," diyor. "Zavallı Janey, zavallı, zavallı Janey."

"Kuzinin için çok üzgünüm."

"En azından benim hatam değildi." Kendini savunurcasına Jerome'a meydan okuyor. "Kimse beni suçlayamaz. Ben hiçbir şey yapmadım."

"Elbette yapmadın," diyor Jerome.

Zorlama bir cümle ama kadını gülümsetti. Hâlâ her şey yolunda.

"Bay Hodges iyi mi? O çok çok nazik biri. Annem onu sevmese bile." Omuz silkiyor. "Kimi sever ki?"

"Hodges iyi," diyor Jerome doğru olduğuna emin olmasa bile.

"Sen siyahsın," diyor kocaman açılmış gözlerle delikanlıya bakan kadın.

Jerome kendi ellerine bakıyor. "Öyleyim, değil mi?"

Holly katıla katıla gülüyor. "Özür dilerim. Kabalıktı. Siyah olmanın bir sakıncası yok."

"Siyah yılın modasıymış," diyor Jerome.

"Elbette öyle. Kesinlikle." Koltuktan kalkan Holly dudağını ısırıp gözle görülür bir çaba harcıyor: "Bir toka çak bakalım Jerome."

Delikanlı uzatılan eli sıkıyor. Utangaç küçük bir hayvanın elini sıkmak gibi.

"Acele etmeliyiz. Annem ve dayım döndüklerinde sizi burada görürlerse başım belaya girer."

Yine sizli bizli mi olduk diye düşünüyor Jerome. Hani el sıkışmıştık?

"Evin sahibi olan kadın da kuzinin değil miydi?"

"Öyleydi. Olivia Trelawney. Onu yıllardır görmemiştim. Annemle anlaşamazlardı." Suratı asılarak devam ediyor. "En son üniversiteye giderken görüşmüştük ama ben bırakmak zorunda kaldım. Bazı sorunlarım vardı."

Eminim vardır diye düşünüyor Jerome. Buna rağmen Holly cana yakın biri. Nedenini bilmese de ondan hoşlandı. (Kulak tırmalayan kahkahası yüzünden olmadığı kesin.)

"Bilgisayarının yerini biliyor musun?"

"Evet. Göstereyim. İşini çabuk bitirir misin?"

Başka şansım var mı, diye düşünüyor Jerome.

29

Olivia Trelawney'in bilgisayarı şifreyle korunuyor, ama ne koruma. Jerome klavyenin altına baktığında OTRELAW yazıldığını görüyor.

Eşikte durmuş elbisesinin yakasını çekiştirerek onu seyreden Holly duyamadığı bir şeyler mırıldanıyor.

"Efendim?"

"Ne aradığını sordum."

"Bulursam sana da söylerim." Arama kutucuğunu açıp boşluğa AĞLAYAN BEBEK yazıyor. Sonuç sıfır. AĞLAYAN ÇOCUK yazıyor. Sıfır. ÇIĞLIK ATAN KADIN yazarak şansını deniyor. Sıfır.

"Gizli dosya olabilir." Bu sefer kadının söylediğini açıkça duydu çünkü ağzı kulağının dibindeydi. İrkildi ama Holly fark

etmedi. Öne eğilmiş, ellerini dizlerine yaslamış kuzini Olivia'nın ekranına bakıyor. "SES DOSYASI yazmayı dene," diyor Holly.

Hiç fena fikir değil, öyle yapıyor Jerome. Sonuç yok.

"Tamam," diyor kadın. "Sistem tercihlerine gidip ses dosyasına bak."

"Holly, o dosyanın tek işlevi gelen ve giden sesleri kontrol etmektir."

"Bravo. Yine de dene." Dudağını ısırmayı bıraktı.

Jerome söyleneni yapıyor. Kısa bir listeyle karşılaşıyor. SES SEÇENEKLERİ, HOPARLÖRLER ve SES SÜRÜCÜSÜNE BAĞLAN. Gelen sesler adlı dosyanın altındaysa MİKROFON ve BAĞLANTI var. Jerome'un bulmayı beklediği sıradan şeyler.

"Başka öneri?" diye soruyor kadına.

"SES EFEKTLERİ'ni aç. Orada, solda."

Holly'ye dönüyor. "Hey, bunları gerçekten biliyorsun demek?"

"Bilgisayar dersi sayesinde. Skype aracılığıyla almıştım. İlginçti. Hadi, SES EFEKTLERİ'ne bak."

Jerome söyleneni yaptığında gözlerine inanamıyor. KURBAĞA, CAM, PİNG, POP ve MİYAV –her zamanki şeyler– seslerinin altında ÖCÜLER diye bir seçenek var.

"İlk kez böyle bir şey görüyorum."

"Ben de." Holly hâlâ Jerome'un gözlerine bakamıyor ama tavırları çok değişti. Bir iskemle çekip delikanlının yanına oturuyor. Saçlarını kulaklarının arkasına atıyor. "Mac programlarının içini dışını bilirim."

"Buyur hünerlerini göster," diyen Jerome beşlik çakması için elini kaldırıyor.

Gözlerini ekrandan ayırmayan Holly bir beşlik çakıyor. "Tekrar çal Sam."

"Kazablanka." Jerome gülümsüyor.

"Evet. O filmi yetmiş üç kere izledim. Arşivimde var. Gördüğüm her şeyi not alırım. Annem deli olduğumu söyler. Buna takıntılı kişilik bozukluğu deniyormuş."

"Hayatın kendisi takıntılı kişilik bozukluğu yaratacak türden," diyor Jerome.

Bu yanıt Holly'yi gülümsetmiyor. "Göster hünerlerini."

Jerome ÖCÜLER'e tıklıyor. Olivia'nın bilgisayarının iki yanındaki hoparlörlerden bebek ağlamaları yükseliyor. Holly seslerden rahatsız olmuyor; kadının biri çığlık atana dek dayanıyor ama, "Neden bebeğimi öldürmesine izin verdin?" diye bağıran kadını duyduğunda Jerome'un koluna yapışıyor.

"Ay!" diye bağırıyor korkan Jerome. Holly'nin elini tutuyor. Düşünmeden yapılmış bir hareket ama kadın aldırmadı. Bilgisayara her an onları ısıracakmış gibi bakıyorlar.

Kısa bir sessizliğin ardından bebek yeniden ağlıyor. Kadın yeniden bağırıyor. Program aynı sesler üç kere döndükten sonra duruyor.

Holly sonunda Jerome'un gözlerinin içine bakıyor ama gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açılmış. "Tıklayınca ne olacağını biliyor muydun?"

"Tanrım, hayır." Bir şey bekliyordu, ne de olsa Billy onu bir şeyler bulması için yollamıştı. Ama bu? "Bu bilgisayar programı hakkında ne biliyorsun Holly? Ne zaman yüklendiğini nasıl öğrenebiliriz? Bilmiyorsan sorabileceğin..."

"Kenara kay."

Jerome'un bilgisayarlarla arası iyidir ama Holly klavyeyi piyanoyu konuşturur gibi konuşturuyor. Dakikalar süren arayışın ardından, "geçen yıl 1 Temmuz'da yüklenmiş. O gün bu bilgisayara başka programlar da indirilmiş," diyor.

"Belli saatlerde çalışmaya programlanmış olabilir mi? Her seferinde üç tekrardan sonra duracak şekilde?"

Sabrımı taşırma dercesine bakıyor Holly. "Elbette."

"İyi ama neden Olivia'nın ölümünden sonra çalışmaya devam etmemiş? Günlerdir burada kalıyorsunuz. Ağlayan bebeği duyardınız."

Mouse'un düğmesine basan Holly, Jerome'a başka bir programı gösteriyor. "Bir benzerini görmüştüm. Adres listesine saklanmış gizli bir program. Bence Olivia burada olduğunu bile bilmiyordur. *Ayna* denir. Onu kullanıp uzaktan bilgisayarı çalıştıramazsın –bildiğim kadarıyla– ama bilgisayar çalışıyorsa kendi bilgisayarından o bilgisayara bağlanabilir, dosyaları açabilir,

e-postaları okuyabilir, arama geçmişini tarayabilirsin... Veya uzaktan bir programı kapayabilirsin."

"Örneğin o kişi öldükten sonra?" diyor Jerome.

"Bravo." Holly'nin ağzı kulaklarında.

"Onu yükleyen kişi neden programı kaldırmamış? Tamamen silmemiş?"

"Bilmem. Unutmuştur. Ben sürekli bir şeyleri unuturum. Annem vücuduma bağlı olmasa kafamı bile unutacağımı söyler."

"Benimki de. İyi ama programı kim yüklemiş? Kimden bahsediyoruz?"

Kadın yanıtı düşünüyor. İkisi de düşünüyorlar. Yaklaşık beş saniye sonra aynı anda aynı şeyi söylüyorlar.

"Teknik servis. Katilimiz bilgisayarcıymış."

Jerome, Olivia'nın masasının çekmecelerini karıştırıp teknik servisin faturasını veya ödendi damgası vurulmuş makbuz arıyor. Kartvizit bile olabilir. Üçünden birini bulması gerekirdi ama bulamıyorlar. Jerome çömelip yerleri kontrol ediyor. Hiç.

"Buzdolabına bakalım," diyor Jerome. "İnsanlar bazen mıknatısların altına kartvizitleri broşürleri asar."

"Buzdolabının kapağı mıknatıs dolu," diyor Holly. "Ama emlakçının ve güvenlik şirketinin kartvizitleri dışında bir şey yok. Janey gerisini kaldırıp atmıştır."

"Evde kasa var mı?"

"Muhtemelen ama kuzinim niye teknik servisin kartvizitini kasaya kaldırsın? Para etmez ki."

"Doğruya doğru," diyor Jerome.

"Numara buradaysa bilgisayarın yakınlarındadır. Onu gizlemenin manası yok. Baksana şifresini klavyenin altına yazmış."

"Ne saflık," diyor Jerome.

"Kesinlikle." Holly aniden ne kadar yakınlaştıklarını fark ediyor. Hemen ayağa kalkıp kapının eşiğine dönüyor. Elbisesinin yakasını çekiştirmeye koyuluyor. Sinirleri gerildi. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Billy'yi arayacağım."

Cep telefonunu çıkarıyor ama numarayı çeviremeden kadının seslendiğini duyuyor. Başını çevirip eşikte durmuş dalgın dalgın duvara bakan Holly'yi süzüyor.

"Şehirde milyonlarca bilgisayarcı vardır," diyor kadın.

O kadar olmasa da çok var. Jerome da biliyor bunu, Hodges da – çünkü birkaç hafta önce Jerome ona söylemişti.

30

Hodges, Jerome'un anlattıklarını büyük bir dikkatle dinliyor. Holly'yi övmesine çok memnun oldu (eğer duyduysa Holly'nin de sevindiğini umuyor) ama Olivia'nın bilgisayarını kimin kurcaladığını bulamadıklarını duyunca hayal kırıklığına uğruyor. Jerome'a göre Janey teknik servisin numarasını atmış. Her şeyden şüphelenecek şekilde eğitilmiş olan Hodges ise Bay Mercedes'in Olivia'da herhangi bir kartvizit veya fiş kalmadığına emin olmak için bir çözüm ürettiğini düşünüyor. Ama parçalar birbirini tutmuyor. Tamirci iyi bir iş çıkarmışsa kartını istemez misiniz? El altında tutmak için? Tabii eğer...

Jerome'dan Holly'yi telefona vermesini istiyor.

"Alo?" Güçlükle duyulan bir ses.

"Holly, Olivia'nın bilgisayarında telefon rehberi yok muydu?"

"Bir saniye." Uzaktan tıklamalar geliyor. Yeniden konuştuğunda Holly'nin belli ki kafası karışmış. "Yok."

"Garip değil mi?"

"Sayılır."

"Ürkütücü sesleri yükleyen kişi rehberi silmiş olabilir mi?"

"Evet, elbette. Kolay iştir. Lexapro'larımı alıyorum Bay Hodges."

"Bunu duyduğuma sevindim Holly. Olivia'nın bilgisayarını ne sıklıkta kullandığına bakabilir misin?"

"Elbette."

"Sen bakarken lütfen telefonu Jerome'a ver."

Jerome telefona gelince, daha fazla yardımcı olamadığı için Hodges'tan özür diliyor.

"Hayır, elinden geleni yaptın ve bulduklarınız önemli şeyler. Çekmeceleri karıştırdığınızda telefon rehberi çıkmadı mı?"

"Çıkmadı ama insanlar artık eski tip defterleri kullanmıyor. Her şey bilgisayarlarda ve telefonlarımızda. Bu kadarını biliyorsundur?"

Hodges'un tahmin etmesi gerekirdi ama teknoloji onun ayak uyduramayacağı kadar hızlı gelişti. DVD cihazını çalıştırmasını bile zor öğrenmişti.

"Bir saniye, Holly seninle konuşmak istiyor."

"Bakıyorum Holly ile iyi anlaştınız?"

"İdare ediyoruz. İşte geldi."

"Olivia bilgisayarına bir sürü program yüklemiş ve favori internet sitelerini işaretlemiş," diyor Holly. "Hulu ve Huffington Post en sık girdiği sitelermiş. Arama geçmişine baktım. Benden bile sık internete giriyormuş – üstelik ben sürekli internetteyim."

"Holly, hayatı bilgisayarıyla geçen biri niye teknik servisin kartını el altında bir yerlere koymaz?"

"Belki Olivia öldükten sonra adam gelip almıştır," diye fikir yürütüyor Holly.

"Belki. Ama ne kadar riskli olduğunu düşününce, hele bölgeyi kontrol eden bir güvenlik şirketi varken pek ihtimal vermiyorum. Bahçe kapısının şifresini, alarmın şifresini bilmesi gerekirdi... Anahtarsız giremezdi..." Aniden susuyor.

"Billy? Orada mısın?"

"Evet."

"Billy, adam bir tür suç dehası mı? *James Bond*'daki gibi?"

"Bence dâhi değil deli ve deli olduğu için riskler umurunda değil. Katliamı gerçekleştirirken aldığı riskleri düşün, onca insana saldırdı."

Yine de yanlış bir şeyler var.

"Jerome'u verebilir misin?"

Kadın söyleneni yaptığında Hodges, Jerome'a Charlotte teyze ve Henry dayı eve dönüp bilgisayarı karıştırdığını görmeden önce çıkmasını öğütlüyor.

"Sen ne yapacaksın Billy?"

Sokağa bakıyor Hodges. Hava kararmaya başladı. Saat neredeyse yedi. "Yatıp yarın sağlam kafayla düşüneceğim," diye karşılık veriyor delikanlıya.

31

Yatağa gitmeden önce dört saatini televizyon karşısında oturup gözüne hoş gelen ama beyni yormayan programlar izleyerek geçiriyor Hodges. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyor çünkü doğru teorilerin ortaya çıkmasını sağlamanın yolu budur. Olaylar arasındaki bağlantıları görebilirseniz doğru sonuçlara ulaşırsınız.

Kurulmayı bekleyen bir bağlantı olduğuna emin; böğründe hissediyor. Belki birden fazla bağlantı. Janey'in düşüncelerine karışmasına izin vermeyecek, onu düşünmeyecek. Daha sonra, evet, ama şimdi ölümünden duyduğu acının çarkları tıkamasına izin veremez.

Olivia Trelawney'in bilgisayarı kilit rol oynayacak – içine ürkütücü sesler yüklenmişti ve baş şüphelileri kadının kullandığı teknik servisin yolladığı tamirci. İyi ama kadında neden adamın kartviziti yoktu? Uzaktan, kadının bilgisayarındaki adres defterini silmiş olabilir – Hodges'a sorarsanız mümkün. İyi de ölümünün ardından eve girip lanet olası kartviziti nasıl çaldı?

Gazetelerden birinin muhabiri Hodges'u arıyor. Hemen ardından Kanal 6'da çalışan başka bir gazeteci. Medya mensuplarından gelen üçüncü telefonun ardından Hodges telefonunu tamamen kapatıyor. Cep telefonunun numarasını onlara kimin sızdırdığını bilmiyor ama o kişi adına bilgiyi ucuza satmamış olmasını diliyor.

Aynı şey dönüp duruyor kafasında, konuyla hiç ilgisi olmayan bir fikir: *Aramızda dolaştıklarına inanıyordu.*

Notlarını karıştırdığında bunu kendisine kimin söylediğini buluyor: Tebrik kartı yazarı Bay Bowfinger. Şezlonglara oturmuşlardı, Hodges gölgede dinlenebildiği için adama minnettardı. Komşuların sokaktan geçen şüpheli bir araç görüp görmediklerini araştırdığı dönemdi.

Kadın, aramızda dolaştıklarına inanıyor.

Bowfinger karşı komşusu Bayan Melbourne'den bahsediyordu. Bayan Melbourne UFO'lara inanan çatlaklardan oluşan bir derneğe üye, çözülememiş fenomenleri araştırıyorlar.

Hodges önce bunun rasgele aklına gelen düşüncelerden olduğunu sanıyor, bir pop parçasını hatırlamak gibi. Aşırı yüklen-

miş bir beynin dışarı kustuğu şeyler. Giysilerini çıkarıp yatağa yattığında Janey yanındaymış, kendisine gülümsüyormuş gibi hissediyor ve çocukluğundan beri ilk kez uyuyana kadar ağlıyor.

Uyandığında perşembe sabahının erken saatleri. Her zamanki gibi mesanesini boşaltıp yatağa dönmeye hazırlanırken aniden duruyor, gözleri kocaman açılıyor. Aradığı bağlantı, tam karşısında.

Birinin kartvizitini ne zaman istemezsiniz? Kartvizite ihtiyacınız olmadığında.

Ya adam evinden işini yürüten bağımsız bir bilgisayar tamircisi değil de büyük şirketlerden birinin elemanıysa? O tür durumlarda doğrudan adamı değil, tamirciye ihtiyacınız olduğunda şirketi ararsınız çünkü şirket numaraları 555-9999 gibi kolay akılda kalan numaralardır.

Katil büyük bir şirkette çalışıyorsa işe çıktığında şirketin arabasını kullanacaktır.

Hodges yatağa dönüyor, uyuyamayacağına emin ama uyuyor.

Arabamı patlatacak kadar patlayıcı madde bulmuşsa daha fazlasını da bulmuştur diye geçiriyor içinden.

Uyumadan önceki son düşünceleri bunlar.

Rüyasında Janey'i görüyor.

YARIM KALAN ÖPÜCÜK

1

Hodges uyandığında sabah 06.00. Kendine mükellef bir kahvaltı hazırlıyor: iki yumurta, dört dilim jambon, dört dilim kızarmış ekmek. İştahı yok ama kendini son lokmasına kadar bitirmeye zorluyor, vücudunun enerjiye ihtiyacı olacak. Bugün belki bir daha yemek yeme fırsatı bulamaz. Hem duş yaparken hem iştahla kahvaltısını mideye indirirken (zaten kilo vermek için bir nedeni kalmadı) aklına aynı şeyler gelip duruyor. Geceleyin, uyumadan hemen önce bulduğu teori bir türlü peşini bırakmıyor.

Katil ne kadar patlayıcı bulmuştur?

Bu soruyla birlikte hiç hoş olmayan başka sorular da gündeme geliyor: Örneğin, katilin patlayıcıyla ne zaman, ne yapmayı planladığı...

Bir karar verdi: Bugün son gün. Bay Mercedes'i yakalayıp yüzleşmek niyetinde. Ya öldürmek? Hayır, o kadar ileri gitmez (herhalde) ama kemiklerini un ufak edene kadar dövmek hoşuna giderdi. Olivia için... Janey için... Janice ve Patricia Cray için... Bir yıl önceki katliamda Bay Mercedes'in öldürdüğü ve yaraladığı herkes için... Nasıl olur da bir insan gece yarısı, iş bulma kuyruğuna girecek kadar çaresiz insanları katleder? Kaybolan hayatlar... Kaybolan umutlar... Kayıp *ruhlar*...

Yani evet, pisliği ele geçirmek istiyor. Ama onu bugün çivileyemezse bildiği her şeyi Pete Huntley ve ortağına açıklayıp sonuçlarına katlanacak. Hapse bile atılabilir. Önemli değil. Şimdiden büyük bedeller ödedi. Eğer yeni bir katliama engel olabilecekse daha fazlasına razı. Ama susar ve adamın yeniden cinayet işlemesine izin verirse buna katlanabileceğini sanmıyor.

Kendine akşam sekize kadar zaman tanıyacak. On üç saatte Pete ve Izzy'nin yapacağından fazlasını yapabilir. Hodges'un bürokrasiyle uğraşması gerekmiyor. Bugün babasının silahını ve Happy Slapper'ı yanına alacak.

Slapper spor ceketinin cebine, altıpatlar koltuk altı kılıfına. Çalışma odasına geçip Bay Mercedes'in iyice kalınlaşan dosyasını aldıktan sonra mutfağa dönüyor. Yazdıklarını okurken uzaktan kumandanın düğmesine basıp televizyonu çalıştırıyor. Kanal 6'daki sabah haberlerini açıyor. Kimyasallarla dolu gemi batığının vinç kullanılarak sudan çıkarıldığını görünce rahatladı. Çevrenin olduğundan daha fazla kirlenmesini kimse istemez ve kimyasalların suya sızdığı haberi yüzünden arabanın patlaması haberi ikinci plana atılmış. Böylesi daha iyi. Ne yazık ki haberde Hodges'tan, Belediye Katliamı'nı araştıran baş dedektif diye bahsetmiş, emekliye ayrıldığından dem vurmuş ve öldürülen kadının Olivia Trelawney'in kardeşi olduğunu belirtmişler. Kim bilir, kimin çektiği bir fotoğrafı kullanıyorlar: Hodges ve Janey, Soames Cenaze Evi'nin önünde.

"Polisler arabaya konulan bomba ile geçen yıl yaşanan katliam arasında bir bağlantı kurup kurmadıklarını açıklamadı," diyor sunucu, büyük bir ciddiyetle. "Ama yeri gelmişken Belediye Katliamı'nı gerçekleştiren caninin hâlâ yakalanmadığını hatırlatalım. Diğer habere gelecek olursak, Donald Davis'in yargılanmasına önümüzdeki hafta..."

Hodges, Donald Davis'e ne olacağını hiç umursamıyor. Televizyonu kapayıp notlarının başına dönüyor. Telefon çaldığında notlarını gözden geçirmekle meşgul. Bu seferki cep telefonu değil (onu hep yanında taşımaya karar verdi), ev telefonu. Arayan Pete Huntley.

"Bakıyorum erkencisin..." diyor Pete.

"Ne kadar başarılı bir dedektifsiniz. Sizin için ne yapabilirim?"

"Henry Sirois ve Charlotte Gibney'i sorguladık. Janelle Patterson'ın teyzesiyle dayısını hatırlarsın..."

Hodges susuyor, eski ortağının devam etmesini bekliyor.

"Teyzesi akıl almazdı. Izzy'nin haklı olduğunu, Patterson ile aranızda bir şeyler yaşandığını düşünüyor. Gayet yakın olduğunuza inanıyor."

"Lafı dolaştırma Pete."

"Mercimeği fırına vermişsiniz. İşi pişiriyormuşsunuz. Aranızdan su sızmıyormuş. Yatay danslarda uzman..."

"Ne demek istediğini anladım. Dur da sana Charlotte teyzeyle ilgili bir şey söyleyeyim, Justin Bieber ile Kraliçe Elizabeth'in fotoğrafını görse birlikte olduklarını iddia eder. Bakışlarından belli diyecektir."

"Öyleyse bir ilişkiniz yoktu?"

"Evet, yoktu."

"Şimdilik senin dediğin gibi olsun ama bil ki eski zamanların hatırına bu kadar tolerans gösteriyorum. Gizlediğin her ne ise bize anlatmalısın. İnan bana, kokuyu aldık."

"Dudaklarımı oku. Hiç-bir şey sak-la-mı-yo-rum."

Pete sessizleşiyor. Hodges'u sıkıştırıp çözülmesini sağlamayı umuyor. Galiba bu numarayı ona kimin öğrettiğini unutmuş.

Haliyle pes eden kendi oluyor. "Kendi kuyunu kazıyorsun Billy. Tavsiyemi dinle, çıkamayacak kadar derine batmadan önce küreği bırak."

"Sağ ol ortak. Sabahın yedisinde hayat dersi almaya bayılırım."

"Öğleden sonra seni yeniden sorgulamak istiyorum. Bu sefer haklarını okumam gerekebilir."

Demek süreç resmiyete dökülecek.

"Nasıl istersen. Cep telefonumdan bana ulaşabilirsin."

"Öyle mi? Emekli olduğundan beri onu yanında taşımadığını sanıyordum."

"Bugün yanımda." Doğruya doğru; çünkü sonraki on iki veya on dört saat boyunca kendini emekliden saymıyor.

Telefonu kapayıp notlarının başına dönüyor. Sayfaları çevirebilmek için her seferinde işaretparmağınm ucunu yalıyor. Bir ismi daire içine alıyor: Radney Peeples. Sugar Heights'e gittiğinde konuştuğu güvenlik görevlisi. Peeples, işini düzgün yapıyorsa Bay Mercedes'e ulaşmanın anahtarı olabilir. Ama Hodges'u hatırlayacaktır. Günün haberlerinde Hodges'u görmüştür. Emekli dedektif alternatif bir yöntem bulmalı. Vardiya saati gelene kadar adamın çalıştığı güvenlik şirketini aramayacak. Arama rutin bir kontrol gibi durmalı.

Bir sonraki telefon Charlotte teyzeden. Cepten arıyor. Hodges, kadının aramasına şaşırmadı ama memnun olduğunu da söyleyemez.

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye sızlanıyor kadın. "Yardım etmelisiniz Bay Hodges!"

"Neyi, ne yapacağınızı bilmiyorsunuz?"

"Cesedi! Janelle'in cesedini! Nerede olduğunu bile söylemediler!"

Telefondan bip sesi gelince birinin daha aradığını anlayan Hodges, numarayı kontrol ediyor.

"Bayan Gibney, biri daha arıyor ve kesinlikle yanıt vermem gereken bir çağrı."

"Neden benimle..."

"Janey'in bir yere gittiği yok. Sizi arayacağım."

Kadının suratına telefonu kapayıp, Jerome'un çağrısını yanıtlıyor.

"Şoföre ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diyor Jerome. "Koşullar düşünülürse..."

Hodges, önce çocuğun neden bahsettiğini anlamıyor, sonra Toyota'sının yanıp kül olduğu geliyor aklına. Arabadan geriye kalanlar şimdi Adli Tıp'ta incelemede. Beyaz önlüklü teknisyenler ne tür bir patlayıcı kullanıldığını öğrenmek için aracı parçalayacak. Hodges, gece eve taksiyle dönmüştü. Arabaya ihtiyacı olacak. Ayrıca Jerome başka konularda da işe yarayabilir.

"İyi olurdu ama okul ne olacak?" diye soruyor.

"Not ortalamam oldukça iyi," diye karşılık veriyor Jerome. "Ayrıca İnsan Hakları Derneği'nde çalışıyorum, yoksul çocuklara bilgisayar dersi veriyorum. Bir günlüğüne okulu kırdığım için başım ağrımaz. Ayrıca annemden ve babamdan izin aldım. Ama başka birilerinin daha seni havaya uçurmaya çalışması ihtimali olup olmadığını sormamı istediler."

"Aslında birilerinin bizi havaya uçurmaya çalışmayacağını garanti edemem."

"Bir saniye." Hodges, Jerome'un ailesine seslendiğini duyuyor. "Hayati tehlike yokmuş."

Hodges, her şeye rağmen gülümsüyor.

"Arabaya atlayıp geliyorum," diyor Jerome.

"Acele edip bir de ceza yeme, saat dokuzda burada olsan yeter. Aradaki zamanı oyunculuk yeteneğini geliştirerek değerlendir."

"Öyle mi? Hangi rolü çalışmamı istiyorsun?"

"Hukuk bürosundan bir stajyer..." diyor Hodges. "Teşekkürler Jerome."

Telefonu kapayıp çalışma odasına geçiyor, bilgisayarı açıyor, Schron adındaki avukatın bilgilerine bakıyor. Ender rastlanan bir soyadı olduğundan zorluk çekmeden aradığını buluyor. Şirketin ve Schron'un tam adını not alıyor. George'muş. Ardından mutfağa dönüp Charlotte teyzeyi arıyor.

"Ben Hodges," diyor kadın telefonu açtığında.

"Telefonun suratıma kapatılmasından hoşlanmam Bay Hodges."

"Ben de eski ortağıma yeğeninizle yattığımı söylemenizden hoşlanmadım."

Kadının şaşkınlıktan ufak bir çığlık attığını duyuyor. Sonra sessizlik. Telefonu suratına kapamasını diliyor. Kapamayınca kadına cesetle ilgili detayları açıklıyor.

"Janey'in naaşı şehir morgundadır. Bugün veya yarın cenazeyi alamazsınız. Otopsi yapılacak, ölüm sebebi belirlenecek. Aşikâr olsa da prosedür böyle."

"Anlamıyorsunuz! Uçak biletlerimizi çoktan aldık!"

Hodges, gözlerini mutfak camına dikip içinden beşe kadar sayıyor.

"Bay Hodges? Orada mısınız?"

"Görebildiğim kadarıyla iki seçeneğiniz var Bayan Gibney. İlki burada kalıp doğru olanı yapmak, ikincisi biletinizi kullanıp evinize dönmek ve cenazeyle ilgilenmeyi belediyeye bırakmak."

Charlotte teyze mızmızlanmaya başlıyor. "Ona nasıl baktığınızı, onun size nasıl baktığını gördüm. Tek yaptığım polis hanımın sorularını yanıtlamaktı."

"Büyük bir zevkle yanıtlamışsınızdır eminim ki."

"Anlayamadım, ne kastediyorsunuz?"

Hodges iç çekiyor. "Boş verin. Önerim kardeşinizi alıp morga gitmeniz. Önceden aramayın, sizi şahsen görsünler. Dr. Gal-

worthy ile konuşun. Galworthy yoksa Dr. Patel'ı deneyin. Bizzat gidip süreci hızlandırmalarını rica ederseniz ve kibar davranmayı bir kez olsun becerebilirseniz yardımcı olurlar. Adımı verebilirsiniz. İkisiyle de doksanlardan beri arkadaşız."

"Holly'yi yine mi yalnız bırakalım?" diyor Charlotte teyze. "Bilgisayarın başından kalkmıyor. Kendisini odasına kilitledi. Dışarı çıkmayı reddediyor."

Hodges, saçını başını yolduğunu fark edip kendini frenliyor. "Hanımefendi, kızınız kaç yaşında?"

Uzun bir duraksama. "Kırk beş."

"Öyleyse çocuk bakıcısı tutmanıza gerek olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim." Kabalaşmamak için kendini zor tutuyor ama başaramıyor. "Ne kadar tasarruf edeceğinizi bir düşünsenize!"

"Sizden Holly'nin halini anlamanızı beklemiyorum Bay Hodges. Akli dengesinin yerinde olmadığını biliyorsunuz, o çok hassas bir kızdır."

Hodges şöyle düşünüyor: *Size katlanmakta güçlük çektiğine eminim.* Bu seferdüşüncelerini kendine saklıyor.

"Bay Hodges?"

"Hâlâ buradayım."

"Janelle'in vasiyetname bırakıp bırakmadığını biliyor musunuz?"

Kadının suratına kapıyor telefonu.

2

Brady, ışıkları yakmaksızın upuzun bir duş yapıyor. Banyonun tasarımı, duş, suyun ana rahmini hatırlatan sıcaklığı, damlaların sakinleştirici ritmi hoşuna gitti. Karanlığı sever. Yakında sonsuz karanlığa kavuşacağı düşünülürse ne mutlu ona. Öbür tarafta annesiyle görkemli bir kavuşma sahnesi yaşayacaklarına inanmak istiyor ama içten içe öyle olmayacağını biliyor. Kendini kandırabilir ama...

Hayır.

Onu bekleyen, karanlık.

Öteki tarafı boyladığında, yaşarken işlediği suçların hesabının sorulmasından zerre korkmuyor. Kendisini neyin beklediğini biliyor. Ama bunda kaderin de payı yok mu? Babasını elektrik çarpmasının sebebi Brady miydi? Hayır. Frankie'nin boğazına elma kaçması Brady'nin mi suçuydu? Hayır. Sürekli paranın biteceğinden ve sokağa düşeceklerinden bahseden, Brady miydi? Hayır. Zehirli kıymayla yemek yapıp annesine, *yesene anne, ne lezzetli, değil mi*, dedi mi? Hayır.

Kader onu böyle birine dönüştürmedi mi?

Brady'ye kalırsa kesinlikle evet.

3

Brady giyinip havalimanı yakınlarındaki yirmi dört saat açık markete gidiyor. Tuvaletin aynasında yüzünü incelediğinde elektrikli tıraş makinesiyle istediği sonucu alamadığını gördü; daha ince bir işçilik gerekiyor. Kullan-at tıraş bıçaklarından ve tıraş köpüğü alıyor. Pil almayı da ihmal etmiyor, pilin fazlası dert olmaz. Kasaya gitmeden önce bir de gözlük seçiyor. Öğrenci havası versin diye kemik çerçeve tercih ediyor.

Kasaya yaklaşırken Round Here grubundaki dört delikanlının olduğu postere bakıyor. "3 HAZİRAN'DAKİ KONSERE HAZIRLANIN!" yazıyor afişte. Ama biri 3 Haziran'a çarpı atıp altına BU GECE yazmış.

Brady, normalde M beden tişört giyer –her zaman cılızdı– ama bu sefer XL'lardan seçip sepete atıyor. Kasanın önünde sıra yok, o saatte tek müşteri Brady.

"Konsere gidecek misiniz?" diye soruyor kasadaki kız.

Brady gülümsüyor. "Gitmez miyim? Tabii."

Motele dönerken arabasını düşünüp endişeleniyor. Ralph Jones adına hazırlanmış sahte kimlik temiz ama Subaru, Brady Hartstfield adına kayıtlı. Emekli dedektif gerçek adını öğrenip polislere bildirirse problem olabilir. Motelde güvende, artık kaydolurken arabanızın plakasını sormadan ehliyetinizin fotokopisini almakla yetiniyorlar; fakat arabayı yakınlarda tutmak riskli.

Emekli dedektif o kadar yaklaşmış olamaz, diyor Brady kendi kendine. *Seni korkutmak için öyle söyledi.*

Emin misin? Bu dedektif emekli olmadan önce sayısız vakayı çözmüştü ve belli ki yeteneğini kaybetmemiş.

Doğrudan motele dönmek yerine havalimanına uğrayıp Subaru'yu otoparka bırakıyor. Akşam arabasına ihtiyacı olacak ama şimdilik motelin değil, havalimanının otoparkında durması daha güvenli.

Saatini kontrol ediyor. 08.50. Konsere on saat kaldı, karanlığa on bir saat. Belki daha az belki daha çok. Öyle veya böyle bu iş yakında bitecek.

Yeni gözlüğünü takıp elinde torbalar, bir ıslık tutturup motele kadar bir kilometre yürüyor.

4

Hodges, kapıyı açtığında Jerome'un ilk dikkatini çeken omuz kılıfındaki 38'lik silah. "Kimseyi vurmayı planlamıyorsun ya?"

"Ateş edeceğimi sanmam, daha çok şans getirsin diye taşıyorum. Babamın tabancasıydı. Düşündüğün buysa, onu taşımak için ruhsatım var."

"Düşündüğüm, dolu olup olmadığı," diyor Jerome.

"Elbette dolu. Kullanmam gerekirse onunla ne yapacağımı sanıyorsun? Katilin kafasına fırlatacağımı mı?"

İç çeken Jerome, pes etmişçesine saçlarını karıştırıyor. "Bu iş iyice sarpa sardı."

"Eve dönmek ister misin? Seni suçlamam ama hemen karar ver. Araba kiralayabilirim."

"Hayır, ben varım. Kendimi değil, seni düşünüyordum. Gözlerinin altı torba torba. İyi görünmüyorsun."

"İdare ederim. Bugün benim günüm. Gece olduğunda hâlâ herifi yakalayamamış olursam eski ortağıma gidip her şeyi anlatacağım."

"Başın ne kadar belaya girecek?"

"Bilmiyor ve umursamıyorum."

"Başım ne kadar belaya girecek?"

"Hiç. Buna emin olmasam benimle gelmene izin vermezdim. Şimdi cebir dersinde olurdun."

Jerome, acıyan gözlerle bakıyor Hodges'a. "Son cebir dersim dört yıl önceydi. Ne yapabileceğimi söyle."

Hodges, aklından geçenleri açıkladığında Jerome gönüllü oluyor ama işe yarayacağından şüpheli.

"Geçen ay –bunu katiyen aileme anlatmamalısm– arkadaşlarımla birlikte şehir merkezindeki gece kulübüne girmeyi denedik. Kapıdaki güvenlik görevlisi mükemmel hazırlanmış sahte kimliğime bakmadı bile, yaşımın tutmadığını söyleyip beni geri yolladı. Git sütünü iç dedi."

"Şaşırmadım. Yüzüne bakan biri yaşını tahmin eder ama bana yüzün değil sesin lazım ve ses tonun kesinlikle yaşını elevermiyor." Telefon numarasını yazdığı kâğıdı Jerome'un eline tutuşturuyor. "Ara bakalım."

Jerome, Vigilant Güvenlik Şirketi'nin sekreterine Canton, Silver, Makepeace ve Jackson Hukuk Bürosu'nda çalışan stajyer avukatlardan Martin Lounsbury olduğunu ve Olivia Trelawney'in miras davasına bakan George Schron adına aradığını söylüyor. Bayan Trelawney'in bilgisayarıyla ilgili bir sorun yaşamışlar, bilgisayarı tamir eden teknik servise ulaşmaları gerek. Sugar Heights'te çalışan güvenlik görevlilerinin hangi teknik servisin çağrıldığını söyleyebileceğini umuyorlar.

Hodges başparmağını kaldırıp Jerome'a iyi gittiğini işaret ediyor. Eline bir not tutuşturuyor.

Jerome notu okuyor. "Bayan Trelawney'in komşularından biri, Helen Wilcox, Rodney Peeples diye bir güvenlik görevlisinden bahsetti?" Yanıtı dinledikten sonra başını sallıyor. "Demek Radney. Değişik bir isim. Zahmet olmazsa beni aramasını söyleyebilir misiniz? Patronum huysuz biridir, başımın belaya girmesini istemem." Dinliyor. "Öyle mi? Harika! Çok teşekkürler." Sekretere cep telefonunu ve Hodges'un sabit hattının numarasını verdikten sonra telefonu kapayıp alnında biriken terleri silermiş gibi yapıyor. "Neyse, bunu da kazasız belasız atlattık."

"Çok iyiydin ama!" diye iltifat ediyor Hodges.

"Sekreter Canton, Silver ve bilmem neyi ararsa ne olacak? Martin Lounsbury diye birini tanımadıklarını söylemezler mi?"

"Sekreterin görevi araştırma yapmak değil, sadece mesajları iletmek."

"Ya Peeples denen adam kontrol ederse?"

Hodges, pek ihtimal vermiyor. Helen Wilcox adını duymak yetecektir. Peeples ile konuştuğu gün Helen Wilcox ile ilişkilerinin gereğinden ileri gittiği hissine kapılmıştı. Ne kadar ileri gittiklerine emin olamaz ama ona sorarsanız Peeples başından savmak için Martin Lounsbury'ye ne sorarsa anlatacak.

"Sırada ne var?" diye soruyor Jerome.

Hodges, kariyerinin büyük bölümünü şimdi yapacakları şeyi yaparak geçirdi.

"Bekleyeceğiz."

"Ne kadar bekleyeceğiz?"

"Peeples veya güvenlik şirketinden başka bir görevli bizi arayana kadar."

Çünkü Vigilant Güvenlik Şirketi, adamın kimliğini tespit etmek için ellerindeki en güçlü silah. İşe yaramazsa Sugar Heights'e gidip tek tek komşularla görüşmeleri gerekecek. Bütün gün haberlerde kendisinden bahsedilen Hodges, bu seçeneği düşünmek dahi istemiyor.

Bu arada kendini yeniden Bowfinger ve karşı komşusu yarı çatlak Bayan Melbourne'ü, gizemli siyah arabalardan bahsedişini düşünürken buluyor. UFO'lara olan merakıyla Bayan Melbourne, rahatlıkla Hitchcock karakterlerine benzetilebilir.

Uzaylıların aramızda dolaştığına inanıyor, demişti Bowfinger alay edercesine. İyi ama neden bu cümle Hodges'un aklına gelip duruyor?

Onu on geçe Jerome'un telefonu çalıyor. AC/DC grubunun "Cehennemin Çanları" parçasının melodileriyle yerlerinden sıçrıyorlar. Jerome telefona bakıyor.

"GİZLİ NUMARA yazıyor. Ne yapmamı istiyorsun Billy?"

"Çağrıyı yanıtla. Arayan o. Kim olduğunu unutma."

Jerome telefonu, "Alo, ben Martin Lounsbury," diye açıyor. Anlatılanları dinliyor. "Merhaba Bay Peeples. Aradığınız için teşekkürler."

Hodges, kâğıda bir şeyler karalayıp Jerome'a uzatıyor. Jerome, yazanları çabucak okuyor.

"Hı hı... Evet... Bayan Wilcox sizden övgüyle bahsetti. Evet, bol bol övdü. Ama soracaklarım Bayan Trelawney hakkında. Bilgisayarını kontrol etmeden veraset işlemlerini tamamlayamıyoruz... Evet, altı ay geçtiğini biliyorum ama bu işler böyledir. Geçen yıl yetmiş bin dolar miras kaldığı halde işlemleri tamamlayamadığımız için işsizlik maaşına başvurmak zorunda kalan bir müşterimiz bile oldu."

Abartma Jerome, diyor içinden Hodges. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor.

"Hayır, o kadar detay gerekli değil. Bilgisayarı tamir eden kişinin veya şirketin adı yeterli. Gerisi patronuma kalmış." Yanıtı dinleyen Jerome'un kaşları çatılıyor. "Söyleyemez misiniz? Ah..."

Belli ki Peeples lafını böldü. Jerome endişelenmiş gibi. Masanın diğer tarafına uzanıp Hodges'un kalemini alıyor, bir şeyler yazıyor. Aynı zamanda *hı hı, tamam* veya *anlıyorum* gibisinden şeyler söylüyor.

Sonunda: "Harika! Gerçekten çok teşekkürler. Bay Schron'un bu bilgilerle sonuca varabileceğine eminim. Çok yardımcı oldunuz Bay Peeples. Ben artık..." Bir süre daha dinliyor. "Evet, çok korkunç. Bay Schron zannedersem o olaya da bakıyor ama benim bir bilgim... Öyle mi? Olacak şey değil! Bay Peeples, çok teşekkürler. Evet, söylediklerinizi ileteceğim. Emin olabilirsiniz. Tekrar teşekkürler Bay Peeples."

Telefonu kapadığında avuçlarını şakaklarına yaslıyor. Kafasına ağrılar saplanıyor.

"Dostum, bu herif zorluydu. Dünkü patlamadan bahsetti. Janey'in akrabalarına Vigilant'ın ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğunu söylememi istedi."

"Harika! Eminim patronları dosyasına aferin yazacaktır..."

"Arabası patlayan adamla –o sen oluyorsun– konuştuğunu söyledi. Sabah haberlerinde fotoğrafını görmüş."

Hodges şaşırmadı ve zaten umurunda da değil. "Bir isim verdi mi? Lütfen elimizde bir isim olduğunu söyle."

"Teknisyenin adını bilmiyormuş ama hangi şirkette çalıştığını öğrendim. Siber Devriye dedikleri şirket. Peeples yeşil Vosvos'larla şehirde turladıklarını söyledi. Sürekli Sugar Heights'e gelirlermiş. Görmememiz imkânsızmış. İkisi de yirmili yaşlarda bir kadın, bir de erkek teknisyen gelirmiş. Kadın için *lezzo* dedi."

Hodges, Bay Mercedes'in kadın olabileceğini hiç düşünmedi. Teoride mümkün olsa da Agatha Christie romanında değiller. Gerçek hayatta katilin kadın çıkması ihtimali çok düşük.

"Erkek nasıl bir tipmiş?"

Jerome, başını iki yana sallıyor.

"Çalışma odama geçelim. Sen bilgisayarın başına geçersin, ben de seni izlerim."

Siber Devriye'nin üç yeşil Vosvos'unun fotoğrafına kolayca ulaşıyorlar. Discount Elextronix denen mağazanın teknik servisi. En yakın şubeleri Birch Hill Alışveriş Merkezi'nde.

"Hey, oradan alışveriş yapmıştım!" diyor Jerome. "Bilgisayar oyunu aldım, bilgisayar parçası aldım, şimdilerde indirimli DVD satışları var."

Bilgisayar ekranında, Vosvos fotoğraflarının altında UZMANLARIMIZLA TANIŞIN yazılı. Hodges, Jerome'un elini itip bağlantıya tıklıyor. Üç fotoğraf beliriyor karşılarında. İlki sarı saçlı, fare suratlı bir kız. İkincisi John Lennon gözlüğü takmış, ciddi ifadeli bir şişko. Üçüncüsü yakışıklı denebilecek, kumral saçları düzgün taranmış, belli ki fotoğrafçı tarafından zorla gülümsettirilmiş bir delikanlı. Adları sırasıyla FREDDI LINKLATTER, ANTHONY FROBISHER ve BRADY HARTSFIELD.

"Sırada ne var?" diye soruyor Jerome.

"Kısa bir yolculuk. Bir saniye bekle, almam gereken bir şey var."

Hodges, yatak odasına gidip dolaptaki kasanın şifresini tuşluyor. İçinde banka cüzdanları, sağlık ve hayat sigortası, cüzdanında taşıdığına benzeyen lamine kaplı bir dizi polis kimliği var. Prosedür gereği iki yılda bir polislerin kimlikleri yenilenir. Hodges, eski kimliklerini atmamıştı. Eski kimlikler ile şimdi taşıdığı kimlik arasında en önemli fark, onlarda kırmızı EMEKLİ damgasının bulunmaması. 2008 yılının aralık ayında süresi dolan eski

kimliğini alıp cüzdanmdakini kasaya bırakıyor. Süresi dolmuş kimliği göstermenin suç olduğunun bilincinde – Eyalet Kanunu 190.15, polis kılığına girmek, E sınıfı suç, beş yıl hapis, 25.000 dolara kadar ceza; fakat umurunda değil. Çoktan o çizgiyi geçti.

Cüzdanı arka cebine tıkıp kasayı kapamaya hazırlanıyor. Sonra duraksıyor. Yanına almak istediği bir eşya daha var. İnsanların pasaportlarını taşıdıkları deri kılıfları andıran bir tür cüzdan. O da babasından yadigâr.

Hodges, onu da kasadan alıp Happy Slapper'ı koyduğu cebe kaldırıyor.

5

Kafasını tıraş etmeyi bitiren Brady, yeni gözlüğünü takıp Motel 6'nın resepsiyonuna gidiyor. Kalış süresini bir gece daha uzatıyor. Sonra odasına dönüp çarşamba günü satın aldığı tekerlekli sandalyeyi açıyor. Pahalı bir model seçti ama ne fark eder ki! Para artık Brady için hiç sorun değil.

Patlayıcı doldurduğu minderi tekerlekli sandalyenin oturma yerine koyduktan sonra arka dikişleri açıp sığdırabildiği kadar patlayıcı ekliyor. Büyük bir dikkatle kabloları patlayıcılara bağlıyor. Ana kabloyla nasıl birleştireceğine öğleden sonra karar verecek. Tetik mekanizması olarak İki Numara'yı kullanacak.

Demir bilyelerle doldurduğu torbaları tekerlekli sandalyenin oturma yerinin altına yerleştirip düşmemeleri için koli bandıyla sabitliyor. İşi bittiğinde yatağın kenarından şaheserini gurur dolu bakışlarla süzüyor. Onu Mingo Salonu'na sokup sokamayacağını bilmiyor ama belediyedeki katliam sırasında da kaçmayı başarıp başaramayacağını bilmiyordu. O gün şansı yaver gitti, belki yine gider. Ne de olsa bu sefer kaçması gerekmeyecek. Sorunun yarısı çözülmüş demektir. Niyetini anlayıp onu yakalamayı denerlerse konser salonuna girmek için bekleyen insanlarla dolup taşan koridorda bombayı patlatır. Bu sefer sekiz kişiden fazlasının öleceği kesin.

Gidişim muhteşem olacak, diye düşünüyor Brady. *Duymayan kalmayacak. Canın cehenneme Dedektif Hodges, canın cehenneme!*

Yatağa uzanıyor. Seçenekleri değerlendiriyor. Ama daha düşüncelerini toplayamadan uyuyakalıyor.

Çerçevedeki fotoğraf komodinden onu seyrediyor. Kucağında itfaiye aracı Sammy ile Frankie. Başucundan ağabeyine gülümsüyor.

6

Hodges ve Jerome, Birch Hill Alışveriş Merkezi'ne ulaştıklarında saat neredeyse on bir. Otopark boş sayılır. Jerome, arabayı Discount Electronix'in önüne park ediyor. Vitrinler İNDİRİM duyurularıyla kaplı. Çocuksu görünüşlü biri, vitrinin önüne çömelmiş, büyük bir dikkatle iPad'leri inceliyor. Parmaklarının arasında bir sigara tutuyor. Başlangıçta Hodges'u rahatsız ediyor bu durum ama yaklaştıklarında onun çocuk olmadığını anlıyor. Kim olduğunu gördüğünde neredeyse kalbi duracak.

"Holly?" diyorlar şaşkınlık içinde. "Senin burada ne işin var?"

"Er veya geç doğru ipucuna ulaşacağınıza emindim. Ama itiraf etmeliyim ki endişelenmeye başlamıştım," diyor Holly, ayağa kalkarken. "On bir buçuğa kadar gelmeseydiniz sizi arayacaktım. Lexapro'larımı alıyorum Bay Hodges."

"Söylemiştin, bunu duyduğuma sevindim. Şimdi sorumu yanıtlayıp burada ne aradığını söyle."

Ürken Holly'nin dudakları titriyor. Çabucak gözlerini kaçırıyor. Uzaktan bakınca çocuk sanmaları pek şaşırtıcı değil; çünkü davranışları fazlasıyla çocuksu. Belli ki duygusal açıdan çok hassas olduğu için hiçbir zaman tam olgunlaşmamış.

"Bana kızdınız mı? Lütfen kızmayın..."

"Kızmadık, şaşırdık," diyor Jerome.

Şok geçiriyoruz demek daha doğru, diye düşünüyor Hodges.

"Sabahı odamda, şehirdeki teknik servisleri araştırarak geçirdim. Yüzlerce varmış. Annem ve Henry dayı birileriyle konuşmaya gitti. Galiba Janey hakkında. Muhtemelen bir cenaze töreni daha olacak. Tabuta ne koyacaklarını düşünmek bile istemiyorum. Aklıma geldikçe ağlıyorum."

Düşüncesi bile onu ağlatmaya yetiyor. Jerome, sakinleşmesi umuduyla ona sarılıyor. Minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyor Holly.

"Annemleyken doğru dürüst düşünmekte güçlük çekiyorum. Sanki varlığı bile kafamın karışmasına yol açıyor. Kulağınıza delice geliyordur."

"Ben de kardeşimin yanında öyle hissederim. Özellikle de lanet pop grubunun albümlerini çaldığında..." diyor Jerome.

"Gittiklerinde ve ev sessizleştiğinde aklıma bir fikir geldi. Olivia'nın bilgisayarını açıp e-postalarına baktım."

Jerome, nasıl düşünemedim dercesine alnına bir şaplak indiriyor. "Of! E-postalara bakmak nasıl da aklıma gelmedi!"

"Bir şey kaçırmadın, *gelen* kutusu bomboştu. Üç hesabı varmış; Mac Mail, Gmail ve AO-Hell. Üçü de boşaltılmıştı. Belki kendi silmiştir ama sanmam; çünkü..."

"Bilgisayarı ve masaüstü doluydu," diyor Jerome.

"Doğru, iTunes'unda *Kwai Köprüsü* bile vardı. İzlemediğim filmlerden. Belki dönünce izlerim."

Hodges, Discount Electronix mağazasına bakıyor. Güneş cama vurduğu için içeriyi göremiyorlar. Hodges'a kalırsa fazla göze çarpan bir noktada duruyorlar. "Biraz yürüyelim," diyor. Savoy ayakkabı mağazasına doğru ilerliyorlar.

"Hadi Holly, bizi çıldırtma da dökül!" diyor Jerome.

Bu cümle Holly'yi gülümsetiyor. Gülümsemesi yaşını eleveriyor. Discount Electronix mağazasının vitrinlerinden uzaklaştıklarında Hodges rahatladı. Jerome'un sohbetten keyif aldığı belli, Hodges bile bu karşılaşmadan hoşlandı. Ama Lexapro kullanan birinin onlardan önce yanıtı bulduğu gerçeği kolay sindirilecek şey değil.

"Katil virüsü silmeyi unutmuştu ya, belki *çöp kutusu*'nu boşaltmamıştır dedim. Haklıymışım. Discount Electronix'ten sürüyle e-posta gelmişti. Duyurular, ikinci ürünü yarı fiyatına almasını sağlayacak o güne özel teklifler. Yüzde otuzluk indirim kuponu bile yollamışlar. 'Siber Devriye hizmetlerinde kullanılmak üzere' diyordu." Omuz silkiyor. "İşte buradayım."

Jerome, hayranlıkla süzüyor kadını. "Bu kadarcık mı? Çöp kutusu'na bakman yetti mi?"

"O kadar şaşırma!" diyor Hodges. "Sam'in Oğlu denen seri katil trafik cezası yüzünden yakalanmıştı."

"Sizi beklerken arka tarafı kontrol ettim," diyor Holly. "İnternet sayfalarında Siber Devriye'de üç kişinin çalıştığından bahsediyordu. Arkadaki otoparkta da üç tane yeşil Vosvos var. Demek ki aradığımız kişi mağazada. Onu tutuklayacak mısınız, Bay Hodges?" Yine dudağını ısırmaya başladı. "Ya karşı koyarsa? Yaralanmanızı istemem."

Hodges, karar vermeye çalışıyor. Siber Derviye'de üç bilgisayar tamircisi çalışıyor, Frobisher, Hartsfield ve Linklatter adlı sarışın kız. Katilin ya Frobisher ya da Hartsfield çıkacağına emin. Hangisi **kurbagakermit19**'un kapıdan girdiğini görüp irkilirse katil muhtemelen odur. Bay Mercedes, kaçmasa bile dedektifi görünce şaşırdığını saklayamayacaktır.

"Ben içeri gireceğim, ikiniz burada kalacaksınız. İtiraz istemiyorum."

"Desteğe ihtiyacın olmayacak mı?" diye soruyor Jerome. "Bilmem ki Billy, bana pek akıllıca..."

"Başının çaresine bakarım. Avantaj bende. Eğer on dakikaya kadar çıkmazsam polisi arayın. Anlaştık mı?"

"Tamam."

Hodges, Jerome'a Holly'yi işaret ediyor. "Ona göz kulak ol." Kadına dönüyor. "Sen de bir daha tek başına maceraya atılmaya kalkma, anlaştık mı?"

Holly, tamam dercesine başını sallıyor. Hodges, itiraz etmelerine fırsat vermeden yanlarından uzaklaşıyor. Mağazanın girişine yaklaşırken ceketinin düğmelerini açıyor ve baba yadigârı Glock'un varlığını hissetmenin verdiği güvenle kapıdan içeri giriyor.

7

Hodges'un elektronik eşya mağazasına girişini izleyen Jerome'un kafasına takılan bir detay var. "Holly, alışveriş merkezine nasıl geldin? Taksiyle mi?"

Kadın başını iki yana sallayıp otoparkı işaret ediyor. Jerome'un Wrangler'ının üç sıra arkasına gri bir Mercedes park edilmiş!

"Garajda öylece duruyordu," diyor Holly. Şaşkınlıktan Jerome'un ağzının bir karış açıldığını görünce hemen savunmaya geçiyor. "Araba kullanmasını biliyorum. Ehliyetim var. Bugüne kadar hiç kaza yapmadım, sigortam bütün eyaletleri kapsıyor. *24* dizisinde başkanı canlandıran aktörün oynadığı Allstate Sigorta'yı biliyorsundur?"

"Holly... Acaba o Mercedes..."

Şaşıran kadının kaşları çatılıyor. "Büyütülecek ne var Jerome? Araba garajda, anahtarlar holdeki kâsedeydi. Niye şaşırdın?"

Jerome, arabayı inceliyor. Göçükler tamir edilmiş. Farlar ve cam yenilenmiş. Araba yepyeni görünüyor. İnsanları öldürmekte kullanıldığını katiyen tahmin edemezsiniz.

"Jerome? Sence Olivia bilse bana kızar mıydı?"

"Hayır, muhtemelen kızmazdı," diyor Jerome. Arabanın tamponunun kanla kaplanışı, ceset parçalarının ızgaradan sarkışı gözünün önüne geliyor.

"İlk denediğimde çalıştıramadım, akü bitmişti. Neyse ki bu arabalara portatif akülerden koyarlar. Nasıl kullanacağımı babam öğretmişti. Jerome, Bay Hodges kimseyi tutuklayamazsa dondurmacıya gidebilir miyiz?"

Jerome, kadını duymuyor. Gözleri Mercedes'te. Arabayı onlara geri vermişler, diye düşünüyor. Elbette vereceklerdi, ne de olsa artık onların malı. Tamir bile edilmiş. Yine de Jerome, Olivia Trelawney'in o arabayı bir daha kullanmadığına emin. Hayalet diye bir şey varsa o araba onlarla dolup taşıyordur.

"Jerome? Burada mısın Jerome?"

"Ha?"

"Her şey yolunda giderse gidip dondurmacıya frogurt denen dondurulmuş yoğurtlardan yiyelim. Sizi beklerken fena piştim. Tatlılar benden olsun. Dondurma da severim ama..."

Lafın sonunu duymuyor. Dondurma denince beyninde birkaç şimşek çaktı.

Parçalar yerli yerine oturuyor. Siber Devriye'nin internet sayfasındaki yüzlerden birinin niye tanıdık geldiğini çözdü. O

an az kalsın bayılıverecek. Düşmemek için tırabzana yaslanıyor. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

"İyi misin?" Sinirden dudağını ısıran Holly, delikanlıyı kolundan tutarak sarsıyor. "Ne oldu sana? Fenalaştın mı Jerome?"

Jerome'un tek söyleyebildiği: "Aman Tanrım!"

8

Hodges'e kalırsa, Birch Hill Alışveriş Merkezi'ndeki Discount Electronix mağazasının en fazla üç aylık ömrü var. Raflar boş, kalan ürünler ihmalden (ve müşterisizlikten) toz tutmuş. Müşterilerin neredeyse tamamı DVD'lerin satıldığı bölüme toplanmış. Fosforlu pembe harfler TÜM DVD'LERDE %50 İNDİRİM olduğunu bildiriyor. On kasadan yalnızca üçü açık, her birinin başına mavi üniformaları sarı DE logolu kadınlar oturmuş. İkisi vitrinden dışarıyı izlerken, üçüncü kadın *Alacakaranlık* romanını okuyor. Diğer elemanlar vakit öldürmek için reyonların arasında volta atıyorlar.

Hodges, girer girmez görüşmek istediği üç kişiden ikisini görüyor. John Lennon gözlüklü Anthony Frobisher koluna taktığı sepeti DVD'lerle doldurmuş, elindeki kuponu sallayan bir müşteriyle münakaşa etmekte. Kravatına bakılırsa Frobisher, yalnızca Siber Devriye teknisyenlerinden biri değil, şubenin de müdürü. Fare suratlı sarışın kız, arka tarafta kalan bilgisayarlardan birinin karşısına geçmiş. Bir sigarayı da kulak arkası yapmış.

Hodges, DVD reyonuna gidiyor. Onu gören Frobisher, *birazdan geliyorum* dercesine parmağını havaya kaldırıyor. Hodges, sorun olmadığını belirtmek için gülümsüyor. Frobisher, kuponu sallayan müşteriye dönüyor. Dedektifi tanımadığı ortada. Hodges arka tarafa ilerliyor.

Sarışın kız, bakışlarını ekrandan ayırıp dedektifi süzüyor ama o da Hodges'u tanımadı. Diğer elemanların aksine Discount Electronix üniforması giymemiş; tişörtünde FİKRİMİ, KEYFİM YERİNDEYSE SÖYLERİM yazılı. Sarışın kız, yıllar önce Hodges'un kızının da büyük bir zevkle oynadığı Pitfall oyununa dalmış. *Sonsuz döngü*, diye düşünüyor Hodges. Zen bir düşünce!

"Bilgisayarlar hakkında bir şey sormayacaksanız gidip Tones ile konuşun," diyor kız. "Ben bilgisayarlara bakarım."

"Tones dediğiniz Anthony Frobisher mı?"

"Evet. Şuradaki kravatlı züppe."

"Siz Siber Devriye'den Freddi Linklatter'sınız."

"Evet."

Bilgisayar oyununu dondurup müşteriyi inceliyor. Hodges'un, geçerlilik tarihi görülmeyecek şekilde tuttuğu polis kimliğini süzüyor.

"Oooo!" diyen kız, bileklerini birleştirip ellerini öne uzatıyor. "Ben çok yaramaz bir kızım. Kelepçeyi hak ettim. Kırbaçla beni, döv beni, bir de ceza kes."

Laf olsun diye gülümseyen Hodges, kimliği kaldırıyor. "Grubunuzun üçüncü üyesi olan Brady Hartsfield nerede? Onu göremedim."

"Grip olmuş güya. Tahminimi duymak ister misiniz?"

"Lütfen."

"Belki sevgili annesini nihayet alkol tedavisi için kliniğe yatmaya ikna etmiştir. Annesinin durmadan içtiğinden yakınır. Herhalde bu yüzden hiç manitası olmamış. Manita ne demek, biliyorsunuz değil mi?"

"Tahmin ediyorum."

Meraklı gözlerle dedektifi inceleyen sarışın, "Brady'nin başı belada mı?" diye soruyor. "Şaşırmadım. Tuhaf biridir."

"Sormam gereken bir şey vardı, çok önemli değil."

Anthony Frobisher yanlarına geliyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim beyefendi?"

"Bu herif, aynasız!" diyor Freddi. Frobisher'a sırıttığında sararmış dişleri ortaya çıkıyor. "Arka tarafta işlettiğimiz uyuşturucu laboratuvarını öğrenmiş."

"Kes sesini Freddi!"

Kız ağzındaki görünmez fermuarı kapıyormuş gibi yapsa da dikkati ikilinin sohbetinde.

Hodges'un cep telefonu çalıyor. Hodges, ekranına bakmaksızın başparmağıyla düğmesine basarak susturuyor.

"Bay Frobisher, ben Dedektif Hodges. Brady Hartsfield'ı aramıştım."

"Grip olduğu için işe gelemedi. Yoksa başı belada mı?"

"Tones, kafiyeli konuşmaya bayılır, şiirlere yaraşır dizeleri burada ziyan oluyor," diye dalga geçiyor Freddi Linklatter.

"Son kez söylüyorum, çeneni kapa Freddi!"

"Bay Hartsfield'ın adresini verebilir misiniz?"

"Elbette. Gidip dosyaya bakayım."

"Bir saniyeliğine konuşmama izin var mı?" diye soruyor Freddi.

Hodges, evet dercesine başını sallıyor. Freddi, klavyenin tuşuna bastığında Pitfall oyunu kayboluyor, ekranda PERSONEL KAYITLARI yazan bir sayfa beliriyor.

"Buyurun, Elm Sokağı 49 numara. Şehrin..." diyor kız.

"Kuzeyinde, o mahalleyi bilirim, ikinize de teşekkürler. Çok yardımcı oldunuz," diyor Hodges.

Dışarı çıkarken Freddi Linklatter peşinden sesleniyor. "Her iddiasına varım, ne olduysa annesinin suçudur. Brady'yi bir gün hepten delirtecek."

9

Hodges, kapıdan çıkarken az kalsın Jerome'a takılıp düşecek. Holly, delikanlının hemen arkasında. Dudağını ısırmaktan tırnaklarını kemirmeye terfi etmiş. "Seni defalarca aradım, niye telefonu açmıyorsun?" diye soruyor Jerome.

"Çalışanları sorguluyordum. Niye bu kadar heyecanlısın?"

"Hartsfield içeride miydi?"

Hodges, yanıt veremeyecek kadar şaşırdı.

"Katil o!" diyor Jerome. "Eminim. Seni gözetlediği konusunda haklıymışsın. Nasıl yaptığını da çözdüm. Hawthorne'un *Kayıp Mektup* hikâyesini hatırla. Gözümüzün önünde saklanıyormuş."

Holly, bir saniyeliğine tırnaklarını kemirmeyi bırakıp, "O dediğin Poe'nun hikâyesi. Size okulda hiçbir şey öğretmiyorlar mı?" diye soruyor.

"Ne demek istiyorsun Jerome?" diyor Hodges.

Jerome, derin bir nefes alıyor. "İki işte birden çalışıyor Billy. İki. Öğlene kadar burada, akşamları da Loeb için."

"Loeb mi? Orası..."

"Evet, dondurmacı. Bay Tastey kamyonunu kullanıyor. Çan çalarak dolaşan dondurma kamyonunu hatırlarsın. Ondan dondurma aldığıma eminim. Kardeşim de aldı. Bütün çocuklar alır. Bizim oturduğumuz bölgede turlayıp durur. Brady Hartsfield denen herif mahallemizin dondurmacısı."

Hodges, dondurma kamyonunun neşeli çan seslerini son haftalarda her zamankinden sık duyduğuna şimdi dikkat etti. Depresyonu ağırlaştığında, La-Z-Boy'unda oturup televizyon izler ve tabancasıyla oynarken hemen hemen her gün dondurma kamyonunun sesini duyardı. Ama sık geçtiğine dikkat etmeye gerek duymamıştı; çünkü dondurmacı sadece çocuklar için önemlidir. Şimdi kolayca hatırlamasına bakılırsa belli ki içindeki polis, dondurma kamyonunu büsbütün görmezden gelmemiş. Bowfinger'ın Bayan Melbourne hakkındaki alaycı yorumunu bile hatırlıyor.

Uzaylıların aramızda dolaştığına inanır demişti Bowfinger. Hodges'un mahalleyi turladığı gün, Bayan Melbourne'ü endişelendiren uzaylılar değil, siyah camlı arabalar, gece geç saatlere kadar yüksek sesle müzik çalan komşular ve...

Bay Tastey'de çalışan dondurmacıydı.

Şüpheli bir tip, demişti kadın.

Mahallede dolaşıp durduğundan yakınmıştı.

Korkunç bir soruyla yüzleşmek zorunda kalıyor Hodges. Bayan Melbourne'ü delinin teki diye bir kalemde silmeseydi, söylediklerine biraz daha önem verseydi, Janey bugün hayatta olur muydu? Sanmıyor; fakat asla emin olamayacak ve bu sorunun ilerleyen haftalarda, hatta aylarda uykularını kaçıracağına emin. Belki yıllarca kendine bunu sorup duracak.

Otoparka bakıyor... Veeee hayal mi görüyor yoksa?

Yan yana duran Jerome ile Holly'ye dönüyor. Soruyu dile getirmesine gerek kalmıyor.

"Evet, Holly onunla gelmiş," diyor Jerome.

"Ruhsatı eski, muayene tarihi de geçmiş," diye ekliyor Holly özür dilercesine. "Lütfen bana kızma, bir şekilde buraya ulaşmalıydım. Size yardım etmek istiyordum ve arasaydım hayır derdin."

"Kızmadım," diyor Hodges. Doğrusunu söylemek gerekirse ne hissettiğini bilmiyor. Sanki dakikaların geriye doğru aktığı bir rüyanın içindeler.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor Jerome. "Polise haber verelim mi?"

Ancak Hodges, katilin peşini bırakmaya hazır değil. Fotoğrafını gördüğü genç, gerçek yüzünü saklamakta çok usta olabilir ama Hodges'un hayatı psikopatlarla geçti. Hazırlıksız yakalandıklarında çoğunun pes ettiğini biliyor. Öyleleri, silahsız ve kendilerinden şüphelenmeyen kişiler için tehlikedir. Örneğin 2009'un nisanında iş bulmak umuduyla kuyruğa giren mutsuz insanlar için.

"Birlikte Bay Hartsfield'ın oturduğu eve gidelim," diyor Hodges ve gri Mercedes'i işaret ediyor.

"Ama... arabayı görürse tanımaz mı?"

Hodges'un suratında zalim bir gülümseme belirdi. Jerome Robinson, onu daha önce hiç böyle görmemişti. "Umarım tanır." Elini uzatıyor. "Anahtarları verir misin Holly?"

Çiğnenmekten mahvolmuş dudaklarını büzüyor Holly. "Veririm ama ben de geleceğim."

"Olmaz, adam çok tehlikeli," diyor Hodges.

"Benim için tehlikeliyse sizin için de tehlikeli." Dedektifin gözlerinin içine bakmasa da ses tonu kararlı. "Beni götürmezseniz polisi arayıp Brady Hartsfield'ın adresini veririm."

"Adresi sende yok ki!" diyor Hodges.

Holly, kibarlığından karşılık vermiyor. Mağazaya girip müdüre sormasına bile gerek yok, adamın adı ve soyadı ellerinde, muhtemelen bilgisayarı kullanıp birkaç saniyede adrese ulaşacaktır.

Hay lanet!

"Tamam, gelebilirsin. Ancak arabayı ben kullanacağım ve oraya vardığımızda sen ve Jerome arabada kalacaksınız. İtirazı olan?"

İkisinden de çıt çıkmıyor.

Holly, gözlerini dikip meydan okurcasına dedektife bakıyor. Neredeyse üç saniye gözlerini kaçırmamayı beceriyor. Holly için bu büyük ilerleme. *Aklından ne geçtiğini kim bilir,* diye düşünüyor Hodges.

10

Bütçe kısıtlamaları yüzünden şehirdeki devriye polislerinin çoğu tek başlarına çalışır. Lowtown'a gidenler hariç. O mahallede her sokağa bir ekip düşer ve bu ekiplerin çoğu biri beyaz, diğeri siyahi ikişer polisten oluşur. Lowtown'da azınlıklar çoğunluktadır. 3 Haziran günü Memur Laverty ve Rosario, Billy Hodges'un zorbaların bir ufaklığı soymalarına engel olduğu yerin yaklaşık yarım kilometre ötesindeki Lowbriar Caddesi'nde devriye geziyorlar. Laverty beyaz tenli. Hoş bir kadın olan Rosario ise Güney Amerika kökenli. Genelde 54 numaralı araçla devriyeye çıktıklarından karakoldaki polisler onlarla *54 Numara Neredesin* dizisindeki karakterlerin adlarıyla hitap eder. Toody ve Muldoon. Rosario, bazen ortağına dizideki gibi, "Hey Toody, harika bir fikrim var!" diye seslenerek mavi üniformalı meslektaşlarını güldürür. Dominik aksanıyla İngilizce konuştuğu için herkes repliği söyleyişini komik bulur.

Ama devriyedeyken her zaman ciddidirler. Lowtown, dalga geçebileceğiniz mahallelerden değildir.

"Gözcü çocuklar bana izlediğim bir televizyon programını hatırlatıyor," diyor ortağına.

"Niye?"

"Geldiğimizi gördüklerinde gerçek profesyoneller gibi ustaca manevralarla tüyüşlerine baksana... İşte, örneğin şuradaki."

Lowbriar ve Strike'ın köşesine yaklaştıklarında Cleveland Cavaliers ceketli oğlan (ceket ona o kadar büyük ki) nöbet tuttuğu köşeden ayrılıp hızlı adımlarla ara sokağa dalıyor. En fazla on üç yaşında.

"Belki okula gitmesi gerektiğini hatırlamıştır," diyor Laverty.

"Üstüne para versen bile gitmez," diyor Rosario.

Gaza basıp Lowbriar ve Martin Luther King Caddesi'nin köşesine yaklaşıyorlar. MLK, varoşların geniş caddelerinden; en az altı çocuk köşelerde nöbet tutuyor. Devriye aracını görür görmez tüyüyorlar.

"Haklısın, neredeyse askeri nizamla kaçıyorlar," diyor Laverty. Gülüyor ama söylediği komik değil. "Baksana, bugün nerede yemek istersin?"

"Randolph Sokağı'na uğrayalım, belki dürümcü oradadır," diyor kadın.

"Bana uyar," diyor ortağı. "Ama fasulye koydurmak yok. Arabada dört saat daha kalacağız... Hey, şuna bak Rossie! Bir gariplik yok mu?"

Hemen önlerinde, elinde ince, uzun çiçek kutusuyla dükkândan çıkan bir adam var. Gerçekten şüphe uyandıracak bir görüntü; çünkü çıktığı dükkân çiçekçi falan değil, düpedüz tefeci. Manzarayı iyice sıra dışı kılan bir detay daha var: Adam beyaz. Oysa Lowtown'ın siyahlara ait bölgesindeler. Adam elinde çiçeğiyle, kaldırıma park ettiği kirli beyaz Econoline minibüsüne doğru yürüyor. Laverty ve Rosario çok aç olsalar da bir süreliğine yemeği unutmak zorunda kalabilirler. Belki onu önemsemezlerdi...

Ama...

David Berkowitz'in en büyük hatası, aracını yanlış yere park etmekti. Ted Bundy, kırık far yüzünden yakalanmıştı. Bu seferki kötü adamı eleveren şeyse derme çatma çiçek paketi. Adam külüstür minibüsün anahtarlarını ararken (Cengiz Han bile Lowtown'da aracının kapılarını kilitlemeden bırakamaz) kutu yana yatıyor. Kapak aralanınca içindeki nesnenin ucu görünüyor.

Durumu fark eden adam içindeki *şey* yere düşmeden kapağı düzeltiyor ama Irak'ta iki dönem askerlik yapan Jason Laverty, RPG silahını nerede görse tanır. Sirenleri çalıştırıp arabayı şaşkın şaşkın etrafa bakınan adamın arkasına yanaştırıyor.

"Silahını çek!" diyor, arabadan inmeden önce ortağına. "Silahını çıkarmadan arabadan inme!"

Ellerinde Glock'larıyla arabadan dışarı fırlıyorlar.

"Kutuyu yere bırakın bayım!" diye bağırıyor Laverty. "Kutuyu yere bırakıp ellerinizi minibüse yaslayın! Hemen!"

Adam bir saniye tereddüt ediyor. Kırklı yaşlarda. Kutuya, bir bebeğe sarılır gibi sıkı sıkı sarılıyor. Ama Rosario silahının namlusunu göğsüne doğrulttuğunda kutuyu yere düşürüyor. Kapak açıldığında Laverty, silahın Rus malı silahlardan olduğunu doğruluyor.

"Kahretsin!" diyor Rosario. Hemen telsizine sarılıyor: "Toody, Toody! Elimizde..."

"Silahlarınızı bırakın."

Laverty, bakışlarını bir saniye bile minibüsün yanındaki adamdan ayırmıyor ama Rosario, sesin geldiği yönü kontrol etmek için başını çeviriyor. Mavi ceketli, gri saçlı, beyaz tenli bir adam duruyor orada. Kulağında polis kulaklıklarından, elinde ise Glock var. Rosario, ağzını açamadan sokağa doluşan mavi ceketli ajanlar tefecinin etrafını sarıyor. Birinin elinde koçbaşı bile var. Ceketlerinde ATF yazıyor. *Şimdi hapı yuttuk*, diye düşünüyor devriye polisi.

"Silahlarınızı indirin. Ben, Silah Kaçakçılığıyla Mücadele Masası'ndan Ajan James Kosinsky."

"İsterseniz önce şu adama kelepçe takalım?" diyor Laverty.

ATF ajanları indirim gününde Wal-Mart'a doluşan müşteriler gibi tefeciye ölümüne dalıyor. Karşı kaldırım seyircilerle doldu ama insanlar herhangi bir tepki veremeyecek kadar şaşkın veya hepsi kafayı bulmuştur.

Kosinsky iç çekiyor. "Eh, takın bakalım, iş işten geçti," diyor.

"Operasyon yaptığınızı bilemezdik," diyor Laverty. Onlar konuşurken çiçek kutusunu taşıyan adam ellerini minibüsten çekip önünde birleştiriyor. Belli ki ilk kez tutuklanmıyor. "Minibüsünün kapısını açmaya çalışırken kapak kayınca içindekini gördüm. Ne yapmamı bekliyordunuz?"

"Yaptığınız şeyi elbette." Tefecinin camları kırılıyor, insanlar bağrışıyor ve koçbaşıyla dükkândaki kapılar parçalanıyor. "Bakın ne diyeceğim, madem buradasınız, neden Bay Cavelli'yi arabanıza kilitleyip içeri gelmiyorsunuz. Gösteriyi izlersiniz."

Laverty ve Rosario, tutukladıkları adamı polis aracına götürürken Kosinsky, devriye arabasının numarasını görüyor.

"Söylesenize," diye sesleniyor ikiliye. "Hanginiz Toody, hanginiz Muldoon?"

11

Kosinsky komutasındaki ATF ajanları yoksul görünüşlü tefecinin kasasından çıkan hazinenin envanterini çıkarırken, gri Mercedes, Elm Sokağı 49 numaranın önüne yanaşıyor. Direksi-

yonda Hodges var. Yanındaki koltuğa Holly oturmuş; çünkü kendi deyişiyle araba onun sayılır.

"Evde birileri var." Garaj yolunu işaret ediyor. "Baksanıza, külüstür Honda Civic'i evin önüne park etmişler."

Hodges, yolun karşısındaki evinden çıkıp Mercedes'e doğru gelen ihtiyarı işaret ediyor. "Konuşmayı bana bırakın. Siz ikiniz çenenizi kapalı tutacaksınız."

Camı açıyor. "Nasıl yardımcı olabilirim beyefendi?"

"Belki ben size yardımcı olabilirim," diyor ihtiyar. Meraklı gözleri Hodges'u, yolcularını ve arabayı inceliyor. Hodges, komşunun meraklanmasına şaşırmadı. Araba fazlasıyla lüks. "Brady'yi arıyorsanız şansınıza küsün. Evin önündeki Bayan Hartsfield'm arabası. Haftalardır orada. Çalıştığından bile şüpheliyim. Belki Bayan Hartsfiled da oğluyla gitmiştir; çünkü onu bugün hiç görmedim. Normalde mektupları almaya çıktığımda karşılaşırız." 49 numaranın önündeki posta kutusunu işaret ediyor. "Çoğu kadın gibi kataloglara bayılır." Kırış kırış elini uzatıyor. "Hank Beeson."

Hodges, eli sıktıktan sonra yine parmağıyla tarihi örtmeye özen göstererek polis kimliğini gösteriyor. "Tanıştığımıza sevindim, Bay Beeson. Ben Dedektif Billy Hodges. Bay Hartsfield'm ne tür bir araç kullandığını söyleyebilir misiniz? Markası ve modeli ne?"

"Kahverengi Subaru. Modeli veya yılı bilmiyorum. Japon arabalarının hepsi aynı."

"Teşekkürler. Evinize dönmenizi isteyebilir miyim beyefendi? Daha sonra birkaç soru sormak için uğrayabiliriz."

"Brady, yanlış bir şey mi yaptı?"

"Rutin bir kontrol, lütfen evinize dönün," diyor Hodges.

Beeson, söz dinlemek yerine Jerome'u daha iyi görebilmek için öne eğiliyor. "Polis olmak için fazla genç değil misin?"

"Eğitimdeyim," diyor Jerome. "Efendim, Dedektif Hodges'un söylediğini yapsanız iyi olur."

"Gidiyorum, gidiyorum." Ama şüpheyle üçlüye bakmaya devam ediyor. "Polisler ne zamandan beri Mercedes sürüyor?"

Hodges'un verecek bir yanıtı yok ama Holly'nin var. "RICO arabası. RICO Racketeer Influenced and Corrupt Organization's

demektir. Yasadışı örgütlerin mallarına el koyarız. Hepsini istediğimiz gibi kullanabiliyoruz, ne de olsa polisiz!"

"Eh, peki o zaman." Beeson, başka soru sormadan evine dönüp pencereden onları izlemeyi sürdürüyor.

"RICO, federallerdir. Polislerle ilgisi yoktur," diyor Hodges.

Holly, pencereden bakan adama gülümsüyor. "Sence onun bunu bilmesi ihtimali ne?" Yanıt gelmeyince asıl konuya dönüyor. "Şimdi ne yapacağız?"

"Hartsfield evdeyse onu tutuklayacağım. Evde yoksa ama annesi evdeyse kadını sorguya çekerim. İkiniz arabada kalın."

"Bence iyi fikir değil," diyor Jerome. Asık suratından itirazının dikkate alınmayacağını bildiği belli. (Hodges, dikiz aynasından oğlanı görebiliyor.)

"Dediğimi yapın!" diyor Hodges.

Arabadan iniyor. Kapıyı kapamasına fırsat kalmadan Holly ona sesleniyor. "Evde kimse yok." Hodges karşılık vermiyor ama Holly, dedektif karşılık vermişçesine başını sallıyor. "Kimsenin olmadığını hissetmiyor musun?"

İşin aslı kadın haklı, Hodges da evde kimse olmadığının farkında.

12

Hodges, eve doğru yürürken ilk dikkatini çeken bütün perdelerin kapalı olması. Honda'yı şöyle bir süzüyor. Dikkate değer bir özelliği yok. Yolcu kapısını yokluyor. Açık. Arabanın içi sıcak ve pis, içki kokmuş. Kapıyı kapayıp verandanın basamaklarını çıkıyor, zili çalıyor. İçeriden ding dong sesi duyuluyor. Gelen giden yok. Tekrar zili çalıyor ve her ihtimale karşı kapıyı yumrukluyor. Kimse gelmiyor. Kapıyı tekrar yumruklarken karşı komşunun olup bitenleri izlediğinin bilincinde. Gelen giden yok.

Garaja yürüyüp yandaki camdan içeriye bakıyor. Birkaç alet, mini buzdolabı, fazla bir şey yok.

Cep telefonunu çıkarıp Jerome'u arıyor. Elm Sokağı çok sessiz. Evin önünden bile oğlanın telefonundan gelen AC/DC melodisi duyuluyor. Jerome'un telefonu açışını seyrediyor.

"Holly'den iPad'ini çıkarıp şehrin vergi kayıtlarından Elm Sokağı 49 numaranın sahibinin adını öğrenmesini ister misin? Becerebilir miymiş?"

Jerome, soruyu Holly'ye iletiyor.

"Araştıracakmış."

"Güzel. Ben evin arkasını kontrol edeceğim. Telefonu kapama. Otuz saniyelik aralıklarla seni durumdan haberdar edeceğim. Eğer bir dakikadan uzun süre benden ses çıkmazsa polisi ara."

"Tek başına gitmekte kararlı mısın Billy?"

"Evet. Holly, evin kime olduğunu öğrenemezse üzülmesin. Canının sıkılmasını istemiyorum."

"Tamam," diyor Jerome. "Çoktan araştırmaya başladı. Bağlantıyı koparma."

"Meraklanma."

Evin arkasına dolaşıyor. Bahçe küçük ve bakımlı. Tam ortada, daire şeklinde bir çiçek bahçesi var. Hodges, onları annenin mi, oğlunun mu ektiğini merak ediyor. Arka kapı ahşap, önüne sineklik takılmış. Sinekliği ittiriyor, açık; fakat kapı kapalı.

"Jerome? Her şey yolunda."

Camdan bakılınca mutfak görülüyor. Lavabodaki az sayıda tabak çanak sayılmazsa içerisi derli toplu. Bulaşık bezi düzgünce katlanıp fırının kapağına asılmış. Masaya iki tabak konmuş. Demek ki bir baba figürü yok. Böylesi Hodges'un önceden çıkardığı profile uyuyor. Kapıyı önce çalıyor, sonra yumrukluyor. Gelen giden yok.

"Jerome? Her şey hâlâ yolunda..."

Telefonu yere bırakıp evdeki kasadan aldığı deri kılıfı açıyor. İyi ki onu almayı akıl etti. İçinde babasının kilitleri açmakta kullandığı gümüş çilingir seti var. Uçlarında çeşitli büyüklüklerde kancalar olan çubuklar. Orta boydakini seçiyor. Demir hiç zorlanmadan kilide giriyor. Hodges, kancayı sağa sola çevirip mekanizmayı yokluyor. Tam ara verip Jerome ile konuşacakken kanca yerine oturuyor. Hodges, babasının öğrettiği gibi çabucak ve sertçe mekanizmayı ittiriyor ve tak sesiyle beraber kapı açılıyor. Bu arada yere bıraktığı telefondan birinin seslendiğini duyuyor. Çabucak telefonu eline alıyor.

"Her şey yolunda."

"Endişelendim, ne yapıyorsun?" diyor Jerome.

"Suç işliyorum."

13

Hodges, Hartsfield'ların mutfağına girer girmez kokuyu alıyor. Çok güçlü olmasa da kaçırılacak gibi değil. Babasının 38'liğini kılıfından çıkarıyor. Kokunun kaynağını bulmaya çalışıyor. İlk önce salona bakıyor – boş ama masadaki katalogları ve uzaktan kumandayı gördüğünde Bayan Hartsfield'm vaktinin çoğunu kanepede geçirdiğini anlıyor. Ardından üst kata çıkıyor. Koku her adımda biraz daha güçleniyor. Henüz mide bulandıracak seviyede değil ama neyle karşılaşacağını tahmin etmesini sağlayacak kadar belirgin.

Üst katta; sağ tarafta bir, sol tarafında iki kapı olan kısa bir koridor var. İlkönce sağdaki odaya bakıyor. Uzun süredir kimsenin kalmadığı bir misafir odası. Neredeyse bir ameliyathane kadar steril.

Soldaki ilk kapıyı açmadan önce Jerome'a iyi olduğunu haber veriyor. Kokunun kaynağı orası. Derin bir nefes alıp hızla içeri dalıyor, kapının arkasında kimsenin beklemediğine emin olana kadar eğilerek yürüyor. Gömme dolabın içini kontrol ediyor, kimse yok.

"Jerome? Her şey yolunda."

"Evde kimse var mı?"

Şey... sayılır... Yatağın örtülerinin altındaki şeklin neye ait olduğu belli."

"Bir saniye bekle."

Yatağın altını kontrol ediyor. Terlikler, pembe spor ayakkabılar, bir adet beyaz çorap, toz zerrecikleri. Örtüyü açıyor. Brady Hartsfield'ın sevgili annesi orada. Teni beyazdan kirli yeşile dönmüş. Ağzı açık. Gözbebekleri yuvalarına çökmüş. Kadının kolunu kaldırıyor, eklemi kontrol ediyor, yatağa bırakıyor. Katılaşma çoktan geçmiş.

"Dinle Jerome. Bayan Hartsfield'ı buldum. Ölmüş."

"Aman Tanrım!" Jerome'un normalde kalın olan sesi son kelimeyi söylerken çatlıyor. "Neredesin..."

"Bir saniye."

"Az önce de öyle demiştin!"

Hodges, telefonu yatağın yanındaki masaya bırakıp örtüyü yeniden açıyor. Kadın mavi pijama altı giymiş. Gömleğinde kusmuğu ve kanı andıran lekeler var ama görünürde kurşun deliği veya bıçak yarası yok. Yüzü şişmiş; fakat boynu morarmamış. Cesetteki şişkinlikler çürüme yüzünden oluşmuş. Pijamanın altını biraz aşağı çekip kadının belini kontrol ediyor. Suratı gibi karnı da şişmiş ama Hodges'a sorarsanız gaz yüzünden. Kadının ağzına doğru eğilip içine bakıyor. Görmeyi beklediği şeyi görüyor: Dilinde ve dişetleri ile yanaklarının arasında birikmiş kusmuklar var. Kadın herhalde sarhoş oldu, son yemeğini kustu ve Rock yıldızları gibi öldü. Kanlar boğazındaki bir kanamadan veya şiddetli ülserden kaynaklanmış olabilir.

Telefonunu alıyor. "Annesini zehirlemiş olabilir ama kadının kendi kendine zehirlenmiş olması daha muhtemel."

"İçkiden mi?"

"Olabilir. Otopsi yapılmadan konuşmak zor."

"Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Beni bekleyin."

"Polisi aramayacak mıyız?"

"Henüz değil."

"Holly, seninle konuşmak istiyor."

Bir saniyelik sessizliğin ardından Holly'nin sesi duyuluyor. Sakin. Aslında Jerome'dan daha soğukkanlı.

"Kadının adı Deborah Hartsfield'mış. Sonu h ile biten Deborah'lardan."

"İyi iş. Telefonu Jerome'a verir misin?"

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diyor Jerome.

Bilmiyorum, diyor içinden Hodges, banyoyu kontrol ederken. *Aklımı kaçırdım ve kendime gelmemin yegâne yolu bu işin peşini bırakmak. Sen de bunun gayet farkındasın.*

Ama Janey'in fötrü –fiyakalı özel dedektif şapkasını– verişini hatırlıyor ve pes edemeyeceğini anlıyor. Vazgeçmeyecek.

Banyo neredeyse tertemiz... Lavaboda saçlar var. Hogdes, o an için onları önemsemiyor. Kaza eseri ölüm ile cinayet arasındaki hayati farkı düşünüyor. Cinayetse durum fena. Kafayı sıyırmış katiller aile üyelerini genelde son perdeye hazırlanırken öldürür. Kadının ölümü kazaysa veya intihar etmişse hâlâ zamanları olabilir. Belki Brady, saklanmış ne yapacağına karar vermeye çalışıyordur.

Neredeyse benim yaptığımın aynısını yapıyor, diye düşünüyor Hodges.

Üst kattaki son oda Brady'nin. Yatak toplanmamış. Masanın üstü bilimkurgu kitaplarıyla dolu. Duvarda *Terminatör* posteri asılı. Schwarzenegger'in güneş gözlüğü takıp dev gibi bir silahı elinde tuttuğu poster.

"Geri döneceğim," diye düşünüyor, postere bakan Hodges.

"Jerome? Her şey yolunda."

"Karşı komşu hâlâ bizi gözetliyor. Holly, bizim de içeri girmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Henüz değil."

"Ne zaman?"

"Ben evin bomboş olduğuna emin olduğumda."

Brady'nin kendi banyosu var. Teftiş günü askerlerin dolapları ne kadar düzenli olursa, o kadar düzenli. Hodges, şöyle bir kontrol edip alt kata dönüyor. Oturma odasının yan tarafına bir masa yerleştirilmiş. Üzerine bilgisayar konmuş. Önündeki sandalyenin arkasına bir çanta asılmış. Duvara üst kattaki kadın ile Brady Hartsfield'm çocukluk fotoğrafı çerçevelenmiş olarak asılmış. Kumsalda oturmuş, yanak yanağa poz vermişler. Gülümsemeleri birbirinin aynı.

Hodges, büyük bir hayranlıkla Bay Mercedes'in çocukluğunu inceliyor. Yüzünde cinayete meyilli bir manyak olduğunu gösteren en ufak bir emare yok ama hiçbir zaman yoktur. Anne ve çocuk arasındaki benzerlik şaibeli. Burunları ve saçları birbirini andırıyor ama sadece o kadar. Kadın hoşmuş, güzel bile denebilirmiş ama Hodges, Brady'nin babasının yakışıklı biri olmadığına emin. Fotoğraftaki çocuk sıradan. Sokakta yanından geçseniz başınızı çevirip bakmayacağınız bir tip.

Böylesini seviyordur, diye düşünüyor Hodges. *Görünmez adam.*

Mutfağa dönüyor. Fırının yanındaki kapıyı fark ediyor. Açtığında zifiri karanlıkla sona eren basamaklarla karşılaşıyor. Aşağıda biri saklanıyorsa açık hedef olacağını bile bile kapının eşiğine gidip elektrik düğmesini arıyor. Işığı yakınca silahını aşağı doğrultuyor. Bir masa ve arkasındaki duvarda raflar var. Bilgisayarlar yan yana dizilmiş. Sanki askeri üsteler.

"Jerome? Hâlâ iyiyim."

Jerome'un karşılık vermesini beklemeden bir elinde silah, diğerinde telefon komedi filmlerindeki polisleri andırdığını bilerek bodruma iniyor. Ya Brady, merdiven altına saklanmış Hodges'un ayağına ateş etmeye hazırlanıyorsa? Ya bubi tuzağı kurmuşsa? Hodges, bu ihtimallerin kuruntu olmadığını çok iyi biliyor.

Gizli tellerle karşılaşmıyor. Bodrumda kimse yok. Kapısı açık bir dolap var ama içi büyük ölçüde boş. Neredeyse tamamen boş olan raflardan birinde ayakkabı kutusu görüyor. İçi boş.

Brady, ya annesini öldürdü ya eve gelip kadını ölü buldu. Hangisi olursa olsun hemen ardından eşyalarını toplayıp gitti, diye tahmin yürütüyor Hodges. Bodrumda bir zamanlar patlayıcı bulundurmuşsa muhtemelen dolabın raflarında tutmuştur. (Büyük ihtimalle de ayakkabı kutularında.) Ancak giderken ne var ne yok yanında götürmüş.

Hodges, üst kata dönüyor. Yeni ortaklarını çağırma zamanı. Onları bu batağa sürüklemek istemiyor ama alt katta bilgisayarlar var. Maalesef Hodges bilgisayarlardan bir halt anlamıyor.

"Evin arkasına gelin," diyor telefona. "Mutfak kapısı açık."

14

İçeri giren Holly, ilk iş olarak havayı kokluyor. "Iğğyyy! Koku Deborah Hartsfield'dan mı geliyor?"

"Evet. Bunu düşünmemeye çalış. Alt kata gelin çocuklar. Görmenizi istediğim bir şey var."

Bodruma indiklerinde Jerome, elini masada dolaştırıyor. "Adam manyak olabilir ama onun kadar düzenli ve temiz bir erkeğe az rastlanır."

"Polisi arayacak mısınız Bay Hodges?" Holly, yine dudağını ısırmaya başladı. "Herhalde arayacaksınız ve sizi durduramam ama annem bunu öğrenince bana çok kızacak. Ayrıca polisin iltifatları toplaması hiç adil olmaz, katilin kim olduğunu biz bulduk."

"Ne yapacağıma karar vermedim," diyor Hodges ama kız haklı; katili onlar buldu. "Her şeyden önce o bilgisayarlarda ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Belki o zaman daha rahat karar verebilirim."

"O, Olivia gibi değildir, iyi bir şifre seçmiştir," diyor Holly.

Jerome, rasgele bilgisayarlardan birini seçip başına oturuyor. (Brady'nin Altı Numara dediği bilgisayar; içinde önemli bir bilgi yok.) Ekranın kenarındaki düğmeye basıyor. Bilgisayar Mac ama düğmeye bastığında açıldığını gösteren melodi duyulmuyor. Brady, o melodiden nefret ettiği için bütün bilgisayarlarını sistem seslerini çıkarmayacak şekilde ayarlamıştı.

Altı Numara'nın ekranı griye dönerken tam ortada çalışmaya başladığını gösteren sembol beliriyor. Beş saniye sonra grinin yerini mavi alıyor. Hodges bile mavi ekran çıkınca şifre girmek gerektiğini biliyor ama işler beklediği gibi gitmiyor. Ekranda 20 sayısı beliriyor. Sonra 19, 18, 17...

Jerome ile şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlar.

"Hayır, olamaz!" diye bağırıyor Holly. "Hemen bilgisayarı kapa!"

İkisi de harekete geçmeyince onları beklemek yerine koşup bilgisayarı kapamak için düğmeye basıyor ve ekran kararana kadar düğmeye basmaya devam ediyor. Ardından rahat bir nefes alıp neşeyle gülümsüyor.

" Of! Ucuz atlattık!"

"Niye paniğe kapıldın?" diye soruyor Hodges. "Patlamaları ihtimali var mıydı?"

"Emin olamam, belki sadece kilitleniyorlardır," diyor Holly. "Herif bu işlerden anlıyorsa bilgisayarların içindeki bilgilerin silinmesine yol açacak bir program yüklemiştir. Geri sayım bittiğinde bu tür programlar bilgisayarlarda ne var ne yoksa bir daha kurtarılamayacak şekilde siler. Bir tek bu bilgisayar için mi geçerli, yoksa hepsi birbirine bağlı mı bilemeyiz. Bence bağlamıştır."

"Geri sayımı nasıl durduracağız?" diye soruyor Jerome. "Klavyeden özel bir şifre mi girmemiz gerekiyor?"

"Belki öyledir, belki de sesli komuta sistemi kullanmıştır."

"Sesli ne?" diye soruyor Hodges.

"Sesli komuta sistemi bilgisayarların belli bir kelime söylendiğinde harekete geçmesini sağlar," diye açıklıyor Jerome. "Brady, *iç çamaşırı* veya *hokkabaz* dediğinde geri sayım duruyordur."

Kıkır kıkır gülen Holly, Jerome'um omzuna hafifçe vuruyor. "Çok komiksin!" diyor delikanlıya.

15

Mutfağa dönüp evin havalanması için arka kapıyı açtıktan sonra masanın başına oturuyorlar. Hodges, dirseğini masaya dayayıp çenesini avucuna yaslıyor. Jerome ile Holly, emekli polisin düşüncelerini toplamasına yardımcı olabilmek için çıt çıkarmamaya özen gösteriyorlar. Hodges, sonunda ne yapması gerektiğine karar veriyor.

"Olayı polise devretme zamanı geldi. Hiç içimden gelmiyor ama Hartsfiled'ı yakalamak için yardım almamız gerek. İkinizi karıştırmak istemiyoru..."

"Bana bakma, ne karar verirsen uymaya hazırım," diyor Jerome.

Elbette öylesin, diye düşünüyor Hodges. *Neleri riske ettiğini bildiğini sanıyorsun ama bilmiyorsun. Daha on yedi yaşındasın, gelecek denen şey senin için teorik bir kavram.*

Holly'ye gelince... İlk tanıştıklarında onun aptal olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise öyle olmadığını biliyor ve onu da tehlikeye atmak istemiyor.

"Teşekkürler Jerome ama..." Cümlesini nasıl tamamlayacağını bilmiyor. Katilin peşini bırakmak Hodges için çok zor, Bay Mercedes'i ikinci kez elinden kaçırıyormuş gibi hissedecek.

Ancak...

"Mesele sadece biz değiliz. Elinde patlayıcı varsa ve kalabalık bir yere bomba koyarsa..." Bunları söylerken Holly'ye dönü-

yor. "Şimdi polisi aramazsak ve herif birilerini daha öldürürse sorumlusu ben olurum. Bu riske giremem."

Hayatı boyunca fısıldamayı seçen Holly, belki de ilk kez kelimeleri büyük bir dikkatle seçerek ve yüksek sesle konuşarak aklından geçenleri dile getiriyor: "Onu senden başkası yakalayamaz."

"Güvenin için teşekkürler ama yanılıyorsun," diyor Hodges. "Benim yapamayacağım ama polislerin yapabileceği çok şey var. Arabası için arama emri çıkarabilir, plakasını bütün devriyelere bildirebilirler. Benim artık öyle yetkilerim yok."

Söyledikleri ikna edici şeyler ama içten içe bunun bir işe yarayacağına inanmıyor. Brady kafası çalışan katillerden, Belediye Katliamı'ndaki gibi riske girmeyecektir. Arabasını çoktan saklamış, şehir merkezindeki kapalı otoparklardan birine, havalimanının garajına veya alışveriş merkezlerinden birine bırakmıştır. Kullandığı araç Mercedes-Benz gibi dikkat çekici lüks bir vasıta değil, bok rengi bir Subaru. Hodges, polislerin arabayı bugün veya yarın bulmalarına ihtimal vermiyor. Haftalarca aramak zorunda kalabilirler ve bulduklarında da Brady, aracın yakınlarında olmayacaktır.

"Senden başkası başaramaz," diye ısrar ediyor Holly. "Sen de bizim yardımımız olmadan yapamazsın."

"Holly..."

"Ne hakla pes edersin!" diye bağırıyor Holly. Sol elini yumup, kıpkırmızı bir iz bırakacak kadar sertçe kendi alnına vuruyor. "Utanmıyor musun? Janey seni sevmişti! Kız arkadaşın sayılırdı! Ölüp gitti! Üst kattaki kadını düşün! İkisi de öldürüldüler!"

Tekrar kendine vurmaya başladığında Jerome, elini tutup Holly'yi durduruyor. "Yapma, lütfen kendine vurma artık, sen vurdukça benim canım yanıyor," diyor.

Holly, ağlamaya başlıyor. Jerome, beceriksizce kadını kucaklıyor. Oğlan siyah, kadın beyaz, oğlan on yedi yaşında, kadın kırklarında. Hodges, onları izlerken kızını sakinleştirmeye çalışan bir babayı izliyormuş gibi hissediyor. Sanki kızı okuldan eve dönüp kimsenin onu okul balosuna davet etmediğini söyleyerek ağlamaya başlamış ve baba da ne yapacağını bilemez halde onu teselli etmeyi deniyor.

Hodges, Hartsfield ailesinin küçük ama bakımlı arka bahçesini inceliyor. Kendini iyi hissettiği söylenemez. Yalnızca Janey yüzünden değil, belediyede ölenler yüzünden de... Keşke Janey'in kardeşine inanıp basının kadını sıkıştırmasına engel olsalar ve katilin onu intihara sürüklemesinin önüne geçebilselerdi. Bayan Melbourne'ün anlattıklarını yeterince önemsemediği için kendine kızıyor. Suçun Pete Huntley'e kalacağını bilmek her şeyi daha da kötüleştiriyor. Büyük haksızlık. Pete, Hodges kadar başarılı bir polis olmasa da bunu hak etmiyor. Pete, hiçbir zaman Hodges kadar iyi bir dedektif olmadı. İyi bir insan, çalışkan ama...

Ama, ama, ama...

Hiç fark etmez. Hodges, ne düşünürse düşünsün polisi aramak zorunda. Bıçak kemiğe dayandı, kabullenmesi gereken bir gerçek var: Kermit William Hodges, çıkmaza girdi. Brady Hartsfield, ortadan kayboldu. Bilgisayarlardan ipucu çıkabilir, nerede olduğunu ve ne planladığını öğrenebilirler ama Hodges tek başlarına başarabileceklerini düşünmüyor. Ayrıca Belediye Katliamı'nı gerçekleştiren adamın kimliğini saklamayı sürdüremez. Holly haklı çıkabilir, Brady Hartsfield polisleri atlatıp yeni cinayetler işleyebilir ama kurbagakermit19'un bütün seçenekleri tükendi. Artık tek kaygısı, becerebilirse Jerome ile Holly'yi hikâyenin dışında tutmak. O kadarını dahi başaramayabilir. Sokağın karşısında oturan meraklı komşu maalesef onları birlikte gördü.

Dışarı çıkıp emekli olduğundan beri ilk kez bu kadar sık kullandığı Nokia'sını çıkarıyor.

Haksızlık bu, diye düşünerek Pete Huntley'i arıyor.

16

Pete, ikinci çalışta telefonu açıyor. "Nasılsın ortak!" diyor keyif içinde. Arkadan sesler geliyor. Hodges, başlangıçta Pete'in barda olabileceğini düşünüyor. Belki kafayı çekiyordur.

"Pete, sana söylemem gereken bir şey var..."

"Tamam, tamam ama şu anda müsait değilim. Sana kim haber verdi? Izzy mi?"

Biri arkadan, "Huntley!" diye bağırıyor. "Şef beş dakikaya burada olur. Basın çoktan geldi. Basın sözcüsü nerede?"

Basın sözcüsü mü? Demek ki Pete barda veya sarhoş değil. Sevinçten havalara uçtuğu için bir tuhaf konuşuyor.

"Kimse beni aramadı Pete, neler oluyor?"

"Duymadın mı?" Pete, kahkahayı basıyor. "Şehir tarihindeki en büyük baskını gerçekleştirdik, hatta ABD tarihindeki. Bir tefeciye yapılan baskında yüzlerce M2 ve HK91, bazuka, koliler dolusu L-35s, Rus yapımı AN-9s ele geçirildi. Hepsi yepyeni. Küçük bir ülkeye yetecek kadar silah ve cephane! Binanın iki katını cephaneliğe dönüştürmüşler! Tefecide yangın çıksa bütün mahalle havaya uçardı!"

Siren sesleri. Telefonun diğer tarafından polislerin gürültüsü ve bağırışlar duyuluyor. Biri, birilerinden bir şeyleri taşımasını istiyor.

"Hangi tefeci?"

"Lowtown'daki King Virtue Pawn & Loan, MLK'nin güneyinde. Orayı bilir misin?"

"Evet..."

"Bil bakalım, sahibi kimmiş?" Pete, eski ortağının cevap vermesine fırsat tanımayacak kadar heyecanlı. "Alonzo Moretti! Çaktın mı?"

Hodges çakmadı.

"Moretti, Fabrizio Abbascia'nın torunu Billy! Hapse tıktığımız mafya üyelerini hatırlasana! Şimdi anladın mı?"

Başlangıçta bu isimler Hodges'a hiçbir anlam ifade etmiyor; çünkü Pete ve Isabelle tarafından sorgulandığında Hodges, Abbascia'nın adını rasgele seçmişti... Emekli olmadan önce baktığı yüzlerce davadan biriydi.

"Pete, o mahalledeki bütün tefeciler mafyayla bağlantılıdır."

"Ama bu sefer paçayı sıyırmalarına imkân yok. Tapu Bertonne Lawrence adına. Herif elimizde, karakola getirdiğimizden beri ötüyor. En iyi yanı ne biliyor musun? Baskın normalde ATF'nin operasyonuydu ama tesadüfen devriye polislerimiz olaya karışmış. Bu sayede başarıdan biz de nasiplendik. Şehirde ne kadar dedektif varsa şimdi burada. Şef de yoldaymış. Karakolun

önü yayın araçlarıyla doldu. Federaller övgüleri toplayamayacak! Bu sefer kahraman biziz!" Attığı kahkahalar tam tımarhanelik delilerinki gibi.

Bütün polisler televizyona çıkma derdindeyse Bay Mercedes'i kim arayacak, diye düşünüyor Hodges. Öğrendiklerini bildirse bile bugün kimse umursamayacaktır.

"Billy, gitmem gerek. Turnayı tam gözünden vurduk."

"Tamam ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu söyler misin?"

"Hatırlasana, intikam için arabana bomba koyduklarını söylemiştin. Herhalde Moretti, büyükbabasının öcünü almayı istedi. Tabancalar, makineli tüfekler, el bombaları ve cephaneye ek olarak neredeyse kırk kutu Hendricks Chemicals ele geçirildi. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Plastik patlayıcı." Yavaş yavaş jeton düşmeye başladı.

"Evet. Henüz kimyasal analizleri elimize geçmedi ama her iddiasına varım ki arabanı patlatmakta kullanılan malzemeyle aynı çıkacaktır. Biliyor musun Billy, çok şanslı bir herifsin."

"Ne demezsin!" diyor Hodges.

Tefeciye düzenlenen baskını gözünde canlandırabiliyor, polislerin ve ATF ajanlarının mahalleye doluşu (herhalde övgüleri kimin toplayacağı kavgası daha o zaman başlamıştır), mahalleye giriş çıkışların kapatılışı... MLK Caddesi, hatta Lowbriar polis tarafından tutulmuştur. Mahalleli tefecinin etrafını sarmış, gösteriyi izliyordur. Basın toplantısına polis teşkilatından üst düzey isimler katılacaksa belediye başkanı bile bu fırsatı kaçırmaz. Muhabirler, kameralar, canlı yayın araçları. Pete, kendini o saçmalığın heyecanına kaptırmışken Hodges'un Belediye Katliamı ve katille ilgili açıklamalarını doğru dürüst dinlemeyecektir. Hodges, koşulları değerlendiriyor. Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ni, ölüsünü buldukları ayyaş anneyi ve katilin ortadan kaybolan bir bilgisayar tamircisi olduğunu Pete'e anlatabilir mi?

Hayır, söylediklerim bir kulağından girip diğer kulağından çıkacaktır.

Pete'i tebrik edip telefonu kapıyor.

17

Mutfağa döndüğünde Holly ortalıkta görünmese de uzaktan sesi geliyor. Sürekli fısıldayan kadın gitmiş, yerini bağıra çağıra konuşan biri almış.

"Bay Hodges ve arkadaşı Jerome'layım," dediği duyuluyor. "Anne, onlar benim arkadaşlarım. Birlikte öğle yemeği yedik. Şehri geziyoruz ve akşam yemeğini de onlarla yiyeceğim. Janey'i anıyoruz. Ne istersem yapacak kadar büyüdüm!"

Janey'in ölümünün verdiği acıya ve ne yapacağını bilememenin tedirginliğine rağmen Holly'nin, annesine meydan okuduğunu duymak Hodges'u keyiflendiriyor. İlk kez olup olmadığını bilemez ama öyle olması yüksek ihtimal.

"Kim, kimi aradı?" diye soruyor Jerome'a, sesin geldiği yönü işaret ederek.

"Holly aradı ama benim fikrimdi. Annesi ararsa diye telefonunu kapamıştı. Onu uyarıp annesiyle konuşması gerektiğini, yoksa kadının polisi arayabileceğini söyledim."

"Yapmışsam ne olmuş yani!" dediğini duyuyorlar Holly'nin. "Olivia'nın arabasıydı, başkasının malını çalmadım ki! İşim bitince eve döneceğim anne. O zamana kadar *beni rahat bırak!*" Mutfağa döndüğünde suratı kıpkırmızı ama güçlü ve olduğundan çok daha genç görünüyor. Güzel bile denebilir.

"Harikasın Holly!" diyen Jerome, bir beşlik çakması için elini havaya kaldırıyor.

Kadın onu görmezden geliyor. Bakışlarını Hodges'a dikti. "Polise haber vermen veya başımın belaya girmesi umurumda bile değil. Ama çoktan haber vermediysen bence haber vermemelisin. Katili bulamazlar. Biz ise bulabiliriz. Bulabileceğimizi biliyorum."

Hodges, o zaman şu dünyada Bay Mercedes'i yakalamayı kendisinden bile fazla isteyen biri varsa onun da Holly Gibney olduğunu kavrıyor. Kadın belki de hayatında ilk kez kayda değer bir şey yapma şansı yakaladı. İlk kez kendisinden hoşlanan, saygı duyan insanlarla tanıştı.

"Bir süre daha polise haber vermeyeceğim. Bugün işleri başlarından aşkın. En komiği de çözdükleri vakanın benimle bağlantısı olduğunu sanıyorlar."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Jerome.

Hodges saate bakıyor. İkiyi geçmiş. Yeterince vakit kaybettiler. "İlk olarak çıkıp bana gidelim. Öğrendiklerimi yolda anlatırım. Oturup bulgularımızı bir kere daha gözden geçiririz. Ancak yeni bir teori üretemezsek eski ortağıma telefon açıp her şeyi anlatacağım. Adamın başkalarını öldürmesi riskine giremem."

Gerçi şimdiden o riske girmiş durumdalar. Jerome ile Holly'nin suratlarına bakılırsa onlar da Hodges gibi bu gerçeğin fazlasıyla farkında.

"Annemi aramak için oturma odasının öbür ucuna gittim," diyor Holly. "Bayan Hartsfield'ın dizüstü bilgisayarı oradaydı. Sana gideceksek o bilgisayarı da yanımıza alalım."

"Niçin?"

"Belki orada katilin bilgisayarlarının şifresini bulurum. Annesi oğlunun şifresini bir yerlere not etmiş olabilir."

"Holly, söylediğin bana akla yakın gelmiyor. Brady gibi akli dengesi bozuk kişiler sırlarını saklamak için her türlü önleme başvurur."

"Biliyorum, nasıl bilmem, ben de akıl hastasıyım ve her şeyimi saklarım," diyor Holly.

"Yapma Holly!" Jerome, kadının elini tutmayı deniyor ama Holly izin vermiyor. Cebinden sigaralarını çıkarıyor.

"Sırlarımı kimseyle paylaşmayı sevmem ve bu konuda oldukça becerikliyim. Ama annem de bunu iyi bildiğinden gözü sürekli üzerimdedir. Belli etmemeye çalışarak her hareketimi izler. Beni korumak içinmiş. Belki Bayan Hartsfield da annem gibiydi. Ne de olsa oğlundan bahsediyoruz."

"Discount Electronix'teki Linklatter adındaki genç kadın haklıysa Bayan Hartsfield ayyaşın tekiymiş," diye itiraz ediyor Hodges. "Ayrıca hiçbir şeye dikkat edebilecek durumda olduğunu sanmıyorum."

"Ayyaşları küçümseme, böyle şeyler hiç belli olmaz," diye karşılık veriyor Holly. "Ayrıca daha iyi bir önerin var mı?"

Hodges pes ediyor. "Pekâlâ, bilgisayarı al. Ne fark eder!"

"Hemen değil, bana beş dakika verin. Rahat rahat sigaramı içmek istiyorum, bahçeye çıkacağım," diyor Holly.

Yanıt vermelerini beklemeden dışarı çıkıp sigarasını yakıyor.

Hodges, mutfaktan kadına sesleniyor: "Ne zaman bu kadar dediğim dedik birine dönüştün Holly?"

Holly yanıt vermek için başını çevirmeye zahmet etmiyor. "Muhtemelen kuzinimin cesedinin parçalarının sokağa saçıldığını gördüğümde."

18

Saat üçe çeyrek kala Brady, hava almak için Motel 6'daki odasından çıkıyor. Otoyolun karşısındaki Chicken Coop restoranına uğruyor. Son akşam yemeği; yanında salatayla tavuk kanatları. Restoranda in cin top oynuyor. Brady, tepsisini alıp cam kenarındaki masalardan birine geçiyor. Gün ışığı hoşuna gidiyor. Yakında sonsuz karanlığa gömüleceğine göre fırsatı varken güneşin tadını çıkaracak.

Yemeğini aceleye getirmiyor, eve dönerken aynı restoranın şehirdeki şubelerine uğrayıp annesine yemek aldığı zamanları düşünüyor. O da tavuk kanadı severdi. Bunları hatırladığında Brady'nin gözleri yaşlarla doluyor. Peçeteyle gözlerini siliyor. *Zavallı annem!* Aydınlıkta oturmak çok hoş ama Brady, mutluluğunun geçici olduğunun farkında. Işığın verdiği neşedense karanlığın sağladığı avantajları tercih eder. Bir daha Freddi Linklatter'ın feminist zırvalarını dinlemesi gerekmeyecek. Bir daha Tones Frobisher'a müşterinin bilgisayarını tamir etmeye niye gidemeyeceğini, mağazada çalışması gerektiğini açıklamak zorunda kalmayacak. Bay Tastey kamyonunun böbreklerini üşütmesine yol açan dondurucu soğuğuna bundan sonra katlanmayacak. Ne Subaru'sunu tamir ettirmesine gerek kaldı ne annesinin alkol sorununu kafasına takmasına. Öfke yok, baş ağrısı yok, uykusuz geceler yok. Onu bekleyen sonsuz bir uyku... Sonsuz ve rüyasız bir uyku.

Yemeğini bitirdiğinde (tek bir lokma dahi bırakmıyor) masayı temizleyip tepsidekileri çöpe döküyor. Kasiyer kız her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor. Brady, her şey yolunda derken

yediklerini sindirecek kadar zamanı olup olmayacağını merak ediyor. Yoksa tavuklar midesindeyken mi havaya uçacak?

Tarihe geçeceğim, diye düşünüyor otoyolun kenarında durmuş, trafik ışığının yeşile dönmesini beklerken. Büyük bir zafer! Düşünüyor da şişko polisi öldürmediğine memnun. Hodges, bir de bu geceki katliamı görsün. Asla unutamayacak. Başkaları unutsa da o, sonsuza kadar bununla yaşamak zorunda kalacak.

Odasına döndüğünde tekerlekli sandalyeye ve idrar torbasına bakıyor. MAC'e erken gitmek niyetinde. (Çok da erken değil; son istediği on iki veya on üç yaşmdaki kızlar arasındaki tek erkek olarak güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmek.) Şimdilik vakti var. Dizüstü bilgisayarını yanına almıştı. Bir şey yapmayı planladığından değil, alışkanlıktan. İyi ki almış. Bilgisayarı açıp internete giriyor; Debbie'nin Mavi Şemsiyesi'ne. Son bir mesaj bırakacak – bir tür sigorta.

İşi bitince havalimanının otoparkına gidip Subaru'sunu alarak yola koyuluyor.

19

Hodges, yanında iki amatör dedektifle Harper Yolu'na vardığında saat neredeyse üç buçuk. Holly, evi şöyle bir inceleyip Bayan Hartsfield'ın bilgisayarıyla mutfaktaki masaya yerleşiyor. Bilgisayarı açtığında Hodges ile Jerome, içlerinden bu sefer de şifre bulmakla uğraşmak zorunda kalmamayı diliyorlar... Maalesef kadın da bilgisayarına şifre yerleştirmiş.

"Adını yazmayı dene," diyor Jerome.

Holly, söyleneni yapıyor. Bilgisayarın ekranında *yanlış şifre* yazısı beliriyor.

"Debbie'yi dene," diyor Jerome. "Hem ie ile biten versiyonunu hem de sadece i ile biten şeklini."

Gözüne giren kumral saçları arkaya ittirişinden Holly'nin canının sıkıldığı belli. "Gidip kendine başka bir meşgale bulur musun Jerome? İkiniz tepemde dikilirken çalışamıyorum. Hiç rahat değil." Hodges'a dönüyor. "İçeride sigara içebilir miyim? Lütfen içebileceğimi söyle. Düşünmeme yardımcı oluyor."

Hodges, Holly'ye kül tablası getiriyor. "Jerome ile ben, çalışma odamda olacağız. Bir şey bulursan haber verirsin."

Pek ihtimal vermiyor ya! Ancak düşük ihtimal bile hiç ümit olmamasından iyidir.

Holly, onu dinlemeyi çoktan bıraktı. Sigarasını yaktı. Kendi kendine konuşur gibi kısık sesle bir şeyler sayıklıyor. "Umarım ipucu bırakmıştır. İpucundan bir şey çıkabilir. İpucu... ipucu..."

Kafayı yedi, diye düşünüyor Hodges.

Çalışma odasına geçtiklerinde Jerome'a, Holly'nin ne kastettiğini soruyor.

"Üçüncü denemenin ardından bazı bilgisayarlar şifreni hatırlayabilmen için bir ipucu verir. Hafızanı tetikleyecek şeylerdir. Şayet bilgisayarı şifreni hatırlatacak şekilde ayarlamışsan."

Mutfaktan öfke dolu bir bağırış geliyor: "Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!"

Jerome ve Hodges bakışıyorlar.

"Sanırım kadın o ayarı kullanmamış," diyor Jerome.

20

Hodges, kendi bilgisayarını açıp Jerome'u başına oturtuyor. Önlerindeki yedi gün boyunca kalabalıkların toplanacağı aktivitelerin bir listesine ulaşmasını istiyor.

"İstediğin bilgiye ulaşabilirim ama önce şunu kontrol etmeyi tercih etmez misin?" diyor Jerome.

"Neyi?"

"Bak, Mavi Şemsiye'de mesaj var."

"Tıklasana."

Hodges, istemeden yumruklarını sıktı ama katilden gelen son mesajı okurken parmakları yavaş yavaş açılıyor. Not kısa ve öz. Hemen çözüme ulaşmalarını sağlayacak bir ipucu içermese de beklediklerinden iyi.

Elveda PİSLİK.

NOT: Hafta sonunun tadını çıkar, ben çok eğleneceğim.

"Sanırım sana bir veda notu yazmış Billy," diyor Jerome.

Hodges da aynı fikirde ama önemsediği bölüm bu değil. Nota odaklandı. Sahte bir ipucu olabileceğini biliyor ama gerçekse biraz daha vakitleri var demektir.

Mutfaktan sigara kokusu ve yeni küfürler geliyor.

"Billy? Aklıma kötü bir ihtimal geldi."

"Neymiş?"

"Büyük konser bu gece. Round Here denen grubun konseri bu gece. Mingo'da. Kardeşim ve annem de gidecek."

Hodges, ihtimali değerlendiriyor. Mingo, dört bin kişilik bir salon. Bu geceki konsere gidenlerin yüzde sekseni dişi olacaktır – anneler ve kızları. Konsere erkekler de gidecektir ama kızlarına ve arkadaşlarına eşlik etmek için. Brady Hartsfield, yirmili yaşların sonunda, çok da çirkin denemeyecek bir erkek. O konsere gitmeye kalkarsa fazlasıyla dikkat çekecektir. 21. yüzyıl Amerika'sında küçük kızlarla dolu bir konsere giden her yalnız erkek şüphe uyandırır.

Bir de katilin yazdığı *hafta sonunun tadını çıkar, ben çok eğleneceğim* cümlesi var.

"Sence annemi arayıp kızlarla evde kalmalarını mı söylemeliyim?" Jerome, bu ihtimalden hoşlanmış görünmüyor. "Kardeşim bir daha benimle konuşmaz. Üstelik arkadaşı Hilda'ya da rezil olur..."

Mutfaktan bir bağırış daha: "Seni lanet şey! Açılsana!"

Hodges, ağzını açamadan Jerome konuşmasına devam ediyor. "Diğer taraftan katilin yazdıklarına bakılırsa hafta sonu bombayı patlatacak. Konser ise bugün. Yoksa bizi yanıltmaya mı çalışıyor?"

Hodges, katilin doğruyu söylediğine inanma eğiliminde. "Siber Devriye'nin internet sayfasını açıp Hartsfield'ın fotoğrafını bulur musun? Galiba UZMANLARIMIZLA TANIŞIN bölümündeydi."

Jerome, söyleneni yaparken Hodges, polis arşivinde çalışan Marlo Everett'i arıyor.

"Selam Marlo, ben Billy Hodges. Evet, günün haberini duydum. Pete ile konuştuk. Polisler Lowtown'daymış ha? Hı hı... Faz-

la zamanını almayayım. Larry Windom, hâlâ MAC'in güvenlik amiri mi? Evet o. Elbette, beklerim."

Beklerken Jerome'a, Larry Windom'ın MAC'ten harika bir iş teklifi alınca erken emekliliği seçen bir dedektif olduğunu açıklıyor. Eskisinin iki katını kazanıyormuş. Windom'ın teşkilattan ayrılmasının yegâne sebebinin bu olmadığından bahsetmiyor. Zaten fazla konuşmasına fırsat kalmadan Marlo telefona dönüyor. Evet, Larry hâlâ MAC'teymiş. Marlo, MAC'teki ofisinin telefon numarasını bile bulmuş. Hodges, teşekkür edip telefonu kapayamadan, bir problem mi var, diye soruyor kadın. "Bu geceki konsere yeğenim de gidecek. O dandik gruba deli olur."

"Önemli bir şey değil Marlo, eski bir vakayla ilgili."

"Larry'ye, bugün bizimle olsa hayatımın ne kadar kolaylaşacağını ilet lütfen," diyor Marlo. "Karakol bomboş. Tek bir dedektif bile kalmadı."

"Olur, iletirim."

Hodges, MAC'i arayıp kendini "Dedektif Billy Hodges" olarak tanıttıktan sonra Windom'ı bağlamalarını istiyor. Beklerken Brady Hartsfield'ın fotoğrafına bakıyor. Jerome, fotoğrafı bütün ekranı kaplayacak kadar büyütüyor. Hodges, delikanlının bakışlarına takıldı. Fotoğraf küçükken gözlerinin dikkat çekici bir yanı yoktu. Ekranı kaplayacak kadar büyüttüklerinde bu durum değişti. Dudakları gülümsüyor ama gözleri gülmüyor. Bakışları donuk ve mesafeli. Ölü bakışlar.

Zırvalıyorum, diye azarlıyor Hodges kendi kendini. Bu, yakın zamanda edinilen bir bilgiyle orada olmayan şeyleri görüp fikir yürütmenin klasik bir örneği. Banka soyulduktan sonra şahitlerden bazılarının *o adamda bir gariplik olduğunu hemen anlamıştım* dediğini kaç kere duymuştur.

Kulağa doğru gelen, profesyonellik kokan yorumlar her zaman gerçek değildir. Hodges'a kalırsa sonradan "ben biliyordum" demek inandırıcı değil. Ekrandan ona bakan gözler kayanın altına saklanmış bir kurbağanın gözleri veya mavi bir şemsiyenin.

Windom, telefonu açıyor. Ahizeyi kulağınızdan uzaklaştırmak istemenize yol açan gür bir ses tonuyla konuşuyor. Hiç değişmemiş. Hodges'a, polislerin yaptığı büyük baskını soruyor.

Hodges, baskından haberdar olduğunu doğruluyor ama bildiği bu kadar. Larry'ye emekli olduğunu hatırlatıyor.

"Meşgul olduğu için Pete Huntley, seni arama işini üstlenmemi rica etti," diyor. "Umarım bir sakıncası yoktur."

"Elbette yok. Bir gün seninle iki tek atmayı isterim Billy. Eski günlerden bahsederiz, ha? Emekli olduğumuza göre ağzımıza geleni söyleyebiliriz."

"Çok iyi fikir." Düpedüz yalan, tam bir cehennem azabı olurdu.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Pete'in dediğine göre bu gece sizde bir konser varmış. Popüler bir grup. Genç kızların bayıldıklarından."

"Evet, kapının önünde şimdiden kuyruk oluştu. Biri grubun adını söylese çığlık atmaya başlıyorlar. Gençliğimizdeki Beatles deliliği gibi. Ama duyduklarıma bakılırsa grubun Beatles ile kıyaslanır bir yanı yok. Bomba ihbarı mı geldi? Lütfen öyle olmadığını söyle. Konseri iptal etmeye kalkarsak bu kızlar beni diri diri yer, parçalar, anneleri de kalanları temize havale eder."

"Bomba değil ama çocuklarla kafayı bozmuş bir sapığın akşamki konsere geleceği ihbar edilmiş. Çok pis bir heriften bahsediyoruz Larry."

"Adı ve eşkâli?" Hemen konuya girdi, boş lafla vakit kaybetmedi. Polis teşkilatından ayrılmasının esas sebebi şiddete eğilimli olmasıydı. Polis teşkilatının psikiyatrı, adamın öfke sorununu rapor etmişti. Meslektaşları kafasıyla değil, yumruklarıyla düşündüğünü söylerdi.

"Herifin adı Brady Hartsfield, fotoğrafını e-postayla yollarım." Hodges, yapabilir miyiz dercesine Jerome'a baktığında genç adam başını sallayıp başparmağını havaya kaldırıyor. "Yirmi dokuz yaşında. Görürsen lütfen önce beni ara, sonra hemen tutukla. Temkini elden bırakmayın, tutuklanmaya direnirse gereğini yaparsınız."

"Büyük bir zevkle Billy. Bizimkilere söylediklerini aynen aktaracağım. Yalnız mı gelecek yoksa... bilirsin... dikkat çekmemek için genç bir kızla veya bir kız çocuğuyla gelmesi ihtimali var mı?"

"Sanmam, hiçbir şey imkânsız değildir. Kalabalığın içinde onu görürsen hazırlıksız yakalamalısın Larry. Silahlı olabilir."

"Konsere gelme ihtimali yüksek mi?" Bu soruyu neredeyse gelmesini istiyormuş gibi soruyor. Tipik Larry Windom.

"Düşük ihtimal."

Hodges öyle olduğunu zannediyor. Yalnızca Hartsfield, Mavi Şemsiye'ye yolladığı mesajda hafta sonu dediği için değil. Onca genç kızın arasında hemen dikkat çekeceğini bilecek kadar zeki bir manyak olduğu için de... "Polisleri niye görevlendiremediklerini tahmin ettin mi? Baskın yüzünden karakol bomboşmuş."

"Polise ihtiyacımız yok," diyor Windom. "Bu gece otuz beş güvenlik görevlisi çalışıyor. Pek çoğu uzun zamandır birlikte çalıştığım emekli polisler. İşimizde iyiyiz."

"Bilmez miyim hiç!" diyor Hodges. "Onu görürsen beni aramayı unutma. Emekli olduğumdan beri hayatım iyice rutine bindi. O herifi haklama fırsatını kaçırmak istemem."

Windom kahkahayı patlatıyor. "Seni çok iyi anlıyorum. Adamın fotoğrafını yollayın." E-posta adresini söylüyor. Hodges da Jerome'a aktarıyor. "Onu görürsek içeri alırız. Sonrasında adam senindir dostum."

"Teşekkürler," diyor Hodges ve telefonu kapayıp Jerome'a dönüyor.

"Fotoğrafı yolladım," diyor Jerome.

"Güzel!"

Ardından hayatı boyunca pişman olacağı bir teori ortaya atıyor: "Hartsfield, düşündüğüm kadar zekiyse bu gece Mingo'daki konserin yakınından bile geçmez. Annene kızları alıp gitmesini söyleyebilirsin. Hartsfield, salona girmeyi denerse Larry'nin adamları onu yakalar."

Jerome gülümsüyor. "İşte bu harika!"

"Hafta sonu şehirde neler var, bir kontrol et. Cumartesi ve pazara odaklan ama sonraki günleri de ihmal etme. Hatta yarını da listeye katalım çünkü..."

"Çünkü hafta sonu, cuma akşamından başlar. Tamamdır."

Jerome işe koyulurken Hodges, Holly'nin ne durumda olduğuna bakmak için mutfağa gidiyor. Gördüğü manzara karşısında donup kalıyor. Katilin evinden ödünç aldıkları bilgisayarın yanında bir de kırmızı cüzdan var. Deborah Hartsfield'ın kimliği,

kredi kartları ve biriktirdiği faturalar masaya saçılmış. Holly, üçüncü sigarasına geçmiş, dumanların arasından elinde tuttuğu MasterCard'a bakıyor. Hodges'u görünce ürküp savunmaya geçiyor.

"Kadının şifresini bulmaya çalışıyorum! Çantası koltuğun arkasına asılmıştı, açıktı ve cüzdan öylece duruyordu. İşimize yarayabileceğini düşünüp cebime attım. İnsanlar bazen şifrelerini bir kâğıda yazıp cüzdanlarına kaldırır. Özellikle de kadınlar. Parasını çalmak niyetinde değilim. Yeterince param var, annem bana harçlık veriyor."

Bu yaşta harçlık mı, diye düşünüyor Hodges. Ah Holly!

Holly'nin gözleri yaşlarla doldu, dudağını kemirmeye başladı. "Hırsız değilim!"

"Tamam, tamam!" diyor Hodges. Sakinleştirmek için omzuna dokunmayı düşünse de iyi bir fikir olmadığına karar veriyor. "Kötü niyetli olmadığına eminim."

Zaten ne fark edecek? Katilin yolladığı mektupları polise teslim etmemek yanında ölmüş bir kadının cüzdanını almak suç bile sayılmaz. İş o noktaya gelirse Hodges, cüzdanı kendisinin aldığını söyleyecek.

Bu arada Holly, açıklamalarına devam ediyor.

"Kredi kartım var, param var. Çek hesabım bile var. iPad'ime oyun alacağım zaman kendim ödüyorum. Giysi alabiliyorum. Küpe alıyorum. Küpeleri çok severim. Elli altı çift küpem var. Sigaralarımı kendim alıyorum. Üstelik artık çok pahalılar. New York'ta sigaranın paketi neredeyse on bir dolardır. Anneme yük olmamaya çalışıyorum, yük olmadığımı söylüyor ama çalışmadığım için bana bakmak zo..."

"Holly yeter! Bunları psikiyatrına anlat. Bir psikiyatrın varsa tabii!"

"Elbette psikiyatra gidiyorum." Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. Dikkatini yeniden Bayan Hartsfield'ın şifre isteyen inatçı bilgisayarına çeviriyor. "Birkaç tahtamın eksik olduğunu fark etmedin mi?"

Hodges, bunu duymamış gibi yapıyor.

"Cüzdanı karıştırıp şifreyi yazdığı bir kâğıt var mı diye baktım," diyor Holly. "Yokmuş. Sosyal güvenlik numarasını tersten

ve düzden denedim. Kredi kartındaki sayıları denedim. CVC numarasını bile denedim."

"Aklına başka bir fikir geliyor mu?"

"Bir iki seçenek daha var aklımda. Beni rahat bırakırsan işime döneceğim." Hodges, dışarı çıkarken Holly peşi sıra sesleniyor: "Evi duman altı yaptığım için özür dilerim; fakat sigara gerçekten zihnimi açıyor."

21

Holly, mutfakta bilgisayarın şifresini araştırır, Jerome çalışma odasındaki bilgisayarı kullanarak yakın tarihli sanatsal etkinliklerin listesini çıkarırken, La-Z-Boy'una oturan Hodges, gözlerini televizyona dikiyor ama açmaya niyeti yok. Geçmiş düşünülürse oturabileceği en kasvetli yere oturdu. Maalesef duygular bazen akla baskın çıkar. Her şeyin Brady Hartsfield'ın suçu olduğunu biliyor ama La-Z-Boy'a oturmak ona kendini işe yaramaz hissettiriyor. Her saniye daha da karamsarlaşıyor: Kermit William Hodges, polis olduğu zamanlarda dosyayı öylesine eline yüzüne bulaştırdı ki Bay Mercedes parmaklarının arasından kayıp gidiverdi. Yeni bir televizyon şovu, polis ve katil: *"Beceriksiz Billy ve Katil Brady."*

Ölüp giden onca kadın: Janey, Olivia Trelawney, Janice Cray ve kızı Patricia, hatta Deborah Hartsfiled. Bu listeye Holly'yi de ekleyebilir. Akli dengesi yerinde olmayan kadın ya bu olaylardan sonra iyice kötüleşirse? Şifreyi bulamazsa kendini suçlayacaktır. Şifreyi bulursa ama bilgisayardan bir şey öğrenemezlerse iyice fenalaşır. Açıkçası Hodges, annenin bilgisayarından oğlu hakkında bir şey öğreneceklerini sanmıyor.

Koltuğunda oturmuş (kalkmak istese de kalkamıyor) ölüp giden kadınları düşünürken aklına hayatı zehir ettiği başka kadınlar da geliyor. Karısı onu boşuna terk etmedi. Eve sık sık sarhoş gelmesi, Corinne'in ayrılma gerekçelerindendi ama esas sebep değildi. Araları açılmış, iletişimleri kopma noktasına gelmişti. Hodges'un mesafeli tavırları ve sırları güvene dayalı ilişkisini zedelemiş, evliliklerini bitirmişti. Eşinin iyiliği için, karakolda

yaşadıklarını onunla paylaşmadığını, duygularını veya düşüncelerini akladığını iddia ederdi. Polislik kolay meslek değildir ama Hodges, mesleği ile karısı arasında seçim yapması gerektiğinde Corinne'i her zaman ikinci plana atmıştı. Eski eşi bunu hep hissetti. Kızına gelince... Allie, doğum günlerinde ve yılbaşında babasına tebrik kartı yollamayı asla ihmal etmez. Her cumartesi arar ama en az iki yıldır babasını ziyarete gelmedi. Bu bile Hodges'un kızıyla da ilişkisini mahvettiğinin göstergesi.

Kızının çocukluğu geliyor aklına. Yanaklarındaki çiller, kızıl saçları – ona havuç kafa derlerdi. İşten eve dönen babasının kucağına atlar, Hodges'un elinde bir şeyler varsa bile bırakıp kendisini yakalayacağına güvenirdi. Janey, gençken bayıldığı müzik gruplarından bahsetmişti, Allie'nin de favorisi pop gruplarıydı. Harçlığıyla plaklarını alırdı. Hodges, grupları hatırlamaya çalıştı ama hiçbirinin adı aklına gelmedi. Kalçaları çalkalamakla ilgili sözleri olan bir şarkıyı hayal meyal hatırlıyordu. Grubun adı Bananarama gibi bir şey miydi? Bilmiyor. Ama kızını tek bir konsere bile götürmemiş olmanın vicdan azabıyla kavruluyor. Galiba eşi bir keresinde kızlarını Cyndi Lauper konserine götürmüştü ama bundan bile emin değil.

Allie ve pop müzik sevdasını düşünürken beyninde bir şimşek çakıyor. Ayağa fırlıyor, gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak.

Allie'nin bu geceki konsere gitmesine izin verir miydi?

Kesinlikle hayır. Asla.

Hodges, saate bakıyor. Dört. Çalışma odasına gidip Jerome'a ne pahasına olursa olsun annesini ve kızları konserden uzak tutmasını söyleyecek. Larry Windom ile konuşup gerekli önlemleri aldı ama önlemlerin canı cehenneme. Kendi kızı olsa asla böyle bir riske girmezdi. Asla.

Ancak çalışma odasına gidip Jerome'u uyarmasına fırsat kalmadan Jerome'un seslendiğini duyuyor: "Billy! Holly! Buraya gelin! Sanırım bir ipucu buldum!"

22

Hodges, Jerome'un soluna, Holly sağına geçiyor. Ekranda bir basın bülteni var.

SYNERGY CORP., CITIBANK, 3 RESTORAN ZİNCİRİ, EMBASSY SUITES'TE ORTA-BATININ EN GENİŞ ÇAPLI KARİYER GÜNÜNÜ DÜZENLEYECEK.

Deneyimli işadamlarını ve gazileri 5 Haziran 2010 Cumartesi günü düzenlenecek Kariyer Günü'ne davet ediyoruz. Ekonomik krizin yaşandığı bugünlerde, alanında uzman ve gerekli yeteneklere sahip insanları prestijli kurumlara yerleştirmek amacıyla düzenlenen etkinlik Synergy Meydanı 1 numaradaki Embassy Suites'te gerçekleştirilecek.

Katılımcıların önceden kayıt yaptırması tavsiye edilmekle beraber zorunlu değildir.

Citibank, McDonald's, Burger King ve Chicken Coop'ta yüzlerce iş sizi bekliyor. Detayları www.synergy.com'dan öğrenebilirsiniz. Özellikle müşteri temsilciliği, halkla ilişkiler, güvenlik, tesisat ve elektrik teknisyenliği, muhasebecilik, finansal analiz, telefonla satış ve kasiyerlik gibi alanlarda deneyimi olanları bekliyoruz. İş Bulma Kılavuzu ve eğitimli danışmanlarımız aracılığıyla konferans salonlarındaki seminerlere katılarak geleceğinizi şekillendirebilirsiniz. Tüm etkinlikler ücretsizdir. Kapıların açılış saati 08.00'dir. Özgeçmişinizi getirmeyi unutmayın ve başvuracağınız pozisyonlara uygun giyinin. Ön kayıt yaptırmanın işlemlerinizi hızlandıracağını ve iş bulma olasılığınızı artıracağını unutmayın.

EL ELE VERİP EKONOMİK KRİZİN ÜSTESİNDEN GELECEĞİZ!

"Ne dersin?" diye soruyor Jerome.

"Bence tam on ikiden vurdun!"

Hodges, öylesine rahatladı ki. Geceki konserde, şehir merkezindeki gece kulüplerinde veya Küçükler Ligi'ndeki maçlardan

birinde bomba patlamayacak. Embassy Suites'teki etkinlik katilin profiline çok uyuyor. Hedefi orası olacaktır, tam Mercedes'li Katil'e göre. Brady Hartsfield'ın deliliğinin çerçevesi belli; alfayı omegaya, başı sona bağlamayı seven tiplerden. Hartsfield, kariyerini başladığı gibi şehrin işsizlerini öldürerek tamamlamayı planlıyordur.

Hodges, Holly'nin haberi nasıl karşıladığını görmek için başını kaldırıyor ama Holly yerinde yok. Mutfağa, Deborah Hartsfield'ın bilgisayarının başına dönmüş, şifre ekranına bakıyor. Omuzları çökmüş. Kül tablası ağzına kadar izmarit dolu.

Hodges, bu sefer kadına dokunma riskini göze alıyor. "Boş ver Holly, nereye saldıracağını bulduğumuza göre şifreye ihtiyacımız kalmadı. Birkaç saat içinde eski ortağımla buluşup her şeyi anlatacağım. Hartsfield ve arabası için arama emri çıkarırlar. Cumartesi gününden önce yakalayamasalar bile iş bulmaya giden insanlara saldırmadan önce onu durdururlar."

"Bu gece yapabileceğimiz bir şey yok mu?"

"Sanmıyorum."

"Ya yanılıyorsak?" diye soruyor Holly. "Ya bu gece bir yerleri havaya uçurursa?"

Jerome yanlarına geliyor. "Bugün perşembe Holly. Perşembe geceleri hiçbir yer kalabalık olmaz. En büyük sinemada bile yirmi kişiden fazlasını göremezsin."

"Ya konser?" diye hatırlatıyor Holly. "Belki sadece genç kızların gideceğini bilmiyordur."

"Mutlaka biliyordur, doğaçlama yapmaktan hoşlanan bir katil ama aptal değil. Saldırılarını en ince detayına kadar planlamasa da işi tamamen şansa bırakmıyor," diyor Hodges.

"Bilgisayarın şifresini kırmam için biraz daha zaman tanır mısınız? Lütfen?"

Hodges, saatine bakıyor. Dördü on geçiyor. "Olur. Dört buçuk uyar mı?"

Pazarlık fırsatı yakalayan Holly'nin gözleri parlıyor. "16.45?"

Hodges, başını iki yana sallayarak reddediyor.

Holly iç çekiyor. "Sigaram bitti."

"Sigara sağlığa zararlıdır," diyor Jerome.

Holly omuz silkiyor. "Biliyorum, sigara içmek insanı öldürür. En sevdiğim yanlarından biri de bu."

23

Hodges ile Jerome arabaya atlayıp Holly'ye sigara almak için Harper ve Hanover'in köşesindeki alışveriş merkezine gidiyorlar.

İşlerini bitirip gri Mercedes'e döndüklerinde Winston paketlerini havaya atıp tutan Jerome, "Bu araba tüylerimi diken diken ediyor," diyor Hodges'a.

"Benim de..." diye karşılık veriyor Hodges. "Ama Holly hiç rahatsız olmuyormuş gibi, haksız mıyım? Ne kadar kırılgan olduğu düşünülürse tuhaf bir durum."

"Sence bütün bunlar bittiğinde toparlanmayı başaracak mı?"

Bir hafta, hatta iki gün önce olsa Hodges, lafı yuvarlayıp her anlama gelebilecek bir yanıt verirdi ama Jerome artık dostu sayılır. "Durumu bir süre iyiye gitse bile sonra yeniden kötüleşecektir," diyor.

Jerome, korkuları doğrulanan insanların ettiği türden bir küfür savuruyor.

"Ne yazık ki!"

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi geri dönüp Holly'ye sigaralarını vereceğiz. Son bir sigaralık vakti olacaktır. Ardından Hartsfield'ların evinden aldığı her şeyi arabaya taşıyacağız. Sizi alışveriş merkezine bırakırım. Bir ricam olacak, Holly'yi Sugar Heights'e bırak lütfen. Sonra da eve dön."

"Annemin kızlarla konsere gitmesine izin vermeli miyim?"

Hodges iç çekiyor. "İstersen gitmemelerini söyle."

"Gitmeyin dersem sebebini açıklamam gerekir." Sigara paketlerini atıp tutmayı sürdürüyor. "Bugün neler yaptığımızı anlatmak zorunda kalabilirim."

Jerome zeki bir çocuk. Ailesinin er geç her şeyi öğreneceğini Jerome'a hatırlatmaya gerek yok, delikanlı zaten biliyordur.

"Sen ne yapacaksın Billy?"

"Hartsfield'larm evine gidip bilgisayarı ve cüzdanı bırakacağım. Komşunun dikkatini çekmemek için Mercedes'i birkaç sokak geriye park ederim. Belki bir süre evi gözetlerim. Belli mi olur, katil evine uğramaya kalkabilir."

Jerome, Hodges'a katılmıyor. "Bodrumdan bütün eşyalarını almış, geriye en ufak bir ipucu bırakmamış. Niye dönsün?"

"Düşük ihtimal ama elimden gelen bu. Sonra da Pete'i arayacağım."

"Onu yakalamayı gerçekten istemiştin değil mi?"

"Evet," diyor Hodges. İç çekiyor. "İstemiştim."

24

Eve döndüklerinde Holly, kollarını masaya yaslayıp yüzünü dirseğine gömmüş. Deborah Hartsfield'ın cüzdanında ne var ne yoksa etrafa saçılmış. Bilgisayar açık ve ekranda hâlâ şifrenin yazılmasını bekleyen kutucuk görünüyor. Duvar saati doğruysa beşe yirmi var.

Hodges, eve dönme zamanı dediğinde kadının itiraz etmesinden çekiniyor. Ama hayır. Holly, doğrulup yeni sigara paketlerinden birini açıyor, ağır hareketlerle bir sigara çıkarıyor. Ağlamıyor. Yorgun ve bezgin.

"Elinden geleni yaptın," diyor Jerome.

"Her zaman elimden geleni yapıyorum ama hiçbir işe yaramıyor," diye karşılık veriyor Holly.

Hodges, kredi kartlarını kırmızı cüzdana yerleştiriyor. Muhtemelen Bayan Hartsfield'ın koyduğu sırayla koymamıştır ama kim fark edecek ki? Kadın çoktan öldü.

Cüzdanda PVC kaplı fotoğraflar var. Hodges, onları şöyle bir karıştırıyor. Birinde Bayan Hartsfield, mavi işçi tulumu giymiş bir erkekle kol kola – belki kocasıdır. Diğerinde Bayan Hartsfield, gülümseyen kadınlarla birlikte kuaförü andıran bir yerde. Elinde itfaiye aracı tutan ufak bir çocuğun fotoğrafı – Brady'nin üç dört yaşlarındaki hali olabilir. Bir fotoğraf daha var. Bayan Hartsfield'ın evinde gördükleri resmin küçültülmüş hali: Brady ve annesi.

Jerome fotoğrafı işaret edip, "Bana Demi Moore ile adı neydi – Ashton Kutcher'ı anımsattı," diyor.

"Demi Moore siyah saçlı," diye araya giriyor Holly. "*G.I. Jane* filmi hariç. O filmde saçları yok denecek kadar kısaydı; çünkü as-

keri eğitimdeydi. En az üç kere izlemişimdir. Çok güzel bir film. Bayan Hartsfield ise sarışın." Şöyle bir düşünüyor. "Sarışındı."

Hodges, incelemek için fotoğrafı cüzdandan çıkarıp arkasını çeviriyor. Anneciği ve balkabağı. Sand Point, Ağustos 2007. Fotoğrafla biraz oynadıktan sonra tam cüzdana koyacakken fikir değiştirip Holly'ye uzatıyor.

"Şunu dene."

Kadının kaşları çatılıyor. "Anlamadım, neyi?"

"Balkabağı."

Holly, kelimeyi yazıp düğmeye bastığında kulakları sağır eden bir sevinç çığlığı atıyor. Şifre doğru. Bilgisayara girmeyi başardılar.

Bilgisayarda kayda değer bir şey yok. Adres defteri, FAVORİ YEMEK TARİFLERİ yazan bir dosya ve E-POSTALAR yazılı bir diğeri. Kadının kaydettiği e-postaların çoğu faturalar. Anlaşılan her şeyi evden çıkmadan internetten ödüyormuş. Bir de fotoğraf albümü var. Çoğu Brady'nin çocukluktan gençliğe çeşitli yaşlarda çekilmiş fotoğrafları. iTunes'a bakılırsa dizi izlemeyi seviyormuş ama tek bir albüm satın alınmış: *Alvin and the Chipmunks'tan Noel Şarkıları.*

"Rezalet!" diyor Jerome. "Ölmeyi hak ettiğini söylemiyorum ama..."

Holly, bu söylediğin affedilemez dercesine bakıyor ona. "Jerome, hiç komik değilsin."

Jerome, özür dilercesine ellerini kaldırıyor. "Pot kırmak istememiştim."

Hodges, e-postaları kontrol ettiğinde ilginç bir şeye rastlamıyor. Liseden arkadaşlarının Bayan Hartsfield'a gönderdikleri mesajlar. Ona Debs derlermiş.

"Burada Brady hakkında hiçbir şey yok," dedikten sonra saate bakıyor. "Çıkmalıyız."

"Acele etme," diyen Holly, arama kutucuğuna BRADY yazıyor. Sonuç listesi uzun, çoğu yemek tarifleri dosyasında, bir kısmının adlarının yanına Brady'nin favorisi yazılmış; fakat mühim bir bilgi yok.

"Balkabağı kelimesini dene," diye öneriyor Jerome.

Holly, bilgisayarda o kelimeyi aradığında tek bir sonuç çıkıyor – iyi saklanmış bir belge. Holly, tıklayıp belgeyi açıyor. Brady'nin hangi beden giysi giydiği, annesinin son on yılda ona verdiği hediyelerin detaylı bir listesi (herhalde kadın aynı hediyeyi iki kere vermemek için liste tutmuştur), Brady'nin sosyal güvenlik numarası, araba ruhsatının fotokopisi, sigorta belgeleri ve doğum sertifikası. Annesi Brady'nin iş arkadaşlarının listesini bile çıkarmış. Hem Discount Electronix'tekiler hem dondurma fabrikasındakiler yazılı. Shirley Orton adının yanına *"Brady'nin kız arkadaşı mı?"* diye not düşülmüş.

"Bu saçmalıklar da ne böyle?" diye soruyor Jerome. "Oğluna resmen bebek muamelesi yapıyormuş."

Holly'nin yüzünde kasvetli bir gülümseme beliriyor. "Size dememiş miydim, annesi oğlunun tuhaf olduğunu biliyormuş."

Sayfanın en altında BODRUM diye bir başlık var.

"İşte bu!" diyor Holly. "Öyle olmalı. Neler yazdığına baksana!"

BODRUM dosyasındaki tek belgede şu kelimeler yazılı:

Kontrol = Işıklar
Kaos? Karanlık?
Niye ben söyleyince çalışmıyorlar?

Bir süre tek kelime etmeden ekrana bakıyorlar. "Hiçbir şey anlamadım," diyor Hodges. "Ya sen Jerome, bir şey anladın mı?"

Jerome da başını iki yana sallıyor.

Holly ise hipnotize olmuş gibi belgede yazanlara bakıyor. Sanki öteki dünyadan gelen bir mesaj. Diğer ikisinin güçlükle duyduğu bir ses tonuyla konuşuyor.

"Belki..." Tereddüt ediyor, dudağını ısırıyor ve kelimeyi tekrar ediyor. "Belki."

25

Brady, saat altıya doğru MAC'e varıyor. Konsere daha bir saat olmasına rağmen otoparkın dörtte üçü dolmuş. Lobiye açılan koridorların önü bekleyenlerle dolu ve her geçen saniye kuyruk

uzadıkça uzuyor. Gencecik kızlar ciğerlerini yırtarcasına bağırıyor, grubun adını haykırıyorlar. Herhalde mutlu oldukları için ama Brady'ye sorarsanız çığlıkları perili evlerdekilerden farksız. O kalabalığa bakıp sabahın köründe belediyenin önüne dizilen insanları hatırlamamak imkânsız. Brady, arabam Japon malı bir külüstür değil de cip olsaydı gaza basıp saatte seksen kilometreyle buradaki herkesi ezer, en az ellisini öldürürdüm, diye düşünüyor. Sonra da düğmeye basıp kalanları havaya uçururdu.

Ancak altındaki cip değil. Ne yapması gerektiğine emin değil. Hazırlıklarını tamamlarken görülmek istemiyor. Sonra, otoparkın diğer ucundaki konteyner gözüne ilişiyor. Kamyon ortalıkta yok, konteyneri öylece oraya bırakmışlar. Yan tarafında ROUND HERE TEKNİK EKİBİ yazılı. Keşif turuna çıktığı gün yüklemeboşaltma bölümünde gördüğü kamyonları hatırlıyor. Herhalde gösteri bittiğinde taşıyıcı geri gelip konteyneri götürecek; fakat şimdilik o taraf bomboş.

Aracını o tarafa sürüyor. Subaru'yu konteynerin arkasına saklıyor. Torpido gözünden sahte gözlüğü çıkarıp takıyor. Arabadan inip kimselerin olmadığına emin olmak için etrafı kolaçan ediyor. Yalnız kaldığına emin olduğunda Subaru'ya dönüp tekerlekli sandalyeyi indiriyor. Kolay bir iş değil. Honda'yı kullansa daha rahat ederdi ama motorunun bozulmayacağına güvenemedi. İçini patlayıcıyla doldurduğu minderi koltuğa yerleştiriyor ve kabloları bağlıyor.

Brady, ter basmasına aldırmıyor. Kabloların bakır uçlarını önceden planladığı gibi Round Here tişörtünün altına saklıyor. Tişörtün önüne dönme dolabın resmini basmışlar. Altta grup üyelerinin adları yazılı: CAM, BOYD, STEVE VE PETE İÇİN ÖLÜRÜM!

On dakika uğraşıyor (ara sıra kimselerin gelip gitmediğine emin olmak için otoparkı kontrol etmesi gerekti), örümcek ağını andıran kabloların hepsi doğru yerlere bağlanıyor. Urinesta idrar torbasını mindere bağlamanın yolu yok ama böyle de olur; minder patlayınca o da patlayacaktır.

Elbette deneyene kadar emin olamaz.

Son kez Subaru'ya dönüp Hodges'un aynı gün bir kopyasını gördüğü fotoğrafı eline alıyor: Elinde itfaiye aracıyla aptal aptal

gülümseyen Frankie. Brady, fotoğraftaki çocuğu öpüp, "Seni seviyorum Frankie, beni seviyor musun?" diye soruyor.

Frankie, evet demiş gibi sohbete devam ediyor.

"Yardım etmek ister misin?"

Frankie, yine evet demiş gibi davranıyor Brady.

Tekerlekli sandalyeye dönüp mindere oturuyor. Dışarıdan bakıldığında görülen tek kablo sandalyenin önünden, Brady'nin bacaklarının arasından aşağı sarkan ana kablo. Ucunu İki Numara'ya bağlayıp cihazın düğmesine basmadan önce derin bir nefes alıyor. Eğer kalem pillerden çıkan elektrik iyi yalıtılmamışsa... Küçük bir kıvılcım bile...

Hiçbir şey olmuyor. Cihazın aktif olduğunu gösteren sarı ışık yandı, hepsi bu. Başka bir yerde, çok uzakta olmayan farklı bir dünyada, küçük kızlar sevinç çığlıkları atıyorlar. Yakında hepsi ölüp gidecek; ölmeyenler de kollarını veya bacaklarını kaybedecekler. Eh, en azından göçüp gitmeden önce en sevdikleri grubu dinleme şansları olacak.

Belki de olmaz. Brady, sıradan bir plan yaptığının bilincinde. Hollywood'daki en berbat senarist bile daha iyisini kaleme alırdı. Konser salonunun yan koridorundaki tabela geliyor aklına. Çanta, kutu gibi eşyalar yasak.

Brady'nin çantası yok ama dikkatli bir güvenlik görevlisi, Brady örtmeye çalışsa dahi ön taraftan sarkan kabloyu görebilir. Kabloyu görmese bile tekerlekli sandalyenin yan ceplerinin fazlasıyla şişkin olduğunu düşünüp kontrol etmek isteyebilir. Brady, üst tarafa Round Here hediyelik eşyaları yığdı ama işlerini boşlamazlarsa patlayıcıları kolayca bulurlar.

Hiçbir ihtimal onu yıldırmıyor. Özgüven midir, kadercilik mi bilinmez ama Brady'ye sorarsanız ne olacağının bir önemi yok. Zaten güven ve kadercilik aynı şey değil midir? Belediyenin önündeki insanları ezerken şansına güvenmişti, fazla bir önlem almamış, doğru dürüst bir plan yapmamıştı. Maske taktı, DNA kalmasın diye onu çamaşır suyuyla yıkamayı akıl etti; fakat içten içe katliamdan sağ kurtulmayı beklemiyordu. Bugün de kurtulma şansı sıfır; fakat dünyayı umursamayan biri bunu neden umursasın!

İki Numara'yı büyük beden tişörtün altına saklıyor. Dışarıdan bakıldığında şişkinlik belli ama Brady, Frankie'nin çerçeveli fotoğrafını kucağına alarak şişkinliğin de, sarı ışığın görünmesinin de önüne geçiyor. Artık yola koyulmaya hazır.

Gözlüğü öne kayıyor. Brady, çerçeveyi yukarı ittiriyor. Dikiz aynasında yansımasını inceliyor. Kel, gözlüklü bir tip. Bu yeni görüntünün eski haliyle en ufak bir benzerliği yok. Gerçekten hasta olduğuna herkesi inandırabilir; çünkü gözlerinin altı torba torba, yüzü sapsarı, alnı ter içinde.

Brady, elini kafasına götürüyor. Bir daha asla saç çıkmayacak pürüzsüz kafasını okşuyor. Sonra tekerlekli sandalyeyi arabayı park ettiği yerden çıkarıp yavaş yavaş tekerlekleri çevirerek otoparkın diğer ucundaki kalabalığa doğru ilerliyor.

26

Hodges, trafiğin yoğun olduğu saatlerde araba kullanmaktan nefret eder ve o trafikte saat altıya kadar Brady'nin evine ulaşamıyorlar. Jerome ile Holly hâlâ yanında, evlerine gitmeyi reddettiler. Başlarının belaya gireceğini kavrayacak olgunlukta olduklarına inanan Hodges, seçimi onlara bıraktı. Zaten başka şansı yoktu; Holly ne bulduğunu, daha doğrusu bulduğu sandığı şeyi açıklamayı reddediyordu.

Hank Beeson adlı ihtiyar, Hodges, Mercedes'i Hartsfield'ların evinin önüne park edemeden evinden fırlayıp sokağın karşısına geçiyor. Hodges, iç çekip şoför mahallinin camını açıyor.

"Neler döndüğünü bilmek istiyorum, buraya gelmenizin Lowtown'daki baskınla bir ilgisi var mı?" diyor Bay Beeson.

"Bay Beeson," diyor Hodges. "Endişelenmenizi anlıyorum ama lütfen evinize dönün ve..."

"Bir saniye bekleyin..." diyor Holly. Beeson'm yüzüne bakabilmek için direksiyona doğru sarkıyor. "Bay Hartsfield'ın ses tonu nasıldır? Gür mü, kısık mı?"

Beeson şaşırıyor. "Bir özelliği yoktur, herkes nasıl konuşursa o da öyle konuşur. Niye soruyorsunuz?"

"Biraz daha detay verebilir misiniz? Örneğin bariton mu?"

"Onu şişko operacılarla mı kıyaslayayım?" Beeson gülüyor. "Yakınından bile geçmez. Ne biçim bir soru bu?"

"Tiz veya çatlak da değil öyleyse?"

Beeson, Hodges'a bakıp, "Ortağınız deli mi?" diye soruyor.

Azıcık, diye düşünüyor Hodges. "Lütfen soruyu yanıtlayın beyefendi."

"Kısık, tiz veya çatlak bir ses tonu yok. Sıradan! Niye soruyorsunuz?"

"Ya aksanı?" Holly ısrarcı. "Ne bileyim... Güneyli aksanıyla mı konuşur? Brooklyn?"

"Hayır dedim ya! Herkes gibi konuşur."

Holly, tatmin olmuşçasına arkasına yaslanıyor.

"Lütfen evinize dönün Bay Beeson," diyor Hodges.

Beeson, homurdana homurdana evine dönüyor. İçeri girmeden önce son bir kez başını çevirip öfkeli bakışlar fırlatıyor arabaya. Hodges'un, defalarca gördüğü *maaşınızı benim verdiğim vergilerle ödüyorlar terbiyesiz herif* bakışı. Ne hissettiğini iyice vurgulamak için kapıyı çarparak kapıyor. Birkaç saniye geçmeden yeniden pencerenin önünde, kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini Hartsfield'larm evine dikti.

"Ya karakolu arayıp burada ne aradığımızı sorarsa?" diyor Jerome, arka koltuktan endişeli endişeli.

Hodges gülümsüyor. Yorgun ama samimi bir gülümseme. "Şimdi bunları düşünmenin sırası değil. Gidelim."

Tek sıra halinde garajdan eve yürüdükleri sırada Hodges, saatine bakıyor. 18.15. Eğlenince zaman nasıl da uçup gidiyor!

Mutfak kapısından eve giriyorlar. Hodges, bodrumun kapısını açıyor, ışığı yakmak için düğmeye uzanıyor.

"Hayır!" diye onu durduruyor Holly. "Kapalı kalsın."

Hodges, soru sorarcasına kadına baksa da Holly, onu bırakıp Jerome'a dönüyor.

"Sen yapmalısın. Bay Hodges fazla yaşlı, ben ise kadınım."

Jerome, başlangıçta söyleneni anlamasa da sonra jeton düşüyor. "Kontrol = Işık?"

Holly, başını sallayarak onaylıyor. Suratında tedirgin ama kararlı bir ifade var. "Sesin onunkine azıcık bile benziyorsa işe yarayacaktır."

Jerome, kapının eşiğine geçip bir iki kez öksürerek genzini temizliyor. "Kontrol," diyor.

Işıklar yanmıyor.

"Ses tonun kalın. Bariton denemez ama gençlerinki gibi değil. Bu yüzden telefonda seni yetişkin sanıyorlar," diyor Hodges. "Sesinin tınısını biraz daha gençleştirebilecek misin?"

Jerome, gırtlağına yüklenmemeye özen göstererek kelimeyi tekrarlıyor. Işıklar yanıveriyor. Hayatı boyunca çok az başarıya imza atan Holly Gibney, alkışlayıp kahkahalar atarak kutluyor zaferini.

27

Tanya Robinson, saat 18.20'de MAC'e gelip otoparkın önündeki kuyruğu gördüğünde içinden kızların sözünü dinleyip bir saat erken yola çıkmış olması gerektiğini düşünüyor. Otoparkın dörtte üçü dolmuş. Turuncu yelekli görevliler ellerindeki bayraklarla arabaları yönlendiriyor. Sıra Tanya Robinson'ın arabasına geldiğinde görevli sola sapmasını işaret ediyor. Talimata uyan kadın, arabayı olabildiğince yavaş kullanıyor; çünkü bu geceki maceraları için Ginny Carver'ın Tahoe'sunu ödünç aldı. Arabanın başına bir şey gelmesini istemez. Arka koltuk heyecandan yerlerinde duramayan kızlarla dolu: Hilda Carver, Betsy DeWitt, Dinah Scott ve kızı Barbara. Tahoe'da bangır bangır Round Here şarkıları çalıyor. Kızlar her şarkıda "Bu şarkıya bayılıyorum!" gibisinden çığlıklar atıyorlar. O ne gürültü! Parçalar berbat ama Tanya, kötü müziğe rağmen konsere gelmekten keyif aldığını fark edip şaşırıyor.

"Tekerlekli sandalyedeki adama dikkat edin Bayan Robinson," diye uyarıyor Betsy.

Kastettiği arabaların arasından geçmeye çalışan cılız, solgun tenli, kel kafalı, sakat bir adam. Çuvala benzeyen bir tişört giymiş. Kucağında çerçeveyi andıran bir şey taşıyor. Tanya Robinson, tekerlekli sandalyenin yan tarafındaki idrar torbasını görünce adamın haline iyice üzülüyor. Tekerlekli sandalyenin her yanı

Round Here amblemli ıvır zıvırlarla dolu. *Zavallıcık*, diye düşünüyor Tanya.

"Belki ona yardım etmeliyiz, baksanıza ne yavaş ilerliyor," diyor Barbara.

"Ne kadar iyi yürekli bir kızsın," diye karşılık veriyor Tanya. "Önce arabayı park edelim, döndüğümüzde hâlâ konser salonuna ulaşamamışsa ona yardım ederiz."

Arabayı park edecek boş bir yer bulduğunda kazasız belasız konser alanına vardıkları için rahat bir nefes alıyor.

"Şu kuyruğa bakın!" diyor Dinah. "Kapıların önüne neredeyse bir milyon insan yığılmış."

"O kadar olmadığına eminim," diyor Tanya. "Ama haklısın, çok kalabalık. Birazdan kapıları açarlar. Koltuklarımızın yeri çok iyi, içeri geç gireceğiz diye endişelenmenize gerek yok."

"Anne, biletleri yanma almayı unutmadın ya?"

Tanya, her ihtimale karşı çantasını kontrol ediyor. "Hepsi burada tatlım, merak etme."

"Hediyelik eşyalardan alabilecek miyiz?"

"Hepinizin birer hediye hakkı var. Tabii on doların altında olmak şartıyla."

"Benim kendi param var Bayan Robinson," diyor Betsy, arabadan inerlerken. Kızlar MAC'in önündeki kalabalığı görünce heyecanlandılar. Biraz da korktular. Birbirlerine sokuldular, dördünün gölgesi birleşip yerde kapkara bir gölü andıran tek bir gölgeye dönüştü.

"Betsy, eminim paran vardır ama bu seferlik benden olsun!" diyor Tanya. "Dinleyin kızlar... Her ihtimale karşı paralarınız ve telefonlarınız bende dursun. Kalabalık yerler yankesici kaynar. Koltuklarımıza oturduğumuzda eşyalarınızı geri veririm. Konser başladığında telefonla konuşmak veya mesaj atmak yok, anlaştık mı?"

"Fotoğraf çekebilir miyiz Bayan Robinson?" diye soruyor Hilda.

"Tamam. Birer tane, anlaştık mı?"

"İkiii!" diye yalvarıyor adeta Barbara.

"Tamam, iki olsun ama acele edin."

Fotoğrafını çektirip bütün fotoğrafların herkeste olabilmesi için e-postayla birbirlerine yollamaya söz veriyorlar. Tanya, dört kızın bir arada olduğu birkaç fotoğraf çekiyor. Kol kola çok sevimli göründüklerini düşünüyor.

"Evet hanımlar! Paralar ve telefonlar..."

Kızlardan otuz dolar çıkıyor. Rengârenk telefonları annelerine veriyorlar. Tanya, hepsini çantasına kaldırıp anahtarın düğmesine basarak Ginny Carver'ın aracının kapılarını kilitliyor. Kapıların kilitlendiğini belli eden tık sesini duyduğunda içi rahatlıyor – o ses insana güvende olduğu hissi verir.

"Şimdi beni iyi dinleyin kızlar... Yerlerimize oturana kadar el ele tutuşarak ilerleyeceğiz, tamam mı? Evet dediğinizi duymak istiyorum."

"Eveeet!" diye bağıran kızlar el ele tutuşuyor. En fiyakalı kotlarını ve en sevdikleri spor ayakkabılarını giymişler. Hepsinin üzerinde birer Round Here tişörtü. Hilda'nın atkuyruğu yapmakta kullandığı beyaz kurdelede *En büyük Round Here* yazılı.

"Eğlenmeye hazır mısınız? Hayatımızın en harika gecesini geçireceğiz. Evet dediğinizi duyayım."

"Eveeet!"

Kızların söz dinleyeceğine kanaat getiren Tanya, MAC'in yolunu tutuyor. Yol uzun ama kızların umurunda değil. Tanya'nın gözleri, tekerlekli sandalyedeki zavallı adamı arıyor. Engellilere ayrılan kapıya gittiğini görüyor. O kapının önündeki kuyruk çok daha kısa ama orada bekleyenleri görmek Tanya'nın kalbini sızlatıyor. Derken tekerlekli sandalyeler ilerlemeye başlıyor. Görevliler onları diğer seyircilerden önce içeri alacak. Tanya'ya sorarsanız iyi fikir. Böylece insanlar konser salonuna daldığında arada kalıp yaralanmazlar.

Tanya ile kızlar, kuyruğa girdiklerinde arabayı park etmeden önce karşılaştıkları zavallı adam, tekerlekli sandalyesiyle rampayı çıkıyor. Anlaşılan onunki motorlu modellerden değil. Acaba kucağındaki kimin fotoğrafı? Kaybettiği bir akrabasının mı?

Zavallıcık, diye düşünüyor yeniden. Kendi haline şükrediyor.

"Anne?" diye sesleniyor Barbara.

"Efendim tatlım?"

"Güzel bir gece olmayacak mı?"

Tanya Robinson, şefkatle kızının elini sıkıyor. "Hem de nasıl!"

Kızlardan biri grubun en popüler şarkısını söylemeye başlıyor, sesi çok hoş. *Bana baktığında güneş doğuyor... Sen yanımdayken ay bir başka parlıyor...*

Kuyruktaki diğer kızlar da ona katılıyorlar. *Sana dokunmaya doyamıyorum... Seni özgürce sevmek istiyorum...*

Binlerce genç kızın sesi birleşip tek bir sese dönüşüyor. Tanya bile onlara katılıyor. Arabada yüz kere dinleyince şarkının sözlerini o bile ezberledi.

İçinden geldiği için eğilip kızını alnından öpüyor. Çok güzel bir gece olacak.

28

Hodges ile acemi dedektifler, Brady'nin bodrumundaki bilgisayarlara bakıyorlar.

"Önce *kaos* sonra *karanlık*, doğru mu hatırlıyorum?"

Hodges, katilin kelime seçimlerinin ruhunun karanlığını eleverdiğini düşünüyor.

"Sanırım annesi o sırayla yazmış," diyor Holly. Hodges'a bakıyor. "Oğlunu dinliyormuş. Her iddiasına varım, oğlanın ruhu bile duymamıştır." Yeniden Jerome'a dönüyor. "Sakın unutma. *Kaos* dediğinde bilgisayarlar çalışmaya başlarsa vakit kaybetmeden ikinci kelimeyi söylemelisin."

"Doğru ya! Geri sayım. Ya korkarsam ve sesim tizleşirse ne olacak?"

Holly, cevap vermek yerine delikanlının gözlerinin içine bakıyor. Gülümsüyor. "Sana güveniyorum Jerome. Hadi, Brady Hartsfield ol."

"Kaos!"

Jerome, ilk denemesinde bilgisayarları çalıştırıyor. Geri sayım başlıyor.

"Karanlık!"

Geri sayım devam ediyor.

"Bağırma," diyor Holly.

16... 15... 14...

"Karanlık."

"Sesin fazla kalın," diye uyarıyor Hodges.

12... 11...

Jerome alnına biriken boncuk boncuk ter damlalarını siliyor.

"Ka... karanlık."

"Sakin ol," diyor Holly. Pek işe yaramıyor.

8... 7... 6...

"Karanlık."

5.

Geri sayım duruyor. Jerome'un derin bir nefes aldığını duyabiliyorlar. Sayıların yerini kovboy kıyafetli oyuncuların görüntüleri alıyor. Ateş eden veya öldürülen kovboylar. Ekran koruyuculardan biri, atıyla camdan içeri dalmaya hazırlanan bir kovboyun fotoğrafı.

"Bunlar ne biçim ekran koruyucu?" diyor Jerome.

Hodges, Brady'nin Beş Numara dediği bilgisayarı işaret ediyor. "O, William Holden. Herhalde bir filminden."

"Sam Peckinpah'm *Vahşi Belde* filmi," diyor Holly. "İzlediğim gece kâbus görmüştüm."

Filmlerden sahneler, diye düşünüyor Hodges. Ateş eden kovboylara bakıyor. Brady Hartsfield'ın beynine kazınmış kareler. Ruhunun yansımaları. "Sırada ne var?"

"Holly, sen birinci bilgisayardan başla, ben sondakine geçeyim. Ortada buluşuruz," diyor Jerome.

"Tamamdır," diye karşılık veriyor Holly. "Bay Hodges, sigara içebilir miyim?"

"Neden olmasın!" Merdivene oturup onları bilgisayarlarla baş başa bırakıyor. Belli etmemeye çalışıyor ama eli göğsünde. Can sıkıcı ağrı dönüp dolaşıp yine saplandı. Herhalde arabası patladığında koşarken kaslarından birini yırttı.

29

Havalandırmalar çalıştığı için MAC'in buz gibi lobisine girdiğinde Brady, yumruk yemişe dönüyor. Ter damlaları soğuyup

vücuduna yapışıyor. Diğer kapılar açılmadığı için koridorlar boş ama sağ tarafa ENGELLİLER İÇİN yazılı bir tabela yerleştirilmiş. O kapının önünde tekerlekli sandalyelerden oluşan bir sıra var.

Brady, bu durumdan hiç hoşlanmadı.

Herkesin aynı anda içeri alınacağını varsaymış, özel bir güvenlik olacağını hesaba katmamıştı. On sekiz yaşındayken Cleveland Indians maçına gitmişti. O gün güvenlik görevlileri doğru dürüst kontrol etmeden tekerlekli sandalyedeki herkesi içeri almıştı. Bu konserde çalışan görevliler ise çok daha dikkatli. Öyle olacağını tahmin etmesi gerekirdi ama etmedi.

MAC GÜVENLİK kokartlı, mavi üniformalı on görevlinin şimdilik yavaş yavaş kapıdan geçen tekerlekli sandalyeleri kontrol etmekten başka bir yükümlülükleri yok. Brady, *bütün* tekerlekli sandalyelerin yan ceplerini kontrol etmeseler de rasgele birilerini seçtiklerini ve onları çok daha detaylı incelediklerini fark etti. Güvenlik görevlileri onay verdiğinde, Round Here tişörtlü bir yer gösterici tekerlekli sandalyedeki seyirciyi salona alıyor.

Güvenlik kontrolü esnasında problem çıkabileceğini biliyordu ama kendisiyle beraber yüzlerce Round Here hayranını yok edebileceğine inanmıştı. Bu varsayımı da tutmadı. Bombayı patlatırsa camlar kırılır ve belki dışarıda bekleyenlerden birkaçı yaralanır ama çok az insan zarar görecektir.

Kahretsin, diye düşünüyor. Belediye Katliamı'nda sekiz kişiyi haklamıştı, o rakamı aşmalı.

Tekerlekleri çevirip sandalyeyi ilerletiyor. Frankie'nin fotoğrafı tetik mekanizmasını saklayacak şekilde kucağına yerleştirilmiş. Kararını verdi, görevliler tekerlekli sandalyenin ceplerini kontrol ederse Brady düğmeye basacak, sarı lamba yeşile dönecek ve elektrik akımı patlamayı tetikleyecek.

Önünde on iki kişi var. Soğuk olmasına rağmen vücudu ter içinde kaldı. Trelawney denen sürtüğün fiyakalı arabasının insanları ezerken nasıl sarsıldığını hatırlıyor. Anmak dahi keyif verici. O gün de maske yüzünden terlemişti ama arabanın içinde zafer çığlıkları atıyordu. O kadar çok bağırmıştı ki sesi kısılmış, annesine larenjit olduğu yalanını uydurması gerekmişti.

Güvenlik kontrolüyle arasında on kişi kaldı. Görevlilerden biri –haline tavrına bakılırsa şefleri– Brady gibi kel olan bir kızın

sırt çantasını kontrol ediyor. Sorun yok. Eğilip kızın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra geçmesine izin veriyor.

Yakalanacağım, diye düşünüyor Brady. *Herifler becerikli çıktı, ölmeye hazırlansam iyi olacak.*

Çoktan hazır. Uzun zamandır bu anı bekliyor.

Güvenlik noktası arasında sekiz kişi kaldı. Yedi... Altı... Bilgisayarındaki geri sayım gibi.

Derken dışarıdan hep bir ağızdan şarkı söyleyen genç kızların sesi geliyor.

Bana baktığında güneş doğuyor... Sen yanımdayken ay bir başka parlıyor...

Sesler iyice yükseliyor, nakarata gelince kızlar ciğerleri yettiğince bağırıyorlar.

Sana dokunmaya doyamıyorum... Seni özgürce sevmek istiyorum...

Tam o anda diğer kapılar açılıyor. Kızlar şarkıyı söyleyip sevinç çığlıkları atarak salona dalmaya hazırlanıyor.

Yarın yeni bir gün olacak... Öpücüğüm yanağına konacak!

Hepsi Round Here tişörtleri giymiş. Çoğu hayatlarında ilk kez makyaj yapmış. Annelerini zorla içeri sürüklüyorlar. Henüz kapıların önündeki zincirler kaldırılmadı ama demirlerin kalabalığı durdurması imkânsız. Kızlar zincirin üstünden atlayıp salona dalıyor. En fazla on üç yaşındaki aşırı şişman bir kız Brady'nin önündeki tekerlekli sandalyeye çarpıyor. Neredeyse devirecek.

"Önüne baksana!" diye bağırıyor tekerlekli sandalyedeki zavallının annesi. Ancak dünya şişko kızın umurunda değil. Tek önemsediği, bir an önce konser salonuna ulaşmak. Bir başkası Brady'ye çarpıyor, az kalsın kucağındaki fotoğraf yere düşecek. O kadar öfkeleniyor ki! Neredeyse birinin salaklığı yüzünden havaya uçacaklardı! Fotoğrafı düzeltip çaktırmadan cihazın ışığını kontrol ediyor.

Ucuz atlattık, diyor içinden.

İçerisi ne tarafa gideceklerini bilmeyen genç kızlarla doldu. Brady'nin geçeceği kapıya bakan güvenlik görevlilerinin çoğu kalabalıkla ilgilenmek için diğer kapılara koşuyor. Görev başında kalan tek görevli genç bir kadın. Kontrol etmeden tekerlekli sandalyedeki seyircileri birer birer içeri alıyor. Brady, kapıya yak-

laşırken gözleri güvenlikçilerin şefini arıyor. İriyarı olduğu için kolayca fark edilen adam salonun diğer ucunda. Durduğu yerden büyük bir dikkatle seyircileri izliyor. Elinde bakıp durduğu bir kâğıt var.

"Biletiniz lütfen..." diyor güvenlik görevlisi, Brady'nin önündeki kıza ve annesine. "Sağdaki kapı."

Brady, ilginç bir sahneye şahit oluyor. Güvenlik görevlisi, yirmi yaşlarında bir genci kolundan tuttuğu gibi kenara çekti. Niçin?

"Sıradaki!" diye sesleniyor, Brady'nin geçeceği kapıya bakan güvenlikçi. "Lütfen oyalanmayın!"

Brady, güvenlik görevlisine yaklaşırken her ihtimale karşı bir eli Frankie'nin fotoğrafının altında, İki Numara'nın düğmesinde. Sorun çıkarsa tereddüt etmeden basacak. Lobi ve koridorlar artık şarkılar söyleyen, içeri girmek için itişip duran genç kızlarla dolu ve düğmeye basarsa en az otuz kişiyi öldürebileceğine emin. Son noktayı orada koyması gerekirse, varsın öyle olsun.

Güvenlik görevlisi fotoğrafı işaret ediyor. "Acaba fotoğraftaki kim?"

"Oğlum," diyor Brady, gülümseyerek. "Geçen yıl beni sakat bırakan trafik kazasında onu kaybettik." *Sakat* derken tekerlekli sandalyeyi işaret ediyor. "'Round Here grubunu çok severdi ama yeni albümlerini dinleme şansı olmamıştı. Bugün benimle birlikte dinleyecek."

Kadın, herkesin hızlı hızlı içeri girmesini istese de bu sözlerden etkilenmeyecek kadar duygusuz değil. Bakışları yumuşayı veriyor. "Başınız sağ olsun."

"Teşekkürler hanımefendi," diyen Brady, *seni gerzek* diyor içinden.

"Düz gidip sağa sapın beyefendi. Salonun ortalarına doğru engellilere ayrılan boşluğu göreceksiniz, sahne tam karşınızda. Rampa diktir, inmek için yardım gerekirse hiç çekinmeden yer göstericilerden birini çağırın lütfen."

"Başımın çaresine bakarım," diyor Brady gülümseyerek ve ekliyor: "Frenlerim sağlam."

"Çok iyi. İyi seyirler."

"Teşekkürler hanımefendi, dediğinizi yapacağım."

Brady, salona giriyor. Lobide nöbet tutmayı sürdüren Larry Windom, son anda kız kardeşi hastalanınca bilet yanmasın diye konsere gelen genç adamın yakasını bırakıyor. Billy Hodges'un gönderdiği fotoğraftaki sapığa benzemediği için çok şanslı.

Konser salonunun oturma düzeni stadyumlardaki gibi. Brady için iyi haber. Çanak şeklindeki mimari, patlamanın gücünü artırır. Koltuğun altına bantladığı demir bilyelerin havaya saçılacağı anı gözünde canlandırıyor. Şansı varsa yalnızca seyircileri değil, grup üyelerini de eşek cennetine yollar.

Hoparlörlerden pop parçaları duyulsa da koltuklara yerleşmeye başlayan genç kızların sesi daha güçlü. Spot ışığı kalabalığın üstünde dolaşıyor. Frizbiler havada uçuşuyor. Seyirciler kocaman su toplarını balon fırlatır gibi elden ele dolaştırıyorlar. Brady'yi şaşırtan, kamyonlardan indirildiğini gördüğü dönmedolap ve dekorlardan eser olmaması. Kullanmayacaklarsa niye getirmişler?

Kolundaki sarı banttan yer gösterici olduğu anlaşılan çöp bacaklı, güzelce bir kız yardım etmek için Brady'nin yanına geliyor ama Brady onu kovuyor. Genç kız kibarca omzuna dokunduktan sonra başkalarına yardıma gidiyor. Brady, engellilere ayrılan iki alandan ilkini seçiyor. Tekerlekli sandalyeyi kendisinden önce içeri giren kızın soluna yanaştırıyor.

Genç kız, Brady'ye gülümsüyor. "Siz de heyecanlı mısınız?"

Brady kıza gülümserken, *bir bilsen seni sakat sürtük*, diye geçiriyor içinden.

30

Tanya Robinson, boş sahneye bakarken gittiği ilk konseri ve şarkının ortasında Bobby Wilson ile öpüştüğünü hatırlıyor. Ne romantikti!

Barbara, kolundan çekiştirerek annesini daldığı rüyalardan uyandırıyor. "Bak anne, gördüğümüz sakat adam. Engellilere ayrılan alana geçmiş." Sollarında kalan, birkaç sıra önlerindeki açıklığı işaret ediyor. Tekerlekli sandalyelere yer açmak için koltukların bir bölümü kaldırılmış.

"Parmakla gösterme Barb. Elbette görüyorum."

"Umarım konser hoşuna gider."

Tanya, kızına gülümsüyor. "Eminim gidecektir tatlım."

"Telefonlarımızı verir misiniz? Konser başlayınca bize lazımlar."

Herhalde fotoğraf çekecekler, diye düşünüyor Tanya Robinson. Konsere gitmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki... Çantasından çıkardığı telefonları kızlara dağıtıyor. Kızlar telefonlarını açmak yerine öylece ellerinde tutuyorlar. Kimseyi arayamayacak kadar heyecanlılar. Sürekli gülüşüyorlar. Tanya, bir kere daha Barb'ı alnından öpüp geçmişin sayfalarında kayboluyor. Aklı hâlâ Bobby Wilson'ın öpücüğünde. İlk öpücüğü değildi ama ilk güzel öpücüğüydü. Barb'ın da ileride kendisi kadar şanslı olmasını istiyor.

31

"Olacak şey değil!" diyen Holly, alnına bir şaplak atıyor. Birinci bilgisayarın başından kalkıp ikinciye geçiyor.

Jerome, bilgisayar oyunlarıyla dolu beşinci bilgisayarla ilgilenmeyi bırakıp Holly'ye bakıyor. "Ne var?"

"Benden daha delisiyle karşılaşmak her zaman nasip olmaz," diyor Holly. "Keyfim yerine geldi. Yanlış olduğunu biliyorum ama elimde değil."

Hodges, homurdanarak merdivenden kalkıp ne bulduğunu görmek için kadının yanına gidiyor. Ekran ufak fotoğraflarla kaplı. Zararsız fotoğraflara benziyorlar, Hodges'un gençken topladığı Bayan Bacak yarışması finalistlerinin fotoğrafları gibi. Holly üç tanesine tıklıyor. Fotoğraflar ekranı kaplayınca kadının Deborah Hartsfield olduğu ortaya çıkıyor. İlkinde şeffaf bir sabahlıkla poz vermiş, ikincisinde seksi pijamalarla. Üçüncü fotoğrafta ise iç çamaşırlarıyla duruyor.

"Annesinin fotoğraflarını mı biriktiriyormuş!" diyor Jerome. Suratından iğrendiği anlaşılıyor. "Kadın bir de poz mu vermiş!"

Hodges da aynı fikirde.

"Tastamam öyle," diyor Holly. "Freud bilseydi gözleri yaşarırdı. Niye omzunuzu tutuyorsunuz Bay Hodges?"

"Galiba kasları fazla zorlamışım," diye karşılık veriyor emekli dedektif ama başka bir mesele olduğundan şüphelenmeye başladı.

Jerome, önce üçüncü bilgisayarın masaüstüne, sonra Brady Hartsfield'ın annesinin fotoğraflarına, ardından yine üçüncü bilgisayara bakıyor. "Olamaz! Billy, baksana!"

Üçüncü bilgisayarın ekranının sol alt köşesinde Mavi Şemsiye'nin sembolü var.

"Tıkla," diyor Hodges.

Tıklıyorlar. Klasör boş. Gönderilmeyi bekleyen herhangi bir mesaj yok ve hepsinin gayet iyi bildiği üzere Debbie'nin Mavi Şemsiyesi hiçbir yazışmayı arşivlemez.

Jerome, bilgisayarın başına geçiyor. "Sanırım asıl bilgisayarı bu. Öyle olmalı."

Holly de aynı fikirde. "Diğer bilgisayarlar göstermelik – herhalde kendini uzay gemisindeymiş gibi hissetmek için onları yan yana dizmiştir."

Hodges, 2009 adlı dosyayı işaret ediyor. "Şuna bir bakalım."

Tıkladıklarında içinden BELEDİYE adlı başka bir dosya çıkıyor. Ona tıkladıklarında 2009 yılının nisan ayında neler yaşandığıyla ilgili makalelerin uzun bir listesine ulaşıyorlar.

"Pislik herif, bütün haberleri dosyalamış!" diyor Hodges.

"Bu bilgisayardaki bütün dosyaları incelemeli," diyor Holly, Jerome'a. "İlkönce gizli dosyalara bak, tamam mı?"

Jerome söyleneni yapıyor. "Aman Tanrım, şuna bakın!" Dosyalardan birinin adı PATLAYICILAR.

"Hemen aç!" diyor Holly. "Durma, aç şunu!"

Tıkladıklarında içinden bir dosya daha çıkıyor. *Çekmece içinde çekmece diye düşünüyor,* Hodges. Bilgisayar, gizli gözleri olan Victoria masalarının günümüz versiyonu...

"BitTorent'tan *Anarşistin Kullanma Kılavuzu*'nu indirmiş. Bu yasadışı!"

"Ne bekliyordun!" diyen Jerome, bir çimdikle cezalandırılıyor.

Hodges'un ağrısı şiddetlendi. Merdivene yığılıyor. Jerome ile Holly bütün dikkatlerini bilgisayara verdiklerinden durumu

fark etmiyorlar. Ellerini dizkapaklarına yaslayan Hodges zar zor nefes alıyor. Haneye tecavüz suçuna bir de kalp krizi eklenirse hayatta yakayı kurtaramazlar. Bu da yetmezmiş gibi üst katta bir de ceset var.

Lütfen kalp krizi olmasın... Lütfen kalp krizi olmasın...

Derin derin nefes alıyor. Aniden geğiriyor ve acı azalıyor.

Başını öne eğdiğinde basamakların arasından gelen ışıltı dikkatini çekiyor. Merdivenin altını kontrol ediyor. Paslanmaz çelikten yapılma saçmalardan buluyor. Demirden bir bilye. Onu görür görmez kafasında bir şimşek çakıyor.

Merdiven altında, en dipte yeşil bir çöp torbası var. Hodges, elinde sıkı sıkı tuttuğu bilyeyle tepeden sarkan örümcek ağlarına aldırmamaya çalışarak torbaya doğru emekliyor. Jerome ile Holly heyecanlı bir sohbete dalıyor; Hodges'un dikkati ise başka yerde.

Çöp torbasını çekip merdiven altından çıkarıyor. Alnı ter içinde kaldı, damlalardan biri aşağı kayıp sol gözüne kaçtı. Gözlerini kırpıştırıp acıyı bastırıyor. Yeniden merdivene oturuyor.

"E-postalarına bak," diyor Holly.

"Patronluk taslama!" diye çıkışıyor Jerome.

"Aç, aç, aç!"

Ne bekliyordum ki, diye düşünen Hodges, çöp torbasını açıyor. Kablo parçaları, yanık bir devre. En dipte gömleğimsi bir giyecek. Kabloları itip kumaşın kenarını tutuyor. Gömlek değil, ceketmiş. Çok ceplilerden. Dikişleri sökülmüş. Parmaklarıyla astarın içini yokladığında başka saçmalar buluyor. Katil ceketi söküp dikmiş, elden geçirmiş.

Elindeki, intihar bombacılarının kullandığı ceketlerden.

En azından o amaçla elden geçilmiş. Brady, acaba hangi gerekçeyle içini boşalttı? Planları mı değişti? Öyle olmalı. Patlayıcıları arabasına taşımıştır. Belki başka bir araba çalmıştır. O..."

"Hayır!" diye bağırıyor Jerome. Neredeyse bir çığlık: "Hayır! Hayır! HAYIR!"

"Lütfen öyle olmasın..." diye fısıldıyor Holly. "Lütfen, yanılıyor olalım."

Hodges, ceketi bırakıp koşa koşa yanlarına gidiyor. FanTastik diye bir internet sitesinden gelen e-postayı bulmuşlar. Şirket, Brady Hartsfield'a siparişi için teşekkür ediyor.

E-biletiniz ilişikte. Konsere çanta veya torba alınmayacaktır. Sitemizden alışveriş ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Biraz daha aşağıda: **ROUND HERE KONSERİ, MINGO SALONU, 3 HAZİRAN 2010, 19.00.**

Hodges gözlerini kapıyor. Katil, lanet olası konseri hedef almış. İçinde bulundukları durum dikkate alındığında anlaşılabilir ama affedilemez bir hata yaptılar... Brady'nin konser salonuna girememesini, güvenlik görevlilerinin onu yakalamasını diliyor.

Ancak o ihtimal dahi ürkütücü; çünkü Larry Windom, Brady'nin sapık olduğunu zannediyor. Bombadan haberi yok. Brady'yi görüp bir kenara çekmeye kalkarsa...

"Saat yediye çeyrek var," diyor Holly. Brady'nin bilgisayarının saatini işaret ediyor. "Belki henüz kuyruktadır ama çoktan içeri girmiş de olabilir."

Elbette haklı. Konserin ne kadar kalabalık olacağı düşünülürse kapıları erken açmışlardır.

"Jerome..."

Delikanlı karşılık vermiyor. Bilgisayar ekranındaki bilet faturasına bakıyor. Hodges, Jerome'un omzuna dokunduğunda oğlanın kaskatı kesildiğini hissediyor.

"Jerome."

Jerome, yavaşça emekli dedektife dönüyor. Gözbebekleri büyümüş. "Ne aptalız..." diye fısıldıyor.

"Hemen anneni ara."

Hodges, sakin bir ses tonuyla konuşmaya özen gösteriyor. İstese de paniğe kapılamaz; çünkü o an için şokta. Bomba parçaları gözünün önünden gitmiyor. "Hemen annenle konuşup Barbara'yı ve arkadaşlarını alıp konserden ayrılmasını söyle."

Jerome, telefonu kemerinden çıkarıp annesini arıyor. Holly ise sinir krizinin eşiğinde. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, gerginlikten dudaklarını ısırarak delikanlıyı izliyor.

Jerome biraz bekledikten sonra küfrü basıyor. "Salondan hemen çıkmalısınız anne! Kızları al ve hemen uzaklaş. Bu mesajı aldığında bana telefon açıp soru sormakla vakit kaybetme. Dikkat çekmemek için koşmayın ama acele edin!"

Çağrıyı sonlandırıp diğer ikisine çoktan tahmin ettikleri şeyi söylüyor. "Telesekreter çıktı. Defalarca çaldığına göre telefonu

kapalı değil. Meşgul tonu da gelmedi. Niye açmadığını anlamıyorum."

"Ya kardeşininki?" diye soruyor Hodges. "Herhalde telefonu vardır."

Jerome, dedektifin lafını bitirmesine fırsat bırakmadan kardeşini arıyor. Telefonunun açılmasını bekledikleri süre yüzyıllar gibi geliyor hepsine. "Barb!" diye bağırıyor Jerome telefona. "Niye telefonlarınızı açmıyorsunuz? Annem ve arkadaşlarınla beraber hemen konser salonundan ayrılın!" Çağrıyı sonlandırıyor. "Hiç anlamıyorum. Telefonu hep yanındadır. Elinden düşürmez. Sesini kıssa bile titreşimde..."

"Hay lanet!" diyen Holly, delikanlının lafını tamamlamasına izin vermiyor. "Lanet olsun! Lanet olsun!"

Açıklama beklercesine kadına bakıyorlar.

"Konserin yapılacağı yer büyük mü? Salon kaç kişilik?"

Hodges, Mingo Salonu'yla ilgili bilgileri hatırlamaya çalışıyor. "Dört bin kişilik. Ayakta seyirci alacaklar mı, onu bilmiyorum."

"Konsere gidenlerin çoğunluğu genç kızlar mı?" diye soruyor Holly. "Öyleyse herkesin elinde bir cep telefonu vardır. Çoğu konserin başlamasını beklerken telefonlarını ellerinde tutmuş, arkadaşlarına mesaj atmıştır." Bezginlik akıyor suratından. "Antenler yüzünden. Aşırı yüklenmiş olmaları muhtemel. Tekrar tekrar aramalısın Jerome. Onlara ulaşana kadar pes etmemelisin."

Delikanlı bir şeyler mırıldanıyor ama aklı Hodges'ta. "MAC'in güvenliğindeki arkadaşını aramalısın."

"Haklısın ama burada kalmayalım. Arabadan ararım." Hodges, tekrar saatine bakıyor. 19.01. "MAC'e gidiyoruz."

Holly, bu anı bekliyormuşçasına, "Evet," diyor.

O zaman Hodges, kadının daha erken saatlerde söylediklerini hatırlıyor: *Polisler onu yakalayamaz, biz yakalayabiliriz.*

Hartsfield'ın karşısına dikilmek, onu boğazlayıp gözlerinin yuvalarından fırladığını görmek istese de Holly'nin haksız çıkmasını isterdi; çünkü bu görev onlara kaldıysa her şey için çok geç olabilir.

32

Jerome direksiyonda, Hodges arka koltukta. Olivia Trelawney'in Mercedes'i çabucak hızlanan arabalardan değil ama on iki silindirli motor ısındığında araba roket hızıyla gidiyor. Annesinin ve kardeşinin hayatının tehlikede olduğunu bilen Jerome, arabayı deli gibi sürüyor. Kornalara ve küfürlere aldırmadan bir şeritten diğerine geçiyor. Hodges, MAC'e yirmi dakikada varacaklarını hesapladı – tabii kaza yapmazlarsa.

"Güvenlik görevlisini ara!" diyor ön koltuktaki Holly. "Ara, ara, ara!"

Hodges, Nokia'sını ceketinin cebinden çıkarırken Jerome'a otoyolu kullanmasını söylüyor.

"İşime karışma da arkadaşına ulaşmanın bir yolunu bul," diyor Jerome.

Ne yazık ki Hodges, telefonun rehberine bakamadan Nokia, cılız bip sesiyle kapanıveriyor. Telefonu en son ne zaman şarj etti? En ufak bir fikri yok. Güvenlik görevlisinin numarasını ezbere bilmiyor. Keşke telefonuna güvenmek yerine defterine not alsaydı.

İşe yaramaz teknoloji, diyor içinden... Aslında telefonun bir suçu yok. İnsan hatası.

"Holly. 555-1900'ı çevirip telefonunu bana verir misin? Benimkinin şarjı bitti." 1900 karakolun kodu. Marlo'dan tekrar Windom'ın numarasını isteyecek.

"Tamam, alan kodu ne?"

Jerome, bir kamyonu sollamaya çalışırken az kalsın başka bir arabaya çarpacaktı. Hatalı olan kendisi ama o kadar öfkeli ki diğer şoföre, "Önümden çekil!" diye bağırıyor. Araba onlara yol verdiğinde Jerome, gaza basıp kazayı kıl payı atlatarak yola devam ediyor.

"Benimki Cincinnati telefonu, bu şehirdeki numaraları aramak için kodu da girmeliyim," diye cümlesini tamamlıyor Holly. Son derece sakin.

Hodges, alan kodunu söylüyor. Sakinleştiriciler yüzünden mi Holly böylesine soğukkanlı? Holly, numarayı tuşlayıp telefonu Hodges'a veriyor.

"4. Karakol, kimi aramıştınız?"

"Arşivden Marlo Everett'i bağlayabilir misiniz? Hemen."

"Özür dilerim beyefendi ama Bayan Everett yarım saat önce çıktı."

"Cep telefonunun numarası sizde var mı?"

"Beyefendi bu bilgiyi vermeye yetkili değilim..."

Jerome, saatte yüz yirmi kilometreyle otoyola girerken Hodges, santral görevlisiyle tartışmanın vakit kaybetmekten başka bir işe yaramayacağını düşünüyor.

"Ne oldu Billy? Neden konuşmuyor..." diye soracak oluyor Jerome.

"Sus ve arabayı sür!" diyor Holly. "Bay Hodges, elinden geleni yapıyor."

Polislerle konuşmamı istemiyor, katili bizim yakalamamız gerektiğine inanıyor, diye düşünüyor Hodges.

Belki şansları yaver gider. Jerome, o hızla gitmeyi sürdürürse polislerden önce MAC'e ulaşacaklar.

Belki böylesi daha iyidir. Hodges, kiminle görüşürse görüşsün Mingo'da ipler Larry Windom'ın elinde. Hodges, ona güvenmiyor. Çok çabuk kaba kuvvete başvuran biri. Oysa peşine düştükleri, kendini öldürmeyi göze almış düpedüz bir manyak. Yine de denemeli. Holly'ye telefonunu geri veriyor. "Bunu nasıl kullanacağımı çözemedim. Bilinmeyen numaraları arayıp..."

"Önce kardeşimi ara," diyor Jerome. Numarayı söylüyor.

Holly, Barbara'yı arıyor, telefon çalıyor da çalıyor. "Telesekreter."

Jerome küfredip gaza basıyor. Hodges'a kalırsa kaza yapmamaları mucize.

"Barbara!" diyor Holly, telesekretere. Mırıldanarak değil. "Sen ve yanında her kim varsa hemen oradan çıkın! Derhal!" Telefonu kapıyor. "Şimdi? Bilinmeyen numaralar mı?"

"Evet. MAC'in güvenlik biriminin numarasını öğren, ara ve çalarsa telefonu bana ver. Jerome, 4A çıkışını kullan."

"MAC'inki 3B."

"Orası salonun önüne çıkar. Biz arkasına gidiyoruz."

"Billy, annem ve kardeşim yaralanırsa..."

"Kimseye bir şey olmayacak. 4A'dan çık." Holly'nin santral görevlisiyle konuşması uzadıkça uzuyor. "Holly, neler oluyor?"

"Güvenliğin kendi numarası yokmuş." Başka bir numarayı tuşluyor, sinyal sesini dinliyor, telefonu Hodges'a uzatıyor. "Santralden güvenliği bağlamalarını istemen gerekecek."

Hodges, Holly'nin iPhone'nunu kulağına o kadar sıkı yaslıyor ki kulağı acıyor. Çalıyor, çalıyor, çalıyor.

2A ve 2B çıkışlarını geçiyorlar. MAC göründü. Uzaktan bakınca müzik kutularını andırıyor. Otopark dolmuş. Sonunda biri telefonu açıyor ama Hodges konuşamadan operatör devreye giriyor ve bant kaydı başlıyor.

"Merhaba, MAC'i aradığınız için teşekkürler. Hayatınızı güzelleştirmek için elimizden geleni yapmak bizim görevimiz."

Hodges kaydı dinliyor. Ter içinde. Katilin konser başlamadan harekete geçmeyeceğine inanmak istiyor. İçinden bildiği bütün duaları sıralıyor. Popüler gruplar sahneye hep geç çıkar.

"İşimizi düzgün yapabilmek için desteğinize ihtiyaç duyduğumuzu sakın unutmayın," diye devam ediyor bant kaydı. "Senfoni orkestrasının ve sonbahar konserlerinin sezonluk biletleri satışa çıktı. Erken rezervasyon yaptırırsanız yüzde elli..."

"Neler oluyor?" diye bağırıyor Jerome. 3A ve 3B'yi geçiyorlar. 4A'nın yanma SPICER BULVARI yazan bir tabela konulmuş. Jerome, Holly'ye kendi telefonunu veriyor. Holly, önce Tanya'yı, sonra Barbara'yı arıyor ama ulaşamıyor.

"Rezalet bir bant kaydı dinliyorum," diyor Hodges. Sızlayan omzunu ovuşturuyor. Diş ağrısından bile feci. "Rampadan inince sola sap. Bir blok git. McDonald's'tan sağa sap." Mercedes'in hızı neredeyse yüz altmış kilometreye çıksa da motor hiç zorlanmıyor.

"Patlamayı duyarsak aklımı kaçırırım," diyor Jerome.

"Düşünme, sür!" diyor Holly. Dudaklarının arasında yakmadığı bir Winston. "Kaza yapmazsan zamanında ulaşacağız." Tekrar Tanya'nın numarasını çeviriyor. "Onu yakalayacağız, onu yakalayacağız, onu yakalayacağız."

Jerome öfkelendi. "Holly, sen delinin tekisin!"

"Sus ve arabayı kullan!" diyor Holly.

"MAC kartınızı kullanarak seçkin restoranlarda yüzde on indirim kazanabilirsiniz..." diye devam ediyor kayıt.

Sonunda sadede geliyor.

"Şu anda telefonunuza yanıt veremiyoruz. Aradığınız kişinin dahili numarasını biliyorsanız lütfen tuşlayın, bilmiyorsanız daha sonra tekrar arayın. Dahili numaralarımız yakın zamanda değişmiştir. Sahne amirliği için 1-0'ı, gişe için 1-1'i tuşlayın. Senfoni orkestrası..."

Bu azap ne zaman bitecek diye düşünüyor Hodges. Sears kataloğu bile daha kısadır.

Jerome, Hodges'un yol tarifine uyup rampadan iniyor. Kırmızı ışığa yakalanıyorlar. "Holly, o yönden gelen var mı?"

Kadın telefonu kulağından ayırmadan yolu kontrol ediyor. "Gaza basarsan yırtarız. Yavaş gidersen gelen araba bize çarpar."

Jerome gazı köklüyor. Olivia'nın Mercedes'i rüzgâr gibi gidiyor. Kasislerin üzerinden geçerken arabanın tabanı betona çarpıyor ama aldırmıyorlar. Mercedes'e çarpmamak için fren yapan araçlardan korna sesleri yükseliyor. Hodges, bir kazadan daha ucu ucuna kurtulduklarını görüyor.

"Mingo sahne amirliği için..."

Emekli dedektif Mercedes'i yumrukluyor. "TELEFONUN BAŞINA BİR İNSAN OTURTSAYDINIZ OLMAZ MIYDI?"

Sağda McDonald's'ın altın rengi amblemi beliriyor. Bant kaydı, Hodges'a güvenlik için 3-2'yi tuşlamasını söylüyor. Hodges söyleneni yapıyor. Telefon dört çalıştan sonra açılıyor. Duydukları yüzünden neredeyse öfkeden kuduracak.

"Alo, MAC'i aradığınız için teşekkür ederiz," diyor bir bant kaydı ve devam ediyor: "Hayatınızı güzelleştirmek için varız."

33

"Konser niye başlamadı Bayan Robinson?" diye soruyor Dinah Scott. "Saat yediyi geçti."

Tanya'nın aklına lisedeyken gittiği Stevie Wonder konseri geliyor. Sekizde başlaması gerekirken dokuz buçukta başlamıştı. Ama kızlara bundan bahsetmiyor.

Hilda'nın kaşları çatılmış, gözleri telefonunda. "Bir türlü Gail'e ulaşamıyorum," diye yakınıyor. "Hatlar kilitlenmiş..."

Cümlesini tamamlayamadan ışıklar kararıyor. Seyirciler sevinç çığlıkları atıp alkış tutturuyorlar. "Anne, o kadar heyecanlıyım ki..." diye fısıldıyor Barbara. Kızının ne kadar mutlu olduğunu gören Tanya, neredeyse gözyaşlarına boğulacak. BAM-100 tişörtlü bir adam sahneye giriyor. Spot ışığı onu sahnenin ortasına kadar takip ediyor.

"Bayanlar ve baylar!" diye bağırıyor. "Bu gece nasılsınız?"

Seyirciler alkışlayarak ve sevinç çığlıkları atarak karşılık veriyor. Tanya, tekerlekli sandalyedeki insanların da alkışladığını görüyor. Kel olan hariç. O, kıpırdamadan oturuyor. *Kucağındaki fotoğrafı düşürmekten korkuyordur,* diye düşünüyor Tanya.

"Boyd, Steve ve Pete'i dinlemeye hazır mısınız?" diye soruyor sunucu.

Tezahüratlar, çığlıklar...

"CAM KNOWLES'ı görmeye hazır mısınız?"

Genç kızlar çığlık çığlığa... (Oysa kahramanları sahneye çıktığında heyecandan susup kalacaklar.) Herkes konsere hazır, herkes heyecan içinde. İdollerini görmek için ölebilirler.

"Birkaç dakika sonra nefes kesici dekorumuz aklınızı başınızdan alacak ama önce bayanlar ve baylar... size Round Here grubunu takdim etmekten kıvanç duyuyorum!"

Seyirciler ayakta, sahne kararıyor. Tanya, kızların telefonlarını almayı neden istediklerini o zaman anlıyor. Eskiden böyle zamanlarda bir kibrit veya çakmak çakardınız. Günümüz çocukları ise hep beraber ekran ışıklarını yaktıkları telefonlarını havaya kaldırıyorlar. Seyircilerin oturduğu bölümü ay ışığını andıran bir ışıltı kaplıyor.

Böyle yapmaları gerektiğini nereden biliyorlardı, diye düşünüyor kadın. *Kim söyledi? Biz ne yapacağımızı nereden bilirdik?*

Bir türlü hatırlayamıyor.

Sahne kırmızı ışıklarla aydınlanıyor. Tam o anda bir çağrı aşırı yüklenen antenleri aşıp Barbara Robinson'ın cep telefonuna ulaşıyor. Küçük kız elindeki telefonun titrediğini hissediyor. Umursamıyor. Telefona bakmak, hayatının konseri başlarken yapmak isteyeceği en son şey. Ayrıca telefonu açsa bile bu gürültüde arayan kişinin ne söylediğini duyamazdı. Herhalde ağabe-

yidir. Barb, titreşen telefonu elinde tutup sallamayı sürdürüyor. Hayatının konserinde. Her saniyesi öylesine muhteşem ki! Annesi bile onlara uydu, telefonunu sallamaya başladı.

Tanya Robinson'ın o güne dek gördüğü en dar kot pantolonu giymiş solist, mikrofona doğru yürüyor. Round Here grubunun popüler yıldızı Cam Knowles sarı saçlarını geriye savurup "Bir Daha Asla Yalnız Kalmayacaksın" parçasını söylemeye başlıyor. Seyirciler yerlerine oturmaktansa ayakta izlemeyi tercih ediyorlar. Işıl ışıl ekranlarıyla telefonları hâlâ ellerinde. Konser başladı.

34

Mercedes, Spicer Bulvarı'ndan GÖREVLİLER DIŞINDAKİLER GİREMEZ tabelasının konduğu yola saptı. Kapı beş metre ötelerinde. Kapalı. Jerome görüntülü görüşme cihazının düğmesine basıyor. Cihaza GİRMEK İÇİN DÜĞMEYE BASIN yazılmış.

"Polis olduğumuzu söyle," diyor Hodges.

Jerome, camı sonuna kadar açıp düğmeye tekrar basıyor. Yanıt veren yok. Bir kere basıp bu sefer parmağını çekmeksizin uzun uzun bekliyor. Hodges'un aklına en kötü ihtimaller geliyor: Ya Jerome'u bant kaydı yanıtlarsa? Ya yirmi dakika aynı saçmalıkları dinlemek zorunda kalırlarsa?

Neyse ki yanıt veren kanlı canlı bir insan. Pek arkadaş canlısı değil. "Bu giriş kapalı."

"Polisim, kapıyı açın," diyor Jerome.

"Ne istiyorsunuz?"

"Polis olduğumu söyledim ya! Lanet olası kapıyı aç! Durum acil!"

Kapı yavaş yavaş açılırken Jerome, arabayı sürmek yerine tekrar düğmeye basıyor. "Güvenlikten misiniz?"

"Kapı sorumlusuyum," diyor ses. "Güvenlikle görüşmek istiyorsanız güvenliği arayın."

"Kimse yok," diyor Hodges. "Bütün güvenlik görevlileri salona dağılmıştır. Arabayı içeri sür."

Jerome, kapının ardına kadar açılmasını beklemeden gaza basıyor. Mercedes'in kaportasını çiziyor. "Belki herifi yakalamışlardır. Fotoğrafını yollamıştık, belki ellerindedir."

"Yakalayamamışlar, içeri girmeyi başarmış," diyor Hodges.

"Nereden biliyorsun?"

"Dinle."

Şarkı sözlerini duyamıyorlar ama davulların gümbürtüsü her yerden duyuluyor.

"Konser başlamış. Windom'ın adamları onu yakalasaydı patlayıcıları bulurlardı. Salon boşaltılırdı. Standart prosedür."

"İçeri onca bombayla nasıl girebilir?" diye soruyor Jerome. Direksiyonu yumrukluyor. "Nasıl, nasıl?" Ne kadar korktuğu belli.

Hodges ise en çok kendine kızıyor. Hepsi onun suçu. "Bilmiyorum, fotoğrafı ellerindeydi."

Yükleme bölümüne giden rampaya geldiklerinde kenara oturmuş, sigara içen işçileri görüyorlar. Teknik ekip konserin bitmesini bekliyor. Konser salonunun arka kapısı açık. Artık müzik de duyuluyor. Bir gürültü daha var: Aynı anda sevinç çığlıkları atan binlerce kızın sesi.

Onu bulmalarına yararı dokunmayacaksa Hartsfield'ın nasıl içeri girdiğinin bir önemi yok. Binlerce insanın doldurduğu karanlık konser salonunda tek bir kişi nasıl bulunur?

Jerome arabayı park ederken Holly şöyle diyor: "De Niro, Mohawk yapmıştı. Bence açıklama bu."

"Ne saçmalıyorsun?" diye soruyor Hodges. Onları gören kapı sorumlusu yanlarına doğru geliyor.

"*Taksi Şoförü* filminde Robert De Niro, delinin tekini canlandırmıştı ya!" diye açıklıyor Holly. "Bir politikacıyı öldürmeye karar verdi ve kimse tanımasın diye saçlarını kazıdı. Ortada kalan bölüm hariç. O saç modeline Mohawk denir. Brady Hartsfield aynısını yapmamıştır tabii, fazlasıyla tuhaf kaçardı."

Hodges, banyoda gördüğü saçları hatırlıyor. Renkleri ölüsünü buldukları kadının saç rengini tutmuyordu. Holly'nin akli dengesi yerinde olmayabilir ama galiba haklı; Hartsfield saçını kazımış. İyi ama o kadarı içeri sızmasına yeter mi?

Görevli, yanlarına ulaşıyor. "Neler oluyor?"

Hodges, eski polis kimliğini çıkarıp başparmağıyla tarihi örterek şöyle bir gösterip kaldırıyor. "Ben Dedektif Billy Hodges. Adınız?"

"Jamie Gallison." Jerome ile Holly'yi süzüyor.

"Ben ortağıyım," diyor Holly.

"Ben çırağıyım," diyor Jerome.

Teknik ekip gözlerini onlara dikmiş. Bir iki işçinin alelacele sigaralarını söndürüşlerine bakılırsa tütünden daha güçlü bir şey içiyorlardı. Kapı aralık, Hodges sahne arkasındaki depoyu görebiliyor.

"Bay Gallison, gelmemizin önemli bir nedeni var," diyor Hodges. "Hemen Larry Windom'ı çağırmanızı rica ediyorum."

"Yapma Billy!"

"Beyefendi, lütfen hemen onu arayın," diyor görevliye.

Gallison, başını iki yana sallıyor. "Güvenlik görevlileri görev başındayken cep telefonu taşımaz. Büyük konserlerde iletişim sistemleri kilitlenir. Güvenlik görevlileri..."

Holly, Hodges'un kolunu çekiştiriyor. "Yapma, adamı korkutacaksın. O zaman harekete geçer. Eminim."

"Holly haklı olabilir..." diyor Jerome ve sonra çömez olduğunu hatırlıyor. "... amirim," diye ekliyor.

Gallison ne kadar endişeli olduklarını fark etti. "Kimi korkutmak? Neden bahsediyorsunuz?"

Hodges gözlerini bir saniye bile adamdan ayırmıyor. "Güvenlik görevlileri telsiz mi kullanıyor?"

"Evet, yeni modellerden." Kulağını işaret ediyor. "İşitme engellilerin kullandıkları cihazlara benzeyen telsizler var ya... Neler olduğunu söyler misiniz? Lütfen bomba konduğunu söylemeyin." Hodges'un bembeyaz olduğunu görünce: "Gerçekten mi?"

Hodges, adamla konuşmayı bırakıp depoya dalıyor. Tıka basa dolu bir tavan arası gibi. Marangozların aletleri, kostümler, nota sehpaları. Müzik iyice güçlendi. Hodges'un göğsü sıkışmaya başladı. Acı sol koluna yayıldı. Kalbi ağırlaştı ama bilinci açık.

Brady ya saçlarını kazıdı ya kısacık kesip boyadı. Makyaj yapıp ten rengini değiştirmiş, renkli lens veya gözlük takmış olabilir. Ama ne yaparsa yapsın genç kızlarla dolu konser salonuna tek başına giren o yaşlarda bir erkek dikkat çekecektir. Hele ki uyarıldıktan sonra, Windom öyle birini asla gözden kaçırmaz. Ya patlayıcılara ne demeli? Holly ile Jerome neler olduğunu az buçuk çözdü ama Hodges'un bildiği kadarını bilmiyorlar. Çelik

saçmalar kullanacak bir manyak güvenlik kontrolünü nasıl geçti? MAC'in güvenliği o kadar kötü mü?

Gallison, dedektifi sol kolundan yakaladığında acı, Hodges'un şakaklarına kadar sıçrıyor. "Ben giderim. Gördüğüm ilk güvenlik görevlisinden Windom'ı çağırmasını isterim."

"Hayır beyefendi," diyor Hodges. "Öyle yapmayacaksınız."

Holly Gibney baştan beri haklıydı. Bay Mercedes içeride. Bombası var. Henüz patlatmadı. Polisi aramak için çok geç, MAC güvenlikçilerine güvenemezler.

Hodges için de artık çok geç.

Ama...

Hodges, kasalardan birine oturuyor. "Jerome... Holly... Yanıma gelin."

Sözünü dinliyorlar. Jerome, panik duygusunu güçlükle bastırıyor. Holly ise sakin.

"Dazlak olmak yetmez. Zararsız görünmenin bir yolunu bulmuş olmalı. Galiba nasıl yaptığını biliyorum ve tahminlerimde yanılmıyorsam onu bulabiliriz."

"Nerede?" diye soruyor Jerome. "Söyle, hemen gidip getirelim!"

"O kadar kolay olmayacak. Şimdiden tetiktedir, durmadan etrafı kontrol ediyordur. Seni tanıyor Jerome. Lanet Bay Tastey kamyonundan dondurma aldığını sen kendin söyledin."

"Billy, binlerce kişiye dondurma satmıştır."

"Doğru ama... söyler misin mahallemizde kaç siyah var?"

Jerome susuyor. Artık o da dudaklarını kemiriyor.

"Ne tür bir bombadan söz ediyoruz?" diye soruyor Gallison. "Yangın alarmını çalıştırsak?"

"Bombayı patlatır, binlerce insan havaya uçar," diyor Hodges. Konuşmakta zorlanıyor. "Tehlikeyi sezerse düğmeye basar. Riski göze alabilir misin?"

Gallison karşılık vermiyor. Hodges, kaderlerinin Holly ile Jerome'un ellerinde olduğunu biliyor.

"Jerome, riske giremeyiz. Ben de gidemem. Uzun süredir beni izlediğini biliyoruz."

"Arkasından saldırırım," diyor Jerome. "Karanlıkta beni göremez. Sahne aydınlık, seyircilerin oturduğu bölüm karanlık."

"Tahmin ettiğim yerdeyse başarılı olma ihtimalin yüzde elli. Riski göze alamayız."

Hodges, saçları griye dönmüş, akıl hastası kadına bakıyor. "Sen yapmak zorundasın Holly. Herifin parmağı tetiktedir. Tanınmadan ona yaklaşabilecek tek kişi sensin."

Holly, hunharca davrandığı dudaklarını tek eliyle örtüyor ama bunun da yetmeyeceğine kanaat getirmişçesine öteki elini de ağzına götürerek çığlığını bastırmaya çalışıyor. Ağlamak üzere. *Tanrı yardımcımız olsun*, diye düşünüyor Hodges.

"Sen de benimle gelirsen," diyor Holly ağzını kapadığı ellerinin arasından. "Belki o zaman..."

"Gelemem, kalp krizi geçiriyorum," diyor Hodges.

"Aman ne harika!" diye homurdanıyor Gallison.

"Bay Gallison, engellilere ayrılan bir bölüm var mı? Böyle bir konser salonunda herhalde vardır."

"Elbette. Salonun ortalarına doğru."

İçeri yalnızca patlayıcılarla girmemiş, üstelik en fazla hasar yaratacağı yerde oturuyor, diye düşünüyor Hodges.

Şöyle diyor: "Beni iyi dinleyin ve sözlerimi tekrarlatmayın."

35

Konser öncesindeki tanıtım bölümü sayesinde Brady, biraz olsun gevşedi. Keşif turuna çıktığında karşılaştığı karnaval malzemeleri ya sahne arkasında ya sahnenin üstündeki platforma yerleştirilmiş halde indirilmeyi bekliyor. Grubun ilk dört beş şarkısı ısınma turu sayılır. Birazdan gerçek set ya iki yandan sahneye girecek ya yukarıdan sahneye indirilecek. Böylece grup esas amaçlarına ulaşıp yeni albümlerinin tanınmasını sağlayacak. Hayatlarında ilk defa pop konserine giden çocuklar yanıp sönen ışıkları, dönme dolabı, kumsal dekorunu gördüklerinde sevinçten deliye dönecekler. Brady, o zaman İki Numara'nın düğmesine basacak ve sevinçlerini dehşete, ışığı karanlığa çevirecek.

Serseri tipli, karmakarışık saçlı bir genç olan solist, ağdalı aşk şarkısını dizlerinin üstüne çökerek tamamlıyor. Son notayı uzattıkça uzatıyor. Bitirdiğinde başını kibarca öne eğerek seyircileri selamlıyor. Vasat bir şarkıcı, muhtemelen aşırı dozda uyuşturu-

cudan ölüp gidecek tiplerden ama mikrofonu eline alıp, "Keyifler nasıl?" diye bağırdığında seyirciler coşkuyla, delicesine alkışlıyor.

Brady, sahneden çok seyircileri gözlemliyor; Hodges'un tahmin ettiği gibi gelen giden var mı diye kontrol ediyor. Derken gözleri birkaç sıra arkasında oturan siyahi kıza takılıyor.

Onu tanıyor muyum?

"Kime bakıyorsun?" diye bağırıyor, yanındaki sakat kız. Brady, kızı güçlükle duyuyor. Geçici komşusu ona sırıtırken Brady, bacakları tutmayan birinin gülümsemesinin ne kadar aptalca olduğunu düşünüyor. Dünya onun ağzına sıçmış, yin-yang diye bir şey kalmamış, ıskartaya çıkmış. Nasıl oluyor da gülümsemeyi hak ettiğini sanıyor – hem de ağzı kulaklarına varırcasına gülümsemeyi? Herhalde ilaçlarla kafayı bulmuştur.

"Bir arkadaşımı gördüm!" diye sesini duyurabilmek için bağırarak karşılık veriyor Brady.

Sanki hiç arkadaşı varmış gibi.

36

Gallison, Holly ve Jerome'un önüne düşüp nereye gitmeleri gerekiyorsa oraya götürüyor ama Hodges onlarla ilgilenecek halde değil. Ellerini dizlerine yaslıyor. Başını öne eğiyor. Teknik ekipten biri ambulans çağırmayı teklif ediyor. Hodges, kibarca teklifi geri çeviriyor. Tıka basa dolu Mingo Salonu'ndaki seyirciler, hatta Jerome'un annesi ve kardeşi onlar yüzünden tehlikede. Hodges yazı tura atmaktansa ölmeyi tercih eder ve içten içe ölmenin yedikleri onca haltı polislere açıklamaktan kolay olacağını düşünüyor...

Ama... Janey... Janey'i, birlikte ne kadar eğlendiklerini, kahkahalarını, hediye fötrünü kırk beş derece açıyla öne eğişini hatırladığında ikinci bir şansı olsa yine aynı seçimleri yapacağını biliyor.

İkinci bir şansı olsa Bayan Melbourne'ün anlattıklarını ciddiye alırdı. Komşusu Bowfinger ile konuşurken Bayan Melbourne'ün kafayı sıyırdığını varsayıp gülüşmüşlerdi. Halbuki tongaya düşen kendileri oldu. Bayan Melbourne haklıymış. Brady

Hartsfield baştan beri aralarındaydı, bilgisayarlarını tamir ediyor, dondurma satıyordu.

Holly ile Jerome gözden kayboldu. Hodges'un babasının 38'lik silahı Jerome'da. Hodges, oğlanı dolu bir silahla kalabalık konser salonuna yollamakta tereddüt içindeydi. Normal koşullarda akıllı bir çocuktur ama annesi ve kardeşi tehlikedeyken soğukkanlılığına güvenilemez. Yine de Holly'yi koruyacak biri gerekliydi. *Sen destek kuvvetlerisin*, demişti Hodges, Gallison ikiliyle birlikte yanından ayrılmadan önce. Jerome, bu sözleri duyduğunu gösteren herhangi bir tepki vermedi. Belki gerçekten duymamıştı.

Öyle veya böyle, Hodges elinden geleni yaptı. Geriye kalan tek şey oturup beklemek, acıya dayanmaya ve nefes almaya çalışmak, bombanın patlamaması için dua etmek.

37

Holly Gibney, hayatı boyunca iki kere akıl hastanesine kaldırıldı; ilki ergenlik çağında, ikincisi yirmili yaşlardaydı. Sonradan, olgunluk çağım dediği dönemde gittiği terapist iki vakayı *gerçeklikten kopmak* şeklinde etiketlemişti. Psikoza girmekten çok daha iyi bir teşhis değildi. Tek bir farktan söz edilebilir: Psikozdan dönüş yoktur, krizden vardır. Holly'nin kendisi kopmalara çok daha basit bir tanım uydurmuştu: Gerçek dünyanın ödünü patlattığı anlar. Her gün hissettiği korkunun aksine kontrolü kaybedecek kadar paranoyaklaştığı zamanlardı bunlar.

Yirmili yaşlardaki krizi Cincinnati'deki emlak şirketinin patronu Frank Mitchell Jr. yüzünden yaşamıştı. Babasının adını taşıyan Frank Mitchell, şirkette yönetici konumundaydı; iyi giyinirdi, zeki bakışlı, balık suratlı bir tipti. Kadına sürekli satışlarının standartların altında olduğunu, meslektaşlarının ondan nefret ettiğini söylerdi. Kovulmamasının yegâne sebebi Mitchell'ın, Holly'nin arkasını kollamasıydı ama bunun da bir karşılığı olmalıydı. Holly, ne onunla yatmak ne işini kaybetmek istiyordu. İşini kaybederse dairesini kaybederdi ve aile evine dönüp baskıcı annesi ve pek işe yaramayan babasıyla oturması gerekirdi. Holly, sonunda bu ikilemi bir gün işe erken gidip patronunun ofisini dağıtarak çözdü.

Diğer çalışanlar Holly'yi kendi ofisinde, bir köşeye büzülmüş halde buldular. Parmak uçları kan içindeydi. Tuzaktan kurtulmaya çalışan hayvanlar gibi kendi parmaklarını çiğnemişti.

İlk sinir krizinin sebebiyse Mike Sturdevant'tı. Holly'ye *Mızmız* lakabını o takmıştı.

Liseye başlayan Holly, yeni yeni belirginleşen memelerini kucağında taşıdığı kitaplarla örtmeye çalışır, dersten derse koşturmak dışında hiçbir şeyle ilgilenmezdi. Saçlarını sivilcelerle dolu yüzünü örtecek şekilde öne dökerdi. Ama o yıllarda bile sorunları sivilcelerin çok ötesindeydi. En beteri tedirginlikti. Sonra depresyon ve uykusuzluk. En kötüsü ise takıntılardı.

Takıntı en beklenmedik anlarda ortaya çıkan rahatsızlık türüdür. Obsesif kompülsif kişilik bozukluğunun kapsamına girer; kendi kendine konuşmayı, tırnak kemirmeyi ve daha hafif geçen vakalarda dudakları kemirmek gibi eğilimleri içerir. Daha ağır hastalar durmadan ellerini kollarını sallar, kendi kendilerine vurur, görünmez ağırlıkları taşıyormuş gibi öne eğilerek yürür.

Holly, kollarını göğsünde kavuşturma alışkanlığını sekiz yaşında edindi, sürekli titriyor, kendi kendine konuşuyor, suratında garip ifadeler beliriyordu. Beş on saniyesi böyle tuhaflıklarla geçer, sonra ne yapıyorsa ona dönerdi: okumak, dikiş dikmek, babasıyla atış talimi yapmak. Annesi durumu fark edip suratını buruşturmasını ve titremeyi kesmesini söylemediği müddetçe ne yaptığının farkına varmazdı ve görenler bir tür sinir krizi geçirdiğini zannederdi.

Mike Sturdevant, hayatının altın çağının lise yılları olduğunu iyi bilen kaba saba erkeklerdendi. Son sınıftaydı. Cam Knowles kadar yakışıklı, geniş omuzlu, ince dudaklı, uzun bacaklı, sarışın bir tipti. Doğal olarak futbol takımındaydı, doğal olarak bir amigo kızla çıkıyordu. Lisede Holly ile tamamen farklı sosyal sınıflardaydılar. Normalde öyle bir genç kız, hayatta delikanlının dikkatini çekmezdi. Ancak Holly, koridorun ortasında sinir krizlerinden birine yakalanınca oğlanın dikkatini çekti.

Mike Sturdevant ve takım arkadaşları olay esnasında koridordan geçiyordu. Durup Holly'yi izlediler. Elleri giysilerine yapışmış, tir tir titreyen, suratında garip ifadeler belirip kaybolan bir kız. Gerilmiş dudaklarının arasından bir dizi garip ses –belki kelimeydi, belki değildi– dökülüyordu.

"Ne sayıklıyorsun?" diye sordu Mike.

Holly, rüyadan uyanmışçasına delikanlıya baktı. Çok şaşırmıştı. Oğlanın neden bahsettiğini bilmiyordu, tek bildiği gözlerini dikip kendisine baktığıydı. Herkes Holly'ye bakıyordu. Herkes pis pis sırıtıyordu.

Şaşkın şaşkın ona bakmaya devam etti Holly.

"Efendim?"

"Kendi kendine konuşuyordun!" diye bağırdı Mike. "Mızmız gibisinden bir şeyler söylüyordun!"

Öğrenciler *Mızmız* lakabını hemen kaptı. Holly, başını öne doğru eğip kafeterya tarafına kaçmak zorunda kaldı. O günden sonra okuldaki bütün öğrenciler Holly Gibney'e *Mızmız* dedi. Yılbaşı tatiline kadar bu böyle sürdü gitti. Annesi bir gün kızını çırılçıplak küvete uzanmış, bir daha asla okula dönmeyeceğini söylerken buldu. Beni mecbur bırakırsan kendimi öldürürüm, diyordu kız.

İşte! Ödü kopmak diye buna denir.

İyileştiğinde onu başka bir okula yolladılar, hayatı daha az gerilimliydi. Bir daha Mike Sturdevant ile karşılaşmadı – kâbusları hariç. Sürekli koridorda karşılaştıkları anı hatırlıyordu. Rüyalarda bazen kendisi sadece iç çamaşırlarıylaydı ve herkes parmağıyla onu gösterip *Mızmız* diye dalga geçiyordu.

Jerome ile görevlinin peşinden Mingo'nun altındaki koridorlardan geçerken lisedeki çilesini özlemle anıyor. *Brady Hartsfield kesinlikle ona benziyordur, Mike Sturdevant'ın kel versiyonudur,* diye geçiriyor içinden. Mike'ın da kel... şişko... şeker hastası... mızmız bir karısı ve hain çocukları olan bir adama dönüşmüş olmasını diliyor.

Mızmız, diye düşünüyor.

Ödeşme zamanı, diye düşünüyor.

Gallison'ı takip edip dekorların ve kostümlerin arasından tamamlanmış setlerin konulduğu geniş bir koridora çıkıyorlar. Koridorun sonunda kapıları açık duran yük asansörü var. Duvarların diğer tarafından müzik sesi geliyor. Aşkla ve dans etmekle ilgili bir şarkı. Holly'nin özdeşleşebileceği şeyler değil.

"Asansörü kullanmak istemezsiniz," diyor Gallison. "Sahne arkasına çıkar. Sahnedeki grubun arasından geçmeden seyirci-

lere ulaşamazsınız. Söylesenize, o adam gerçekten kalp krizi mi geçiriyordu? Siz gerçekten polis misiniz? Polise benzemiyorsunuz." Jerome'u süzüyor. "Sen çok gençsin." Holly'ye döndüğünde bakışları daha da şüpheci. "Sen ise..."

"Tam bir ucube miyim?" diye cümlesini tamamlıyor Holly.

"Hayır, öyle demeyecektim."

Demese bile ne düşündüğü belli. Holly gerçeği biliyor; bir zamanlar lakabı *Mızmız* olan biri böyle şeyleri hep bilir.

"Bu bir şakaysa gerçek polisleri arayacağım," diyor Gallison.

"İçiniz nasıl rahat edecekse..." diyen Jerome'un umurunda değil. Neden olmasın? İsterse FBI'ı bile arayabilir. Öyle veya böyle beş dakikada bu iş bitecek. Jerome, sona yaklaştıklarının bilincinde ve Holly'ye baktığında onun da bildiğini anlıyor. Hodges'un verdiği silahı cebine koydu. Silah ağır, tuhaf bir sıcaklığı var. Dokuz yaşındayken kullandığı, annesinin itirazlarına karşın babasının hediye ettiği pompalı tüfek sayılmazsa hayatında hiç silah kullanmadı, bu silah ise neredeyse kanlı canlı.

Holly, asansörün solunu işaret ediyor. "Ya şu kapı?" Gallison yanıt vermeyince ekliyor: "Yardım et... Lütfen... Belki gerçek polis değilizdir, belki tahmininde haklısındır ama seyirciler arasında çok tehlikeli biri var." Derin bir nefes alıp doğru olduğunu bilse de ürpermeden dile getiremediği bir cümle kuruyor: "Beyefendi, tek şansınız biziz."

Gallison, şöyle bir düşünüyor. "Merdivenler salonun soluna çıkar. Uzun bir yol. En tepede iki kapı var. Soldaki dışarı açılır. Sağdaki salona, sahnenin altına. O mesafeden müzik kulak zarlarınızı patlatabilir."

Jerome, cebindeki tabancanın kabzasına dokunuyor: "Engellilere ayrılan bölüm nerede?"

38

Brady onu tanıyor. Gerçekten *tanıyor.*

Başlangıçta kim olduğunu çıkaramadı, dilinin ucuna gelen ama bir türlü bulamadığı bir kelime gibi. Ancak grup dans pistinde sevişmekle ilgili şarkılarına başladığında jeton düştü. Hodges'un evcil zencisinin ailesini hatırladı. Beyaz adları veril-

miş zenciler. Zenci adı taşıyan köpek. Brady, köpeği öldürmeyi planlamış; fakat yanlışlıkla annesi ölmüştü.

Brady, zencinin koşa koşa Bay Tastey kamyonuna geldiği günü hatırlıyor, ayak bilekleri emekli polisin çimenlerini biçtiği için yemyeşildi. Kardeşi arkasından, "Bana da çikolatalı dondurma alır mısın? Lütfen?" diye bağırıyordu.

Kızın adı Barbara. Brady'nin gördüğü kesinlikle o. Hiç değişmemiş, hâlâ çirkin. Arkadaşları ve muhtemelen annesi olan kadın Brady'nin iki sıra yukarısında kalan koltuklarda. Jerome yanlarında değil. Brady ise zevkten dört köşe.

Jerome... Bırakalım yaşasın, hiç dert değil. Daha bile iyi.

Kardeşi olmadan, annesi olmadan çile çekmek neymiş anlasın.

Barbara Robinson'dan gözlerini alamıyor. Parmakları Frankie'nin fotoğrafından İki Numara'nın düğmesine kayıyor. İcadını okşuyor. Sahnede Round Here grubunun solisti bacak açıp sertçe yere yapışıyor. Sonra da toparlanıp ayaklarını sahnenin kenarından aşağı sarkıtıyor. Kızlar çığlık çığlığa. Ona dokunmak için yanıp tutuşuyorlar, ellerini uzatıyorlar, gökkuşağı renklerine boyadıkları tırnakları ışıkların altında parlıyor.

"Lunaparkları sever misiniz?" diye bağırıyor Cam.

Bağırarak sevdiklerini söylüyorlar.

"Karnaval sever misiniz?"

Karnavallara bayılırız diye bağırıyorlar.

"Dönme dolabın tepesinde hiç öpüştünüz mü?"

Çığlıklar öylesine güçlü ki kimsenin ne dediği anlaşılmıyor. Seyirciler ayağa fırlıyor. Spot ışıkları seyircilerin üzerinde dolaşıyor. Brady, grubu göremiyor ama bir önemi yok. Kamyonların boşaltılışına şahit olduğu için neyle karşılaşacağını biliyor.

Konuşmasına mikrofonun her yana ulaştırdığı bir fısıltıyla devam eden Cam Knowles şöyle diyor: "Bu gece hayatınızın öpücüğüne kavuşacaksınız."

Karnaval müziği, org sesi, lunaparklardaki neşeli melodiler. Sahne tam bir ışık cümbüşü: turuncu, mavi, kırmızı, yeşil, sarı. Atlıkarınca ve dönme dolap sahnede belirdi, üstelik çalışır haldeler.

"ŞİMDİ YENİ ALBÜMÜMÜZDEN BİR PARÇA. *Dönme Dolapta Öpüşmek!* UMARIM BEĞENİRSİNİZ!" diyen Cam, enstrümanların ardından şarkısına başlıyor.

"Çöl bitmek bilmiyor bebeğim / aşkından öleceğim."

Brady'ye sorarsanız bu sözler olsa olsa lobotomi yapılmış ve beyninin dörtte üçünü kaybetmiş bir Jim Morrison tarafından yazılmış olabilir. Şöyle bağırıyor Cam Knowles: *"Beni aşk acımdan kurtaracak mısınız?"*

Seyirciler ciğerleri yettiğince bağırarak ezbere bildikleri nakaratla onu yanıtlıyor.

"Aşkım, aşkım, sensin tek ihtiyacım... Hayat bir dönme dolap, sen ve ben zirvedeyiz/ Bizi bekleyen sonsuz bir mehtap..."

Brady gülümsüyor. Yüzündeki, nihayet huzura ulaşan bir adamın gülümsemesi. Cihazının hazır olduğunu gösteren sarı ışığa bakıyor. Acaba yeşile döndüğünü görecek kadar yaşayacak mı? Zenci kız ve arkadaşları ayağa kalkmış tutkunu oldukları grubu alkışlıyorlar.

Buraya baksana, diyor içinden Brady. *Bana bak Barbara... Ölmeden önce son gördüğün benim yüzüm olsun.*

39

Barbara, sahneyi izlemeyi bırakıp tekerlekli sandalyedeki zavallı adama baktığında onun da çok eğlendiğini fark ediyor. Neden olduğunu bilmiyor ama onu sahiplendi, *bizimki* olarak görmeye başladı. Acaba birine mi benzetti? Muhtemelen hayır... Yoksa olabilir mi? Tanıdığı tek özürlü kişi okuldaki öğrencilerden Dustin Stevens. Zavallıcık henüz ikinci sınıfta. Ancak bu kel adamda tanıdık gelen bir yan var.

Konserin rüya gördüğü hissine kapılmasına sebep olan mucize dolu bir havası var. Bir an için tekerlekli sandalyedeki adamın el salladığını sanıyor ama yanılıyor galiba. Adam önce gülümsüyor, sonra el hareketi çekiyor. Küçük kız başlangıçta gözlerine inanamıyor ama yanlış görmedi.

Adama yaklaşan bir de kadın var, ikişer ikişer basamakları çıkıyor. Neredeyse koşacak. Arkasındaysa... Yoksa Barbara gerçekten rüya mı görüyor? Çünkü kadının arkasından gelen kişi...

"Jerome?" Barbara, Tanya'nın kolunu çekiştirip o tarafı işaret ediyor. "Anne, oradaki..."

Lafını tamamlayamadan kıyamet kopuyor.

40

Holly, önce Jerome'un önden gitmesinde bir sakınca olmayacağını sanıyor. Tekerlekli sandalyedeki adam bırakın onları görmeyi, sahneye bile bakmıyor. Dikkati seyirciler arasındaki birinde. Holly, eğer yanlış görmüyorsa o kişiye hareket çekti! Her şey kontrolden çıkmak üzere ve Jerome ile yer değiştirmeleri için artık çok geç. Katilin bir eli kucağındaki çerçevenin altında. Holly'ye kalırsa düğmeye basmaya hazırlanıyor. Eğer haklıysa, birkaç saniyeden fazla zamanları kalmadı.

En azından seyircilerin ortasında değil koridor tarafında, diye düşünüyor Holly.

Herhangi bir plan yapmadılar. Holly'nin gelecekle ilgili planları, film izlerken ne atıştıracağına karar vermenin ötesine geçmez. Ancak beynindeki toz bulutu dağıldı. Katilin yanına vardığında dudaklarından dökülen kelimeler bir bakıma ilahi adaletin yansıması. Öne eğilip sesini duyurabilmek için bütün gücüyle bağırarak katile sesleniyor.

"Mike? Mike Sturdevant? Gerçekten bu sen misin?"

Brady, Barbara Robinson'a hareket çekmeyi bırakıp şaşkınlık içinde Holly'ye bakıyor. Bu fırsatı değerlendiren Holly, Billy Hodges'un verdiği içi çelik bilye dolu Happy Slapper denen çorabı, içinde bulunduğu heyecanlı atmosferin etkisiyle ve adrenalinin verdiği güçle adamın kafasına indiriyor. Happy Slapper, Brady'nin şakağına isabet ediyor. Grubun ve seyircilerin gürültüsü yüzünden çarpma sesi duyulmuyor ama kafatasında oluşan göçüğü görüyorlar. Brady, kendini savunmak istercesine kollarını yukarı kaldırınca Frankie'nin fotoğrafı yere düşüyor. Çerçevenin camı kırılıyor. Brady toparlanmaya çalışıyor, gözleri Holly'de. Ha bayıldı ha bayılacak...

Brady'nin yanındaki sakat kız da, Barbara da şaşkınlık içinde Holly'ye bakıyor. Seyircilerin kalanı hiçbir şeyin farkında değil. Ayakta grubu alkışlıyorlar.

"SENİ TUTKUYLA SEVMEK İSTİYORUM... KUMSALIN YANINDAN GEÇEN OTOBANDA."

Brady'nin dudakları sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor.

"YENİ BİR GÜN BEKLİYOR BİZİ... HİÇ ÖPÜLMEDİĞİN GİBİ ÖPECEĞİM SENİ!"

Jerome, Holly'nin omzuna dokunup duyabilmesi için bağırarak konuşuyor. "Holly! Adamın tişörtünün altındaki ne?"

Holly, onu duyuyor duymasına da ne söylediğini anlamıyor. Sanki başka bir dalga boyuna geçti.

"Mızmız'ın sana bir hediyesi var Mike," diyerek çorabı bir kere daha ve daha sertçe caninin kafasına indiriyor. Bütün gücüyle vurduğu için Brady'nin kafasındaki göçük derinleşirken, kafa derisi yarılıyor ve yaradan kanlar fışkırıyor. Round Here tişörtü kana bulanıyor. Brady'nin başı sağa yatıyor, vücudu kasılırken ayakları havada çırpınıyor. Rüyasında tavşan kovaladığını gören köpeklerin tepinişini bilirsiniz. Tıpkı öyle.

Holly bir kere daha saldırmasın diye Jerome, kadını kolundan tuttuğu gibi kendine çeviriyor. "Bayıldı Holly! Kendinden geçti! Niye hâlâ vuruyorsun?"

"Terapi, terapi işte!" diyen Holly'nin başı dönüyor. Kendini bayılacakmış gibi hissedince yere çömeliyor. Çorabı tutan parmakları gevşediğinde Happy Slapper yere düşüyor.

Grup, bütün bu olanlara aldırmaksızın devam ediyor çalmaya.

41

Kolunu çekiştiren bir el!

"Jerome? Jerome!"

Jerome, şaşkın şaşkın kendisine bakan kardeşini ve hemen arkasındaki annesini görüyor. Diğer yandaysa Holly ve baygın Brady Hartsfield var. Jerome ailesini gördüğüne şaşırmadı ama onlara ayıracak vakti yok. Tehlike henüz geçmedi.

"Ona ne yaptınız?" diye bağırıyor sakat kız. "Ona ne yaptınız?"

Jerome, sesin geldiği yöne baktığında özürlülere ayrılan bölümdeki kızın konuştuğunu görüyor. "Holly! Kızı durdur!"

Ayağa fırlayan Holly dengesini kaybedince Brady'nin üstüne düşecek gibi oluyor. Hayatının son sakarlığı olurdu. Neyse ki toparlanıyor ve tekerlekli sandalyeyi öteki kızdan kurtarmayı başarıyor. Sakat kız güçsüz. Eğilip kulağına avazı çıktığı kadar bağırarak, "Ona dokunma! Bombayla gelmiş!" diyor.

Tekerlekli sandalyedeki kız ürkerek geri çekiliyor. Belki söyleneni anladı, belki de Holly'den korktu.

Brady'nin kasılmaları ve vücudundaki seğirmeler güçlendi. Holly, gördüklerinden hoşlanmadı. Cihazın sarı ışığını fark etti. Sarı ışık bela demek.

"Jerome, burada ne işin var?" diyor Tanya.

Görevlilerden biri yanlarına geliyor. "Koridoru boşaltın!" diye bağırıyor. "Koridoru boşaltın hemen!"

Jerome, annesini omuzlarından yakaladığı gibi kendine çekiyor. "Hemen çıkmalısınız anne. Kızları alıp git. Hemen! Görevliyi de götürün. Kızının hastalandığını söyle. Şimdi soru sorma."

Oğlunun ciddiyetini gören anne soru sormuyor.

"Anne?" diye araya giriyor Barbara. "Neler..." Cümlesinin devamı seyircilerin ve grubun çığlıkları arasında kayboluyor. Tanya, Barbara'nın kolundan tutup görevliye gidiyor. Hilda, Dinah ve Betsy'ye gelmelerini işaret ediyor.

Jerome ise Holly'nin yanında. Kadın zangır zangır titreyen Brady'ye doğru eğilmiş. Oğlanın ayakları step dansı yapar gibi yeri dövüyor. Hâlâ baygın ama dışarıdan bakan biri Round Here parçasına ritim tuttuğunu sanır. Kollarını savuruyor ama sol eli tişörtünün altındaki sarı ışığa yaklaştığında Jerome, Amerikan futbolundaki defans oyuncuları gibi bir vuruşta eli ittiriyor.

"Gitmek istiyorum!" diye bağırıyor tekerlekli sandalyedeki kız. "Korkuyorum!"

Jerome onu gayet iyi anlıyor, kendisi de gitmek istiyor. Ölmekten korkuyor; fakat oldukları yerde kalmalılar. Brady'yi ittirmeden geçmeleri zor ve onu kıpırdatmaya cesaret edemezler.

Holly, çoğu zaman olduğu gibi bu sefer de Jerome'un bir adım önünde. "Şimdilik yerinden kıpırdama tatlım. Sakinleş ve konserin tadını çıkar," diyor kıza. Brady'yi bayıltmak yerine öldürseydi her şey ne kadar kolaylaşırdı. Acaba rica etse Jerome, Hartsfield'ı vurur mu? Muhtemelen vurmaz. Yazık. Oysa o gürültüde rahatlıkla paçayı sıyırırlardı.

"Delirdin mi?" diye bağırıyor tekerlekli sandalyedeki kız.

"İnsanlar sık sık bu soruyu sorar," diye karşılık veriyor Holly. Brady'nin tişörtünü çıkarmaya yelteniyor. "Şunun ellerini yukarı kaldır," diyor Jerome'a.

"Ya yapamazsam?"

"O zaman serseriyi çivile gitsin!"

Seyirciler olup bitenden habersiz sağa sola sallanıp alkışlayarak şarkılara eşlik ediyor, balonlar havada uçuşuyor. Jerome, çıkışa baktığında annesinin kızlarla kapıya gittiğini görüyor. *Bu da bir şeydir*, diye düşünerek kendini görevine veriyor. Brady'nin titreyen ellerini sıkıca kavrayıp kollarını havaya kaldırıyor. Bilekleri ter içinde. Çırpınan bir balığı tutmaya çalışmaktan farksız.

"Ne yapmaya çalıştığını anlamadım ama acele et!" diye bağırıyor Holly'ye.

Tişört yukarı sıyrılınca el yapımı bir tür uzaktan kumandaya benzeyen cihaz ve yanan sarı ışık ortaya çıkıyor. Bu kumandada kanal düğmelerinin yerine elektrik düğmesine benzeyen bir tür şalter var. Dikey pozisyonda. Cihazdan çıkan kablo poposunun altında kayboluyor.

Sidik kokusuna benzer bir koku alıyorlar. Brady inliyor. Altına mı yaptı? Holly, kucağındaki idrar torbasına bakıyor, torbanın bağlandığı bir yer yok. Ucunu tutup tekerlekli sandalyedeki kıza uzatıyor. "Tut şunu!"

"İğğyy, çiş!" diyor tekerlekli sandalyedeki kız. Ve ardından: "Çiş değilmiş. Başka, hamurumsu bir şey bu!"

"Yavaşça yere bırak." Jerome, ortalığı inleten müzik yüzünden Holly'ye dönüp bağırarak konuşuyor. "Çabuk ol, hadi, acele et!"

Holly sarı ışığı inceliyor. Tetik mekanizmasına beyaz bir çıkıntı konmuş. Belli ki aç-kapa düğmesi. Ancak onu ileri veya geri ittirmeye cesaret edemiyor; çünkü ne yöne iterse kurtulacaklarını, ne yöne iterse havaya uçacaklarını bilmiyor.

Cihazı Brady'nin kucağından alıp şöyle bir inceliyor. Zehirli bir yılanı tutarmış gibi çok temkinli. "Herifin ellerini sıkı tut Jerome, sakın bırakma!"

"Herifin elleri kaygan!" diye homurdanıyor Jerome.

Şaşırdın mı, diye düşünüyor Holly. *Kaypak bir herifin ellerinin nasıl olmasını bekliyordun...*

Cihazı inceliyor, salonu dolduran dört bin seyirciyi düşünmemeye çalışıyor. Hayatları akıl hastası Holly Gibney'in vereceği karara bağlı. Bataryayı inceliyor. Kalem pillerden kullanılmış. Holly, tırnağını pilin kenarına takıyor, önce parmağını oynatmaya cesaret edemiyor ama düşünmesine fırsat kalmadan Brady'nin eli Jerome'dan kurtulup Holly'nin kafasına iniveriyor.

Holly, aniden çekilince parmağı pili ittiriyor ve pil tak diye yuvasından çıkıyor. Bombanın patlayacağını sanıyor ama hiçbir şey olmuyor. O zaman kumandanın ön tarafını çeviriyor. Sarı ışık sönmüş. Holly, gözyaşlarını tutamıyor. Ana kabloyu çekip koparıyor.

"Ellerini bırakabilirsin..." diye söze başlıyor ama Jerome zaten Brady'yi bırakıp Holly'ye sarılmış halde. Güçlükle nefes alan Holly de Jerome'a sarılıyor.

Seyirciler delicesine sevinç çığlıkları atıyorlar.

Holly, "Şarkıyı alkışladıklarını sanıyorlar ama asıl alkışladıkları biziz..." diye fısıldıyor Jerome'un kulağına. "Şimdilik bilmeseler de. Şimdi beni bırakabilir misin Jerome? Fazla sıkıyorsun, neredeyse bayılacağım."

42

Hodges'u bıraktıkları yerde, depo bölümünde buluyorlar. Tek başına değil. Göğsüne bir fil oturmuş gibi hissediyor. Bir şeyler oluyor; ya dünya kayıp gidiyor ya da o bu dünyadan gidiyor. Herhalde ikincisi. Sanki kameranın içinde ve kamera filmi sondan başa doğru oynatıyor. Dünya ışıl ışıl ama her saniye dünya biraz daha küçülüyor ve karanlık güçleniyor.

İradesini toplayıp dayanmaya çalışıyor, patlama olacak mı, olmayacak mı?

Teknik ekipten biri yanına gelip, "İyi misin?" diye soruyor. "Dudakların morarmış."

Hodges, elini sallayıp onu kovuyor. Kulağı konser salonunda.

Müzik, bağırışlar, sevinç çığlıkları. Başka gürültü yok. Henüz.

Dayan diyor kendine. *Dayan...*

"Nasılsın?" diye soruyor ona doğru eğilen teknik görevli.

"Dayanmalıyım..." diyor Hodges ama güçlükle nefes alıyor. Dünya küçüldü küçüldü ve ışıldayan, gümüş bir dolara döndü. Tam bilincini kaybedecekken birinin kendisine doğru geldiğini görüyor: Ağır adımlarla yürüyen Janey. Kafasındaki fötr şapkayı hafifçe öne eğmiş. Bir kadın fötr şapkayla bu kadar seksi olabilir. Hodges, o gün söylediklerini hatırlıyor: "Pişman değilim..." Bu bile yetmez mi?...

Yeter diye düşünüyor. *Evet.* Gözlerini kapıyor. Duvardan düşen Humpty Dumpty gibi yere yuvarlanıyor.

Teknisyen düşüşü yumuşatmak umuduyla öne atılıp onu tutuyor ama düşmesine engel olamıyor. Çalışanlar etraflarına toplanıyorlar.

"İlkyardım bilen var mı?" diye bağırıyor Hodges'u yakalayan adam.

Atkuyruklu bir görevli öne çıkıyor. Judas Coyne tişörtü giymiş, gözleri kan çanağı. "Biliyorum ama fena uçuyorum dostum."

"Yine de şansını dene."

Atkuyruklu görevli dizlerinin üstüne çömeliyor. "Bence bu herif gidici..." diyor; fakat yine de işe koyuluyor.

Üst katta Round Here yeni şarkısına başlarken genç hayranlarının canhıraş çığlıkları parçaya eşlik ediyor. O kızlar bu konseri hayatlarının sonuna kadar hatırlayacak. Müziği... Heyecanı... Balonları... Dans eden kalabalığı... Engellenen patlamayı gazeteden okuyacaklar ama gençler için yaşanmamış trajediler sabah unutulan rüyalar gibidir. Gerçek olansa hatıralarıdır.

43

Hodges gözlerini hastanede açıyor, hayatta olduğuna şaşırdı ama yatağının başucunda eski ortağını gördüğüne şaşırmıyor. Pete'in gözlerinin altı mosmor, iyi bir tıraşa ihtiyacı var. Hodges'tan bile berbat görünüyor. Ya Jerome ile Holly'ye ne oldu?

"Adamı durdurabildiler mi?" diye fısıldıyor. Boğazı kupkuru. Doğrulmayı denediğinde etrafını saran makineler tek tek ötmeye başlıyorlar. Yeniden sırtüstü uzanıyor ama gözleri Pete Huntley'de. "Başardılar mı?"

"Başardılar," diyor Pete. "Kadın, adının Holly Gibney olduğunu söyledi ama bence Ormanlar Kraliçesi demeliymişler. Zanlı ise..."

"Sanlı," diyor Hodges. "Kendine *sanlı* diyor."

"Şimdilerde kendine hiçbir şey diyemez. Doktorlar komadan çıkamayacağını söyledi. Gibney, kafasını patlatmış. Herifin bilinci kapalı. Beyin fonksiyonları asgari düzeyde. Toparlandığında ziyaretine gidebilirsin. Komşu sayılırsınız, üç kapı ötendeki odada."

"Neredeyim? Devlet hastanesinde mi?"

"Kiner Hastanesi. Yoğun bakım."

"Ya Jerome ile Holly?"

"Şehir merkezinde soruları yanıtlıyorlar. Senin Ormanlar Kraliçesi'nin annesi, kızını rahat bırakmazsak hepimizin canına okumakla tehdit ediyor."

İçeri giren hemşire, Pete'e gitmesi gerektiğini söylüyor. Hodges'un yorgun olduğundan, doktorun emirlerinden bahsediyor. Hodges, elini kaldırıp kızı susturmayı deniyor ama vücudu çok güçsüz.

"Jerome reşit değil, Holly'nin ise... akli dengesi bozuk. Olanların bütün sorumluluğu bende Pete."

"Farkındayız," diyor Pete. "Aynen öyle. Emekliliğe yeni anlamlar kazandırdın. Ne yaptığını sanıyordun Billy?"

"Elimden geleni..." diyor Hodges gözlerini kaparken.

Uykuya dalıyor. Sahnedeki gruba eşlik eden gencecik kızları düşünüyor. Evlerine sağ salim döndüler. Hayattalar. Uykuya yenik düşene kadar sarıldığı düşünceler bunlar.

DUYURU

BELEDİYE BAŞKANLIĞINDAN RESMİAÇIKLAMA

Holly Rachel Gibney ve Jerome Peter Robinson, MAC'in Mingo Salonu'ndaki bir terör saldırısına engel olmuş, MAC güvenlik görevlilerini bir teröristin salona bomba koyduğu hususunda bilgilendirmiştir. Bahsi geçen bomba bol miktarda plastik patlayıcı ve şarapnel kullanılarak yapılmış. Mingo Salonu'na gidip canlarını hiçe sayarak teröristle yüzleşen bu iki kahraman, bahsi geçen caniyi etkisiz hale getirip binlerce insanın ölmesini ve yaralanmasını engellemiş bulunuyorlar.

Kahramanlıklarıyla şehrimize büyük bir hizmette bulunan bu saygın insanların ödüllendirilmesi gerektiğine inanıyorum. Bu yüzden ben, Belediye Başkanı Richard M. Tewky, Holly Rachel Gibney ile Jerome Peter Robinson'ı Şeref Madalyası'na layık bulduğumuzu ve bütün belediye hizmetlerinden hiçbir ücret ödemeksizin on yıl yararlanma hakkıyla ödüllendirileceklerini açıklamaktan büyük bir gurur duyuyorum.

Borcumuzu hiçbir zaman ödeyemeyeceğimizi bilerek bütün kalbimizle kendilerine teşekkür ediyoruz.

Richard M. Tewky
Belediye Başkanı

MAVİ MERCEDES

1

2010'un ekim ayının sonlarındaki ılık ve güneşli bir gün, bir Mercedes, vakti zamanında Brady Hartsfield'ın çocuklara dondurmak satmak için kamyonunu yanaştırdığı McGinnis Parkı'nm boş otoparkına yanaşıyor. Şoför, arabayı küçük bir Prius'un yanına park ediyor. Bir zamanlar gri olan Mercedes artık şeker mavisi. Jerome'un, Mingo Salonu'na girerken çizdiği kapı da mükemmel bir şekilde onarılmış.

Direksiyonda Holly var.

On yaş gençleşmiş. Bir zamanlar gri ve bakımsız olan saçları artık simsiyah ve ışıl ışıl. Tanya Robinson'ın tavsiye ettiği bir güzellik salonu sayesinde. Prius'un sahibini görür görmez el sallıyor.

Mercedes'in bagajındaki piknik sepetini çıkarmak Jerome'a düşüyor. "İçini neyle doldurdun Holly, Şükran Günü yemeğiyle mi?" diye şakacıktan yakmıyor.

"Herkese yetecek kadar yemek olmasını istedim."

"Onu diyete soktuklarını unuttun mu?"

"Ama sen diyette değilsin!" diyor Holly. "Büyüme çağındasın. İyi beslenmelisin. Sepete bir şişe de şampanya koydum, kırmasan iyi edersin. "

Holly, cebindeki Nicorette kutusundan çıkardığı sakızı ağzına atıyor.

"Sigarayı bırakma girişimin nasıl gidiyor?" diye soruyor Jerome, yokuştan aşağı inerlerken.

"Az kaldı; hipnoz, nikotinli sakızdan daha etkili," diyor Holly.

"Ya seni hipnotize eden adam tavuk olduğunu ve gıdaklayarak ofiste dolaşmanı söylerse?"

"Öncelikle terapistim bir kadın; ikincisi böyle bir şeyi asla yapmaz."

"Hipnotize olmuşken nasıl bilebilirsin?" diye soruyor Jerome.

"Jerome, tam bir budalasın! Ancak bir şapşal taşıyacağımız bunca yemek varken otobüse binmeyi önerirdi."

"İltifatın için teşekkürler. Otobüs bize bedava, unuttun mu? Bedava seyahati severim."

Hodges, sabahki takım elbisesiyle ama kravatını çıkarıp cebine koymuş. Beklemektense yanlarına doğru ağır adımlarla yürüyor. Göğsüne taktıkları kalp pilini hissetmiyor –yeni modellerin boyutları küçücükmüş– ama orada olduğunun, kendisini hayatta tuttuğunun bilincinde. Bazen nasıl çalıştığını hayal ediyor, cihazı gözünün önüne getirmeye çalışıyor. Kim bilir, belki Hartsfield'ın icadının ufak bir versiyonuna benziyordur. Büyük farkı saymazsak tabii: Bunun amacı patlamaya yol açmak değil, kalbin kontrolden çıkmasına engel olmak.

"Çocuklar!" diye sesleniyor. Holly çocuk sayılmaz ama Hodges'tan yirmi yaş küçük. Bu kadarı Hodges'un ona çocuk muamelesi yapması için yeterli. Piknik sepetine uzandığında Jerome, sepeti almasını engelliyor.

"Bırak, ben taşırım. Sen kalp hastasısın."

"Kalbim tıkır tıkır çalışıyor," diyor Hodges. Son çekapında öyle çıktı – kimse gözlerine inanamadı. Herhalde kalp ameliyatı geçiren herkes benzer şeyler hissediyordur.

"Gayet iyi görünüyorsun," diyor Jerome.

"Evet," diye hak veriyor Holly. "Neyse ki yeni kıyafet almışsın. Son gördüğümüzde korkuluğa benziyordun. Kaç kilo kaybettin?"

"Neredeyse yirmi," diyor Hodges. Bir sonraki düşüncesi: Keşke Janey, bu halimi görebilseydi. Elektronik cihazın atışlarını düzenlediği kalbi bir an sızlıyor.

"Bu kadar kilo sohbeti yeter," diyor Jerome. "Holly şampanya getirmiş. İçmek için iyi bir sebebimiz var mı? Sabahki görüşme nasıl gitti?"

"Savcılık dava açmayacak. Dava düştü. Billy Hodges özgür bir adam."

Holly, dedektifin kollarına atılıyor, kucaklaşıyorlar. Hodges da sarılarak karşılık verip onu yanağından öpüyor. Yeni saç modeli yüzünü ortaya çıkarmış, Hodges ilk kez Holly'nin Janey'e

benzediğini düşünüyor. Can yakan ama hoşuna da giden bir tespit.

Jerome, zenci köle ağzıyla onlara sesleniyor: "Efendi Hodges, siz sonunda özgür! Özgür!"

"Köleler gibi konuşma Jerome!" diye onu azarlıyor Holly. "Çok çocukça!" Şampanyayı ve plastik kadehleri piknik sepetinden çıkarıyor.

"Savcı beni polisken pek çok kez karşılaştığım Yargıç Daniel Silver'ın odasına çağırdı. Yargıç on dakika beni azarladı, düşüncesizliğimle dört bin kişinin hayatını riske attığımı söyledi."

Jerome, kulaklarına inanamıyor. "Akıl alacak şey değil! O insanlar senin sayende hayatta."

"Hayır, sizin sayenizde..." diyor Hodges.

"Hartsfield seninle iletişime geçmeseydi polisler kimliğini tespit edemezdi. Konsere giden herkes ölürdü."

Haklı da olabilir, haksız da. Mingo'da yaşananlar konusunda Hodges'un vicdanı rahat. Suçluluk duyduğu –ve asla kendini affedemeyeceği– Janey'in ölümü. Silver, Hodges'u kadının ölümünde etken rol oynamakla suçladı ve haksız da sayılmaz. Ancak yakalanmasa Hartsfield yine yapacağını yapacaktı. Kanın tadını almıştı. Acımasız bir denklem var: Janey'in hayatına karşı katili yakalamasalar ölebilecek olan herkesin hayatı. Örneğin Brady, konserde bombayı patlatsaydı kurbanlardan ikisi Jerome'un annesi ve kardeşi olacaktı.

"Sen ne dedin?" diye soruyor Holly. "Ne karşılık verdin?"

"Hiçbir şey söylemedim. Sizi bir kenara çektiklerinde en mantıklısı bekleyip azarlamalarına izin vermek ve çenenizi kapalı tutmaktır."

"Bu sebeple mi sana madalya vermediler?" diye soruyor Holly. "Duyuruya seni cezalandırmak için mi adını eklememişler?"

"Sanırım," diyor Hodges ama bunun ceza olduğunu düşünmüşlerse çok yanıldılar. Son istediği boynuna madalya takılması, eline şehrin anahtarının tutuşturulması. Kırk yıl polis teşkilatındaydı. Şehrin gerçek anahtarı odur.

"Ne üzücü, asla bizim gibi otobüsle bedava seyahat edemeyeceksin," diyor Jerome.

"Lake Caddesi'nde hayat nasıl Holly? Yerleşebildin mi?"

"Daha iyiyim," diyor Holly. Bir cerrah titizliğiyle şampanyanın mantarını gevşetiyor. "Geceleri uyuyabiliyorum. Haftada iki kere Dr. Leibowitz'e gidiyorum. Çok faydası oldu."

"Annenle aran nasıl?" Hassas bir konu olduğunu bilse de soruyor. "Hâlâ günde beş defa arayıp Cincinnati'ye dönmen için yalvarıyor mu?"

"Artık günde iki kere arıyor," diyor Holly. "Sabah uyandığında ve akşam geç saatlerde. Yalnızlık çekiyor. Bana sorarsanız benden çok kendi için endişeleniyor. Bilirsiniz, yaşlıların değişikliklere alışması zordur."

Bir de bana sor, diye düşünüyor Hodges. "İyi bir gözlem Holly."

"Dr. Leibowitz alışkanlıkları kırmanın zor olduğunu söyler. Sigarayı bırakmakta zorlanıyorum, annem de yalnız yaşamaya alışmakta. Artık on dört yaşında olmadığımı kabullenmeli."

Bir süre sessizliklerini koruyorlar. Kargalar beyzbol sahasına konup zafer gaklamalarıyla onlara eşlik ediyor.

Holly, Janelle Patterson'ın vasiyeti sayesinde özgürlüğüne kavuştu, annesinden kopmayı başardı. Mirasın büyük bölümü Henry dayı ve Charlotte teyzeye gitti ama Janey, Holly'ye de yarım milyon dolar bırakmış. Para işleriyle Olivia'nın işlerine bakan avukat George Schron ilgileniyor. Hodges, Janey'in bu düzenlemeleri ne zaman yaptığını bilmiyor veya neden yaptığını... Kehanetlere inanmaz ama...

Charlotte, Holly'nin evden ayrılmasına çok karşıydı, tek başına yaşamaya hazır olmadığını söylüyordu. Holly'nin elli yaşına geldiği düşünülürse asla hazır olmayacağını söylemekle aynı şeydi.

Holly başarabileceğine inandı, Hodges'un yardımıyla Schron'u ikna etti.

Günün kahramanı olması ve televizyona çıkması da Schron'u ikna etmelerini kolaylaştırdı. Annesi içinse tam aksi geçerliydi; Holly'nin günü kurtarması ve kahraman ilan edilmesi kadına çok dokunmuştu. Charlotte Gibney akli dengesi yerinde olmayan kızının katliamı engellemekte büyük bir rol oynadığını bir türlü kabullenemiyordu.

Janey'in vasiyetine göre göl manzaralı dairenin sahibi Charlotte teyze ve Henry dayı. Holly, başlangıçta orada oturmayı talep ettiğinde, annesi, "Kesinlikle olmaz!" dedi. Henry de onu ikna edemedi. Sonuçta annesinin fikrini değiştiren Holly oldu. Orada oturmasına izin vermezse Lowtown'da daire tutacağını söyledi.

"Hem de en tehlikeli sokağına taşınacağım. Her şeyi nakitle alacağım. Herkese ne kadar zengin olduğumu göstereceğim."

Bu kadarı yetti.

Holly'nin şehirdeki ilk günleri kolay geçmemiş ama terapisti ve Hodges'un arkadaşlığı uyum sağlamasını kolaylaştırmıştı. Daha da önemlisi Jerome'un düzenli ziyaretleriydi. Holly de Robinson ailesinin evini ziyaret ediyordu. Hodges'a sorarsanız Holly, terapistinden çok onlar sayesinde iyileşmişti. Barbara ona "Holly Teyze" diyordu.

"Ya sen Billy?" diye soruyor. "Gelecekle ilgili bir planın var mı?"

"Vigilant'tan iş teklifi aldım, komik değil mi?" diyor Hodges gülümseyerek.

Holly, ellerini birleştirip sevinçten neredeyse havalara uçuyor. "Peki, kabul edecek misin?"

"Edemem," diyor Hodges.

"Kalbin yüzünden mi?" diye soruyor Jerome.

"Hayır. Çalışabilmek için sigorta yaptırılması gerekiyor ve Yargıç Silver bu koşullarda hiçbir şirketin beni sigortalamayacağını söyledi. Özel dedektif lisansı da alamayacağım ama kaçakları yakalama işindeki bir arkadaşım parttaym onunla çalışmamı teklif etti. İşin çoğunu evden, bilgisayarın başından yapabileceğim."

"Ben de yardım ederim, birilerini yakalamana yardımcı olamam ama bilgisayarı kullanmasını öğretirim. Benim de bir daha katil avlamaya niyetim yok," diyor Holly.

"Ya Hartsfield?" diye soruyor Jerome. "Bir gelişme var mı?"

"Komada," diyor Hodges.

"Umurumda değil!" diyor Holly. Başı dik ama McGinnis Parkı'na geldiklerinden beri ilk kez eskisi gibi dudağını ısırıyor. "Yine olsa yine yaparım!"

Hodges, Holly'nin elini tutup tırnaklarını etine batırmasını engelliyor. Jerome da diğer elinden tutuyor.

"Elbette yaparsın, belediye başkanı bu yüzden sana madalya verdi," diyor Hodges.

"Bedava otobüs kartını ve müzelere giriş belgesini de..." diye ekliyor Jerome.

Holly yeniden gevşiyor. "Niye otobüse bineyim Jerome? Artık zenginim ve kuzin Olivia'nın Mercedes'i bana kaldı. Muhteşem bir araba! Neredeyse hiç kullanılmamış!"

"İçinde hayalet yok mu?" diye soruyor Hodges. Dalga geçmiyor, merakında ciddi.

Holly, yanıt vermek yerine uzun uzun Hodges'un arabasının yanına park ettiği Alman mühendisliği harikasına bakıyor. Dudaklarını kemirmeyi bırakıyor.

"Başlangıçta oradaydılar, arabayı satmayı bile düşündüm; fakat satmak yerine tamir ettirip boyattım. Bu, Dr. Leibowitz'in değil, benim fikrimdi." Gururla onlara bakıyor. "Ona danışmadım bile!"

"Ya şimdi?" Jerome, Holly'nin elini bırakmadı. Bazen çekilmez birine dönüşse de Holly'yi sevdi. Hodges da, Jerome da Holly'ye alıştı.

"Mavi unutmanın rengidir," diyor Holly. "Bir şiirde okumuştum." Duraksıyor. "Billy, niye ağlıyorsun? Janey'i mi düşünüyorsun?"

Evet... Hayır... İkisi birden.

"Ağlıyorum; çünkü böylesine güzel bir günde hep birlikteyiz," diyor Hodges.

"Terapistim ağlamanın iyi olduğunu söyler, gözyaşları duyguların dışavurumuymuş," diyor Holly.

"Sanırım haklı."

Hodges, Janey'in fötr şapkayı kafasına takışını hatırlıyor. Hafifçe öne eğişini... "Ne duruyoruz, şampanya içmeyecek miyiz?"

Jerome, şişeyi uzatırken Holly de kadehleri dolduruyor. Şerefe kadeh kaldırıyorlar.

"Şerefe!" diyor Hodges.

Diğer ikisi, "Bu bize!" diyerek kadehleri tokuşturuyorlar.

2

2011'in kasım ayının hiç durmadan yağmur yağan akşamlarından birinde, nöbetçi hemşire koşarak Beyin Travması Kliniği'ne giriyor. John M. Kiner Hastanesi'nin yanındaki bina. Beyin kanaması geçirmiş, bitkisel hayatta olan altı hastası var... Zaman geçtikçe cinayetleri unutulan cani de onlardan biri.

Hemşire, kliniğin Nöroloji Bölümü'nün şefinin çoktan evine gittiğini sansa da doktor odasında, dosyalarını gözden geçirmekle meşgul.

"Gelseniz iyi olur Doktor Babineau... Bay Hartsfield uyandı," diyor hemşire. Doktor, şaşkınlık içinde hemşireye bakıyor. Nöbetçi hemşirenin bir sonraki cümlesiyse ayağa fırlamasına yol açacak türden. "Benimle konuştu."

"On yedi aylık komanın ardından mı? Olağanüstü! Buna emin misiniz?"

Hemşirenin yanakları heyecandan kıpkırmızı. "Evet doktor, elbette eminim."

"Ne dedi?"

"Başı ağrıyormuş. Annesini istedi."

14 Eylül 2013

SON

YAZARIN NOTU

Kitapta anlatılan PKE yöntemi gerçek olsa da bu kitapta bahsi geçen arabalarda kullanılması imkânsızdır. Mercedes-Benz SL500'ler pek çok Benz gibi yüksek güvenlikli, yüksek performanslı arabalardır.

Russ Dorr ve Dave Higgins'e araştırmalarıma katkılarından dolayı teşekkürü borç bilirim. Cep telefonları konusunda benden çok daha bilgili olan eşim Tabitha'ya ve çeşitli sorunları çözmeme yardımcı olan oğlum Joe Hill'e de teşekkür borçluyum. Romanı yazarken iyi bir iş çıkardıysam bunu bana destek olan ekibime borçluyum. Hatalar ise benim anlatılanları kavramakta başarısızlığımdan doğmuştur.

Scribner'den Nan Graham, her zamanki gibi mükemmel bir iş çıkardı ve oğlum Owen kıymetli önerilerde bulundu. Menajerim Chuck Verrill, Yankee hayranıdır ama onu buna rağmen seviyoruz.

BAKALIM BU OYUNDA KİM AV, KİM AVCI OLACAK?

BILL HODGES:
emekli polis

BRADY HARTSFIELD:
Bill Hodges'un asla çözemediği cinayetlerin faili.

Şimdi bir kez daha büyük bir oyunda karşı karşıyalar.

Dünyanın en çok satan yazarı Stephen King'den zamana karşı yarışan yüksek gerilimli bir roman.

altinkitaplar.com.tr

ISBN: 978-975-21-1916-1

9 789752 119161

30₺